GÖZLÜK

KORAY YERSÜREN



EPHESUS

7. BASKI

GÖZLÜK

Yazarı: Koray Yersüren

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli
Editör: Nilüfer Savaşer Nişli
İç Tasarım: Ebru Aydın
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım: 2016
ISBN: 978-605-9232-40-1
Yayınevi Sertifika No: 20610

© Koray Yersüren, 2016
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık-2
Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.
www.bioofset.com / info@bioofset.com
Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3
Kadıköy/İstanbul
Tel/Faks: 0 (216) 550 55 44
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com



GÖZLÜK

KORAY YERSÜREN

EPHESUS®

"Ben, psikolojik aşırılıklarımı şarkılara koydum.
Belki de o yüzden delirmeden kalabildim..."
diyor Glam rock'un efsane ismi David Bowie.
Ben de satır aralarına yerleştirdim aynı sebepten.

Koray Yersüren

Bir farkındalığa ihtiyacımız var. Özellikle tatilin yaklaştığı, hepimizin sabırsızlıkla beklediği günlerin kapımıza dayandığı şu zamanlarda.

Saatin yelkovanı akrebi yakalamadan... Okulların son zilleri çalmadan, koridorlardaki son öğrenci tatil geliyor diye gülümsemeden...

Acılarımız, hüzünlerimiz, pişmanlıklarımız var. Geceleri uyuduğunuz oda... O oda var ya... Orası hiç gönülden gelen kahkahalarla yankılanmamış gibi yapmayı bırak. Mutluluğa açtığın odanın penceresini kendin için aç. Sanki odana hiç güneş doğmamış, o güzel gözlerin ayı bile görmemiş gibi davranmayı hemen kes!

Gidiyorum deyip de gitmediğiniz andaki o düşündüğünüz bulanık renklerle daha nereye kadar yaşayıp çekeceksiniz bu eşsiz acıyı? Biri size yol mu çizsin? O halde unut onu, al eline güzel mi güzel beyaz bir kalem...

Ve düşün...

Geleceğini, umutlarını, güleceğin, eğlenebileceğin günleri... Kısacası seni mutlu edecek şeyleri...

Ve şimdilik çiz!

Sonra yaşamak için çık o yola, inanarak, güçlülükle, güvenle... Bak işte yoldasın. Sadece yürü. Toprağa bakmadan, kafan dik! Sanki işte bu benim dermişçesine değil de, işte bu benim demişsin gibi! Bak ufka... Ne kadar güzel oradaki eşsiz beyaz ışık, değil mi? Tıpkı güzel mi güzel beyaz kalemin gibi...

Biraz sen gibi, biraz ben gibi, biraz hepimizmişsin gibi resmet istediklerini.

Sonra biri gidiyor... Diğeri üzülüyor.

Üzülmeyin. Harekete geçin.

GEÇ OLMADAN!



GİRİŞ

Bir bardak sade kahve, kül tablası, kürdan ve hayata bağlılığımın sembolü haline gelen bilgisayarım... Standart akşamlardan biri gibi görünebilirdi ama değildi. Yarın bir okul yılı daha bitecekti. Hakaretlerden, kafama atılan sucuklu kaşarlı tostlardan kurtuluyordum nihayet.

Bir süredir sanal bir gerçekliğin içinde yaşıyordum. Bir blogum ve blogumu takip eden, yüzünü hiç görmediğim birkaç arkadaşım vardı. Ama içlerinden bir tanesi diğerlerinden farklıydı. Bana zor zamanlarımda destek olan, kendimi gereksiz hissettiğimde, uçurumun kenarından atlamaya hazırken bile elimden tutan biri... Ve benden mesaj bekliyordu. Parmaklarım yazmak için daha bir istekliydi bu gece. Baksanız, klavyemin üzerinde gezen parmaklarımın hızından anlayabilirdiniz heyecanımı. Ancak gözlerim uykuya yenik düşmek üzereydi. Sabaha karşı saat dörde doğru parmaklarım yavaşlarken, gözlerim gelen mesajı okumak üzere aralandı.

Sen Harry Ziyagil'sin. Aptallık etme!

Bam bam! Öldü işte hepsi!

Rüyalar âlemindeki yolculuğuma çıkmadan önce gülümsüyordum. Sonrası karanlık... Huzurlu ve korkutucu.

Sabah saat yedi buçuğu gösterirken gözlerim istemsizce açıldı ve doğrulup yatağın içerisinde oturur pozisyona geçtim. Sırtım soğuk baza başlığına değdiğinde vücuduma bir titreme yayıldı. Bu his, duş alırken bedenin malum bölümünün soğuk fayanslara değmesi ile eşdeğerdi. Sırtımdan başlayıp tüm vücuduma yayılan soğukluk hissine alışırken, elim başucumdaki komodine gitti. Sigara paketini kavrarken, diğer elimle gözlerimi ovaladım. Bir sigara çıkarıp yaktığımda, yatağımın önündeki aynada yansımamla göz göze geldim.

"Kahretsin!"

Bağımsızlığını ilan eden saçlarım, gidecekleri yöne kendileri karar vermiş gibiydi. Dağılan saçlarımı elimle düzeltmeye çalışıp derin bir nefes aldım. Aynadaki yüzümün az uyumaktan kaynaklanan gözaltı torbalarını ve siyah rengini görmezden gelip, sigaramın dumanını içime çektim. Duman, dörtnala koşan atlar gibi hızlıca ciğerlerime doğru ilerlerken, içilen ilk sigaradaki baş dönmesi ile bir nebze de olsa ayıldım. Sigarayı işaret parmağımla başparmağımın arasında tutup, ciğerlerime doldurduğum dumanı üzerine üfledim.

"Günaydın, sevgilim."

Üflediğim nefesle sigaranın külleri yatağımın üzerine düştü. Gülümseyerek bir nefes daha çektim. Şu manzarayı alt kattaki annem görseydi, türlü laflar edip sabahın güzelliğini bozabilirdi. Dumanı bu kez tavana doğru üfledim.

"Ben de seni seviyorum."

Uzanıp, yatağımın yanına bıraktığım dizüstü bilgisayarımı yerden aldım. Açık kalan sayfalara göz gezdirirken Bihter Ziyagil esprisini görünce, onu hatırlayarak yeniden gülümsedim. İyi giden her şeyin bir sonu olduğu gibi, bu tatlı gülümsemelerin de bir katili vardı. Merdivenlerden gelen

sesleri işittiğimde annemin yukarıya çıktığını anladım. Seri bir hareketle komodinin üzerindeki kül tablasını elime alıp, henüz bitmemiş sigaramı söndürdüm. Ardından alışkanlıkla hızlı bir şekilde bazanın altına kaydırdım. Annem sabah kahvaltısından önce sigara içmemden nefret ederdi. Birkaç saniye sonra, kedi kadın edasında kapımı açtığında, üzerimdeki siyah boxer ile yatağın ortasında ayaktaydım. Elimde çarşaf, yatağın üzerindeki dumanı dağıtmaya çalışıyordum. Gözlerini kısıp, birkaç saniye bana baktı.

"Sabah sabah yine sigara mı içtin sen?"

"Hayır anne, tütsü yaktım."

"Elindeki çarşafla düşmanları püskürtüyorsun o halde?"

Tam cevap vereceğim sırada annemin hızla yatağıma yaklaştığını gördüm. Bir şeyler yapmam gerektiğini fark edip telaşla atağa geçmiştim ki, elimdeki çarşaf bedenime ve ayaklarıma dolandı. Dengemin altüst olmasıyla birlikte kendimi birden garip bir pozisyonda buldum. Ayaklarım yatak ucumun üzerinde, başım ise yerdeydi. Ve canım acıyordu.

"Ah!"

Annem zafer kazanmış bir edayla gülümseyerek, yatağımın altına ittiğim kül tablasını aldı ve herhangi bir müdahaleye izin vermeyerek odayı terk etti.

"Anne ya!"

"Hiç umurumda değil!" diye bağırdı giderken. "Bugün kahveleri sen yapıyorsun."

Ayaklarımı yataktan indirip kendimi çarşaftan kurtardıktan sonra, hızlıca giymeye başladım. Siyah pantolonumu üzerime geçirmeye çalışırken biri beni izleseydi, Mahmut Tuncer'den daha iyi halay çektiğimi söyleyebilirdi. Pantolonun düğmelerini iliklerken, kendi kendimi son gün için motive ediyordum.

"Herkes dayıya çeker ama ben halaya çekmişim!"

Odamdaki tek kişilik koltuğun üzerindeki siyah tişörtlerden birini seçip giydiğimde, aşağıya inmek için hazır olduğumu düşündüm. Ta ki içerisinde kıyafetlerimin olduğu dolabın kapağındaki aynada kendimle karşılaşana dek. Koşarak banyoya gidip lavaboda saçlarımı yıkadım. Havluyla saçlarımı kurularken, vakit kaybetmeden odadan çıkıp merdivenlerden inmeye başladım. Takmayı ihmal etmediğim gözlüğümü düzeltirken koridordan döndüm. Mutfağa girdiğimde doğruca pratik yemek masasına ilerledim ve arkalığına elimdeki baş havlusunu bıraktığım sandalyeye adeta Garfield miskinliğinde usulca çöktüm. Annem hiçbir şey söylemeden, bir bardak sade kahveyi önüme koydu. Bardağı avuçlarımın arasına alıp, sakin bir şekilde dudaklarıma götürdüm. Sıcak kahvenin tadını almaya başladığım an, gözlerim salondaki duvar saatine kaydı.

08:15

"Siktir ya!"

Annem elindeki tatlı kaşığı ile kafama vururken, bir kâse mısır gevreğini önüme koydu. "Sabah sabah küfür de ediyorsun sen! Yasaklamadık mı bu evde küfrü?"

Kahveyi istemeyerek de olsa masaya bırakıp, o an çok cazip görünen mısır gevreğini yok sayarak kapıya doğru koştum. Annem ne yapmaya çalıştığımı ayakkabılarımı giydiğimde fark etti.

"Bir şeyler yemeden bu evden çıkmayacaksın, genç adam!"

"Geç kaldım, yiyemem!"

"Pekâlâ. Tartışmanın bir anlamı yok. Okulda yemeyi ihmal etme. Ben de işe geç kalacağım zaten."

Hızlıca anneme el sallayıp, kendimi dışarıya attım. Bahçe kapısına ulaştığımda, ev dışındaki yaban hayatımda hayatta kalmamı sağlayan malzemelerin yanımda olup olmadığını kontrol ettim. İlk olarak elimi cebime götürüp telefonuma

baktım. Ardından arka cebimdeki kürdanları yokladım. Sonra da kulaklığım... Hemen onların yanındaydı. Sigara? Sigaramı unutmuştum. Eve dönüp anneme çaktırmadan almam gerekiyordu. Fakat buna gerek kalmadı. Eve yaklaştığım sırada, annemin üst kattan attığı sigara ve çakmak ayaklarımın önüne düştü.

"Yemek yedikten sonra içeceksin. Söz ver!"

"Tamam tamam."

Minnetle salladığım eli geri çevirmeyip o da bana el salladı. Yerden aldığım sigara paketi ve çakmağı da cebime koyarak, teçhizatımı tamamlamış oldum. Artık yola koyulmaya hazırdım. Okula doğru... Arka cebimden çıkardığım kürdanlardan birini ağzıma atarak ucunu çiğnemeye başladım. Psikologumun muhteşem tavsiyelerinden biriydi bu. Ona göre, strese girdiğimde veya kendimi kötü hissettiğimde bir şeyler çiğneyerek, o anki düşüncelerimi zihnimden uzaklaştırabilirmişim. En etkili seçeneğin sakız olduğunu söylemişti fakat sakız bende işe yaramadı. Okulun kantininde kafama yediğim ilk tostun kokusu burnuma ulaştığında, edilen hakaretlere dayanamayıp sarıldım kürdanlara. Sakızım olmadığı için o an tek seçenek, masanın üzerindeki kürdandı.

Stresimi azaltmaya çalışarak okula doğru ilerlerken karşıma haberciler çıktı. Herkesin bildiği sarı mikrofondu bu. Yine yolda çevirdiği insanlara sorular soruyordu. Yanlarından geçerken, konuşmalarını dinlemekten alıkoyamadım kendimi. Muhabir; "Öğrenciler matematiği neden sevmiyor?" diye soruyordu benden birkaç yaş küçük bir çocuğa. Kaşlarımı kaldırıp çocuğun vereceği cevabı bekledim.

"Çünkü lanet olası bir zorluğu var. Hadi gidelim, Osman."

Gülümseyerek kafamı sallarken, öğrenci adama sorulabilecek en absürt sorulardan birini soran muhabire baktım. Aldığı cevaptan tatmin olmadığını belirten bir ifadeyle

kalakalmıştı. Matematik denilince aklıma yine okul ve son gün psikolojisi geldi. Okulu neden sevmiyorum diye sordum ben de kendi kendime. Cevabı basitti. *Çünkü lanet olası lisede hayatta kalmak çok zor!*

Hadi gidelim, Osman. Etrafımda birlikte okula gidebileceğim bir arkadaşım bile olmadığı gerçeği ile yeniden yüzleşirken, çaresizce seslendim. "Osman, neredesin?" Bir Osman'ım hiç olmamıştı, olmayacaktı da. Bunu kabul ederek okula doğru yürümeye devam ettim.

Okulun bahçe kapısının önüne vardığımda, ağzımdaki kürdanı yenisi ile değiştirdim. Başımı öne eğerek içeriye girdim ve kalabalığın uzağındaki bir noktada bulunan ağacıma doğru ilerledim. Yanlarından geçtiğim insanlar, yaz için planlarından bahsediyorlardı. Hava atmak dışında bir şey değildi yaptıkları. Sanki birbirlerinden üstün olmak zorundaymışlar gibi davranıyorlardı. Sessizce ağacın altına oturup, etrafı izlemeye başladım. Telefonumdan sakin bir müzik açıp, tek kulağıma kulaklık taktım. Anons yapılırsa kaçırmak istemiyordum. Birdenbire patlayan, interaktif hikâyelerin yazılıp yayınladığı site sayesinde, okuldaki çocukların hepsi kızların gözüne güzel gözükmek adına bu moda bürünmüşlerdi. Kızların hepsinin dillerinde kötü çocuklar vardı. Mükemmel insan modelinin tasvir edildiği harika yaratıklardı onlara göre. Oturduğum ağaca doğru gelen bir çift, bu tezimi kanıtlarcasına kavga ediyordu. Ne konuştuklarını duyabilmek için kulaklığımı çıkarıp omzumun üzerine koydum. Bu sırada kötü karakter moduna giren arkadaş, kız arkadaşına bağırıyordu.

"Kızım, bana bak! Bitiririm bu ilişkiyi! Seni çok özledim diye mesaj attığın gün, pişman olmuş olursun."

Herkesin kendi hikâyesi vardır. Hatta çoğu insan, *Ulan hayata bak! Film çekseler milyonlar izler!* diye iddia eder. Ama

hikâyeler ve gerçek hayatı ayıran sınırlar vardır. Tıpkı kızın çocuğa verdiği cevap gibi.

"Ay, gerizekâlıya bak! Ne sanıyorsun sen kendini ya?"

O noktadan itibaren olay, kızın çocuğu ittirip yanından gitmesi ile finale ulaştı. Çocuğun "Aşkım, özür dilerim. Vallahi öyle demek istemedim," demesi bile işe yaramamıştı. Ayrılığı gördüğüm an, olan ve olabilecek tek sevgilim geldi aklıma. Sigaram... On yedi yaşımda olduğumu söyleyip, bizi ayırmaya çalışan annem ve doktoruma inat devam ettiğim sigaram. Okulun duyuru için kullandığı hoparlörlerden çıkan cızırtılı sesler beni kendime getirdi. Saniyeler sonra müdürün sesi tüm bahçeye yayıldı. Müdür aynı anonsu iki kez daha tekrarladı.

"Tüm öğrenciler konferans salonuna."

Kulaklığımı telefondan çıkarıp, çalan müziği kapattıktan sonra cebime koydum. Ağacın altından kalkıp, okul binasının girişindeki heybetli merdivenlere yöneldim. Bir yıldır hayalini kurduğum yaz tatili öncesi, son günden tek beklentim, fark edilmemekti. Merdivenleri çıkıp, konferans salonuna gidenlerin peşine takıldığımda, ikinci katın merdivenlerinde oturanları gördüm. Yani Popülerleri. Her okulda olduğu gibi, benim okulumda da gruplaşmalar vardı. Üç dört arkadaş değildi bu gruplar. Okul onlar tarafından bölünmüştü.

Popülerler, en tehlikelileriydi. Zengin ve istediğini elde edebilen öğrenciler... Okula en çok bağışı onların aileleri yapıyordu. Bu yüzden kendilerine güvenleri yerindeydi. Kendi gruplarından olmayanlara, keşke doğmasaydın muamelesi yapıyorlardı.

Yeni Yetmeler, bir alt kademeydi. Bir keresinde, Popülerler kadar tehlikeli olduklarına şahit olmuştum. Onları Gotikler izliyordu. Ağızlarında, kaşları ve burunlarında piercing olan garip tipler. Yirmi birinci yüzyılın hippiliği ve rock

kültürünün arasında gidip gelen insanlar. Kendilerinden başka kimse umurlarında değildi. Onlardan sonra da Zekiler geliyordu. Geleceğin Einstein'ları. Hayır, bu onlarla alay etmek için kullandığım bir terim değil. Gerçekten zekiler.

En sonda ise ben. Ege. Arkadaşı olmayan bir kaybeden. Farklılıkları yüzünden eleştirilen, eksiklikleri yüzünden aşağılanan...

O ana kadar kimse beni görmüyordu. Fark edilmemek için dualar ediyor, sakin gözükmeye çalışıyordum. Ama nafile... Arkamdan ismimin seslenildiğini duyduğumda, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı.

"Ege!"

Stresli anlarda pek bir sakarlaşırdım. Uzaklaşmak için attığım özgüvenden yoksun adımlar, saniyeler sonra zemini yalamama sebep oldu. Yok yok... Kimse benim için üzülmesin. Okuldaki sıradan bir gün işte. Burnumun ucuna düşen gözlüğü düzelterek yerden kalktım. Ama o esnada kafama atılan hamburgerle her şey daha güzel oldu. Sahi, kim sabahın bu saatinde hamburger yerdi ki? Yağız? Kesinlikle. Hızla toparlanıp koşmaya başladım. Ama bağrışmaları ve etrafımdaki alay dolu sözleri duyabiliyordum.

"Uu! Koşabiliyormuş!"

"Seni ucube!"



1

Yılın son hakareti Yağız Sabaoğlu'na giderken, ne yapacağımı bilemez halde öylece kalakaldım. Sadece bizim okulun değil, civardaki tüm liselerin konuştuğu, kızların hayallerini süsleyen, zengin ve bu zenginliğiyle övünmesini bilen, okulda yaptıkları, giydikleri ile ikonlaştırılmış bir kazanan... Dersler dışındaki her şeyde sözü geçiyordu kısacası. O, okulun İvana'sı, Kemal Doğulu'su, Nurella'sıydı. Kemal Doğulu kadar dediğim dedik, Nurella kadar havalı, İvana kadar sert...

Kafama fırlattığı hamburgerin şokunu üzerimden attığım gibi, tekrar koşmaya başladım. Enseme uzandığımda elime gelen kaygan sıvının ketçap mayonez karışımı olduğunu görüp, yönümü tuvalete çevirdim. Öğrenci dolaplarının olduğu koridordan geçerken, sessiz grup Gotiklerin, *Yine mi be dostum!* imalı bakışlarıyla karşılaştım. Yanlarından koşup geçtiğim öğrencilerse kendi aralarında konuşuyorlardı. Muhtemelen benimle alay ediyorlardı. Tuvaletlerin olduğu koridora girdiğimde hiç duraksamadan, karşıma çıkan ilk kapıyı itip kendimi içeriye attım. Çok hızlı nefes alıyor ve bunu kontrol etmekte güçlük çekiyordum. Sırtımı

tuvalet kapısının ardına yaslayıp gözlerimi kapattım ve nefesimi düzenlemeye çalıştım. Saniyeler sonra gözlerimi açtığımda, göğsümün inip kalkması artık normaldi. Fakat tam o an, okulun son günü yapılabilecek en büyük hatayı yaptığımı fark ettim. Kızlar tuvaleti... Lanet olasıca kızlar tuvaletinin içindeydim!

İşin kötü yanı yalnız değildim. Popülerlerin gözde kızı Tuğçe, elinde kırmızı ruju, aynanın karşısında ağzı bir karış açık bir şekilde bana bakıyordu. Korkuyla nefesimi tutup öylece suratına baktım. Terleyeceğimi düşündüğüm an aklıma arka cebimdeki kürdanlar geldi. Terlememin önüne geçmese de, stres için ihtiyacım olan şey oydu. Tuttuğum nefesi bırakıp, heyecandan birbirine dolaşan parmaklarımla bir tane kürdan çıkarmaya çalıştım. Sivri ucuna dokunup varlığını hissettiğimde, Tuğçe'nin gözlerini gördüm. Alev alevdi. Ejderhanın gözleri gibi sinsi ve korkutucu... Nihayet çıkarmayı başarabildiğim kürdanı dudaklarımın arasına yerleştirdim. Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ama heyecandan konuşamıyordum. Kürdanımın ucunu çiğneyip, karşımdaki ejderhanın pençeleri arasında ölmeyi bekledim. *Hayır, bu bir ironi değil.* Tuğçe'nin saçları kırmızıya yakın kızıldı. Bana doğru dönüp ellerini göğsünde birleştirince, zorlukla bir şeyler mırıldandım.

"Kızlar. Tuvaleti. Yanlış. Yer. Yanlış. Zaman."

Her kelimeden sonra nefes almıştım.

Cevap vermek için ağzını açtığında hissettiğim korku o kadar gerçekti ki, bir an yarısına kadar ruj sürdüğü dudaklarının arasından cidden alevler çıkacak sandım. Birden konuşmaktan vazgeçip, bana doğru bir adım attı. Dudaklarını araladığında, ölümüme sebep olacak alevlerini üzerime göndermek yerine konuştu.

"Şimdi üçten geriye sayacağım. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Sesi, sadece ikimizin olduğu tuvalette yankılanırken, saymaya başlamıştı bile. "Üç..." Telaşla olduğum yere çivilendim. Bir adım daha attı. "İki..." Ve bir adım daha...

Çıksana tuvaletten, gerizekâlı! İnine girdin şeytanın!

Normalde Hüsnü'nün söylediği şeyleri yapan biri değildim. Hüsnü kim mi? Hüsnü benim iç sesim. İnsanlara söyleyemediğim, söyleyemeyeceğim her şeyi benim yerime dillendiren diğer yarım. Bunu psikolojik bir problem olarak adlandırabilirsiniz. Zaten ben de problemleri olan biriyim. Ama tanısanız, sizin de bir Hüsnü'nüz olmasını isteyeceğinizden eminim.

Düşünerek kaybettiğim saniyelerde, dudaklarının arasından "Bir..." rakamı döküldü. Ve bana doğru son bir adım attı. Gözlerimi kapatıp yapacaklarını düşünürken beklenmedik bir şey oldu. Koşarak girdiğim tuvaletin zeminine üzerimden sıçrayan bir miktar ketçap, Tuğçe'nin ayağının altı ile buluştu. Tuğçe üzerime kapaklanırken "Ayy!" diye bağırdı. Bu sırada her şeyi ağır çekimde izledim. Kızıl saçları dalgalanıp omzuna düşerken gözleri korkuyla açılmış ve o kısacık mili saniyede benim gözlerimle buluşmuştu. Ardından elleri omuzlarıma tutunup, başı boynuma gömüldü. Ne yapacağımı bilemeyerek düşmemesi için ben de onu tuttum. Kulağımın alt kısmına değen burnunu hissettiğimde, istemsizce saçlarını kokladım. Ejderhanın saçları, limon özlü şampuan ile yıkanıyordu demek. Benim kullandığımdan...

Tuğçe hızla benden uzaklaşırken, anın şokunu atlatamamış, dehşet içerisinde bana bakıyordu. Burnunun üzerinde ensemden bulaşan ketçap lekesi vardı. Ve bu kez bana bakan gözler sinsi bir ejderhanın değil, şeytanın gözleriydi. Bir şey yapacağını anladığım an kaçmaya çalıştım. Fakat

omuzlarımdan ittirip beni adeta kapıya sabitledi. Okulun son günü büyük kaybedeceğim aklımın ucundan dahi geçmezdi. Bugün için tek planım fark edilmemekken, birdenbire kendimi daha önce yirmi metre dahi yanına yaklaşamadığım Tuğçe'nin kolları arasında bulmuştum.

"Herhangi birine bir şey söylersen seni mahvederim, Gözlük!"

Tehlike çanlarının çaldığını duyduğum an, onun düşüşüyle beraber ağzımdan kayan kürdanın yokluğunu hissettim. Gözlerimi onunkilerden kaçırmaya çalışarak "Kürdan... Bana kürdan lazım," dedim. Arka cebimden bir tane kürdan çıkarıp hemen dudaklarımın arasına yerleştirdim. Ucunu ısırdığım an kükredi.

"Ne yapıyorsun, gerizekâlı?"

Cevap vermedim. Zira konuşmaya kalkarsam düzgün bir cümle kuramayacağımı biliyordum. Dudaklarının arasından dökülen her bir kelimede üzerimdeki baskı artıyor, daha fazla geriliyordum. Tuttuğu omuzlarımdan beni kendine çekip, hızlıca geri ittirdi.

"Anladın mı beni?"

Cevap bekleyerek bana bakınca başımı *evet* anlamında salladım. Ellerini omuzlarımdan çekip benden uzaklaştı ve *defol* bakışı atarak beklemeye başladı. İşler daha berbat bir hal almadan önce buradan çıkmam gerekiyordu. Kapıyı açabilmek için ona doğru biraz ilerledim ve tam o an sabah kahvaltısının önemini kavradım. Yaşanabilecek en büyük rezilliğin kızlar tuvaletinde Tuğçe'nin karşısında durmak olduğunu düşünürken, karnımın kükremesi tuvalette yankılandı. İşte o an, asıl ejderhanın benim içimde olduğunu fark ettim. Kızın gözleri şaşkınlıkla büyürken ben utançla doldum. Elimi karnıma götürüp, "Kahvaltı etmedim," diyebildim. Cümlem içimdeki aç ejderhanın sesiyle gölgeledi.

"Bak hâlâ konuşuyor! Defol!"

Son bağırışı ile yerimde sıçrayıp kapıyı açtım ancak çıkmadan önce – daha çok rezil olmayı göze alarak– asla yapmayacağım bir şeyi yaptım. Ejderhanın burnuna boynumdan bulaşan ketçap lekesini işaret parmağımla alıp yaladım. Bunu yaparken neyi amaçladığımı bilmiyordum. Ama zaten okulun son günüydü. Onun tiz çığlığı tuvalette yankılanırken kendimi dışarıya atıp kapıyı arkamdan kapadım.

"Sakın bir daha karşıma çıkma!"

Nihayet doğru tuvalete girdiğimde, dudaklarım alışkın olmadığım bir tebessüme ev sahipliği yapıyordu. İstemsizce gülümsediğimi fark edip, dudak kaslarımın yabancısı olduğu bir eylemi gerçekleştirmesini zevkle izledim.

Boynumu temizledikten sonra, müdürün tüm öğrencileri çağırdığı konferans salonuna gitmek için harekete geçtim. Tuvaletten çıkarken sinsi bir tilki gibi etrafı gözetledim. Koridorda ilerlerken bir çita kadar hızlıydım. Birkaç tane zeki tipin yanından geçip konferans salonuna giden merdivenlere yöneldim. Merdivenleri Ornitorenk Perry çabukluğuyla çıkıp salona daldığımda derin bir nefes aldım. Öğrenciler koltuklara oturmuş, törenin bir an önce başlaması ve aynı hızla bitmesi için can atıyorlardı. En arka sağ köşeye gidip, bir kaybedenin yapacağı şeyi yaptım. Kendimi koltuğun içine gömdüm.

Müdür törenin başladığını belirtmek amacıyla kürsüdeki mikrofona iki kez vurunca salonda sessizlik oldu. Sessizliği bozan tek şey, konferans salonunun kapısının açılmasıydı. Tuğçe içeriye girmiş, gözlerini etrafta dolaştırıyordu. Beni aradığını düşünerek, oturduğum koltukta iyice büzüldüm fakat ona yakalanmıştım. Ejderha bakışlarını üzerimden ayırmadan yürüyüp, Popülerlerin arasındaki yerine

oturdu. Müdür konuşmaya başladığında rahatlayarak oturuş şeklimi düzelttim.

"Bildiğiniz üzere önümüzdeki yıl üniversite sınavına gireceksiniz. Sizin geleceğiniz adına öğretmenler kurulu olarak bir karar aldık. Lise üçüncü sınıftaki tüm öğrencileri, yaz boyunca eğitim kampına götürüyoruz. Katılmak mecburi. Detaylar hakkında rehber öğretmenleriniz sizi bilgilendirecektir."

Müdür konuşurken her bir kelimesinde gözbebeklerim daha da büyüyordu. Bir kelime daha etseydi, gözlerim Bülent Ersoy'un ilk kadın olduğu halindeki gözlerine dönecekti. Büyük, korkmuş ve çaresiz...

Tüylerim diken diken olurken, ağzımdaki kürdanı değiştirdim. *Kamp olmaz!* Bunun için milyon tane sebebim vardı. Sıralamamı isteseniz, birkaç rulo tuvalet kâğıdını rahatlıkla doldurabilirdim. Birincisi, ben yarı çıplak uyuyordum. Yani sadece boxer ile. Bu da psikologumun diğer bir önerisiydi. Yatağa girdiğimde üzerimde kıyafetler olunca deli gibi kaşınmaya başlıyordum. Bu his, vücudunuzda binlerce minik örümceğin gezinmesi gibi bir şeydi. Problemlerimden biri buydu. İkincisi ise, kendimi huzurlu hissettiğim tek zaman dilimi olan yaz tatilinde, sayısız hakaretlere ve işkencelere maruz kalmak istememedi.

Tören boyunca kafamın içerisinde kamp çadırlarıyla geniş gövdeli bol kıllı ayılar seks yaptı. Bir bahane ya da tetikleyici bir şeye ihtiyacım vardı. Kendimi gitmeyeceğime ikna etmeye çalışırken, müdürün sözlerinden sadece bir tanesi zihnimin içinde yankılandı.

Katılmak mecburi.

Tören bittikten sonra, dışarıya güvenli bir şekilde çıkabilmek için, herkesin salondan ayrılmasını bekledim. İçeride bir tek ben kaldığımda sakince yerimden kalkarak kapıya

yöneldim. Az sonra olacaklardan bihaber, büyük kapıyı sessizce açıp dışarıya doğru bir adım attım. Tanıdık eller bir kez daha omuzlarımdan ittirirken, yabancısı olmadığım o sesi duydum.

"Bana bak, ezik! Az önce olanları bir kişiye bile anlatmayacaksın!"

"Tamam, anladım!" dedim, ancak öyle sessiz söylemiştim ki beni duymadı. Bunun sebebi belki de, onu gördüğümde heyecanlanan kalbimin sesini duyuyor olmamdı. Ya da... Farklı bir şey...

"Tamam mı?"

"Diyorum ki, sana bir şeyler anlatmak, Osman'ın gelmesini beklemek gibi."

Ne söylediğimi anlamayarak afalladı.

"Ne Osman'ı? O da kim?"

"Boş ver," dedim. "Kampta görüşürüz."

Ve çılgınlık sınırlarımı zorlayarak bir şey daha yaptım. Nedenini henüz bilmediğim bir sebepten dolayı, kelebekler saçan dudaklarım ile ejderhanın yanaklarına bir öpücük kondurdum. Sonraki saniyeler malum... Yanından kaçmak ve heyecandan ibaret!

Onu şok içerisinde arkamda bırakıp, koşarak okuldan çıktım. Biraz daha koştuktan sonra, nefes nefese bir halde kaldırıma oturup bekledim. Bir an, sabahtan beri olanları düşünmeyi istedim ama yapamadım. Çünkü zihnim son gün stresi ile değil, Tuğçe'nin saçları ve güzelliği ile doluydu. Cebimdeki paketi çıkarıp içinden bir tane sigara aldım. "Beni özledin mi?" dedim elimdeki sigaraya bakıp gülümserken. Sigarayı *evet* anlamında yukarı aşağı salladım. "Ben de seni özledim, sevgilim," diye devam ettim. Gözlerimin önünde hâlâ Tuğçe'nin görüntüsü vardı. "Seninle tatile çıkacağız."



2

Götümden çıkan kelebeklerle eve doğru ilerlerken, geçtiğim sokaklar rengârenk kelebeklerle doluyordu. Bülent Ersoy şarkı söylerken nasıl kendini şişiriyorsa, ben de attığım her adımda göğsümü gururla şişiriyordum. Kendi ütopyamdaki bulutların birinden diğerine sıçrayarak eve gidişim ve bunu birilerine anlatma arzum, annemin "Ege, ne işin var ağaçta?" demesi ile son buldu. Ve ağacın üzerinde olduğumu fark ettiğim an, gururla şişen bedenimi kendim patlattım.

Psikolojik sorunlarım olabilirdi. Sigaramla konuşuyor olabilirdim. Hatta ve hatta dilediğini söyleyebilen bir iç sesim olabilirdi. Ama bunlar, farkında olmadan yaptığım bazı eylemler yüzünden deli muamelesi görmemi gerektirmezdi, değil mi? Ağaca çıkışımın sebebi, kelebeklerimin ve aksiyon dolu son gün stresimin bedenimi yormuş olmasıydı. Eh, biraz da daha önce hissetmediğim garip bir duygunun varlığı bunu körüklemişti tabii. Ağaçtan aşağıya sarkıttığım ayaklarımı sallarken, annem sorusunu yineledi.

"Ege, ne işin var ağaçta?"

"Dinlenmek için, anne. Kahve suyu koyar mısın? Ben de hemen geliyorum."

Annem bahçe kapısını kapatıp içeriye girerken, alnımı önümdeki ağaç dallarından birine dayadım. Öz babamla hiç tanışmamıştım. Annem bana hamile kaldığında İngiltere'de yaşıyormuş. İsmini bilmediğim babamla yollarını ayırıp, Türkiye'ye karnında bir misafir ile dönmüş. Benim varlığımı öğrendiğinde de, bunu ona haber vermek istememiş. İşin aslı, ben de onu hiç merak etmedim. Babasıyla birlikte yaşayanların çektiği zorlukları görmeye çalışarak, annemle bir arkadaş oldum. O, bir anneden fazlasıydı her zaman.

Ağaçtan atlayıp eve daldığımda, salondaki sehpanın üzerindeki davetkâr kahve fincanını alıp merdivenlere yöneldim. Annem mutfaktan çıkarak önüme geçti.

"Hey, bir dakika! Okul nasıldı?"

Annemin yanağına kahve için minnetlerimi sunan bir öpücük kondurup merdivenleri çıkmaya başladım.

"Harikaydı!"

Odaya girdiğimde kapıyı kapatıp kilitledim. Sakince pencereye doğru yaklaşıp elimdeki kahveyi komodine koyduktan sonra, camı açarak perdeyi üzerine attım. Bıraktığım kahveyi ve yatağımın üzerindeki bilgisayarı alıp, cam kenarındaki çalışma masasına yerleştim. Masanın üzerindeki ıvır zıvırları hızlıca toplayıp yere koydum. Bilgisayar açılır açılmaz Blogger'a girdim. Hayır hayır! Bu, psikologumun tavsiyesi falan değildi. Yalnızca blog yazmayı seviyordum. Burası gerçek hayatta sahip olamadığım sosyalliğin, interaktif ortamda can bulmuş haliydi. Gerçi yazdığım yazıları okuyanlar, gerçek yaşamımda sosyal olmadığımı anlayabilirlerdi. İçimdekileri ve o garip hissi yazmak için delirsem de, gözüme Gelen Kutusu ibaresindeki renk takıldı.

Rengin mavi olması, bir mesajım olduğu anlamına geliyordu. Hemen tıklayıp mesajı açtım.

Hey, son günün nasıldı? Yaz başlıyor!

Mesajın sahibi de bir Blogger yazarıydı. En gizemlisinden ve en samimisinden... Hızlıca yanıtladım.

Çok değişik bir yaz olacak.

Mesajı gönderdiğimde, altında *Heiley17 is typing...* yazdığını görünce heyecanım katlandı. Bu, şu an onun da Blogger'da aktif olduğu anlamına geliyordu.

Neden öyle düşünüyorsun? Kendini öldürmeyeceksin, değil mi?

Blogumu takip eden herhangi birinin bunu sorması gayet normaldi. Yazılar melankoli ağırlıklı olmasının yanı sıra, depresif, içten vurum düz yazılardı.

Saçmalama! Bugün bir kızı öptüm.

Cevabı gecikmedi.

Kız mı? Emin misin?

Gözlerimi devirip yanıtlarken, kahvemden bir yudum aldım.

Tabii ki eminim! Saçmalama!

Birkaç dakika cevabını bekleyip, kahvemi yudumlamaya devam ettim. Gelen mesajı gördüğümde derinden gelen kahkaham yankılandı odada.

Memeleri var mıydı?

Vardı tabii! İnanmıyorsan, evcil ejderham Hüsnü'ye sor!

Boş ver Hüsnü'yü şimdi. Kimdi? Nasıl oldu? Detaylar?

Detay veremem. Ama o bir ejderha. Kızıl saçları var. Bana bakarken gözlerinden ateş çıkıyordu. Sanırım beni sevdi.

Cevap gelmesini beklerken, kahvemden bir yudum daha alıp, arka planda müzik açtım.

İyi hissetmeye alışma, zamanla geçer. Bir keresinde bana da olmuştu.

Gözlerimi devirip hızlıca yazdım.

Salak mısın? Zamanla geçen tek şey, belediye otobüsüdür.

Bir süredir devam eden internet arkadaşlığımız gayet iyiydi. Birbirimizi yazdıklarımızdan tanıyor, yaşananlar hakkında çıkarımlar yapabiliyorduk. Yazdığım son mesajı okuduğunda, hiç görmediğim yüzünde bir tebessüm oluştuğuna emindim.

Oh my God! Bir kızı öptün resmen! Kelimelerin Türkçesi 'Aman Tanrım!' Sakın ne demek diye sorma! Seni zayıf İngilizceli! Aynı zamanda Gosh kelimesi de Tanrı yerine kullanılıyor.

Zayıf İngilizcemle dalga geçmesinin sebebi, blogumda paylaştığım bir metni yanlış çevirip rezil olmamdı.

Anladım. O halde 'Oh my God' Aman Tanrım demekse, 'Oh my Gosh' da Aman Tanrışkomdur.

Heiley17 ile konuşmaya başlamamızın üzerinden haftalar geçmiş olmasına rağmen, mesajlardaki ciddiyetini bir türlü kıramamıştım. Bu espri onun için son nokta olacaktı ki, mesajıma karşılık, harflere gelişi güzel basarak gülme şekli olan bir random attı.

Aman Tanrışkom! SEN! BANA! RANDOM! ATTIN!

Evet, bundan utanıyorum ve gidiyorum. Sonra görüşürüz.

Görüşürüz.

Gidiyorum dediğinde her zaman gittiği için, mesajımı görüp görmediğine emin olamayarak bir süre bekledim.

Sonraki bir hafta boyunca Heiley17'den mesaj alamadım. Bu tabii ki normaldi. Sahip olduğum tek arkadaşım da benim gibiydi. Belki kötü hissediyordu, belki de çok iyi olduğu için giremiyordu Blogger'a.

Belki de o da aslında yoktur! diyerek araya giren iç sesime cevabı sesli bir şekilde verdim. "Siktir ulan!"

Anneme kamptan bahsettiğimde mutluluktan ne yapacağını şaşırdı. On yedi yaşındaki oğlu sosyofobi yüzünden arkadaş edinmekte zorlanıyorsa, bir annenin böyle tepki vermesi gayet normaldi. Tüm hafta boyunca, yarışmacılarından biri şık giyindi diye mutlu olan Nur Yerlitaş gülücükleri ile dolaştı evin içinde. Kendince bana tavsiyeler vererek, sosyalleşme yolunda atacağım adımların düzgün olmasını istiyordu.

Kampa doğru yola çıkılacağı sabah, mutfaktaki kahvaltı masasında kahvelerimizi içiyorduk. Annem bir yandan konuşurken, diğer yandan da çantalarımı kontrol ediyordu.

"İlacını almayı sakın unutma, Ege."

İlaçtan kastı, düşük dozdaki antidepresanlarımdı. Günde bir kez içmem gereken ilaçların olduğu minik çantayı valizin üst gözlerinden birine sıkıştırarak konuşmaya devam etti.

"Umarım tek kişilik odalarda kalırsınız. Donunla uyuman normal bir şey değil, biliyorsun. Belki orada kurtulursun bu alışkanlığından."

Kahvemden bir yudum alıp, iç çektim. Annem konuştukça konuşuyordu. En sonunda dayanamayıp onu durdurdum. "Bunu bana değil, o deli doktoruma ve diğerlerine söyle. Onların önerisi bu ecza deposu!" dedim valizin içine sıkıştırdığı ilaç çantasını işaret ederek.

Annem dik dik bana bakarken, "Kemal Bey profesyonel bir psikolog. Diğerleri de öyle. Yakında ilaç bile kullanmana gerek kalmayacak," dedi.

"Neyse ne! Boş ver, anne. Artık gitmem gerek," diyerek, kahvemi yarım bırakıp ayağa kalktım. Valizimi ve sırt çantamı aldım. Kürdan stokum yaz için yeterliydi. Evden çıktıktan sonra, annemin "İndiğinde ara!" diye bağırmasını duymazdan gelerek yürümeye başladım. Okula vardığımda garip bir heyecan vardı üzerimde. Mecburen edineceğim oda arkadaşlarım yüzünden mi heyecanlanıyordum, yoksa onların yanında boxer ile uyuyacağım için mi, ben de tam olarak bilemiyordum. Belki de sebebi, ejderhanın da aynı kampta olmasıydı. Bir süre, otobüslerin etrafında hararetli bir şekilde bekleyen öğrencileri izledim. Yine gruplaşmışlardı. Aralarına karışmam gerektiğini anladığımda o tarafa yöneldim. Otobüsün önüne gidip sırtımı yasladım ve çevremde olanlara kulak kabarttım. Zekiler, tatilin gereksiz ama bir yandan da öğrenmek için faydalı bir zaman dilimi olduğu konusunda saçma bir şeyler konuşuyorlardı. Gotiklerin her iki kelimesinden biri *of,* diğeri *puf*tu. Hiçbir şeyden hoşnut olmayan Gotikler, kamp fikrinden de hoşlanmamışlardı haliyle. Popülerlere yaranmaya çalışan Yeni Yetmeler, onların etrafında dolanıyorlardı. Popülerlerin kamp gündemi ise "Bikini ve güneş, kızım! Sabırsızlanıyorum!","Oğlum lan, safariye falan gideriz belki," tarzındaydı.

Öğrencilerden sır gibi saklanan kamp alanı, otobüse binerken de açıklanmadı. Kalabalıktan yükselen "Nereye gideceğiz ya?","Aman bir dağ başı olmasın da!" seslerini vekil öğretmen cevapsız bıraktı.

Otobüsün kapıları açılır açılmaz içeri girip, arkalardaki bir koltuğa oturdum. Diğer öğrenciler ise eşyalarını bagaja koyduktan sonra biniyorlardı. Yavaş yavaş otobüs dolarken, koltukta büzülmüş bir halde gelenleri gözlemliyordum. Zekiler ve Gotiklerin ardından Popülerler de otobüsteki yerlerini almaya başladılar. İlk olarak Tuğçe'nin en yakın arkadaşı

Berçin binip ön koltuklardan birine oturdu. Onu diğerleri takip etti. Ve nihayet Tuğçe göründü. Umarım beni görmez diye dua ediyordum ama gözleri Süpermen gibi kırmızı lazer ışıkları atarak beni delmeye başladı. Benim geleceğimi tahmin etmemiş olmalıydı ki, Berçin'in yanındaki yerini alırken şaşkınca bakmaya devam etti.

Assolistler sahneye en son çıkar mantığını benimseyen Yağız Sabaoğlu, otobüse binen son öğrenciydi. Saçları özenle taranmıştı. Gözündeki güneş gözlüğünü çıkarırken bile gülümsüyordu. Etrafta onu izleyenler olduğunun bilincindeydi. Yakın arkadaşı Mete'nin yanına oturmadan önce sırtındaki çantayı çıkarıp, koltukların üzerindeki bölüme yerleştirmek için kaldırdı. O sırada çantanın çekilmemiş fermuarının arasından yere bir kitap kaydı. Neler olacağını tahmin edemeyerek dikkatimi ona verdim. Sonrasını izlemek benim için çok zevkliydi. Berçin çantadan yere düşen kitabı Yağız'dan önce alarak ismini bağırarak okudu.

"Kanlı götte parmak izleri..."

Pardon? İsmi okunan kitabın ne olduğunu anlamaya çalışırken, Berçin kitabı herkese göstererek yine bağırdı.

"Hey, millet! Yağız'ın okuduğu kitabın ismini duydunuz mu? Kanlı Götte Parmak İzleri!" Kahkaha atarak, önüne düşen kıvırcık saçları geri itti. "Erotik kitap okuyormuş!"

Otobüsteki tüm öğrenciler koro halinde gülmeye başlayınca, Yağız sinirle kitabı Berçin'in elinden aldı. Gotikler, Zekiler, Yeni Yetmeler, Popülerler hepsi birden aynı anda gülüyordu. Milyonda bir olacak şeydi Yağız Sabaoğlu'nun küçük duruma düşmesi. Kahkahamın tonunu alçak tutarak, zevkle onlara katıldım. Vekil öğretmen her şeyin hazır olduğunu söylediğinde, yanıma kimsenin oturmayacağını anladım. Yolda geçirdiğimiz dört saatin ardından uykuya dalanlar şanssızdı. Popülerlerden Mete, uyuyan herkesin yüzünü

Berçin'in rujuyla boyamıştı. Boyalı yüzleriyle uyanan şaşkın öğrenciler Mete'yi linç etmekten vazgeçip sakinleştiklerinde, yolculuğun yedinci saatini tamamlamıştık.

Yanıma kimsenin oturmamasını fırsat bilerek, gözlüğümü çıkartıp uyku hazırlığına başladım. O sırada gözlerim yan koltuklarda oturan gotik çifte kaydı. Sarmaş dolaş bir halde uyuyorlardı. Önde oturan Zekilerden bir çift de birbirlerine sarılmış, ellerindeki telefonun özelliklerinden bahsediyorlardı. Bu kadar yakın olacağım birinin olmamasına üzülüp ve yedi saat geçmesine rağmen herhangi bir iletişim kuramadığım için sinirlenip sesli düşündüm. Hayır hayır! Bunun ismi sesli düşünmek olmamalı. Otobüsün içerisinde resmen bağırdım.

"Ben hâlâ Muş!"

Uyanıp bana sitem dolu gözlerle bakanları gördüğümde, utanarak kendimi saklamaya çalıştım. Yağız ön taraftan "Kapa çeneni, ezik!" diye seslenince, telefonumla ilgileniyormuş gibi yaptım. Strese yenilmemek için her daim cebimde olan kürdanlardan birini çıkarıp dudağıma yerleştirdim ve ucunu çiğnemeye başladım.

Uyumaktan vazgeçerek telefonumu elime aldım. Kulaklığımı taktıktan sonra, bir müzik açarak dinlemeye başladım. Birkaç parça dinleyip vaktin geçmeyeceğini anladığımda, aklıma daha iyi bir fikir geldi. Blogger'a girip Yağız'ın nasıl küçük düştüğünü anlatan bir yazı yazabilir, kendimi mutlu edebilirdim. Mobil Blogger uygulamasını açtım. Bu sırada Gelen Kutusu'nda yeni bir mesaj geldiğini belirten mavi ışık yanıyordu. Üzerine tıklayıp hızlıca açtım. Heiley17'dendi.

Mesajı okuduktan sonra, tuttuğum nefesimi bırakarak şoku atlatmaya çalıştım. Sesli bir şekilde tekrar okuduğumda artık emindim.

Kampta görüşürüz!

Küçükken odamın penceresinin, bir prensesin odasından görünen yıldızları gördüğünü düşünürdüm.



3

Otobüs kamp alanına girdiğinde, malum noktalarımda heyecandan sivilceler çıkacağını hissettim. Yaklaşık altı aydır mesajlaştığım Heiley17 ile aynı okulda olduğumu öğrenmem miydi beni heyecanlandıran, yoksa yaşıt olmamız mı? Öyle ya da böyle aynı yaştaydık. Kampa yalnızca on birinci sınıf öğrencileri alınmıştı ve o da buradaydı. Herhangi bir yerde yaşayan, başka bir okulda okuyan biri olabilirdi. Fakat aynı okulda oluşumuz, inanılması zor bir gerçeklikti. Tam altı ay... Hiçbir şey söylemeden geçirdiği koskoca altı ay! Normal bir insan için bu durumu kabullenmek kolay olabilirdi ama benim durumumda olan biri için çok zordu. Var olan arkadaşlarım, pardon arkadaşım, hayaliydi. Hüsnü gibi... Şaşkınlıktan yere düşen çenemi toparlamam ve bu gerçeği sindirebilmem için herkesin otobüsten inmesi gerekiyordu. Öğrenciler inerken, kim olabileceği hakkında teoriler üretmeye çalıştım fakat zihnime bir anda akın eden düşünceler buna engel oldu.

Bunu biraz ertelemeye karar verip, eşyalarımı alarak herkes gibi aşağıya indim. Öğrenciler vekil öğretmenin etrafında toplanırken, çevreyi inceleyerek onlara doğru yaklaştım.

Akdeniz Bölgesi'ne gelmiştik. Toros Dağları'nın eteklerindeki bir bungalov kampındaydık. Ağaçların arasındaki evler, belirli aralıklarla büyük bir alana dizilmişlerdi. Ormanın iç taraflarına baktığımda, ağaçların ardında kalan bir göl gördüm. Kaçmak için iyi bir yerdi. Yürüme mesafesiyle çok uzakta değildi. Dersliklerin, yemekhane binasının ve toplantı salonunun da evlerin ardında kalan diğer binalar olduğunu tahmin ediyordum. Ailelerimizin okula yatırdığı paranın ilk kez işe yaradığını düşünerek, vekil öğretmenin etrafındaki öğrencilerin arasına karıştım.

Vekil öğretmen, öğrenciler için tasarlanıp, daha önce de kullanılmış bir kamp alanında olduğumuzu anlatırken, herkes gibi beni de sinirlendiren bir detaydan bahsetti. Ağaç evlerin dört kişilik olduğunu söylediğinde, kalabalıktan itiraz dolu sesler yükselmeye başlamıştı. Tam diğerleri *Hocam ya!* diyecektim ki, bunun saçma olduğunu düşünüp sustum. Bir karar alındıysa, bunu bizim itirazlarımız değiştirmeyecekti. Çalışma programından bahsedip, biraz önce hakkında teori ürettiğim binaları tanıttı. Derslerin nerede ve saat kaçta başlayacağı hakkında detaylıca bilgi verdi. Bir yandan da, bilgi için hazırlanan el broşürlerinden dağıtıyordu. Bilgilendirilme bittiğinde herkes elinde valiziyle, oda arkadaşlarını öğrenmeyi bekliyordu. Elimdeki broşürü incelemekten vazgeçip, arka cebimden bir kürdan çıkardım ve dudaklarımın arasına yerleştirdim. İsimler, sırasıyla okundukça daha da hırslı çiğnedim kürdanın ucunu. Odalarını öğrenen öğrenciler yanımızdan uzaklaşırken, herkesin görebileceği bir noktada açıkta kaldım. Çok geçmeden ismim okundu.

"Ege Akın. Göktuğ Keskin."

Gotiklerden biri ile aynı odaya düştüğüme üzülmedim. Genelde sessiz ve kendi halinde takılan tipler oldukları için, bir zararları yoktu. Tıpkı benim gibi. Yan gözle yeni oda

arkadaşıma baktığımda, her zamanki donuk yüz ifadesiyle karşılaştım. Dudağındaki ve kaşındaki piercing ile korkutucu gözükmüyor değildi. Tek gözünü kapatan saçını savurarak okunacak diğer isimleri bekledi. Vekil öğretmen sıradaki ismi söyledikten sonra etrafta onu aramaya başladı.

"Kaan Demir. Kaan nerede arkadaşlar?"

Kaan'ı ilk ben gördüm. Elinde büyük bir sandviçle diğer öğrencilerin ardından çıkıp, öğretmenin karşısında durdu. Kendisi zeki öğrenciler topluluğunun bir üyesiydi. Ve yaklaşık yüz üç kiloydu. Son isim okunduğunda, karada Osmanlı askerlerini gören Bizanslılar gibi dehşete düştüm.

"Yağız Sabaoğlu."

Gözlerim istemsizce Yağız'a kaydı. Onun da bu eşleşmeden memnun olmadığını görünce, onunla birlikte atağa geçtim. Kameralara *'Koca istiyorum! Gel beni al!'* diye seslenen teyze gibi sinirlenmiştik. O şekilde koştuk koşmasına ama yalvarış ve yakarışlarımız sonuçsuz kaldı. Yağız yerleşmek için ağaç eve yönelirken, vekil öğretmenin peşini bırakmaya niyetli değildim. Ustası ölünce çalışmaya devam eden azimli bir çırak gibi adamın yanına gittiğimde, bir kez daha *hayır* yanıtını aldım. Ben azimli bir çırak gibi başarılı olamamıştım. Çaresizce ağaç eve yöneldim. Hüsnü derinden ve inceden benimle dalga geçmeye başlamıştı bile.

Yağ satarım... Bal satarım... Ustam ölmüş ben satarım...

Elimde valiz, klonlanırken DNA'sına çay dökülmüş maymun gibi yürümeye devam ettim. Birkaç evi geçtiğim sırada, izlendiğimi hissettim. Valizi elimden bırakıp, etrafıma bakınıyormuş izlenimi vermeye çalıştığımda, karşımdaki ağaç evin penceresinde ejderhayı gördüm. Tuğçe ve oda arkadaşları bana bakıyorlardı. Onları görmezden gelerek, valizimi alıp ilerledim. Kendime dikkatli davranmam gerektiğini tembihlerken bir şey oldu. Önümdeki taşı göremeyip, fukara sümüğü gibi yere yapıştım. Telefonum bir yana, kulaklığım bir

yana uçmuştu. Hızlıca toparlanmaya çalışıp hemen ayaklandım. Beni izleyen gözlere döndüğümde, güldüklerini fark ettim. Normaldi... Oradan bakıldığında, üzerindeki etleri dökülen fakir lahmacunu gibi gözüküyor olmalıydım.

Kahkahalara aldırmayıp, yere düşen eşyalarımı topladım ve ağzıma yeni bir kürdan yerleştirerek, kalacağım ağaç eve doğru yürümeye başladım. Birkaç dakika sonra eve vardığımda, derin bir nefes alıp kapıyı ittim. Ağaç evin tahta kapısı gıcırdayarak açıldı. Göktuğ ve Kaan, yatakların yanındaki dolaplara eşyalarını yerleştiriyorlardı. Yağız ise sahiplendiği yatağına uzanmış, telefonu ile oynuyordu. Odaya girdiğimi fark ettiğinde bana bakan gözleri, avına saldırmaya hazırlanan çitanınkiler gibiydi. Benim olduğunu tahmin ettiğim yatağa doğru ilerlediğim sırada bana seslendi.

"Bana bak, ezik!"

Duymamış gibi yaparak, yatağın üzerine koyduğum valizimi açtım. Ama o vazgeçecek gibi değildi.

"Sana diyorum, maymun boku!"

Elim valizin içindeyken bir süre bekledim. Gözlerimi kapatıp, az sonra yapacağım konuşma için kendimi hazırladım. Derin bir nefes verdikten sonra gözlerimi açıp Göktuğ ve Kaan'a döndüm.

"Sigara içiyorum. Üzerimde kıyafetlerle uyuyamıyorum. Antidepresan kullanıyorum ve arada bir sesli düşünüyorum," dedikten sonra, elimdeki tişörtü valizin içine bırakıp yatağa oturdum. "Yani aradığınız ve size malzeme olacak tüm tuhaflıklar bende. Ve bu bahsettiklerim sadece birkaçı. Bu yüzden bunlara katlanmak zorundasınız."

Uzun cümle kurarak konuştuğum için derin bir nefes alıp, onlara baktım. Birkaç saniye bir şey söylemediler. İlk konuşan Gotiklerden Göktuğ oldu.

"Dostum..." Hoşnutsuz bir nefes verip, tek gözünü kapatan siyah saçlarını geriye attı. "Çıplak uyumayacaksın, değil mi?"

"Hayır. Başka sorusu olan?"

Yağız'a ve diğer oda arkadaşıma baktım. Kaan sırt çantasından çıkardığı çikolata paketini açarken, sigarayı dışarıda içmemi söyledi. Onunla bu konuda anlaştık. Yağız ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Ağaç evden çıkmadan önce bir kez daha tehdit etti beni.

"Daha fazla tuhaflaşacak olursan, seni pişman ederim, Gözlük."

Ona aldırmadan, eşyalarımı yerleştirmeye devam ettim. Herkes yol yorgunluğunu atmak için odalarına çekilmiş olmalıydı ki dışarıda hiç ses yoktu. Bunu fırsat bilerek, valizden çıkarıp komodine koyduğum bilgisayarı alıp yatağa oturdum. Tedarikli geldiğim için, kampın kablosuz ağına bağlanmak yerine kendi tak çalıştır modemimi kullanarak internete bağlandım. Bağlantı sağlandığında, hızlıca Blogger'a girip Heiley17 kullanıcısına mesaj gönderdim.

Hey! Demek buradasın! Hesap vermek zorundasın! Bir şey söylemeden konuştuğumuz onca ayın hesabını...

Dirseklerimi bağdaş kurduğum ayaklarıma koyup, yumruk yaptığım ellerimi çeneme yerleştirdikten sonra saatlerce bekledim. Attığım sitem dolu mesajların hiçbirine cevap vermedi. Mesajları İsmail YK görse, sadece mesajlarımdan oluşan bir albüm yapar, satış rekoru kırardı. Bir süre sonra pes edip, bilgisayarı açık bir şekilde komodinin üzerine bırakıp uykuya daldım. Akşamüstüne doğru uyandığımda, atıştırdığım balık krakerin kırıntılarının her yere dağıldığını fark edip silkelendim. Telefonumun saatine baktığımda, akşam yemeğinin başlamak üzere olduğunu tahmin edip, yemekhaneye gitmek için hazırlanmaya koyuldum.

Beyaz bir tişört giyip, odadaki boy aynasında kendime baktım. Tişört ince olduğu için küçük iki siyah nokta şeklinde altından gözüken memelerimi gördüğümde gülümsedim. Erkek olsam da, sonuçta memelerim vardı. Sahi, benim niye memem vardı ki? Bu konuyu daha sonra araştırmam gerektiğini düşünerek, bunu hatırlatması için Hüsnü'ye mesaj gönderdim.

Tamamdır, kaptan.

Tişörtümü değiştirdikten sonra altıma siyah bir şort geçirip, ağaç evden ayrıldım. Yemekhaneye ulaşıp içeriye girdiğimde, herkesin yemeklerini alıp uzun masalara oturduğunu gördüm. Başımı öne eğip yemeğimi aldıktan sonra, herkesten uzak bir köşe seçip oturdum. Bir yandan yemek yiyip, diğer yandan Tuğçe ve arkadaşlarının oturduğu masayı inceliyordum. Berçin, Tuğçe'ye bir şeyler anlatıyordu. Mete ise Yağız'ın kulağına eğilmiş fısıldarken bana bakıp, çayır görmüş eşek gibi sırıtıyordu.

Sessiz geçen yemeğin ardından herkes odalarına çekilmeye başlamıştı. Tek istediğim şey, Heiley17'nin kim olduğunu öğrenmekti. Odaya gidecek, bilgisayarımı yeniden açıp onu mesaj yağmuruna tutmaya devam edecektim. Ağaç eve doğru giderken etrafı inceledim. Kamp alanı gece daha güzel gözüküyordu. Dağın eteklerinde olduğumuz için, gökyüzü daha net ve etkileyiciydi. Birden göl aklıma geldi. Orayı görmek için sabırsızlanıyordum.

Ağaç eve girdiğimde, yatmak için hazırlanan Kaan pantolonunu çıkarmış şortunu giymeye çalışıyordu. Bunu fırsat bilen Yağız, Kaan'ın fazla kiloları ile dalga geçmeye başladı. Duymazdan gelip yatağıma yönelsem de, bunun imkânsız olduğunu fark ettim.

"Oha lan! Göte bak, oğlum! Git de şeker çuvalından don dik kendine," deyip kahkaha attı Yağız. Onun dışında kimse gülmedi.

Şortunu giyen Kaan hızlıca yatağına girdi. "Ben halimden memnunum. İstediğini söyle," dedi ve trip atan kadın misali, poposunu ona dönerek yattı.

Yağız pes edecek gibi değildi. "Oğlum, bu hızda yemeye devam edersen, iki sene sonra götüne mavi tanga giyip 'Ben Street Fighter'daki Honda'yım!' diye gezeceksin ortalarda."

Dövüş oyunu benzetmesine Göktuğ da kendini tutamayıp gülerken, üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp yatağıma uzandım. Saat gece üçe kadar Heiley17'ye mesaj atmıştım ama hiçbirine cevap vermemişti. Çaresizce uykuya dalarken hâlâ kim olabileceğini düşünüyordum.

Sabah uyandığımda lanet bir hoşnutsuzluk vardı üzerimde. Kaan fazla kiloları yüzünden terlemişti ve koltuk altları haziran sıcağında çöldeki deve leşi gibi kokuyordu. Hoşnut olmamamın diğer sebebi, karşı yatağımdaki manzaraydı. Göktuğ gece üzerindeki tişörtü çıkarıp uyumuştu. Ve buradan bakıldığında, yatakta yatan maymunumsu bir yaratık gibi gözüküyordu. Sanırsın anası maymunla çiftleşmişti. O derece kıllıydı.

Sitemler ederek ayak parmaklarımın arasını kaşıdım ve kampların vazgeçilmezleri olan sivrisineklere lanet okudum. "Ey ayak parmaklarımın arasını ısıran sivrisinek! Ben sana koca bir bacak hediye etmişim, senin tenezzül ettiğin yere bak!"

Kahvaltı için hazırlanırken, başucumdaki antidepresanlardan bir tane içtim. Odadakiler çoktan yemekhaneye gitmişlerdi. On iki saatlik otobüs yolculuğu yüzünden bacaklarım şişmiş, dar kot şortumun içine sığmıyorlardı. Biraz denedikten sonra pes edip, şortu yatağın bir köşesine fırlattım. Şortum sanki oradan bana bakıp, 'İçime girmek için yalvaracaksın!' diyordu.

Açık kalan bilgisayarımı kucağıma alıp, Heiley17'den mesaj gelip gelmediğini kontrol ettim. Gelen kutusunda mavi ışık yanıyordu. Hızlıca tıklayıp açtım.

Mesaj ondandı.

Akşam yemeğinden sonra gölün kenarında ol.



4

Sadece altı kelime... Heyecandan ekrana bakıp kalmamı sağlayan altı kelime... *Akşam yemeğinden sonra gölün kenarında ol.*

Mesajı okudukça heyecanım artıyordu. Kahvaltıya gecikeceğimin farkındaydım ama öğlene kadar aç kalabilirdim. Üzerimdeki bu panik haliyle yemekhaneye gittiğimde yapacaklarımı ve bana söylenecek lafları tahmin edebiliyordum. Zira heyecanlı olduğum zamanlar çok fazla sakarlaşıp, saçmalamaya başlıyordum. Hızlıca sigara paketimi ararken dizimi birden lanet olasıca komodine çarptım.

"Ahh!"

Ahh!

"Sana ne oluyor, oğlum?" dedim kendi kendime.

Kolumu çarptın, oğlum. Az dikkatli olsana!

Acı içinde yatağa otururken, daha önce Hüsnü'nün fiziksel görünümünü hiç düşünmediğimi fark ettim. İç sesim acılı bir şekilde söylenmeye devam ederken onu zihnimden uzaklaştırıp, sigaramın dumanı eşliğinde yatağımın üzerindeki bilgisayara baktım. Cevap yazmalıydım. Boğazımı

temizlemek için komodinin üzerindeki bardaktan biraz su içtim. Sonra yatağa oturup yazmaya koyuldum.

İyi de, gölün tam olarak hangi kenarında olmamı istiyorsun?

Bir süre bekledim. Cevap gelmeyeceğini anladığımda tıpış tıpış derslere gittim. Herkese potansiyel Heiley17 gözüyle bakarak üç saat geçirdikten sonra, odaya dönüp mesajlarımı kontrol ettim. Ve ondan gelen yanıtı gördüğümde, zenci mahallesine solaryumcu açmış ve yıllar sonra ilk kez dükkânına müşteri gelmiş bir adam gibi sevindim.

İskelenin yanındaki taşlıklarda ol. Lütfen daha fazla soru sorma. Bugün biraz canım sıkkın.

Tamam, orada olacağım.

Günün kalan kısmını sabırsızlanarak geçirdim. Akşam yemeğini yine kendi köşemde sessizce yerken, Popülerler kenara çektikleri Zekilerden bir öğrenciyi, ödevlerini yaptırmak için sıkıştırıyorlardı. Yağız ve Mete'yi defalarca reddeden çocuk, Tuğçe ve Berçin'e hayır diyemedi. Çünkü her ikisi de, güzellikleri ve umursamaz tavırları ile, okulun en çok konuşulan kızlarıydı. Okuldaki erkekler için Tuğçe ya da Berçin ile konuşmak, Kim Kardashian'ın poposunu görmek kadar değerliydi.

Akşam yemeğinin ardından herkes ağaç evlerine giderken, ben yönümü göl kenarına çevirdim. Ağaçların arasında bir süre yürüdükten sonra, önümdeki çalılığın etrafından dolanıp gölün kenarına çıktım. Karşımdaki manzara büyüleyiciydi. Ay ait olduğu yerde ışıldıyor, yıldızlar ona eşlik edip birkaç parça bulutun ardında el sallıyorlardı sanki bana. Tahmin ettiğimden daha büyük olan gölün karşı kıyısını gece görmek zordu. Birkaç adım attığımda, biraz ilerideki uzun tahta iskeleyi gördüm. Yavaş ilerlemeye dikkat ederek, tahta iskelenin üzerine çıktım. En uç kısmına gitmek yerine, ortasındaki bir noktaya oturup biraz daha etrafa baktım. Manzara artık daha netti. Gecenin karanlığında siyaha bürünen gölün

rengine beyaz ay ışığı vuruyor, ağaçların gölgeleri suya yansıyordu. Cebimdeki paketten bir sigara çıkarıp, onun da manzarayı görebilmesi için yukarıya doğru kaldırdım.

"Beğendin mi aşkım?"

Sigarayı yukarı aşağı evet anlamında salladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi ortam daha da ateşlenecek."

Cebimden çıkardığım çakmakla sigarayı yakıp ucundaki ateşe baktım.

"Sana ortamın ateşleneceğini söylemiştim."

Dumanı aya doğru üfleyip beklemeye koyuldum. Vakit geçtikçe heyecanım artıyor, beklemek daha tahammül edilemez oluyordu. Tanıdığın ama görmediğin birini beklemek... Yaklaşık bir saat sonra, uyuşan bedenimi gevşetmek için birkaç beden hareketi yaptım. O sırada, buraya gelirken etrafından dolandığım çalılıktan gelen sesi duyup irkildim. Karanlıktan çıkan, Zekilerden bir çiftti. İskelenin az ilerisindeki kayalıklara otururlarken, ellerindeki tablet bilgisayar hakkında konuşuyorlardı. Bir süre sonra onları izlerken buldum kendimi. Hayali olmayan bir arkadaşa sahip olmak güzel olmalıydı. Sinirlendim. Benim yaşımda olan herkesin etrafında bir sürü arkadaşı vardı. Bense bugüne kadar hep o sürünün dışındaydım.

Sessizce söylenmeye devam ederken, zeki çifte karşı beslediğim negatif enerji onlara ulaşmış olmalıydı ki, kayalıkların üzerinden kalkıp ağaçların arasında gözden kayboldular. Kral TV'ye numarasını yollayıp, kendine hanım arkadaş arayan bey amcalar kadar çaresizdim. Hırslanıp cebimden bir sigara daha yakıp içmeye koyuldum.

Beklemekten sıkılsam da, geleceğine inanıyordum. Gelirdi. Ona her ihtiyacım olduğunda geldiği gibi... Bana yazdığı mesajları düşündüm. Onlardan yola çıkarak zihnimde bir beden oluşturmaya çalıştım. Fakat bu silik siluet bir türlü can bulamadı karşımda. Ağaçlık alandan fırlayan Gotiklerden bir kızı

görünce düşüncelerimden sıyrıldım. Kız aheste aheste kayalıkların üzerine çıkıp oturdu. Yırtık siyah şortu ve Vans ayakkabıları ile oldukça hoş gözüküyordu. Üzerine giydiği bol salaş tişörtle, ilginç gelecek ama gotik birine göre gayet iyiydi. Birden başını bana doğru çevirdi. Gözleri şaşkınlıkla büyürken, oturduğu kayalardan kalkıp bana doğru koşmaya başladı. O yaklaşırken, iç sesim onun Heiley17 olduğunu söyleyip, zaten rahatsız edici derecede olan heyecanımın katlanmasını sağladı. Kız yanıma geldiğinde ellerini dizlerine koyup öne doğru eğildi ve nefesini düzeltti. Birkaç saniye sonra bedenini dikleştirip bana baktı. Heyecandan tutulan dilim yüzünden konuşamadım. Ben yutkunurken, benim yerime o başlattı konuşmayı.

"Çakmağın var mı?"

Bir şey söylemeden, cebimdeki çakmağı çıkarıp ona uzattım. Çakmağı elimden hızlı bir hareketle alıp, cebinden çıkardığı sigarayı yaktı. "Aslında içmiyorum," dedi.

O konuşurken, yüzüne bakıp kayboluyordum sanki. Neyse ki bir dakika sonra kendime gelip toparlandım. Hâlâ karşımda olduğuna göre oydu işte... Yüzündeki bıkkın ifadeyle çakmağı bana uzatıyordu.

"Alacak mısın?"

Heyecandan açık unuttuğum ağzımı kapatıp, elindeki çakmağı aldım. Alt dudağının her iki yanında ve saçlarının arasından görünen kaşında piercing'leri vardı. Gözlerinin etrafına gereğinden fazla siyah makyaj yapmıştı.

"Gerçekten söylenildiği kadar garipmişsin," dedi.

"Neden bu kadar gotiksin?" diye sordum aptalca.

"Anlamadım?"

"Dedim ki, neden bu kadar gotiksin?"

Yüzünde garip bir ifadeyle adımlarını geri geri atmaya başladı. Sigarasından bir nefes alıp öksürdü ve "O kadar gotiğim ki, yarasa sıçıyorum. Gerizekâlı!" deyip yanımdan uzaklaştı.

Kayalıkların üzerindeki eski yerine dönerken, onun Heiley17 olmadığına emindim. Beklemekten vazgeçeceğim sırada, ağaçların olduğu taraftan bir şey çıktı. Ve o şey üzerime doğru geliyordu. Attığı adımda bedeni daha da bir büyüyordu sanki. Kızın boyu benden uzun, kilosu bile neredeyse benim kilomun iki katıydı. Hüsnü'nün sesi zihnimde yankılandı o sırada.

Bu o! Bu o! Bu o!

Sinirli ve sesli bir şekilde onu yanıtladım.

"Değildir! Sussana sen!"

Kız gözleri yerde, tahta iskeleye doğru yürürken, heyecandan mı korkudan mı bilmiyorum ama ellerimin içi terlemeye başlamıştı. Cebimden bir kürdan çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. Ve onun ağladığını fark ettim. Kız ağır çekim adımlarıyla ağaçları yerinden sarsarak gelirken, Heiley17'nin sabahki mesajı geldi aklıma. O da moralinin bozuk olduğundan bahsetmişti.

Hüsnü onu gönderdiğim zihnimin ücra köşesinden yine konuştu.

Bu o! Oğlum, vallahi o! Bak tam da sana söylediği gibi canı sıkkın işte! Aman Allah'ım! Hem iri hem güzel! Köpürt beni Pakize'm!

"Değildir..."

O işte, o!

İç sesim benimle alay ederken, kız ile aramızda çok az bir mesafe kaldığını fark ettim. Birden içimi hüzün kapladı. Hani Süper Mario oynarken, Mario küçülünce insanın içini garip bir hüzün kaplar ya, öyle işte... Birden kızın yere sabitlediği gözleri benimkilerle buluştu. Ağlamaktan şişmiş gözaltı torbaları ve kıpkırmızı gözlerle bana bakıyordu. Yüzü gerildi ve sinirli bir nefes verdi. Muhtemelen iskelede oturduğumu bile fark etmemişti. İskelede yalnız kalmayı umuyor olmalıydı ama beni görünce işler onun için biraz değişti. Arkasını döndüğü gibi ormanın içine doğru gidip gözden kayboldu. Sonra onu gördüm. Tuğçe'yi. Üzerindeki kısacık dar şortunun altına bilekli

Converse ayakkabı giymişti. Kırmızıya yakın saçları ay ışığında o kadar güzel görünüyordu ki... Gotik kızın kalktığı kayalığa o oturdu bu kez. Ellerini geriye koyarak, yüzünü aya kaldırıp gözlerini kapadı. Kayalıkların üzerinde, ay ışığına hasret kırmızı saçlı bir denizkızı gibiydi. Ejderha değil, masum bir bebekti sanki. Ben ona bakıp kaybolurken, bir şey oldu. İnanamayıp etrafıma baktım. El salladığı kişi ben olamazdım. O kişinin ben olup olmadığını teyit etmek için elimle kendimi işaret ettim. Gülümseyip başıyla onayladığı an, oturduğum yerden kalkıp yanına koştum. Bulunduğu kayalığın üzerine çıktığımda, heyecanımı gizlemeye çalışarak nefes alıyordum.

"Otursana," dedi kayalığı göstererek.

Sahibine itaat eden köpekler gibi dediğini yaptım. Yanına oturup yüzüne baktığımda onun da ağladığını fark ettim. Gözündeki makyaj tamamen yanağına akmıştı.

Sanırsın evrenin her yerinde Samanyolu TV filmleri oynatılıyor. Niye herkes ağlıyor, oğlum?

İç sesimi zihnimden uzaklaştırarak sordum.

"İyi misin?" Bu basit soru gözlerinin içinde yaşlar birikmesine ve sonra hıçkırarak ağlamasına sebep oldu. Telaşlanıp ne yapmam gerektiğini düşündüm. "Hey? Ne oluyor?"

"Lütfen daha fazla soru sorma. Bugün canım biraz sıkkın," dediğinde beynimin içinde şimşekler çaktı. Bu akşam birkaç kez yanılmış olabilirdim ama bu kez kesinlikle oydu. Altı aydır mesajlaştığım kişi, Heiley17, o olmalıydı! Sabah aldığım mesajın birebir aynısı dudaklarından dökülünce, heyecanlanacağımı tahmin ederek cebimden iki kürdan çıkardım. Birini ağzıma yerleştirdim, diğerini ise ona uzattım.

"Bu ne?"

"Stresli olduğum ya da kötü hissettiğim zamanlarda kürdan çiğniyorum. Aslında psikologum sakız önermişti ama kürdanın tadı daha güzel. Yani belki sende de işe yarar. Ya da içmek istersen sigaram da var." Uzun bir cümle kurduğum için derin bir nefes aldım. "Çok mu konuştum?"

Elimdeki kürdanı alıp inceleyerek "Yalnız kalmamalıyım şu an. Konuşmak yerine sadece oturalım, olur mu?"

Tamam anlamında başımı sallayıp, manzarayı izlemeye koyuldum. O olduğuna inanamayarak gülümsedim oturduğumuz süre boyunca. Eğer Tuğçe *Heiley17* olmasaydı, bırak el sallamayı, yanına oturmama bile izin vermezdi. Okuldayken söylememesinin sebebi de, çok tanınmış biri olmasıydı sanırım. Etrafımızda kimse yoktu ve burayı o seçmişti. Birlikte oturduğumuz bir buçuk saatten sonra kalkmak istediğini söyledi. Yine ona itaat edip ayaklandım. Ayaklanmaz olaydım! Taşın üzerinde oturduğumuz süre boyunca uyuşan bedenimi gevşetmeye çalışırken, suya ne kadar yakın olduğumuzu unutup adımımı yanlış yöne attım. Birkaç saniye sonra suya doğru süzülürken "Lanet olsun!" diye bağırdım. Suya gömülen bedenimi, bir telaşla su yüzüne çıkardım. Alnıma düşen saçlarımı düzeltmeye çalışırken, ıslanan gözlüğümü düzeltip ona baktım. Elinde telefonum, kahkaha atarak bana bakıyordu. Öyle bir gülüşü vardı ki, sanırsınız Osman geliyor... Onun gülüşüyle, ben de kahkaha atmaya başladım. Gece boyu asık olan yüzünde ilk kez gülümseme vardı. Avucuma biraz su alıp ona sıçrattım. "Gelsene, su çok güzel." Birden gözleri büyüdü ve korkarak geri çekildi. "Hadi ama!" Hâlâ onunla konuşabildiğime inanamıyordum. Karşımdaki kız, tuvalette beni öldürecek olan sinirli ejderha değildi. Şu an ondan olsa olsa taş devrindeki Dino olurdu.

Birkaç dakika sonra pes edip yavaşça suyun içine girdi. Soğuk su bedeninde bir titreme dalgası yaratırken, titrek bir sesle "Siktir! Çok soğuk!" diye bağırdı.

Daha rahat yüzebilmek için üzerimdeki tişörtü çıkarıp kayalara attığımda, Tuğçe'nin gözlerinin üzerime kilitlendiğini fark ettim. Survivor Turabi kadar olmasa da, fit ve biçimli bir vücudum vardı. Ama bana bu şekilde bakacağı kadar da değildi.

Biraz oyalandıktan sonra sudan çıkıp, gülerek ormanın içine yöneldik. "Moralimi düzelttin, teşekkür ederim," dedi.

"Daha iyi hissetmene sevindim."

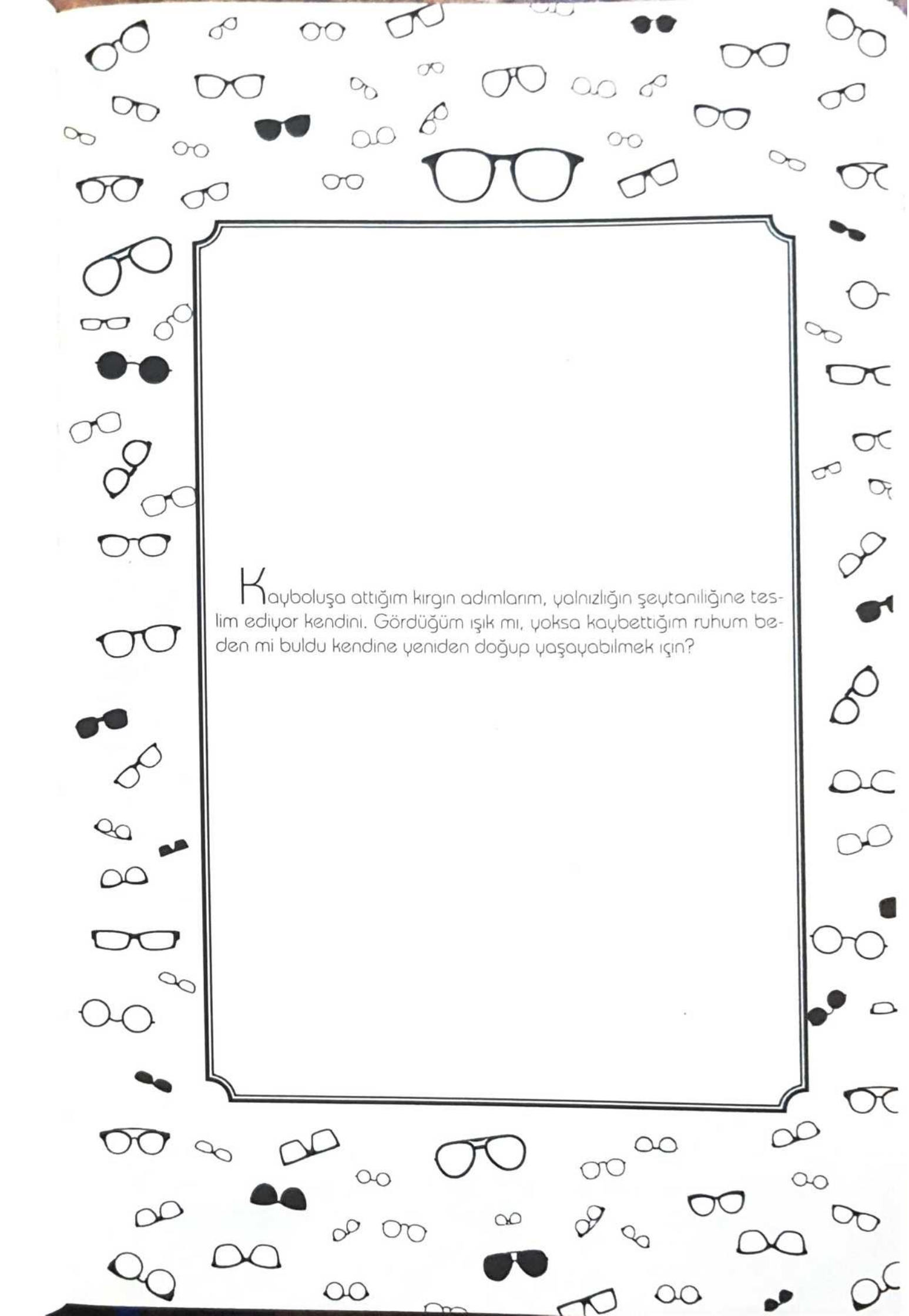
Kampa dönüş yolumuzda o konuştu, ben de yaptığı esprilere gülerek daha da iyi hissetmesini sağlamaya çalıştım. Ağaçların arasından çıktığımızda, ortadaki alanda toplanan herkes bize bakıyordu. Islak kıyafetlerimizle karanlığın içinden çıkmamıza şaşırmış olmalıydılar. Ya da okulun en dışlanan öğrencisini, okulun gözdesi Tuğçe'nin yanında gördükleri içindi yüzlerindeki şaşkınlık. Sırılsıklamdık ve gülüyorduk. Bizi izleyenler için dedikodu malzemesi olacak gibiydi bu. Ben yanlarından geçtiğimiz insanların ne konuştuğunu dinlemeye çalışırken, Tuğçe hiç umursamadan yürüyordu.

Onun kaldığı ağaç evin önüne geldiğimizde durdu. "Eğlenceli biri olacağını hiç düşünmemiştim. Teşekkürler. Borçlandım."

Ya demesene öyle, salak şey. Ya da de. Bir daha söyle. Eğlencelisin de.

İç sesim yüzünden cevap veremedim. Tuğçe de dönüp, ağaç evin kapısına ilerledi. İçeriye girerken, "Blogger'dan yazacağım," dedim ama beni duymayıp kapıyı ardından kapattı. Sorun etmedim. Onun da yazacağına emindim. Mesajıma yanıt verecekti. Her zaman verirdi. Islak kürdanlarımdan birini ağzıma yerleştirip, kendi ağaç evimin yolunu tuttum. Birden, ona mesaj atmak için beklemem gerekmediği geldi aklıma. Kuruyan ellerimdeki telefonumun kilidini açıp, mobil veriyi aktifleştirdikten sonra Blogger'a girdim. Mesaj kutusunun üzerinde mavi ışık yanıyordu. Tuğçe'nin benden hızlı davrandığını düşünerek gülümsedim. Ama mesajı gördüğümde yüzümdeki gülümseme yerini endişe dolu bir ifadeye bırakarak düştü.

Bu gece seninle kayalıklarda oturup gölde yüzen ben olmalıydım. Tuğçe değil!



Kayboluşa attığım kırgın adımlarım, yalnızlığın şeytaniliğine teslim ediyor kendini. Gördüğüm ışık mı, yoksa kaybettiğim ruhum beden mi buldu kendine yeniden doğup yaşayabilmek için?



5

Gecenin karanlığında uzun süredir koşuyorum. Ayaklarımdaki karıncalanma hissi durmam gerektiğini söylüyor ama onu bulmalıyım. Üstelik benim de peşimdeler. Ağaç evlerin olduğu kamp alanından çok uzaktayım.

"Ege!"

Sesi duyduğumda bir an için arkaya bakıyorum. Popülerlerden Mete, son hızla arkamdan koşuyor.

"Buraya gel!"

Koşmaya devam ederek onu geride bırakıyorum ama sesi hâlâ bana ulaşıyor.

"Tuğçe'yi bulamayacaksın! Sıra sende!"

Korku, saç köklerimden başlayarak tüm bedenimde dolaşıyor. Ayaklarıma ulaştığında, hızımı arttırıp Mete'yi tamamen geride bırakıyorum.

Ay ışığının aydınlattığı ormanda Tuğçe'yi bulmak, puzzle'ın son parçasını evin içinde aramak gibi. Nefes nefese sırtımı yasladığım ağaç rüzgârın etkisiyle sallanıyor. Ormanın içinde rüzgâra eşlik eden "Ucube!" "Ezik!" nidaları var. Sesler her yerde.

Ağzımda çiğnenmekten mahvolmuş kürdanın yerine yenisini çıkarırken gözlerim ellerime kayıyor.

Kanlar içinde!

Kürdanı ağzıma yerleştirdikten sonra, titreyen ellerimle bir sigara yakıp içmeye başlıyorum. Ayaklarım öylesine güçsüzleşiyor ki, daha fazla bedenimi taşıyamıyor. Yavaşça aşağıya kayarak yere oturuyorum. Ağaçların dalları yüzünden çok az gördüğüm gökyüzü bulutsuz ve yıldızlarla ışıl ışıl.

"Ege!"

Tuğçe'nin çığlığı ormanın içerisinde yankılanıyor. Sigarayı atıp söndürdüğüm gibi, sesin geldiği yöne doğru koşmaya başlıyorum. Her iki dakikada bir, çığlığı ormanda yankılanıyor ama sesin nereden geldiğini anlayamıyorum. Hüsnü'ye gönderdiğim yardım istekleri de bir işe yaramıyor.

Koşarken ağaçların arasında yakılan bir ateş dikkatimi çekiyor ve sessizce oraya doğru yürüyorum. Ağaçların ortasındaki boşluğa vardığımda kendimi göstermeden oradaki izliyorum. Tüm Popüler ateşin etrafında. Tuğçe ise ateşin yanında bir sandalyeye bağlanmış bir şekilde bekliyor. Yağız'ın, yüzüne attığı tokatla çığlığı bir kez daha ormanda yankılanıyor.

"Ege!"

İsmimi söylüyor ama ben bir şey yapamıyorum. Yaklaşık olarak yarım saat sonra Popülerlerden birkaçı kendi aralarında karar alıp, ağaç evlere dönüyorlar. Tuğçe'nin yanında Berçin ve Yağız bekliyor. Onlar da gidene kadar beklemeye niyetleniyorum ama Yağız'ın elinde tuttuğu, ay ışığında parlayan metal harekete geçmemi sağlıyor. Yağız bıçağı Tuğçe'nin yanağında gezdirirken kendimi ortaya atıyorum.

"Buradayım!"

Yağız gözlerini bana dikiyor. "Ooo, kimler gelmiş?" Bıçağı tekrar Tuğçe'nin yanağına sürterek konuşmaya devam ediyor. "Bu kadar erken beklemiyorduk. Bak, Tuğçe de burada."

Tuğçe gözlerini bıçaktan ayırmadan kafasını uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Berçin, sen diğerlerine haber ver. Gözlük geldi. Ben hallederim."

Berçin yan gözle bana bakarak ağaçların arasında kayboluyor. Onun da içinde bulunduğu ortamdan rahatsız olduğunu görüyorum. Çaresizlik adeta yüzünden okunuyor. Tuğçe'nin yanağına değen bıçak bu kez bir kesik açıyor. Kesikten çıkan birkaç damla kan boğazının yanından akmaya başlıyor. O saniyeden itibaren damarlarım kan değil, tamamen adrenalin pompalıyor.

"Orospu çocuğu!"

Sesim ormanda yankılanırken Yağız'ın üzerine atlayıp yere kapaklanmasını sağlıyorum. O, zeminin tadına bakarken, bıçak bizden uzağa savruluyor. Defalarca vurduğum yüzü kanlar içinde kalırken Yağız kendinden geçiyor. Hızla uzaktaki bıçağı alıp, Tuğçe'yi sandalyeye bağlayan ipleri kesiyorum.

"Diğerleri gelmeden gitmeliyiz. Koşabilir misin?"

Evet anlamında başını sallıyor. Ormanın içinde bilmediğimiz bir karanlığa yol alırken ikimiz de hiç konuşmuyoruz. Tuğçe yorulup sırtını bir ağaca yaslarken gözleri kanlar içindeki ellerime kayıyor.

"Be-ben ne yaptığımı hatırlamıyorum. Sanırım antidepresanlar yüzünden."

Tuğçe bir iki adım atarak bana yaklaşıyor ve ellerini boynuma doluyor. "Beni kurtardın," deyip boynuma bir öpücük konduruyor. "Ne yaptığının..." diğer bir öpücüğü tam olarak kulağımın altına denk geliyor. "...bir önemi yok."

Nereden huylanacağımı bilmediği için yanlış yerden ısıran acemi bir vampir gibi dudakları boynumda geziniyor. Vücudum heyecanla titrerken, gözleri gözlerimin içine bakıyor. Gözlerim dudaklarına kaydığında öpülmek için hazır halde olduklarını fark ediyorum. Yüzü yüzüme yaklaşırken dudaklarım arzuyla açılıyor.

Tam o anda yüzüme dökülen bir bardak su ile uyandım.

"Uyansana, ezik!"

Nefes nefese, karşımda duran Yağız ve Mete'ye baktım. Bir an ne olduğunu anlayamadım. Hâlâ rüyanın etkisindeydim. Mete elinde su dolu bir sürahi ve içi boş bir bardakla tepemde dikilmeye devam ederken, Yağız kapıya doğru ilerledi.

"Kalkacak mısın? Yoksa sürahiyi mi boşaltsın?"

Doğrularak oturur pozisyona geçtim ve yatağın yanındaki komodinden gözlüğümü alıp taktım. "Ne oluyor?"

"Kahvaltıda toplantı varmış. Herkesin orada olmasını istediler. Lanet oda arkadaşın da ben olduğum için, seni uyandırma görevi bana düştü," dedi Yağız.

Mete de, elindekileri bırakıp Yağız'a katıldı. "Şimdi kıçını yataktan çıkar ve beş dakika içinde yemekhanede ol."

Onlar dışarı çıkar çıkmaz, çarşafı ıslanan yatağımın üzerine çekip kendimi ısıtmaya çalıştım. Ama bir işe yaramıyordu. Ayazda kalmış bekçi köpeği gibi titremeye devam ediyordum. Birkaç dakika çarşafın altında titredikten sonra, gözlüğümün camlarını silip hazırlanmaya koyuldum. Yine bir tişört ve şort giydim. Vakit kaybetmeden ağaç evden çıkıp, yemekhaneye doğru koşmaya başladım. Bu sırada, Tuğçe'nin *Heiley17* olmadığı gerçekliği düştü zihnime. Eğer o değilse, bana karşı olan tavrı neden birdenbire değişmişti? Ya da yanında birisine ihtiyacı olduğu bir anda kullanmış mıydı beni? Zihnimin içinde bu soruların cevabını ararken, yemekhanenin girişinde, kapıyı açmakta olan kıza çarptım. Kız bir yana, elindeki telefon ve defterler bir yana savruldu. Sağ elimle kafama vurarak, pişmanlıkla yanına eğildim.

"Çok özür dilerim."

Elinden tutup kalkmasına yardım ederken, "Yok, problem değil. Benim hatam. Senin bir şeyin yok ya?" dedi.

Kime çarptığımı o an fark ettim. Karşımda minik yeşil gözleri ile bana bakan, okulun en masum ve yardımsever kızı duruyordu. Selin... Yıl boyunca kampanyalar düzenler, ihtiyacı olan insanlara yardım toplardı. Tam bir Yeşilaycıydı. Hiçbir şeye üzülmez, elinde olan ne varsa insanlarla paylaşırdı. Heidi gibi işte. Bir kolunu kesseler 'Olsun bir tane daha var,' diyecek tipte biriydi. Yerdeki defterleri ve telefonunu almak için eğildiğinde, onunla beraber aynı şeyi yaptım. Elime

aldığım defterlerden birinin altındaki dergi dikkatimi çekti. Dergiden ziyade, ön kapaktaki yazı...

Blogger kullanıcısı Türkiye'de bir milyonu geçti!

Kitapları ve dergisini hızla elimden alıp, yüzüme bakmadan yemekhanenin içine attı kendini. Aklımda geceden kalma soru işaretleriyle yemekhanenin kapısına yöneldim. Heiley17, Tuğçe değildi. Oysa o olduğuna neredeyse emindim.

Kapıdan içeriye girdiğimde fark edilmemeye çalışarak yürüdüm. Popülerler kendi aralarında konuşmaya daldıkları için geldiğimi fark etmemişlerdi. Tuğçe'ye bakındım ama göremedim. Kimsenin oturmadığı arkalardaki masalardan birine çöküp beklemeye başladım. Kendi deyimimle, kaybeden masasına... Vekil öğretmen duyuru için öğrencileri susturmaya çalışıyordu. Uzaktan bakıldığında Şirin Baba'ya benziyordu. Fiziken değil. Şirinlerine çok kızıyor ama dövemiyordu. Şirin Baba gibi işte. Saçlarına bir kutu jöle sürmüş olmalıydı ki, hapşırıktan sonra parlayan burun kılları gibi gözüküyordu. Kendi kendime gülümseyip onu dinledim.

Standart bilgilendirme dışında herhangi bir şey anlatmadı. Tüm öğrenciler gibi kahvaltımı edip dersliklere gittim. Gün sıkıcı derslerle geçip giderken, anlatılan hiçbir konuya odaklanamadım. Karekök yerine Tuğçe vardı zihnimde. Bir türlü bulunamayan x yerine ise Heiley17 meşgul ediyordu içeriyi. Ara ara ona Blogger üzerinden mesaj atsam da, hiçbirine yanıt alamadım. Ders aralarında ise, dün gece Tuğçe'yle nereye gittiğimiz ve neden ıslak olduğumuz hakkında gereksiz sorulara maruz kaldım. Bunlar yetmezmiş gibi, gün boyu Hüsnü de gevezelik yapıp durmuştu.

Dersler bittikten sonra dinlenme kararı alarak ağaç eve gittim. Islanan çarşafları değiştirdikten sonra yatağa uzanıp, bir sigara yaktım. Gün boyu Tuğçe hakkında sorulan sorulardan öylesine yorulmuştum ki, odada hiç kimsenin olmayışı beni daha da rahatlattı. Bilgisayarla uğraşmak yerine,

telefonumu çıkarıp Blogger'a mobil giriş yaptım. Mesaj bölümünde mavi renk görmeyi ümit ediyordum fakat yoktu. Belki de bir mesaj daha atmalıydım. Hızlıca yazdım.

Hâlâ cevap vermeyecek misin?

Yanıt gelmeyeceğini bilerek, telefonu yatağa bırakıp sırtüstü uzandım. Ellerimi başımın altında birleştirip, bana kızmış olabileceğini düşünerek tavanı izledim bir süre. Telefonumun titrediğini hissettiğimde, doğrulup ekrana baktım. Tanımadığım bir numaraydı. Ekranı yana doğru kaydırdıktan sonra mesajı açtım.

Selam!

Parmaklarım hızlıca ekranda gezindi.

Merhaba?

Birkaç saniye içinde cevap geldi.

Ben Tuğçe, Gözlük!

Gözbebeklerim büyürken ekrana odaklandım. Ne yazacağımı bilemiyordum.

Yeniden merhaba. Nasılsın?

İyidir. İşin var mı?

Anlamayarak ekrana bakıp yanıtladım mesajını.

Yemeğe kadar dinlenmek için odaya geldim. Şimdi de sonrasında da işim yok. Hiç uğraşacak bir şeyim olmadı ki benim.

Tamamdır. Yemekten sonra dün geceki kayalıkta buluşalım.

Oturuş şeklimi düzeltip, kendimi yatağın baş kısmındaki baza başlığına doğru çekip yaslandım. Heyecanlı bir şekilde cevap yazarken, daha çok soru işareti oluşuyordu kafamda.

Tamam, olur ama anlamıyorum... Neden?

Heyecanla cevabını bekledim. Birkaç dakika sonra gelen mesajla heyecanım da tavan yaptı.

Sana bir sürprizim var!



6

Kampa gelmeden önceki tatillerini, odasını boyayarak, markete giderek, kola şişesine su doldurup buzluğa atarak ve ara sıra evinin bahçesinde güneşlenerek geçiren biriydim ben. Şimdiyse ayaklarımı götüme vurarak ormanın içindeki ejderhaya doğru koşuyordum. Aksiyon olmayan hayatım tamamen değişmiş gibiydi. Tuğçe'nin mesajından sonra, akşam yemeği bitmek bilmedi. Etrafımdaki her şey sanki ağır çekimde ilerliyor, zihnim bana oyun oynuyordu. Ağaçların arasından Tuğçe ile oturduğumuz kayalık alana gitmeye çalışırken, Hüsnü'nün seslendirmesi ile, onun son mesajı zihnimde yankılanıyordu.

Sana bir sürprizim var... Sana bir sürprizim var...

Bir yandan hızlı yürümeye çalışıp, diğer yandan cebimden kürdan çıkarma çabalarım kendi kendime bağırmamla son buldu. "Yeter!" Zihnimin içinde olan savaş bitmek zorundaydı. Gözlerimi kapattım ve gözlüğümü düzelterek derin bir nefes verdim. Tekrardan hızlanmaya hazır olduğum an, bağlamayı ihmal ettiğim ayakkabı bağcıklarımın üzerine basıp yere uzandım.

Oğlum, kırk yedi kromozomlu musun sen? Azıcık dikkat etsene ulan!

Hüsnü'nün sesi zihnimde yankılanırken, yerdeki taşların çizdiği dizimi ovuşturdum. Acıyla bağıran iç sesim, zihnimin derinliklerindeki ücra bir köşeye saklandı ve sustu. Göl kenarına ulaştığımda, Tuğçe yüzüme korkuyla bakıyordu. Düştüğümde yüzüm, saçlarım ve diğer her yerim toprağa bulanmıştı ve haliyle on kere ızgaraya konmuş, kalkmış yirmi masa dolaşmış, doksan dokuz sarhoşun ağzından artakalmış meyhane külbastısı gibi gözüküyordum. "Bu ne hal?" dedi oturduğu kayadan kalkıp üzerimdeki toz toprağı işaret ederek.

"Takılıp düştüm."

Derinden gelen güçlü kahkahası dudaklarının arasından dökülüp geceye karışırken, oturmak üzere olduğumu görüp bana engel oldu. "Hadi hadi, gidiyoruz! Daha fazla karanlık olursa bulamam orayı," dedi heyecanla.

"Nereye gideceğiz? Nedir bu sürpriz olayı?"

Sorumu cevaplamadı. Bunun yerine, gözlerini yere çevirip nefes verdi ve ateş saçan gözlerini bana çevirdi.

"Tamam tamam, soru sormuyorum."

Çekiştirerek soktuğu ormanın içinde o önden gidiyor, ben de onu takip ediyordum. Daha önce vekil öğretmenin bize verdiği el broşüründe koşu yolu diye geçen yola girdiğimizde, heyecanım da katlanarak artıyordu. On dakikalık yürüyüşten sonra bana dönüp "Geldik," dedi. Etrafıma baktım. Ağaçlardan oluşan yolun sağ tarafında, iki ağacın arasındaki bir çalılığın önünde duruyorduk. Tuğçe hiçbir şey söylemeden, yarım bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra ağaçların arasına daldı. Takip etmemi istediğini düşünerek peşinden gittim. Çalı ve ağaç dallarıyla verdiğim savaşı kazanıp açıklığa çıktığımda, karşımdaki görüntüyle şaşkına döndüm. Yaklaşık iki metre yukarıdan boş alana dökülen küçük bir şelale vardı. Yukarıdan dökülen su, boş alanda

fazla büyük olmayan bir göl oluşturmuştu ve gölün etrafı ağaçlarla çevriliydi. Suyun üzerine ay ışığı ve bulutlar yansırken, manzara yetenekli bir ressamın elinden çıkan muhteşem bir tablo gibiydi. Tuğçe'nin sesiyle kendime geldim.

"Ağzını çenene montele ve beni takip et, Gözlük."

"Yeter ama! Ne bu gizem? Sırlar odası mı burası?"

Tuğçe gözlerini devirip, küçük gölün yanındaki heybetli kayayı işaret etti.

"Sen oraya otur, ben hemen geliyorum."

Dediğini yapıp, kayanın üzerine oturdum. O, hızlı adımlarla şelaleye doğru yöneldi. Suyun kenarına ulaştığında kıyıda bir ağaca bağlı olan ipi çözüp kendine doğru çekmeye başladı. İpin ucundaki poşet suyun içinden çıkarken, mutluluğu yüzünden okunuyordu. Dudaklarının yukarıya doğru kıvrıldığını gördüğümde ben de gülümsedim. Koşarak yanıma gelip kayanın üstüne oturduktan sonra poşeti yere koydu.

"Dün gece yanımda olduğun ve beni güldürdüğün için, bu akşam birlikte bira içeceğiz. Bunları alabilmek için kamptaki dersleri ektim," dedi poşeti işaret ederek. Böylece sabahki toplantıda neden görünmediği anlaşılmış oldu. Poşetin içinden çıkardığı biraları kayanın üzerine dizmeye başladı. Daha önce hiç içki içmediğimi söylemenin tam vaktiydi belki de. Poşetten tam olarak sekiz tane *Amsterdam* marka kutu bira, büyük boy mısır cipsi, büyüklerinden bir paket naneli sakız, birkaç tane de kürdan çıkardı. Kürdanları görünce gülümsememe engel olamadım. Bunun yasak olduğunu tahmin ederek, ceza alabileceğimizi düşündüm ama bunu ona yansıtmadım.

"Kürdanlar senin için. Biraları da paylaşıyoruz," diyerek birini açıp bana uzattı.

Birayı alarak onu bekledim. Bu konuda daha önce tecrübeli olduğu bira kutusunu ağzına götürüp hızlı bir şekilde içmesinden belliydi.

"İçsene hadi!"

Gözlerimi elimdeki kutudan ayırmadan, "Ben daha önce hiç alkol kullanmadım," dedim utanarak. Sonra tepkisini görebilmek için ona baktım. Gözleri büyürken, gülmemek için dudaklarını sıkıyordu. Bunu komik bulduğunu tahmin etmek zor değildi. Bu yüzden elimdeki kutuyu ona doğru kaldırıp selamladım. "Ama bir tane içip, sana eşlik edeceğim."

"Bu olmadı, Gözlük. Bu masum tavırlar da neyin nesi? Yarış atı olsan, katil bir kasabın eline düşersin!" dedi omzuma vurarak. "Keser, sucuk yaparlar seni!"

Gülerek, elindeki biradan bir yudum daha aldı. O sırada çalıların ardından bir ses duyduğunu söyleyip ayaklandı. Bulunduğumuz kayalıktan daha yükseğine atlayıp, onun da yukarısına tırmandı. Elini gözüne siper ederek, akşamüstü karanlığında sesin geldiği tarafa bakıyordu.

"Elf gözlerin neler görüyor, Legolas?"

Benden tarafa dönüp gülümsedi.

"Sakızımdan çaldığını gördüm, seni hırsız Hobbit!"

Tekrar sesin olduğu yöne doğru bakıp bağırmaya başladığında, sakız paketinden çıkardığım sakızı gizlice ağzıma attım.

"Berçin! Berçin bu! Buradayım!" diye bağırdı elini çalılığın arka tarafına doğru sallayarak. "Buradayım, kızım! Ne bakıyorsun etrafına?" Tuğçe tırmandığı kayalığın üzerinden inip yanıma gelirken, Berçin de az önce bizim geçtiğimiz çalılığın arasından çıkıyordu. Gördüğü manzara karşısında şaşırsa da, beni gördüğünde yüzü düştü.

"Fazladan bira var. Hadi gel," dedi. "Hem sen ne arıyorsun kamptan bu kadar uzakta?

Berçin yanımıza gelip kayalığın üzerine otururken Tuğçe'nin sorusunu yanıtladı. "Canım biraz sıkkındı. Koşuya çıktım."

Bu, Berçin'in giydiği göbeğine kadar inen siyah body ve siyah dar taytı açıklıyordu. Aksi takdirde, kamp alanında

bu şekilde gezmezdi. Gezse, peşinde bir orduyla koşmak zorunda kalırdı. Berçin gözlerini devirerek Tuğçe'ye *Ne iş, hayırdır?* bakışları atıyordu. Bu faslı da geçtikten bir buçuk saat sonra sohbetler koyulaşmıştı. Bazen kahkaha atıyor, bazen de Tuğçe ile Berçin'in atışmalarını izliyordum. Biten birayı bir sonraki izliyordu. Konu filmlerden, kitaplardan, müziklerden açıldığında, kendi bölgesinde savaşan bir gladyatördüm artık.

"Kitap okuyor musun, Ege?"

Berçin'in sorusu daldığım düşüncelerden beni çekip alırken, Tuğçe kürdanlardan birini dudaklarının arasına yerleştirdi.

"Tabii ki."

Berçin güldü. "Tuğçe'ye sormaya bile gerek yok. Azıcık zekâsı olsa gerizekâlı olacak zaten," diyerek takıldı en yakın arkadaşına.

Tuğçe gözlerini büyütüp Berçin'e baktı. Onun saçını çekip, birasından bir yudum daha aldı. Sonra yine gülüşmeler. Güzel bir arkadaşlıkları vardı. Birbirlerine türlü hakaretler etmelerine rağmen hiç kızmıyorlardı.

"Senin niye moralin bozuktu?"

Berçin'e sorduğum soru, gülen yüzünün tekrar asılmasına neden oldu.

"Alikuş bıçaklandı."

"Kim kız o?" diye bağırdı Tuğçe şaşkınca bakarken.

"Sakin ol yahu! Okuduğum bir kitap karakteri."

Berçin'in cevabını duyduğumda yüzümde gerilen kaslar gevşedi. Biramdan bir yudum alarak onları dinledim.

"Yine mi kitaplar?" dedi Tuğçe. "Ay, bir de kitaptaki karakter bıçaklandı diye üzülmüş!"

Tuğçe kahkaha atıp onunla alay ederken, Berçin karşı saldırıya geçmek için hazırlanıyordu.

"Bana bak, kızım! Eğer bir daha 4N1K ile alay edersen, senin ağzına salıncak kurar, sallana sallana sıçarım!"

Tuğçe gülmeden duramıyordu. Araya girerek, olası bir tartışmaya engel oldum. "Şu hikâyeden biraz bahsetsene," dedim Berçin'e bakarak.

"Öyle olmaz. Okuman gerek. Ver bakalım telefonunu," diyerek elini uzattı.

Berçin telefonumu aldığı gibi, internet üzerinden kitap okuma uygulaması olan Wattpad'i indirdi ve anlatmaya başladı. "Bak, burası senin kütüphanen. Buraya hikâyeler ekleyip okuyabiliyorsun. Şurası da..." O konuşurken Tuğçe'nin üzerini çıkardığını görmem dikkatimi dağıttı. Berçin beni dürtükleyip anlatmaya devam etti. "Şurası da keşfet kısmı." Berçin konuşmaya devam etse de, gözlerim istemeden Tuğçe'ye doğru kayıyordu. Berçin sinirli bir tavırla dizimi cimcikleyerek devam etti. Bu sırada Tuğçe, üzerinde kısa kot şortu ve bikini üstü ile şelaleye doğru gitti. Ona bakarken, Berçin'in sesi çok uzaktan geliyordu artık.

"Sen kesin bir mese'sin," dedi.

Gözlerimi Tuğçe'den ayırıp ona döndüm. "Anlamadım?"

"Mese'sin diyorum. Bahsettiğim hikâyeyi kütüphane kısmına ekledim. Merak edip okumak istersen orada bulabilirsin," dedikten sonra telefonu elime tutuşturup gölün içindeki arkadaşına bağırdı. "Kuşum! Gidiyoruz hadi! Götün donacak kampa dönerken."

Geceyi bitirip kamp alanına giderken, bir tek benim başım dönüyor olmalıydı ki yalnızca ben yalpalıyordum. Kampa vardığımızda, kızları ağaç evlerine bıraktıktan sonra düzgün adım atmaya çalışarak kendi evime doğru yürüdüm. Kapıyı kül tablamı almaya çalışan annem gibi sessizce aralayarak içeriye girdiğimde, Yağız dâhil herkesin uyuduğunu gördüm. Yavaşça yatağıma doğru ilerledim. Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulduktan sonra yatağa uzanıp bir süre tavana baktım. Sonunda uyku tutmayacağını kabul edip, Blogger'dan mesaj

gelip gelmediğini kontrol ettim. Gelmemişti. Heiley17'nin cevap vermemesi normal değildi. Çünkü daha önce hiç birbirimize darılmamıştık. Ona bir mesaj attıktan sonra, Berçin'in telefonuma indirdiği uygulamadan, bahsettiği hikâyeyi okumaya başladım.

Okurken yer yer kahkaha atıp elimi ağzıma bastırıyordum. Bu arada Berçin'in bahsettiği mese kavramının açılımını da öğrenmiştim. Kendimi kaptırarak okudum... Okudum... Bir bölümde attığım kahkaha o kadar içten ve kuvvetliydi ki, Yağız'ın uyanmasına sebep olmuştu.

"Bana bak, Gözlük... Bir tek ses daha çıkarayım deme!"

Elimi ağzıma siper ederek, nefesimi tutup gülmemi engellemeye çalıştım. Hikâyeyi bitirdikten sonra, gözlerimi kapatıp kendimi karanlığa bıraktım.

Sabah feci bir baş ağrısı ve hafif mide bulantısı ile uyandım. Uyuyakaldığım cenin pozisyonundan kurtulup yataktan çıktım. Aynanın karşısına geçtiğimde, gözlerimin kırmızının en koyu tonuna büründüğünü fark ettim. Damarlarım yerinden fırlamaya hazırmış gibi duruyordu.

Sendeleyerek yürüdüğüm revir yolunda karşıma çıkan Yeni Yetmelerden bir çocuk günün ilk hakaretini etti. O sırada cebimdeki telefon bildirim sesiyle titredi. Ne yapacağımı bilemeyerek çocuğa baktığım an, ağaç evlerden birinin arkasından üzerinde koşu kıyafetleri, kulağında kulaklığı, elinde telefonu ve omzunda havlusuyla Berçin çıkıverdi.

"Hey, bana bak! Hemen uza, yoksa elini ardına montelerim, sürahi gibi gezersin! Uza şimdi!"

Çocuk ellerini teslim olma pozisyonunda kaldırarak uzaklaştı. Berçin yanıma yaklaşırken, midemin üzerindeki elimi çekip cebimden telefonumu çıkardım. Yorgun gözlerimle bildirimi yana kaydırıp gelen mesajı açtım.

Akşam yemeğinde Yağız Sabaoğlu'nun yakınındaydım ve senin hakkındaki planını anlatıyordu. Bir şey yapacaklar. Dikkatli ol!



7

Berçin adımlarını bana doğru yöneltirken, Heiley17'nin mesajı ile gerçekler zihnime çığlık atarak koşuyordu. Tuğçe ve Berçin'le bu kadar sorunsuz bir şekilde vakit geçirmemin başka bir açıklaması olamazdı.

Bir şey yapacaklar. Dikkatli ol!

Gerçek olan bir şey varsa, o da Heiley17'ye güvenebileceğimdi. Ve eğer Yağız bir şeyler planlıyorsa, onlar da bu işin içinde olmalıydı. Berçin yanıma ulaştığında derin bir nefes alarak yüzüme sahte bir gülücük yerleştirdim.

Kulağındaki kulaklıkları çıkarıp bana baktığında gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Ege? İyi misin sen?"

Gözlüğümü burnumun yarısına indirip gözlerinin tam içine bakmaya çalıştım.

"İdare eder. Revire gideceğim..." Derin bir nefes alarak devam ettim. "Sanırım bira yüzünden."

Dudaklarına bir gülümseme yerleştirip, "Ben de geliyorum o halde," dedi.

İtiraz etmedim. Eğer Popülerler tarafından ölüm fermanım yazılmışsa, idam edecek olan kişinin Berçin olması güzel

olacaktı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sorduğunda, mide bulantısı ve baş ağrısı yüzünden zorlukla yürüyordum.

"Hani bir çiğköfteciye gidip dürüm söylersin de, dürümün içindeki nar ekşisi, dürümü koydukları poşete akar ya... Hani böyle vıcık vıcık bir hal alır poşetin içinde... İşte, sanki beynim kafamın içinde onun gibi çalkalanıyor."

Nasılsın sorusuna verdiğim cevabı duyduğunda, garip bir ifadeyle yüzüme bakıp gülümsedi.

"Garipsin. Ama eğlencelisin de."

"Hasta halimi gör bir de," dedikten sonra revire girdik.

Berçin girişte duran orta yaşlı görevlinin yanına gidip durumumu anlatmaya çalışırken, köşedeki bir sandalyeye oturup onları izledim. Kadının koca dudakları Berçin'e cevap verirken, vücudundan bağımsız hareket ediyorlardı sanki.

Gözlüğüne lamalar tükürsün de dünyayı bembeyaz gör inşallah, Ege!

İç sesimin isyanlarına aldırmadan, elimi cebime götürdüm. Berçin sinirli bir şekilde gelip yanıma oturduğunda, "Ne-ne-ne oldu?" diye sordum. Çatallaşan sesim yüzünden kelimeler ağzımdan polifonik osuruk melodisi gibi çıktı.

"Armut dudaklı hümanist ördek 'Bekleyin,' dedi." Ellerini göğsünde çaprazladıktan sonra delici bakışlarını kadının üzerine çevirdi. Bir yandan da söylenmeye devam ediyordu. "Yahu devlet hastanesi mi burası? Hemen içeri alınalım diye daha da kötüleşmen mi gerekiyor?"

Berçin tam bunları söylerken, midemden gelen zapt edilemez kusma isteğini zevkle serbest bırakıp, yol sulama aracı gibi kusmaya başladım. Berçin ve dudakları armuda benzeyen görevlinin çığlıkları eşliğinde doktorun odasına götürülürken, Berçin kadına *Al kırdın! Kırdın!* bakışı atıyordu. Muayene koltuğuna oturmuş, doktorun verdiği kovaya kusarken, rahatsız edici bakışlarını üzerimde hissettim. "Problem ne?" diye soran doktorun suratına şaşkın şaşkın bakmaya

başladım. Antidepresanımı almamıştım ve baş ağrım dayanılmayacak kadar artmıştı.

"En başından mı anlatayım?"

Ellerini masasına koyup birleştirirken yüzüme bakmaya devam etti.

"En başından anlat."

"Sabah yatağımdan kalktım. Daha kalkar kalkmaz dünya dönmeye başladı. O oda var ya hani... Benim kaldığım oda. O oda dönüyo dönüyo sanki başıma yıkılıyo... Komodindeki kitaplar dönüyo... Duruyorum, bekliyorum geçer diye... Ama durmuyo. Tam böyle geçecek gibi oluyo, haydi bu defa perdeler havalanıyo..."

Baş ağrısına bu kez baş dönmesi ekleniyordu. Bu da eklendiğinde ilaçlarını almamış bir Ege'nin saçmalayan Ege olduğunu anlamaları çok uzun sürmeyecekti. İstemsizce olduğum yerde sallandım ve başımı göstererek devam ettim.

"Burada, tam burada bir doluluk hissi var zihnimin içinde. Özellikle kafamı böyle öne doğru eğdiğimde..."Doktorun anlaması için başımı öne eğdim. "...sanki bir kavanoz reçel yana devrilmiş, güzelim çilekler kapağı zorluyormuş gibi hissediyorum."

Komik gözüküyor olmalıydım ki, Berçin oturduğu sandalyede kıkırdayarak kıpırdanmaya başladı.

"Mide bulantısı var. Karnında sancı var mı?" dedi doktor bilmiş bir tavırla.

Bulantı tanrıları adına! *Eğer geçirebileceksen var bir ağrım, evet!* demek isterdim... Fakat hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine, üzerimdeki siyah tişörtü çıkarıp sırtüstü muayene sandalyesine uzandım ve midemin ağrıdığı yeri gösterdim. "Sanki tam buraya uzun tırnaklı bir el giriyor, böööööyle karıştırıyor, kaşıyor, tırmalıyor, bir şeyler bir şeyler daha yapıyor, anlatamam yani."

Doktor ve Berçin'in senkronize kahkahaları odada yankılanırken, midemdeki yaratık gürleyerek acı vermeye devam ediyordu.

Mide bulantısı ve ağrı için verilen ilaçların yanı sıra, antidepresan kullanan bir insanın alkol almaması gerektiğine dair çekilen nutuklarla revirden ayrıldık.

Berçin girişteki kadına hâlâ sinirliydi. "Akrabalarını dinozorlar yesin inşallah şunun," dedi kadını göstererek.

O sırada cebimden bir kürdan çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. Berçin kapıya yaklaşmamıza rağmen, gözlerini kadından ayırmadan sessizce sitem etmeye devam ediyordu. "Keşke kardeşlerine izin verseydi de, dünyaya gelmek için yapılan o kutsal yarışı onlardan biri kazansaydı."

Kadın hiçbir şey söylemeden Berçin'e bakıyordu. Bu uzaklıktan sesini duymayacağı için yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirip kadına el salladı.

"Var ya, Japonlar bunu görse, teknoloji ile uğraşmayı bırakıp estetiğe yoğunlaşırlardı. Gördün mü o dudakları?"

Evet anlamında başımı sallarken gülmemek için kendimi sıkıyordum.

"Kendine dikkat et. Sonra görüşürüz," dedi alçak bir ses tonuyla ve sabah sporuna geri döndü.

Arkasından "Teşekkür ederim," diye seslenip, gidişini izledim.

Bu haldeyken ne kahvaltıya gidebilir, ne de derslere girebilirdim. Adımlarımı kaldığım ağaç eve doğru yöneltirken, yemekhaneden çıkan Popülerleri gördüm. Berçin hariç hepsi oradaydı.

Yağız, Mete ve ekibi ile konuşurken, Tuğçe de etrafındaki kızlara gülümseyerek bir şeyler anlatıyordu. Tuğçe gülümserken mutluluğu yüzüne yansıyor, olduğundan daha da sempatik görünmesini sağlıyordu. Adımlarımı onlardan uzaklaştırmaya çalışırken, aralarındaki yeni kişi dikkatimi çekti.

Selin... Daha dün yemekhaneye girerken kapıda çarpıştığım Heidi modeli kız. Elindeki dergileri yere yayıldığında

telaşla kaçan kız. Selin, elindeki defterleri göğsünde birleştirmiş hızlı adımlarla Tuğçe'nin hemen arkasından konuşarak yürüyordu. Aramızda az mesafe kala Yağız beni fark edip seslendi. Kaçıp uzaklaşmak için hızlandırdığım adımlar bir işe yaramadı. Yağız elini omzuma atıp benimle beraber yürümeye başladığında, damarlarımdaki kan atışı hızlanıyordu. Gözlerim Tuğçe ve Selin'e döndüğünde ikisinin de suratında garip bir hüzün gördüm.

"Günaydın, Gözlük. Bugün nasılsın?"

Yağız'ın elini itip yürümeye devam ettim ama o pes etmiş değildi. Arkamdan gelerek ayağıma taktığı çelmeyle, ağır çekimde yere uzandım. Toprağın metalimsi tadını hissettiğimde, alnımdan akan birkaç damla ter kolumun üzerine düştü. Farkında olmadan sıktığım yumruklarımla ayağa kalkarken, Yağız'ın gözlerinin içine baktım.

"Annenler seni yetiştireceğine, pamukta nohut-fasulye yetiştirselermiş keşke!" dedim olabileceğim en ciddi halimle.

"Ne dedin sen?" deyip üzerime doğru bir adım attıktan sonra, omuzlarımdan geriye ittirip, bir kez daha yere düşmeme neden oldu.

Gözlerimi yerden ayırmadım. Aşağılanacak ve dayak yiyeceksem, onurumla olmalıydı. Dayanamayıp tekrar konuştum.

"Dedim ki, sendeki beyin solucanda olsa sürünemez."

Yağız'ın gözleri büyüyerek açıldı. Yumruğunu sıkmış üzerime doğru gelirken saldırıya hazırdı. Tuğçe "Yeter, Yağız!" diyerek kolundan tutup ona engel olmaya çalışırken, bir an gülerek bana baktığını sandım.

Bu sırada, yemekhaneden çıkan kalabalık bir grup etrafımızda çember olmuş, bizi izliyordu. Ellerimden destek alarak yerden kalktım ve ağzıma bir kürdan yerleştirdim.

"Bana bak, oğlum. Kendine dikkat et. Östaki boruna sokarım o kürdanlarını, ağzından çıkanı kulağın duymaz."

Kalabalığın arasında konuşamıyordum. Heyecan dalgası vücudumu sararken, kaçıp gitme isteğim de artıyordu.

Gözlerimi Yağız'ın gözlerinden ayırmadan yavaşça cebimden sigara paketini çıkardım ve bir tane yakarak arkamı dönüp uzaklaştım. O an, sigara içerken yakalanmak umurumda değildi. Yalnızca rahatlamaya ve dinlenmeye ihtiyacım vardı. Hüsnü de pes etmiş değildi. Benim söylemeye çalıştığım her şey onun tarafından dillendirildi. ***Seni gidi emperyalist güçlerin kapitalist piçi!*** diye çığlıklar atıyordu içeride.

Zaten idam fermanımı yazan Yağız Sabaoğlu'na ilk kez böyle bir çıkış yapıp, insanların içinde laf atmıştım. Biraz korku dolu olsa da, ilk kez ona karşı koyarak zafer kazandığımı düşündüm. Kaldığım ağaç eve vardığımda hızlıca içeri girdim. Kıyafetlerimi çıkardığım gibi banyoya attım kendimi. Nefes alışverişim hızlanırken, toz toprak içindeki gözlüğümü çıkarıp lavabonun kenarına koydum.

N'olur fotoşop olsun!

Aynanın karşısında, kaşlarımı kaldırıp iç sesimin söyleyeceklerini bitirmesini bekledim.

Tipe bak! Oğlum, bak hep diyorum... Sana bu şekilde davranmalarına izin verme!

Kafamı 'hayır, yapamam' dercesine salladıktan sonra duşa girdim. Soğuk su bedenime değerken, bir saniye olsun gözlerimi açmadım. Ellerimi duvara yaslayıp, suyun ensemden aşağıya inmesine izin verdim. Bedenim soğuk suya alıştıktan sonra gözlerimi araladım. Duştaki işim bittikten sonra, başımda havluyla banyodan çıktım. Siyah bir boxer giyip, kendimi yatağın üzerine bıraktım. Bilgisayarı açıp, hızlıca tarayıcı kısmına Blogger adresimi yazarak giriş yaptım ve Heiley17'ye mesaj attım.

Bugün çok fena bir şey yaptım.

Yaklaşık on dakika sonra yanıt geldi.

Biliyorum. İzledim.

Tam cevap verecekken, mesaj bölümünde *Heiley17 is typing...* yazmaya başladığı için bekledim.

Siz erkekler, hepiniz aynısınız.

Gülümseyerek ekrana baktım. Ağrılarım ve bulantım iyice kaybolmuştu. Biraz düşündükten sonra cevap yazdım.

Bu sözü, pazarda kocasını kaybetmiş Çinli bir kadının söylediğini biliyor muydun?

Bırak şimdi dalga geçmeyi! Yağız'ın planı hakkında detayları öğrenebilirsem yazacağım. Bunun üzerinde çalışıyorum.

Ciddi konuşuyordu ama klavyesine bakarken gülümsediğini biliyordum.

Yağız'a söylediğin laflar, şu Twitter'da ve Facebook'ta popüler olan din hocasının fotoğraflarından daha hızlı yayıldı. Herkes seni konuşuyor.

Gözlerimi devirip konuyu değiştirmeye çalıştım. Konuyu din hocasına getirip muhabbeti dağıtmaya çabaladım.

Din hocasının fotoğrafları İslamiyet'ten önce yayıldı asıl. Adam bir de kız lisesinde öğretmenlik yapıyormuş.

Di mi ya? Din hocası dediğin hacıyağı kokar. Bu herifin din hocası olması imkânsız.

Onunla konuşurken konuyu değiştirmek her zaman kolay olmuştu. Gülümseyerek, ağzıma daha önce yerleştirdiğim kürdanı çıkarıp komodinin üzerine attım. Cevap yazmadan önce gerinip birkaç saniye bekledim.

Bence de. Çocukları dine yöneltmek için ajanstan falan getirmişlerdir.

Konuşma sürüp giderken, akşam yemeği saatinin yaklaştığını fark edip bunu ona da söyledim. Mesaj yazdığına işaret eden yazıyı görünce biraz bekledim. Son mesajını anlamayarak sesli okudum.

Göldeki iskeleye bağlı olan kayığa senin için bir şey bıraktım. Bir ara onu oradan al.

Cam yüreklerinizi kırmasın kimsecikler. Boşluğa attığınız adımlarınız lacivert, baktığınız gökyüzü hep aydınlık olsun.

Açın ellerinizi, gökyüzü ile ufuk noktasının birleştiği o çizgide dans eden bir akrobat olduğunuzu hayal edin! Aman ha, sakın düşmeyin!

Gözünüzü almasın güneşin muhteşem parlaklığı. Bazen kandırıcı olabiliyor o aydınlıklar. Aydınlık gösterip kendini, zifiri karanlığa çekebiliyor bazen. Küçücük bir papatyanın, rüzgârlı bir günde sarıldığı gibi sarılın o çizgiye...



8

Heiley17'nin mesajında bahsettiği hediyenin ne olduğunu düşünürken, Yağız ve Mete odaya girdi. Gözleriyle beni ezerek kendi bölgesine geçen Yağız, bilgisayarını açıp yatağın üzerine koydu."Oğlum, ağaçların orada öpüştük!" diye bağırıp bir şeyler anlatıyordu. İlk kez bir kız görmüş erkek lisesi öğrencileri gibi heyecanlıydı. "Birdenbire oldu, ben de anlamadım!"

Jigoloya bak jigoloya. Kalemtıraşa benziyor pezevenk! Hüsnü, söylemek istediklerimi başka bir bakış açısıyla dile getirmişti.

"Oğlum, kim o?" diye sordu Mete meraklı bir ifadeyle.

"İnek takımından sanırım. Adını bile bilmiyorum."

Onlar gülüşürken kulaklığımı taktım. Bu rahatsız edici diyalogları dinlemek istemiyordum. Yağız, "Allah'ım şükürler olsun verdiğin nimetlere... Didemlere, Çiğdemlere, Gizemlere, Mervelere..." diye dualar ederken müziği açtım. Ancak müzik, Yağız ve Mete'nin kahkahalarını engellemeye yetmedi.

Üzerime tişörtümü geçirdiğim gibi kendimi ağaç evden dışarıya atıp Heiley17'ye mesaj yazdım.

Bir hediye mi? Teoride, birinin bana herhangi bir şey hediye etmesi imkânlar dâhilinde olan bir şey değil.

Ağaç evlerden uzaklaşıp, ormanın içindeki yürüyüş yoluna geldiğimde hava kararmıştı ve göl tüm mükemmelliği ile karşımdaydı. Cebimde titreyen telefonu çıkarırken, ağzımdaki kürdanı yenisi ile değiştirdim.

Sadece senden önce biri bulmadan al o küçük kutuyu oradan.

Kutu mu? Ne var içinde?

Bilmem... Bok da çıkabilir.

Samsung Galaxy Tab kutusu açan gözlüklü kardeşim gibi heyecanlı bir halde, göle doğru giden adımlarımı hızlandırdım. Herkesin yemekte olduğu şu saatlerde, sakin olan göl kıyısı daha da muhteşem gözüküyordu. Kayalıkların üzerinde sarılan sevgililer yoktu. İskeleye bağlı kayıkta, Titanik esprisi yapıp kendilerinden geçene kadar gülen Zekiler de yoktu. Kayığa yaklaştıkça adımlarımı yavaşlatıp, çok nadiren hissettiğim mutluluk ve heyecan duygusunun tadını çıkardım. Kayığa geldiğimde beni bekleyen ne paket, ne de başka bir şey vardı. Kutuyu açarken kutlamada kullanacağım konfetiler de böylece götümde patlamış oldu. Kayığın ucuna oturup telefonu elime aldım ve yazmaya başladım.

Benden önce biri gelmiş olabilir. Bir şey yok çünkü burada.

Cevap gecikmedi.

Kayığın ortasında oturma yeri var. Oradaki tahtalardan biri kalkıyor. Onun altında.

Birkaç dakikalık arayıştan sonra, vidaları sökülmüş olan tahta bölmeyi açtım. Kayığın ortasında dizlerimin üzerine çökmüş otururken, paketi ellerimin arasına aldım. Üzerinde minik yeşil kurbağalar olan beyaz kâğıtla kaplanmış paketi açmadan önce, kayığın en ucuna oturup ayaklarımı kayıktan

aşağıya sallandırdım. Cebimden çıkardığım sigara paketinden bir tane alıp uzun uzun gülümseyerek baktım. Minnetle sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirip yaktım.

"Seni seviyorum, aşkım."

Dumanı gecenin karanlığına üflerken, hediye paketini elime alıp açtım. Şimdi karşımda açılmayı bekleyen lacivert bir kutu vardı.

Gözlüğün tekine.

Bıraktığı not kâğıdını bir kenara koyup heyecanla kutunun içinden çıkan cismi ellerimin arasına aldım. Kahkaham karanlıkta yankılanırken, hızlıca Blogger'a girip mesaj yazdım.

Bu bir gözlük!

Biliyorum. Umarım beğenmişsindir. Daha önce güneş gözlüğü taktığını görmemiştim.

Gülümseyerek, bir elimdeki güneş gözlüğüne, bir de mesaja bakıyordum.

Buna bayıldım! Ben ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Hediye paketini ve notları kutuya koyup, kayıktan sallandırdığım ayaklarımı geri çektim. Bu kez yüzümü ormana doğru çevirdim. Karanlığın içinde bir yerde olduğunu biliyordum. Karanlığa saklanan siyah kanatlı bir melek gibi gizleniyordu gölgelerin arasında.

Burada olduğunu biliyorum. Orada... Karşımdaki karanlığın içinde bir yerden bana bakıyorsun. Karanlık seni saklıyor. Ve ben seni göremiyorum.

Mesajı attıktan sonra dikkatlice ormanın derinliklerine doğru baktım. Ağaçların arka kısımlarında bir yerde, karanlığın içinde bir telefon ışığı parladı. Saniyeler sonra sönerken, elimdeki telefon titredi. Attığı mesajı okurken heyecanım artıyordu.

Sakın bu tarafa doğru geleyim deme.

Telefonu ve paketi hızlıca yere bıraktıktan sonra, sigaramı alıp ayağa kalktım. Bir nefes almak için hazırlanırken Heiley17'nin telefon ışığının hareketlenip karanlığa karıştığını gördüm. Onun beni izlediği düşüncesiyle heyecanlanıp, sigarayı ters tuttuğumun farkında olmadan, yanan kısmını dudaklarımın arasına yerleştirdim.

"Siktir!"

Acıyla geriye doğru attığım adım tökezlememe sebep olmuştu ve o minicik milisaniyede kendimi suda buldum. Neden güldüğümü bile hatırlamadan sebepsizce gülmeye başladım. Gerektiğinden fazla iyi hissediyordum ve bu çok yeni bir şeydi.

Oğlum, uçan ornitorenklerin leğen familyasından mısın sen? Bu ne gerizekâlılık?

Hüsnü'nün sesini duyduğumda, tahta iskelenin üstüne uzanmış gökyüzüne bakıyordum.

Annenin yerinde olsam, gece uyumadan önce klimayı sıfır dereceye ayarlarım. Uyuduktan sonra da üzerini açarım.

"Uğraşma benimle bu akşam, çok mutluyum," diyerek sesli bir şekilde yanıtladım iç sesimi.

Kayıkta kalan telefonumu ve hediye paketini alıp, sırılsıklam bir şekilde kamp alanına döndüm. Akşam yemeği için yemekhaneye uğramadan doğruca ağaç eve gittim. Duş alıp giyindikten sonra ince çarşafın altına daldım. Gece boyunca elimde güneş gözlüğü, müzik dinleyerek uyuyakaldım.

Sabah kalktığımda, gereksiz bir hüzün vardı üzerimde. Sanki dün geceki mutluluk bünyeme fazla gelmiş gibiydi. Çok sevdiği arkadaşı için az sevdiği arkadaşıyla küsmüş, fakat sonra çok sevdiği arkadaşı az sevdiği arkadaşıyla daha samimi olmuş biri gibi üzgündüm.

Hızlı bir şekilde giyinip, yemekhaneye gittim. Kimsenin oturmadığı en köşe masada tek başıma sakince kahvaltımı ettikten sonra, ilkinin peşine takılıp çıkan ıslak mendil

gibi dersliklere giden öğrencilerin arkasına takıldım. Dersin matematik olduğunu öğrendiğimde hüznüm katmerlenmişti. Yine en arkalardan bir masa seçip oturdum. Sınıf kalabalıklaştıkça gürültü de artıyordu. Tuğçe, Berçin'le birlikte gülerek sınıfa girerken, her ikisi de birkaç saniyeliğine bana baktı. Kafamı önümdeki deftere gömüp, öğretmenin bir an önce gelip derse başlaması için dua ettim. Yağız, arkasındaki ekibi ve Yeni Yetmeler grubu ile sınıfa girerken ellerini havaya kaldırıp bağırdı.

"Gençler! Ders boş!"

Sınıftan topluca yükselen sevinç nidalarına bir tek ben eşlik etmedim. Dersin boş olması demek, daha fazla alay demekti. Daha fazla alay ise, daha çok stres...

Oğlum, o kadar para verip kolejde okuyorlar, o paralarla eğitim için kampa geliyorlar ama hoca derse girmeyince seviniyorlar. Bunlar zengin mi gerizekâlı mı, anlamadım ben!

Hüsnü'ye sessiz bir *Haklısın, kaptan!* gönderip başımı sallarken, cebimden bir kürdan çıkarıp ağzıma yerleştirdim. Sevinç nidalarını bölüp sınıfa giren matematik öğretmeniyle, dün geceki mutluluk kıvılcımları içimde tekrar alevlendi. Onu gören öğrencilerin yüzü düşerken, gülümseme sırası bendeydi. Herkes yerlerine kurulduğunda, öğretmen kürsüsüne geçip konuşmaya başladı.

"Geç kaldığım için kusura bakmayın, arkadaşlar. İlk sürpriz sınavımız için fotokopi çektiriyordum."

Sınıftan yükselen hoşnutsuz seslere bu kez ben de eşlik ediyordum. Quiz niteliğindeki sınav bittikten sonra, öğretmen tahtaya bir örnek yazarak derse devam etti.

"Soruyu çözenin kâğıdına ek olarak artı yirmi puan. Parmakları görelim."

Sıraların ön safhalarında yer alan Zekiler, senkronize bir şekilde parmaklarını kaldırmışlardı.

"Hadi ama çocuklar! Hep aynı parmakları görüyorum!"

Oğlum bak, farklı parmak görmek istiyor. Kaldır orta parmağını, koçum. Parmak görsün ela lem.

İstemsizce attığım kahkaha Zekilerin sesinde kayboldu. Sonuç olarak, tahtaya yine onlardan biri çıkıp soruyu çözmüştü. Sınavda sadece iki soru yapabilmiştim. Ama moralimi bozmaya gerek yoktu. Sonraki sınav...

Bir dahaki sınavdan seksen alsam, öğretmen sözlüye yüz verse... İnsanlar el ele tutuşsa... Hayat bayram olsa...

Düşüncelerim, zihnimde yankılanan Hüsnü'nün sesiyle bölünmüştü yine. Öğretmen ödevin nerede diye sorduğunda, ödevinin orada olmadığını bile bile çantasını karıştırıp mucize bekleyen bir öğrenciydim ben. Neden olmasın?

Gün böyle geçip giderken, Heiley17'ye attığım birkaç mesaj cevapsız kalmıştı. Akşam yemeği için yemekhaneye giderken telefonum titredi.

Senin masanda oturuyorum. Bu gece birlikte yiyelim yemeği. Ne dersin?

Kalbim göğüs kafesimi delecek gibi çarparken, adımlarımı hızlandırdım. O sırada telefonum tekrar titredi. Bu kez gelen mesaj Tuğçe'dendi.

Yarın birlikte yüzmeye gidelim mi, Gözlük?

Mesaja daha sonra cevap vereceğimi zihnime not alarak, adımlarımı daha da hızlandırdım. Nefes nefese yemekhanenin kapısını açtığımda, her şeyin ötesinde bir şey oldu. Yapışkan ve iğrenç koku bedenimden aşağıya akarken, zihnimde Heiley17'nin uyarı mesajı yankılanıyordu.

Bir şeyler yapacaklar dikkatli ol!

Yağız ve ekibinin üzerime döktüğü yemek artıklarına bulanan gözlüğümü çıkarırken aklımda Heiley17 vardı. Ama gözlüğümü çıkardığımda azalan netlik onu görmeme izin vermiyordu. Masama baktığımda, yemekhanenin arka kapısından çıkıp kaybolan bir kız silueti gördüm. Gözlüğümü

temizledikten sonra, etrafımda ve yemek masalarında benimle alay eden insanlara baktım. Belli ki Tuğçe'nin bana yapılan bu şakadan haberi yoktu. Ağzı bir karış açık bir şekilde beni izliyordu. Ama o tam karşımdaydı. Yağız Sabaoğlu. Titreyen ellerim kendiliğinden yumruk halini almıştı. Yağız'ın gözlerinin içine bakıp arkamı döndüm ve koşarak yemekhaneden çıktım.

Ağaçların arasından koşup göle doğru yöneldim. Koşarken bir yandan saçlarımdaki marul parçalarını temizliyordum. Yanağımdan boynuma akan sulu yemek artıklarını temizlemeye çalışmak çok zordu. İskeleye ulaştığımda cebimdeki sigara paketini ve telefonu kayığa bırakıp, suya atladım.

Tam olarak anlayamadığım bir sıvı yanağıma aktı. Ağlıyor muydum ben?

Sakın, oğlum... Toparla kendini!

Kendimi toparlayıp iskeleye çıktığımda, oturup bir sigara yaktım. Bir şeylere ya da kendime zarar verme dürtüsünü zihnimden uzaklaştırıp, titreyen telefonumu ıslak ellerimin arasına aldım ve gelen mesajı okudum.

Bana iyi olduğunu söyle.

Heiley17'nin mesajıyla beraber ekrana bakan gözlerim büyüdü. Ama kaçıp gittiği için ona da çok kızgındım. Parmaklarım daha sertti telefonun klavyesine basarken. Burnumdan nefes alırken yazdım cevabı.

Belki sen de gerçek değilsin. Belki ben gerçekten çok büyük sorunları olan bir insanım. Neredesin, haydi gelsene yanıma! Buradayım! İskelede!

Yaklaşık iki dakika sonra telefonum titredi. Hızlıca mesajı açıp okudum.

Şakaklarından süzülen su damlaları... Yüzünü ıslatıyorlar. Yoruldun. Nefes alış verişin hızlı. Kalbin çırpınıyor, can çekişiyor. Kafesinin içinde hapsedilmiş ölüme yaklaşan

bir kuş gibi. Mavi gözlerin parlıyor, ay ışığını gözbebeklerinde görebiliyorum. Biraz ıslanmış. Ağlamamak için tutuyor, sıkıyorsun kendini. Ama güçlüsün. Kendine hâkim olabilirsin. Ben sana inanıyorum. Siyah dalgalı saçların rüzgârla titriyor. Şimdi iki boyutlu şahitlerimiz, gölgelerimiz ve karanlık. Kollarını siper et ve kendini koru. Bu gece değil ama yakında görüşeceğiz...

Okuduktan sonra ayağa kalkıp ormanın içine doğru bağırdım.

"Bana gerçek olduğunu kanıtla!"

Sesim ormanda yankılanırken elimdeki telefon titremeye başladı.

Gelen çağrı

Bilinmeyen numara

Hızlanan kalp ritimlerimle birlikte telefonu açtım.

"Alo?"



9

"Alo?"

Telefonun diğer ucundan duyduğum nefes sesine, ağaçların karanlığının arasında ağır ağır ilerleyen telefon ışığı eşlik ediyordu.

"Dur, yalvarırım!"

Titreyen sesim diğer tarafa ulaştığında, ağaçların arasındaki telefon ışığı da durdu. Adımlarımı ağır ağır atarak, gıcırdayan tahta iskelenin zemininde yürümeye başladım. Attığım her adımda karanlığın içindeki telefon ışığı da hareket ediyordu. Telefonun diğer ucundan gelen nefes sesleri daha da hızlanıyordu.

"Gitme! Şu an gidemezsin." Gözlerimi ışıktan ayırmadan konuşmaya çalışıyordum. "Tamam, bak ben de durdum." Zemine çivilediğim ayaklarım, koşmak ister gibi titriyordu. "Seni görmeme izin ver."

Elimi ıslak saçlarımın arasına geçirip son cümlemi tekrarladım ve telefonun diğer ucundan bir yanıt gelmesini bekledim.

"Seni görmeme izin ver."

Sudan çıktığım için kıyafetlerim dâhil her şeyim ıslaktı ve telefona bulaşan su, gelen sesin parazitlenmesine sebep oldu.

"Yapamam."

Gerilen sinirlerim bu cevabı kabul etmeyecek gibiydi. Telefonu kulağımdan ağır çekimde uzaklaştırarak, megafon kısmını ağzıma yaklaştırdım. Yüzüme vuran telefon ışığı, beni ormanın içinden izleyen Heiley17'nin yüzümü görmesini kolaylaştıracaktı. Gözlerimi karanlıktaki ışıktan ayırmadan konuştum.

"Seni bulmaya geliyorum o halde."

Cevap vermesine fırsat tanımadan iskeleden ormana doğru koşmaya başladım. Hızıma paralel olarak Heiley17'nin telefonunun ışığı da hareketlenmişti. Ama ben daha hızlıydım. Bu kadar yakınken, kaybeden ben olmayacaktım. Telefonun ışığı görüşümden çıktığında, artık ben de ormanın içinde koşuyordum. Bir ağacın köşesinden dönerken yerdeki bir çalılığın üzerinden atladım. Orman sanki benim onu bulmamı istemiyormuş gibi, daha önce orada olmayan yeni ağaçlar ve çalılıklar üretiyordu. Ya da ben çok heyecanlıydım. Sonra sesi duydum. Önümdeki çalılığın ardından gelen sesi. Adımlarımı yavaşlatıp çalılıktan gelen hışırtıyı dinledim. Çalılık üzerinden atlayamayacağım kadar yüksekti. Etrafından dolaşırsam kaçmasına sebep olurdum. Sessizce geri geri birkaç adım attım ve sonra hızla çalılığa doğru koşmaya başladım.

Çalılığın üzerinden Süpermen edasında sıçrayıp, mutfak dolaplarının en üstünden aldığı çikolatayı annesinden gizli koltukların arkasında yiyen çocuğun masumluğunda yere düştüm.

Havadan toprak zemine inmeden önce, Hüsnü'nün sesi zihnimde yankılanıyordu.

Günde elli bin sinir hücren ölürken, şimdi yazık değil mi zihnine, Ege?

Yere düşüp acıyla gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey, önümdeki bir çift kız ayakkabısıydı. *Buldum seni!* Yerden yavaşça kalkarken heyecanıma yenik düşmemek adına, ıslak şortumun cebinden bir tane kürdan çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. Ve onu gördüm.

Heiley17'yi.

Gözleri ve ağzı şaşkınlıkla açılmış bir şekilde bana bakıyordu. Konuşmak için kendimi zorluyordum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyorlardı. Keşke elinde kerpeten olan biri olsa da, kelimeleri ağzımdan söküp alsaydı. Ona doğru bir adım attım ve gözlerimi tam olarak gözlerinin içine odakladım.

"Seni bulacağımı söylemiştim."

Ona doğru bir adım daha attığımda, o da bir adım geriledi. Konuşmadığımız saniyeler boyunca, gözlerinin içine bakmaya devam ederken, kampa geldiğimizden bu yana olan her şey zihnimde canlandı. Önce, yere düşen defterler... Sonra, derginin üzerindeki yazı...

Blogger kullanıcı sayısı Türkiye'de bir milyonu geçti.

Ve Heiley17'nin mesajını hatırladım.

Bir şeyler yapacaklar. Öğrenmeye çalışıyorum.

Onu aynı zamanda Popülerlerin arasında görmüştüm. Gerçekler gün gibi ortadaydı ve ben bunu fark edememiştim. Zihnim bunu kabullenmeye çalışırken, dudaklarımın arasından ismi döküldü.

"Selin..."

Bir şey söylemesine fırsat vermeden üzerine doğru ilerledim ve onu kollarımın arasına aldım. Yüzüm boynuna gömülmüş bir şekilde konuşmaya çalışıyordum.

"Be-ben daha önce fark etmeli..."

Selin'in ormanın içinde yankılanan çığlığı ile sözlerim yarıda kesilmişti. Beni kendinden uzaklaştırarak omuzlarımdan geriye doğru ittirip, bağırarak konuşmaya başladı.

"Ne yapıyorsun sen, gerizekalı?"

Şaşkınlıktan cevap veremeden yüzüne bakmaya devam ettim.

"Ay kafayı yiyeceğim! Oğlum, canına mı susadın sen? Yağız gelmek üzeredir."

Heiley17'nin Selin olma ihtimali götümde atom bombası şiddetinde patlarken, elimdeki telefondan bildirim sesi geldi. Selin muhtemelen Yağız'la buluşmak için bekliyordu ve ben yine yanılmıştım. Selin söylenmeye devam ederken, hızlıca Blogger'dan gelen mesajı açtım.

O çığlık sesinin sebebi sen değilsindir umarım.

Bir mesaja bir Selin'e bakıyordum. Ağaçların arkasından Yağız'ın Selin'e seslendiğini duyduğumda, ondan özür dileyip arkamı döndüm ve koşmaya başladım. Yağız tehlikesinden uzaklaştığıma emin olduğumda, soluklanmak için bir ağacın altına çöktüm. O an, otuz altı ay taksitle Iphone 6 Plus aldığının üçüncü günü telefonun ekranını kıran çocuğun hüznünü yaşıyordum.

Telefondan hızlıca Blogger'a girip mesaj yazmaya başladım.

Selin'in sen olduğunu sanmıştım. Her şey o kadar yerine oturuyordu ki. Ama yanılmışım.

Cevap gecikmedi.

Gerçek olduğunu kanıtla dedin. Aradım ve kanıtladım. Bir süre bununla idare etmelisin.

Hüsnü mesajı benim yerime yanıtlamak istermiş gibi zihnimin içinde konuşmaya başladı.

İdare edemem, anne! İdare edemem!

Sosyal medyayı benden daha çok takip eden iç sesimin benzetmesine gülerek mesajı yanıtladım.

Yakında seni bulacağım.

Bir süre bekledim ancak Heiley17'den cevap gelmedi. Kamp alanına dönmek yerine, Tuğçe'nin beni götürdüğü gizli yere

gitmeye karar verdim. Koşu yolundan geçip on beş dakika yürüdükten sonra çalılıkları da aşıp, küçük göletin muhteşem manzarasıyla kamptaki gürültü ve hakaretlerden uzaklaştım. Yağız ve ekibinin yemekhanede yaptıklarından sonra geçilecek dalgalar, Titanik'in çarptığı buzdağından daha büyük olacaktı. Hüsnü yine düşüncelerimi bölerek araya girdi.

Profil fotoğrafını beğendiğim çocuğu! Oğlum bak hatırlatma sen de şunu.

İç sesimi onaylarken, ıslak cebimden çıkardığım sevgilimi yakıp, dudağımdaki kürdanla değiştirdim. Cebimdeki kürdanlar da ıslanmasın diye hepsini oturduğum taşın üzerine yaydım. Elimdeki sigaraya bakarken gülümsedim. O sırada aklıma gelen şarkıyı dinlemek için telefonu cebimden çıkardım. Müziklerin arasında şarkıyı bulup açtım. Müzik başlarken, ciğerlerimdeki dumanı gökyüzüne doğru üfledim.

Şarkının ritmine ayak uydurmak için bir yandan da ayağımın tekini yavaşça yere vuruyordum. Sonra Grup Anemi'nin solisti konuşmaya başladı.

Geldik o malum şarkıya arkadaşlar.

Bilmeyenler varsa bilenlerden öğrensinler.

Bu şarkıyı söylemeyi çok seviyorsunuz biliyoruz.

Hepimizin kuyruk acısı var, onu da biliyoruz.

Dün programdayken bir şey söylemiştim arkadaşlar.

Köpekler için üzülmeye değmez!

Köpekler burunlarının dibinde bile olsa,

Renkkörü oldukları için gökkuşağının o güzel renklerini göremezler.

Biz de zamanında bir köpeğe gökkuşağının renklerini gördüğümüzü anlatmaya çalıştık ama

Hiçbir köpeği inandıramadık arkadaşlar.

Sizi üzenin, sizi üzenin...

Sigaramın dumanını gökyüzüne üflerken solistle birlikte şarkının en güzel yerine eşlik etmeye başladım.

"Sizi üzenin ta amına koyayım!"

Sigarama bakarak şarkıyı söylüyordum. Nasılsa sesimi buradan kimse duyamazdı.

Dumansız sigaranın,

Köpüksüz biranın

Sensiz şu hayatın

Ta amına koyayım!

Şarkı devam ederken sigaramı ay ışığına doğru kaldırdım ve gülmeye başladım. Bir yandan da bağırarak söylemeye devam ettim. Rahatladığımı hissediyordum.

Sigara bırakılır

Bira bırakılır

Ama sen var ya sen gülüm, bırakılmazsın

Ama sen var ya sen gülüm, bırakılmazsın!

Her sigara bırakılırdı ama benim sigaram bırakılmazdı. O benim tek destekçimdi. Şarkının son kısmı gelirken Yağız aklıma gelmişti ve bu kez Hüsnü ile birlikte ormanın içinden tanıdık bir ses de benimle beraber bağırdı.

"Senin gibilerin ta amına koyayım!"

Şarkı bittiğinde kayanın en yukarısına çıkıp Berçin'e seslendim.

"Berçin! Buradayım!"

Berçin şarkı söylememle dalga geçerek Hadise'yi taklit etmeye başladı. Sesi yankılanırken ağaçlarda hışırtı yapıyordu.

"Neredesin, aşkım?"

Kahkaham ağaçların arasında yankılanırken cevap verdim.

"Buradayım, aşkım."

Ağaçların arasından çıkıp bana doğru ilerlemeye başladı.

"Hey!"

"Selam, yine mi koşuyorsun?"

Kayaya otururken bir yandan da beni inceliyordu.

"Bu ne hal, Gözlük? Denize düşen kedilere dönmüşsün." Kendini ortaya atarak devam etti. "Ben nasıl gözüküyorum?"

Kayalıktan yanına inerken gülümseyerek yanıtladım.

"Kelebek gibi gözüküyorsun desem hoşuna gider. Yarın ölecek gibi duruyorsun desem kafamı kırarsın." Yanına oturup kürdanlardan birini ağzıma attım. "O yüzden iyi gözüktüğünü söyleyeceğim."

Takılarak omzuma vururken o da gülüyordu. "Neyin var, dökül bakalım."

Kafamı hayır anlamında sallarken, göle doğru bakarmış gibi yaptım. Berçin, kulaklığından çıkan gürültülü müziği kapatırken bir yandan da konuşuyordu.

"Slipknot dinliyorum şu an. Eğer anlatmazsan headbang yaparak yolarım, daha sonra da satanistlere dövdürürüm seni."

Cevapsız bıraktığım için Berçin pes etmişti. Gökyüzüne baktı ve devam etti.

"Başka şeylerden bahsedelim o halde. Yıldızlar olabilir. Hangi burçsun sen?"

Gülümseyerek ona döndüm.

"Astrolojiye inanmam. Olan her şeyi Merkür yaptı diyorlar. Yok Merkür yörüngeye girdi, yok Merkür bu ay bana yaramadı..."

Pes ederek ellerini havaya kaldırırmış gibi yaptı.

"Tamam tamam, burçlar yok. Ne bileyim ya..." Gözlerini göle çeviren bu kez oydu. "Balıklardan ya da sudan bahsedelim veya derslerden bahsedip iyice canımızı sıkabiliriz."

"Dersleri de, balıkları da sevmem. Somon balıkları üremek için yılda yüz kilometre yol kat ediyorlarmış. Ben böyle abazanlık görmedim."

Berçin'in kahkahası ormanda yankılanırken ayaklandı. "Kampa dönelim, Gözlük," derken kahkaha atmaya devam ediyordu.

Koşu yoluna çıkıp kampa yöneldiğimizde geçirdiğim günün ne kadar saçma olduğunu düşünüyordum. Boya kataloglarındaki renk isimleri kadar saçmaydı. 'Sıcaklığını titrek ve bir o kadar da nazikçe bahara ekleyen sedir ağacı yeşili' diye renk ismi mi olur?

Kamp alanına girdiğimizde grupların hepsi ayrı bir köşedeydi. Popülerler kamp ateşinin etrafına toplanmış, güle-rek sohbet ediyorlardı. Yağız'ın yanında oturan Selin beni görünce, yüzünde sinirli bir ifadeyle ona döndü. Yağız da kolunu Selin'in omzuna atarak, kızın Popülerlerin arasına girişini onaylamış oluyordu. Gözler üzerimizde yürürken, Berçin konuşarak beni düşüncelerimin arasından çekip aldı.

"Yarın ne yapıyorsun?"

Yağız ve ekibinin oturduğu tarafa bakarak yanıtladım.

"Cumaya gideceğim. 'Ya resulullah diyeceğim, şu Yağız'ı Bülent Ersoy'a sevgili eyle!"

Berçin kıkırdayarak araya girdi. "Öf, Ege ya!"

Tam o sırada Tuğçe'yi fark ettim. Ağaç evlerden birinin önünde, isminin Tolga olduğunu tahmin ettiğim bir yeni yetme ile konuşuyordu.

"T harfi hayatımızda ne kadar önemli yere sahip, değil mi?"

Berçin, Tuğçelere bakarak "Anlamadım?" dedi.

"Diyorum ki, T harfi olmasaydı Tuğçe'ye Uğçe, Tolga'ya da Olga diyecektik."

Berçin'in kahkahası kamp alanında yankılanırken, herkesin meraklı gözleri bize döndü. Islak kürdanlarımdan birini ağzıma koyup Tuğçe'ye baktım. Berçin'in kahkahasıyla herkes gibi o da bize bakmış ve bu tarafa doğru gelmeye başlamıştı.

Yanımıza yaklaşırken kalbimin hızı da artıyordu. Berçin'in "Selam, yemek nasıldı?" sorusunu cevapsız bırakıp tam önümde durdu. Ağzımdaki kürdanı alıp yere attı. Ve herkesin meraklı bakışları arasında, dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

TUĞÇE. HERKESİN. ORTASINDA. BENİ. ÖPTÜ.

Öyle değişik şeyler yaşıyor, hiç alınmaması gereken kararlar alıyoruz ki bazen... Yapmamamız gereken şeyler yapıyor, insanları üzüyoruz. Üzüntü beraberinde yalnızlık hissini, yalnızlık hissi de yanında bonus olarak hüznü getiriyor. Kaybolup gidiyorsun o zaman. Kulaklıklarından çıkan neşeli melodiler çığlıklara dönüşüyor. Başkasının çığlıkları ruhuna, kalbine dokunuyor. Hiçbir şey için umut yokmuş gibi hissediyorsun... Umut yok olurken yaşama sevincini de götürüyor yanında. Deniz kenarında her ikisinin de senden uzaklara el ele yürüdüklerini görüyorsun kulağındaki çığlıklar eşliğinde.

Rüzgâr birden şiddetlenip, ağaçların tepesinden odanın camlarını ve duvarlarını dövmeye başlıyor.

Her yer öylesine soğuk ki...

Sonra bir şey oluyor, biri geliyor. Mesajlarıyla okşuyor ruhunu.

Ve kaybolan gülümsemeler yerleşiyor dudaklarına.

Sonra mı?

Sonrası sonra.



10

İçinde uyuduğum çadırın üzerine minik yağmur damlaları damlıyordu. Daha net görebilmek için gözlüğümdeki buğuyu temizledim. Hiç acele etmeden, uyku tulumumdan elimi çıkarıp başucumdaki kürdanlardan birini ağzıma attım. Kürdanları bir haftadır daha sık kullanıyordum. Bunun sebebi korku ya da hakaretler değildi. Kürdanlarımın bu denli hızlı tükenmesinin sebebi, Tuğçe'ydi. Gözlerimin içine her bakışında, yüreğimin derinliklerinde bir şeylerin alevlenmesini sağlayan kız... Onun ateşi öyle yakıyordu ki, bir bakışında tutuşuyordu insan. Üstelik küçük kıvılcımlarla başlamıyor, birdenbire alev alıyordu. Yıllardır çiğnediğimiz ama kâğıdını okumadan attığımız şıpsevdi sakızlarındaki gibiydi sanki her şey.

Bir süre daha, çadırımın üzerine düşen yağmur damlalarını dinlemeye devam ettim. Güneş henüz yüzünü tam olarak göstermiş olmasa da, sıcaklık bir nebze olsun artmıştı sanki.

Birden onun sesini duydum. Ejderhanın sesini. Derinlerde bir yerde ateşler yakan kızın sesini. "Ben Ege'yi uyandıracağım!" diyordu arkadaşlarına. Sesini duyduğum gibi heyecan kapladı bedenimi. Ayak parmaklarımın ucundan,

saç diplerime kadar ürperdiğimi hissediyordum. Her şey benim için çok yeniydi.

Tuğçe'nin kampta, herkesin önünde beni dudaklarımdan öpmesinin üzerinden tam bir hafta geçmişti. Ve bu bir haftada ömür boyu yetecek kadar öpücük depolamıştım. Şayet, Amerikan bilim-kurgu filmlerindeki kıyametlerden biri gerçekleşse ve bir tek ben hayatta kalsam, öpücük en son ihtiyacım olan şey olurdu.

Tuğçe beni öptüğünde, şaşkınlıktan neredeyse yere düşecek olan çenemi yine onun alt dudağı tutuyordu. Bize bakan şaşkın gözler bir Mirket'in gözleri kadar büyüktü. Sonrasında hızlı bir şekilde gelişen olaylar dizisine ne ben, ne de Hüsnü ayak uydurabildik. Tam bir haftadır, Popülerlerin gözde kızı Tuğçe benim sevgilimdi. Evet, doğru duydunuz... Ben bir ejderha ile birlikteydim. Ve beni yakmasına izin veriyordum.

Tuğçe'nin bir kez daha "Ben Ege'yi uyandıracağım!" dediğini duyduğumda, ağzımdaki kürdanı çıkarıp, uyuyormuş rolüne büründüm. Çadırımın fermuarı açılırken kalp ritimlerimi düzenlemeye çalıştım. Tuğçe sessizce başucuma kadar yaklaştı ve uzun zamandır özlemini çektiğim sade kahvenin kokusu burnuma geldi. Gözlerim kahvenin kokusu eşliğinde açılırken onu gördüm. Kızıl saçlarını arkadan toplamış, yüzü ve o güzel gözleri tam olarak bana odaklanmıştı.

"Günaydın, sevgilim."

Kahveden gözlerimi ayırmadan gerinerek konuşmaya çalıştım.

"Günaydın, se-sevgilim."

Bu kelimenin telaffuzu çok zordu. Aslında benim için zor olan, birine 'sevgilim' diye hitap etmekti. Sigarama her zaman bu şekilde hitap ediyordum ve onu da her zaman öpüyordum ama bu aynı şey değildi.

Tuğçe gözlerini büyüterek heyecanlı bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Herkes bir gece daha kalmak istiyor ama vekil öğretmen bugün dönmemizi söyledi. O yüzden erken kalktık hepimiz. Dolaştıktan sonra çadırları toplayıp kampa döneceğiz." Bir şey söylememi beklemeden çadırın kapısına yöneldi. Dışarı çıkarken "Seni bekliyoruz! Acele et!" dedi.

"Tamam," dediğimi duymadı. Uyku tulumundan çıkıp, sırt çantamdaki yedek tişört ve pantolonu alıp giydim. Çantayı ve çadırın içini düzenledikten sonra, sigaramı da cebime koydum. Telefonumun tuş kilidini hızlıca açıp, ön kameradan saçlarımı düzeltmeye çalıştım.

Bu ne hal, oğlum? Mandanın yuva yaptığı söğüt dalı gibisin!

Cevap vermeden, Hüsnü'yü zihnimin en derinliklerine yolladım. Aksi takdirde Tuğçe hakkında konuşmaya devam edecekti. İç sesim ve Heiley17, Tuğçe ile olan ilişkimde bir terslik olduğunu söylüyorlardı. Heiley17 ile tartıştıktan sonra bir daha ona mesaj atmadım. Ama şu anda olduğu gibi o bana yazmaya devam ediyordu. Blogger'dan gelen on iki mesajı görmezden gelerek toparlandım.

Elimde kahve fincanıyla çadırdan dışarıya çıktığımda herkes bana bakıyordu. Tuğçe'yle sevgili olunca, Popülerlerin hafta sonu için yapacağı çadır kurma olayına mecburen katılmak zorunda kalmıştım. Şimdi yaklaşık olarak on kişi bana bakıyordu ve ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmeden, öylece duruyordum. Cebimdeki sigara paketinden bir tane sigara çıkarıp yaktım. Elimi saçlarımın arasına geçirip, herkese küçük bir 'günaydın' yollarken, Tuğçe yanıma koşup boynuma bir öpücük bıraktı. Tuğçe ile aramızdaki ilişkiden Popülerler de dâhil olmak üzere hiç kimse memnun değildi.

Tuğçe ellerini boynuma dolarken kahvemden bir yudum aldım ve etraftaki aşağılayıcı gözlere aldırmadan elimi Tuğçe'nin beline doladım.

"Dağın yukarısında bir şelale daha varmış. Oraya gidelim diye düşündük. Sen ne dersin?"

Tuğçe'nin sorusuyla, yaklaşık otuz saniyedir göz teması ile cinayetler işlediğimiz Yağız'la birbirimize bakmayı kestik.

"Sen nasıl istersen."

Cevabımdan mutlu olan Tuğçe, koşarak Berçin'le paylaştığı çadıra gidip eşyalarını toparladı. Yağız ve diğerlerinin arasında ne yapacağımı bilmediğim için çadırları kurduğumuz bölgedeki kayalardan birine oturup, karşımdaki muhteşem manzarayı izlemeye koyuldum. Ağaçların arasından gelen gün ışığı tenimi yakmaya başlıyordu. Dağın bu kadar yukarısından aşağıya doğru baktığımda kamp alanını görebiliyordum. Cebimdeki titreşimi hissedince, kahve fincanını kayanın üzerine bırakıp telefonu çıkardım. Blogger'dan gelen on üçüncü mesajdı bu. Heiley17'dendi tabii ki.

Sana, bana güvenmeni söyledim. Bir terslik var diyorum. Tuğçe'nin davranışları sence normal mi?

Hızlıca cevap yazdım.

Artık bundan vazgeç! Seni görmeme bile izin vermezken, onun hakkında bu şekilde konuşmaya hakkın yok.

Cevap gelmesini beklemeden, yazmaya devam edecektim ki, Tuğçe'nin arkamdan gelip boynuma sarılmasıyla dünya dönmeyi bıraktı.

"Ne yapıyorsun?"

Telaşlanıp, telefonumu hızlıca cebime koydum.

"Kahvenin tadını çıkarıyorum."

O an yan gözle, arkasındaki Popülerler ekibine baktığını fark ettim. Onlara bakarak boynuma bir öpücük kondurdu.

"Herkes hazır, gidiyoruz."

Koşarak arkadaşlarının arasına katıldı. Kahve fincanını elime alıp ayağa kalkarken, bir yandan da telefonumu cebimden çıkarmaya çalıştım.

O sırada gözlerim tekrar Tuğçe'ye odaklandı. Arkadaşlarının arasında, elini Berçin'in omzuna atmış, şarkı söyleyerek yürüyordu. Gülümseyerek onu izlemeye devam ettim. Bir kayanın üzerine çıkıp Berçin'e onu tutması için sesleniyordu. Ama kayan ayağı yüzünden yere dizlerinin üzerine düştü. O, kayanın üzerinden yere düşerken sinirlerim korkuyla gerildi. Ama canının acımadığını anlamam birkaç saniye sürdü. Berçin'in ayaklarının dibinde kahkahalar atarak gülüyordu. Sevimliliğine kapılıp, elimde kahve fincanı olduğunu unutarak elimi saçlarımın arasına götürdüm.

Sıcak kahve, saçlarımın arasından enseme, oradan da sırtıma akarken horon tepen penguenler gibi yerimde sıçramaya başladım.

"Siktir, siktir, siktir!"

Oğlum, arada bir amuda kalk da beynine kan gitsin. Boş bir beyin taşımamış olursun.

İç sesime cevap vermeden, kahveye bulanan tişörtümü çıkarmaya koyuldum. Tekrar "Siktir!" diye bağırdığımda, yarı çıplak bir halde, tişörtün tamamı saçlarımın üzerinde, ellerim havada, tek elimde artık içinde kahve olmayan fincan ile kalakaldım. Tuğçe dâhil tüm popüler öğrenciler şaşkın gözlerle bana bakıyorlardı.

Berçin bana bakarak kahkaha atmaya başladığında, diğerleri de ona katıldı. Aralarında gülmeyen sadece Yağız ve Selin vardı. Selin, Yağız'ın sevgilisi olarak Popülerlerin arasına katıldığında, şimdiye kadar yaptığı bütün masumlukları bırakmıştı. Onlar gibi davranıyor, hakaretler ve küfürler ediyordu. Elimdeki boş kahve fincanını attıktan sonra, çantamdaki yedek tişörtlerden birini giyerek yanlarına kadar koştum ve onlara yetiştim. Bir yandan ağaçların ve çalılıkların

arasından yürümeye çalışırken, bir yandan da normalmiş gibi davranmaya çabalıyordum. Antidepresanlarımı kampta unuttuğum için her şey biraz daha zordu. Popülerlerin bahsettiği, dağın daha yukarılarındaki şelaleye doğru gidiyorduk. Yolu bilen tek kişi Yağız olduğu için, tüm grup onun peşine takılmıştı. Yürürken Selin'in elini tutan Yağız, yaptığı garip esprilere gülmesini bekliyordu. Onları öyle gördükten sonra, kendimi hazırladım ve Tuğçe'nin elini kendi elimle birleştirdim. Yüzüne kondurduğu gülümsemeyle çekiştirerek koşmaya başladı. Beraber yürüdüğümüz birkaç kişiyi aştıktan sonra Yağız ve Selin'i de geçmiştik. Artık grubun en önünde biz vardık. Yanlarında geçerken Tuğçe'nin çarptığı Yağız, "Yolu biliyorsanız siz gidin önden!" diye gürledi.

Tuğçe elimi daha çok sıkarak saçını savurdu.

"Bir yolunu buluruz biz."

Yürürken sohbet edip, sakarlıklarıma kahkahalarla güldük. Bir süre sonra Berçin koşarak yanımıza yetişti ve gülerek omzuma yumruk attı.

"Eee, Gözlük... Hikâyeyi okudun mu?"

"Tabii ki okudum. Memeler aşkına! Harikaydı."

Kafasını gökyüzüne kaldırarak gülümsedi ve garip bir hüzünle gözleri açıldı.

"Güzeldir..."

Araya giren Tuğçe, hikâye muhabbetinden hoşnut olmamış gibiydi.

"Bırakın artık şu hikâye muhabbetini. Kampta Berçin'den yeterince dinliyorum zaten. Hadi şurada biraz dinlenelim."

Tuğçe'nin eliyle gösterdiği alan, etrafında birkaç kayanın ve sıska ağaçların olduğu bir yerdi. Hep birlikte oraya gidip, kaldırıma oturmuş arsız bela dinleyen kızlar gibi çöktük. Sırt çantamdan çıkardığım su matarasını ilk önce Tuğçe'ye uzattım. İstemediğini söyleyince memnuniyetle içindeki suyu içtim.

Arpası fazla gelmiş Yağız, bize bakarak Selin'i öptükten sonra ayaklandı ve ağaçlardan birine tırmandı. Yağız'ın öpücüğü ile yüzü kızaran Selin, onu ağaca tırmanırken gördüğünde korkuyla ayaklandı.

"Yağız, düşeceksin!"

Yağız, Selin'in uyarısına aldırmadan daha da yukarıya tırmanmaya başladı.

Bak bak, poke topum olsa Yağız'ı yakalamaya bile çalışmam. Doğada diğer Pokemonlar öldürsün diye beklerim pezevengi.

İç sesimin Pokemon esprisine gülümserken, Hüsnü konuşmaya devam ediyordu.

Fukara sümüğü gibi yapışacak şimdi yere, haberi yok.

Hüsnü, Yağız'ın düşeceğini söylediğinde mataramda kalan son suyu içiyordum. Bir anda Yağız'ın ayağını bastığı dal gürültüyle çatladı ve kırıldı. O düşerken, orman Selin'in çığlığı ile doldu. Tam o sırada Yağız'ın bacak arası, bir altındaki dal ile buluşmak üzereydi. Bacaklarının arasına, malum yerine gelen dal ile Yağız'dan güçlü bir "Ah!" sesi yükseldi. Hüsnü yüzünden ağzımdaki suyu püskürtürken, yapmamam gereken bir şey yapıp herkesin ortasında yüksek sesle konuştum.

"Yüce apış arası tanrıları!"

Sesimi bir tek Berçin duymuş olmalıydı ki yüzüme *Ne oluyoruz yahu?* der gibi bakıyordu.

Çükü kopsun pezevengin!

İçimden konuşmaya dikkat ederek Hüsnü'ye *Kapa çeneni!* dedim. Sonra herkes gibi, elleri apış arasında, yerde yatan Yağız'ın yanına gittim. Acısı geçtiğinde o da kahkaha atmaya başlamıştı. Ve Yağız gülerken, dişlerini su bardağına koymuş dedeler gibi gözüküyordu.

Oğlum bak, bir daha bana kapa çeneni deme! Benim sadece serçe parmağım otuz altı numara. Serçe parmağımla döverim seni.

İç sesim konuşurken kafamı sallayarak söylediklerini onayladım.

Tamam kaptan, sustum.

Yağız kendine geldikten sonra toparlanıp bahsedilen şelaleye doğru ilerlemeye başladık. Grubun en arkasında ben yürüyordum. Cebimden telefonumu çıkarıp, ağzıma bir kürdan yerleştirdim.

Heiley17, ona son yolladığım mesajdan on dakika sonra cevap yazmıştı ama ben telefonun sesini kıstığım için bildirim sesini duymamıştım.

İnsanların seni üzmelerini istemiyorum, Ege. Bu yüzden bana güvenmelisin.

Mesajı cevaplamadan telefonu cebime koydum. Popülerlerin birkaç adım gerisinde ilerlerken telefonum mesaj bildirimi ile tekrardan titredi. Annemden gelen mesajı gördüğümde, üç çocuğunu doğuran kadını başka biriyle yakalayan adam gibi şaşkınlıkla baktım telefonun ekranına.

Ege. Baban Türkiye'de. Senden haberi oldu ve seninle görüşmek istiyor. Vekil öğretmeninle konuştum ve uçak biletini aldım. Yarın İstanbul'a dönüyorsun.



11

Heiley17'den...

Onu ilk kez, bizim okula başladığı gün gördüm. Dağılan saçlarımın arasından bakarken, gözlüğüydü ilk dikkatimi çeken. Havanın soğuk olmasına rağmen üzerinde ince bir hırka ve siyah geniş yakalı bir tişört vardı. Elleri ceplerinde yere bakarak yürüyordu. Rüzgâr hafif bir esintiyle saçlarımı uçururken göz göze geldik onunla. Okula geldiği ilk gün... Mavi gözleri, gözlerimin ötesine bakıyordu. Hiç kimseyi görmüyordu sanki. Bambaşka galaksilere bakıyor, kimsenin görmediği yıldızlarla sevişiyordu belki de hayalleri.

Onu uzaktan izlerken, okulun arka taraflarına doğru yürüdüğünü gördüm. Garip bir peşinden gitme dürtüsü ile takip ettim onu. Arka bahçede, ağaçların birinin ardına yavaşça oturdu gözlerini yerden ayırmadan. Onu izlediğimin farkına varmaması için cebimdeki telefonu kulağıma götürüp konuşuyormuş gibi yapmaya başladım. Cebinden sigarasını çıkarıp, uzun uzun baktı. Birkaç saniye sonra yüzüne yerleştirdiği gülümsemeyle saçlarını düzeltirken, ben de gülümsüyordum.

Okuldaki ilk günü bu şekilde geçerken, o tatsız olay gerçekleşti.

Kantinde, herkesin ortasında kafasına tost atıldığında, gözlerini masaya dikmiş, elleriyle masanın kenarlarını tutmuş sıkıyordu. Ağzım bir karış açık ona bakarken, kantindekilerden biri, "Yeni öğrenci şakası!" diye bağırdı. Saniyeler sonra ellerini masadan çekti ve kürdanlıktan bir tane kürdan alıp dudaklarına yerleştirdi. Ardından dudaklarına yerleştirdiği gülümsemeyle, koşarak kantinden çıktı ve o gün bir daha görünmedi.

Ertesi gün, aynı yaşta ve aynı sınıfta olduğumuzu öğrendiğim gündü. İlk ders zili kasvetle çalarken, herkes yerlerine oturmuş dersin başlamasını bekliyordu. Sınıfa en son o girdi. "Nerede kaldın, Ege?" diyen fizik öğretmenine aldırmadan, en arkadaki sıraya geçip oturdu. Günler böyle geçerken, içimdeki onunla konuşma isteği de katlanarak artıyordu.

İsminin Ege Akın olduğunu öğrendiğimde, koşarak eve gittim ve bilgisayarımı açtım. Facebook adresini kontrol ettiğimde işler daha da sarpa sardı. Dört yıl önce kurduğu Facebook hesabında bugüne kadar hiçbir gönderi paylaşmamıştı. Ne bir doğum günü kutlama mesajı, ne de komik bir video vardı. Nefes alış verişim hızlanırken profil resmine tıkladım. Yüz hatlarını daha yakından görebilmek için ekrana yaklaştım ve onu inceledim. Resmi bilgisayarıma kaydettikten sonra hızlıca Google'a taratıp, başka platformlarda bu resimde bir kullanıcı olup olmadığını araştırdım ve Blogger hesabını buldum.

Blogger sayfasının başlangıcında bir gözlük resmi karşıladı beni. Gözlük resminin altında **Avazım çıktığı kadar susuyorum!** yazıyordu.

Blogger'dan bir üyelik alıp, takipçisi oldum. Yazdığı yazılar ve şarkılar melankoli ağırlıklıydı. Depresif bir hayatın mutlu olan tek parçasıydı belki de blogu. Zaman böyle geçip

giderken, her gün Blogger'a girip, bir şeyler yazıp yazmadığını kontrol ederken buldum kendimi. Paylaştığı şarkılar, pek az insanın bildiği muhteşem ezgiler oluyordu genelde. Bir şarkı paylaştığında, o şarkıyı açar, gökyüzünü izlerken kahve eşliğinde dinlerdim.

Okuldaki olaylara neden tepkisiz kaldığını hep merak ettim. Bir gün, sınıftakiler Ege'nin oturduğu sandalyenin üzerine yapıştırıcı döktüklerinde, gözlerinde farklı bir ışık gördüm. Gözleri delirmiş gibi bakıyordu ona gülenlere. Ama yine bir şey yapmadı. Gözlerini kapadı, cebinden bir tane kürdan çıkarıp yavaşça sınıftan çıktı. Havanın yağmurlu olmasına aldırmadan, okul bahçesinin arka tarafına, kendi bölgesine doğru yürüdü. Görüş açımdan çıkana dek pencereden izledim onu. Sonra koşarak kantine gittim ve iki bardak kahve alıp, onun bölgesine doğru ilerlemeye başladım. Okulun arka bahçesine dönen köşeye geldiğimde, ıslanan kıyafetlerimle yaslandım duvara ve kalbimin atış hızının normale dönmesini bekledim. Bu, onunla karşı karşıya gelmeye çalıştığım ilk gündü. Kahve bardaklarını duvarın köşesine bırakıp, ıslanan ellerimi duvarın köşesine koyarak, kendimi göstermeden izledim onu. Ege'yi. Ya da herkesin ona seslendiği ismiyle Gözlük'ü.

Kulaklıklarını takmış, telefonla konuşuyordu. Saçları ıslanmış, birkaç tel saçı gözlüğünün üzerine düşmüştü. Yağmurdan ıslanan sigarasına kızgınlıkla baktı ve sırtını yasladığı okul duvarından dışarıya fırlattı. Kafasını geriye doğru kaydırdı ve yağmurun yüzüne yağmasına izin verdi. Bu onunla karşı karşıya gelmeye karar verdiğim ve heyecanla vazgeçtiğim ilk gündü. Okulun bahçesinden koşarak çıktım. Yağmura ve ıslanan saçlarıma aldırmadan, okul duvarlarının etrafından dolandım ve onun oturduğu kısımda durdum. Duvarın diğer tarafında o vardı. Sırtını duvara dayamış oturuyordu. Diğer tarafta ise ben...

Yoldan geçen arabalara aldırmadan oturdum kaldırımın üzerine. Onun yaptığı gibi yapıp, sırtımı yasladım duvara. Yağmur hızlanarak yağmaya devam ederken yeryüzüne, onun sesini duydum. Konuşmuyordu. O, şarkı söylüyordu. Onun sesi yağmur sesi ile birleşip tek bir ses olurken, ben de kafamı geriye yasladım ve yağmurun yüzüme damlamasına izin verdim. Sonra onu dinledim. Titrek sesi, kaybolmuş yağmur damlalarına yol gösteriyordu adeta...

Hiç, hiçbir şeyi bilmiyorlar
Bilmek istemiyorlar.
Hiç, hiçbir şeyi görmüyorlar.
Görmek istemiyorlar.

Şarkıyı onunla alay edenlere söylediğini tahmin edip gülümsedim.

Şu cahillere bak, dünyanın sahibi onlar.
Onlardan değilsen sana zalim derler,
Onlara aldırma, hayyam.
Dostum...
Dostum...

O gün eve dönerken dilimde onun şarkısı vardı. Siya Siyabend'in *Hayyam*'ı. Artık onunla konuşmaya hazırım dedim kendi kendime. Islanan kıyafetlerden kurtulup masamın başına oturdum ve bilgisayarı açtım. Ve Blogger üzerinde kendime Heiley17 dedim. Onun Blogger profiline girip mesaj kutusuna tıkladım. Islak saçlarımdan birkaçı yüzümün önüne düşerken, kahvemden yükselen dumanlar eşliğinde yazdım mesajı.

Defalarca sildim. Defalarca yeniden yazdım. Farklı şekillerde bir sürü mesaj... En sonunda, ne yazacağımın zaten bir önemi olmadığını düşünerek, sıradan bir cümle yazıp gönder butonuna bastım.

Bu kadar melankoli insana zarar verir.

Ellerimle ağzımı kapatıp beklemeye koyuldum. Ve dakikalar sonra mesajımı yanıtladı.

Hiç sorma! O kadar melankoliğim ki, Çarkıfelek izlerken bile ağlıyorum.

Mesajını gördüğümde, gözlerimi büyüterek ekrana baktım ve gülümsedim. Bu, aylarca sürecek bir internet arkadaşlığının ilk mesajıydı. Bazen haftalarca yazmadık birbirimize. Bazense gün boyu hiç uyumadan konuştuk. İlk yaz tatili bittiğinde, akrabalarımın birinin evine çok yakın bir yerde oturduğunu öğrendim.

Metrobüste oturacak tek yer benim yanımken bindi araca. Etrafına bakınıp, kulağındaki kulaklıkları çıkararak yanıma doğru ilerledi. Yanıma oturacağını anladığımda gözlerimi camdan dışarıya doğru odaklayıp, duymuyormuş gibi yaptım.

Elini omzuma dokundurdu ve "Buraya oturabilir miyim?" dedi.

Yüzüne bile bakmadan, umursamıyormuş gibi yapıp, "Evet, tabii," dedim ve camdan dışarıyı izlemeye koyuldum. Bu, onunla konuştuğum ilk andı. Kelimelerin, dudağımın arasından dökülürken anlam kazandığı ilk an. Metrobüsten indiğinde, koşarak arka cama gittim ve onu izledim. Yeniden ve yeniden...

Yaz kampına onun da geleceğini hiç tahmin etmemiştim. Bir cesaretle ona gönderdiğim *Kampta görüşürüz!* mesajımı gördüğünde, herkes otobüsün dışındaydı. Aracın içinde bir tek o vardı. Mesajı okuduğunda gözleri şaşkınlıkla açıldı ve etrafına bakınmaya başladı.

Kampta günler geçerken arada bir mesajlaşıyorduk. Bir gün *Onunla görüşmeye bu kez gerçekten hazırım,* dedim kendi kendime. Ve gölde buluşmak istediğime dair bir mesaj attım ona. Gün boyu heyecanlı bir şekilde beklerken, karın bölgemdeki hareketlenme de artıyordu. Vakit geldiğinde, aynanın karşısında saçlarımı tararken "Sen..." dedim. "Hazırsın!" Akşam

yemeği bittikten sonra, ormanın içinden göle doğru ilerledim. Kulağımdaki kulaklıklardan gelen muhteşem müziğe, rüzgârın senfonisi ile birleşen gölün manzarası katılıyordu. Ay, hayattan umudunu kaybetmiş insanlara ışık tutuyordu o gece. Ormandan gölün olduğu açıklığa çıktığımda, onu gördüm. Ve el salladım ona. Oturduğu tahta iskeleden kalkıp koşmaya başladı. Koşarken attığı her adımda, kalbimin hızı daha da artıyordu. Ama sonra bana doğru gelmediğini fark ettim. Bu, ben hazırken, onun benimle değil, Tuğçe ile oturmaya karar verdiği ilk geceydi. Ay ışığının vurduğu yüzümdeki gülümseme düşerken, ona salladığım eli de indirdim.

Ona bakarak "Ege," dedim. "Ben buradayım."



12

"Ege, lütfen! Nasıl haberi oldu bilmiyorum. Şirket yüzünden sanırım." Annem elindeki kahveyi masanın üzerine bırakıp karşıma oturdu. "Seni görmek istedi. İstanbul'a dönmeseydin baban oraya gelecekti." Kahvesini önüne çekerken sesimle birlikte irkildi.

"Şu adam için *baban* demekten vazgeç, anne!"

Annem derin bir nefesle iç çekerken gözlerini gökyüzüne çevirdi.

"Bu sadece bir görüşme. Birkaç saat birlikte olacaksınız. Sonrasında kampına dönebilirsin."

Annem dudaklarını büzmüş, masum kedigözleri ile onaylamam için baskı yaparken, ağzımdaki kürdanı atıp, yerine cebimden çıkararak yaktığım sigarayı yerleştirdim.

"Ne diyeceğim ona? Bugüne kadar yoktun ama hayatımın bundan sonrasında söz sahibi olabilirsin babacığım mı?"

Annem masum kedigözlerini bozarak, yüzündeki ifadeyi düşürdü.

"Bokunu yuvasına kadar yuvarlayıp onu seven bok böcekleri gibi azimle çalışıp büyüttün beni. Hiçbir şeyi görmeye hakkı yok onun."

Sigaramı kül tablasına koyup, ciğerlerimdeki dumanı üfledim. Annemse şaşkın bir ifadeyle yüzüme bakıyordu.

"Aman ya, bok ben oluyorum, sen de bok böceği işte."

Annemin kahkahası balkonda yankılanırken, ikimiz de gülmeye başladık. "Ay, Ege!" derken, parmaklarıyla burnumu sıkıştırıp salladı. Yüzümü buruşturup elini burnumdan çektim.

"Küçükken de sevmezdin sen burnunla oynamamı." Masanın üzerinden kahve bardaklarını alıp ayaklandı. "Ben kendime bir tane daha yapacağım. Sen de ister misin?"

Memnuniyetle "Evet," dedim.

Annem alt kata inen merdivenlerde gözden kayboldu. Yıllarca İngiltere'de yaşadıktan sonra, hem işi dolayısıyla, hem de kocasından ayrıldığı için Türkiye'ye dönmüştü. Kısa süre sonra da hamile olduğunu öğrenmiş ve bunu eski kocasından saklamıştı. Bugüne kadar hiç görmediğim *babam* şimdi beni görmek istiyordu. Zor olmasının yanında sıradan geliyordu onu görecek olmam. Adını bile bilmediğim bir babaya sahiptim.

Annem elinde bardaklarla balkona geri döndüğünde, kampın nasıl geçtiği hakkında sorular sormaya başladı.

"Eee, kamp nasıl gidiyor?"

"Çok sevişmeli." Ne söylediğimin farkına vararak, bazen sesime hâkim olan Hüsnü'ye kızdım. "Yani çok seviyeli. Garip yani." Annemin yüzüne bakmadan, kül tablasında içmeyi unuttuğum sigarayı söndürüp yenisini yaktım.

"Yeterince içtin, küçük bey." Annem elimdeki sigarayı kaptığı gibi söndürdü. Sonra bir anda şaşkınca bana baktı. "Bir saniye, bir saniye... Senin sevgilin mi var?" Sesini alçaltarak devam etti. "Senin sevgilin var." Dirseklerini masaya dayayıp ellerini yanaklarına koydu. "Anlatsana, Ege. Nasıl, güzel mi? Adı ne?" Heyecanla gerinen annem, sandalyenin

üzerine çektiği ayaklarına kollarıyla sarılıp devam etti. "Adı ne? Ay, bir şey söylesene, Ege!"

Gözlerimi devirerek kahvemi yudumladım.

"Tuğçe. Bunu daha sonra konuşalım. Konumuz o adam." Annemin ötesinde, evin bahçesinin ötesinde, caddeden geçen araçlara baktım. "Daha adını bile bilmiyorum." Annem dizlerine doladığı ellerini ağzına götürdü.

"Çok özür dilerim." Gözlerini gökyüzüne kaldırarak devam etti. "İsmi George." Elimin tekini, gözleri yıldızlarda kaybolan annemin önünde salladım.

"Hey, George."

Borç istesek verir mi acaba?

Hüsnü'nün sesiyle attığım kahkaha, annemi kendine getirmişti. Afallamış gibi duruyordu. Ona neden ayrıldıklarını hiç sormamıştım. Bahsi geçtiğinde konuyu değiştiren de her zaman ben olurdum. Dalıp gitmesinin sebebi muhtemelen geçmişini hatırlamasıydı.

"Saat epey geç oldu. Söz verdin bana, yarın öğleden sonra gelecek."

Soğuyan kahvemin son yudumunu içerken, annem saçlarıma bir öpücük kondurup odasına gitti. Bir an için babamın fiziksel görünüşünü hayal ettim. Acaba gözlük takıyor mu diye düşünürken Hüsnü araya girdi.

Baban sünnetli midir, kanka? Deden biliyor muydu acaba?

"Saçmalama lan!"

Cebimdeki telefonu çıkarıp, gelen mesaj var mı diye kontrol ettim. Sadece Heiley17'den gelen, hâlâ okumadığım mesajlar vardı. Mesaj bölümünü açıp Tuğçe'nin numarasına tıkladıktan sonra yazmaya başladım.

Hey! En kısa zamanda dönmeye çalışacağım. Ne yapıyorsun?

Mesajı gönderip telefonu masaya bıraktım. Ellerim göğsümde cevap beklerken, telefonun ışığı kendini bekleme moduna alıp söndü. Yaklaşık olarak on dakika bekledikten sonra odama geçmek için kalkarken telefonum titredi. Mesaj geldiğini anladığımda, bayramda torununu gören babaanneler gibi sevindim. Fakat mesajı okuduğumda yaşadığım hayal kırıklığı, Alacakaranlık serisinin ilk filminin sonunda Edward tarafından vampire dönüştürüleceğini sanan Bella'nın, sadece boynuna konan öpücükle yaşadığı hayal kırıklığı ile aynıydı. Mesaj operatörden gelmişti. Sanırım beni seven Tuğçe değil, mobil operatörümdü.

Hiç beklemediğim anlarda sürpriz yapıyor, ücretsiz dakikalar, ücretsiz internet paketleri vererek benimle flört ediyordu

Odama gidip, üzerimdeki kıyafetleri çıkardıktan sonra yatağa uzandım. Uyumama engel olmaya çalışan iç sesim, Tuğçe'den mesaj gelmemesi ile dalga geçerek beynimin içinde parazit yapıyordu.

Midende bir günlük ömrü olan kelebekleri uçurursan, aşk tabii kısa sürer. Sana karga lazım. En az iki yüz yıl yaşıyor zalimin kuşu.

Hüsnü'ye aldırmadan zorla kapamaya çalıştığım gözlerim karanlıkla buluşurken, Tuğçe'nin kızıl saçlarını düşünüyordum.

"Ege!"

Annemin ayak sesleri alt katın merdivenlerinden odama doğru yaklaşırken tekrar bağırdı.

"Ege! Öğlen oldu. Hazırlanman gerek."

"Geliyorum!"

Acele etmeden yataktan çıktım ve yerde duran şortumu alıp giydim. Esneyerek merdivenlerden inerken, telefonuma mesaj gelip gelmediğini kontrol ettim. Ama cevapsız kalan mesajım dün gece bıraktığım gibi yalnızdı. Mutfağa girdiğimde karşılaştığım manzara çok daha kötüydü. Annem,

fiziğine aldırmayıp tayt giydikten sonra, streç filme sarılmış dana eti gibi gözüken kızlardan daha kötü gözüküyordu. Muhtemelen babamla tanıştığı ilk zamanki kıyafetlerini giyiyordu.

"Bu ne hal, anne?"

"Ne varmış halimde?" Hazırladığı mısır gevreğini önüme koyduktan sonra ellerini beline koydu. "Kötü mü gözüküyorum?"

Moralini bozmamak adına "Harika görünüyorsun," dedikten sonra, önüme koyduğu mısır gevreğine gömüldüm. Gevrek bitince, ayılmak için daha soğuk bir şeye ihtiyacım olduğuna karar verip buzdolabının kapağını açtım. Ve hüsran.

"Anne!"

Odasına gidip hazırlanmaya devam eden annemin sesi evde yankılandı.

"Efendim."

Buzdolabının kapağını sinirle kapatarak, "Ben artık buzdolabının ikinci rafında, BİM poşetine sarılı karpuz görmek istiyorum!" dedim.

Annem aşağıya inerken, "Kampa erken dönmezsen birlikte alışverişe çıkabiliriz," dedi.

"Hayır, hemen dönmek istiyorum."

Birkaç atışma, birkaç kahkahadan sonra hazırlanıp evden çıktığımda, aklım hâlâ telefonumdaydı. Annemin arabasına doğru giderken, bir yandan da ters bir şeyler yapmamam için nasihatler veriyordu. Arabaya ulaştığımızda çantasındaki anahtarları ararken gözlüğünü düşürdü.

"Ayy!" Gözlüğünü eline aldığında, çocuğunu kaybetmiş gibi üzgün gözüküyordu. "Camı kırıldı Ege ya."

Moralini bozmamasını söyleyerek arabanın ön koltuğuna oturdum. Arkamdan araçtaki yerini aşan annem sitem etmeye devam ediyordu.

"Nasıl bozma ya! Daha dört gün olmadı alalı. O kadar da para vermiştim."

Gözlerimi devirip, dikiz aynasında saçlarımı düzeltirken, annem de arabayı çalıştırdı.

"Bir gözlüğe ne kadar vermiş olabilirsin, anne? Kapat artık şu konuyu."

"Tam sekiz yüz lira verdim, Ege. Gelecek ay, şirketin geleneksel toplantısı için yurt dışına çıkacağım. Diğer ülkelerdeki ortaklar da orada olacaklar ve imajımı korumam gerekiyor."

"Neee?"

Bağırmamla birlikte frene asılan annem, kafamı dikiz aynasına çarpmama sebep oldu. Kafamı ovuşturarak konuşmaya devam ettim.

"Sekiz yüz lira verip güneş gözlüğü mü aldın? Ben o kadar para versem, bir yere oturur sabahtan akşama kadar güneşe bakarım."

Annem arabayı tekrar hareket ettirdiğinde, direksiyonun önüne attığı gözlüğü aldım. Başımı omzuma gömüp anneme bakarak gözlüğü okşamaya başladım.

"Kıymetlimisssss!"

"Ay Ege, yapma!" derken buruk bir kahkaha attı.

Yaklaşık olarak yarım saat süren araba yolculuğumuzda sohbet ettik, güldük, kahkaha attık, zaman zaman sustuk... Bugüne kadar oğlunun varlığından haberi bile olmayan babamla buluşacağımız alışveriş merkezinin otoparkına girdiğimizde, annem benden daha heyecanlıydı. Arabadan indiğimizde, boş olan otogarda annemin topuklu ayakkabılarının sesleri yankılanıyordu. Erken geldiğimiz için acele etmeden teras katındaki kafeye çıktık ve boş masalardan birine oturduk. Buluşma saati yaklaştıkça, heyecanlandığımı hissetmeye başlamıştım.

Annem kahvesini yudumlarken, cebimden bir sigara çıkarıp yaktım.

"Geliyor!"

Karşımda oturan annem, elini arkamdaki birine salladı. Babama. Masaya kilitlediğim gözlerimi sigarama odaklayıp, onun dışında hiçbir şeye bakmadım. Masaya yaklaştı. Annemle birbirlerine selam verdiler. Sonra yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Hey!" dedi bana doğru.

Sigaradan aldığım nefesle birlikte kafamı yukarıya doğru kaldırırken, ciğerlerimdeki dumanı yüzüne üfledim. "Selam." Üflediğim dumanla geri çekilirken yüzünü gördüm.

Benimkilere benzeyen gözlüğünün arkasından bakan mavi gözleri vardı. Saçları benimkiler gibi dalgalıydı. Yüz hatlarımız ise neredeyse aynıydı. Şaşkın gözlerle bana bakarken, sigaramdan bir nefes daha aldım. Bu kez dumanı üzerine değil, kafamı kaldırdığım gökyüzüne doğru üfledim.

Rutin geçen konuşmalardan sonra, annemle kendi aralarında İngilizce konuşmaya başladılar. Ancak bir süre sonra konuşmalar hararetlenince, araya girdim.

"Hey hey! Ne oluyor?"

"Birkaç haftalığına İngiltere'ye gidip, onda kalmanı istiyor."

George'un gözlerinin içine bakarak, "Böyle bir şey olmayacak!" dedim.

Türkçeyi anlayabiliyor ama çok az konuşabiliyordu.

"But, you have to..."

Annem araya girerek cümlesini böldü. "Duydun onu, gelmek istemiyor!"

Konuşma böyle sürüp gitti. Sonunda ortak bir noktada anlaşılıp, kampa gitmem gerektiği söylendikten sonra birlikte yemek yedik. Yemek boyunca birbirlerine kaçamak bakışlar atan annem ve biyolojik babam, genelde İngilizce konuşuyorlardı. Annem Türkçe konuştuğunda ise babam ona Ivana Sert Türkçesi ile yanıt vermeye çalışıyordu. Aradan bir saat geçtikten sonra annem, akşam yemeği için babamı eve davet

etti ve ayrıldık. Eve dönüş yolunda annemin nasıl hissettiğime dair soruları ile boğuşurken, mesajımı cevapsız bırakan Tuğçe'ye mesaj atıp atmamak arasında gidip geliyordum.

Babamla görüşmemiz boyunca sesi çıkmayan Hüsnü'yü aradım zihnimin derinliklerinde. Ama ortalarda yoktu. Eve gelince odama çıktım.

Yıllardır buzdolabının üzerinde göreve hazır bekleyen davul fırın mıyım oğlum ben? İhtiyacın olduğunda çağırıyorsun!

İç sesimle dolan zihnimde ufak bir çınlama oldu. Tam cevap vermek için ağzımı açmıştım ki, dudaklarımın arasından bir "Ahh!" çıktı. Balkondan içeriye girerken, annemin temizlik için yerinden kaydırdığı masanın köşesine çarptığım kasıklarıma gitti ellerim. Duruma gülen iç sesim dalga geçmek için fırsatı kaçırmadı.

Başın sağ olsun, kuşun ölmüş.

Acıyla gözlerimi kapatıp yanıtladım.

"Gerçekten mi, Hüsnü? Teog esprisi mi, Hüsnü? Kuş şimdi öldü, Hüsnü."

Acıyla kıvranıyordu genç adam. Ellerini kasıklarından çekemiyordu. Acıyordu ama olsundu. Kuşu yaşıyordu.

Tam cevap verecekken odaya giren annem, şaşkın şaşkın yüzüme baktı. "Kiminle konuşuyorsun?"

Ellerimi acıyan kasıklarımdan çekip, "Şarkı söylüyorum," dedim.

Akşam yemeği için hazırlık yapacağını söyledikten sonra odadan çıktı. Annem gün boyu yemekle uğraşırken, ben odamda kaldım. Yatağımda uzanıp müzik dinleyerek, elimdeki telefona mesaj gelmesini bekledim. Kamptan geleli yalnızca iki gün olmuştu ve ilk günden sonra Tuğçe'den haber almamıştım.

George evimize geldiğinde, biraz etrafı inceleyip, sonra yemek masasına oturdu. Yemek boyunca gündemdeki konu tekrar görüşme tarihiydi.

"Ben istiyor tekrar gelmek."

İçindeki Ivana Sert ile konuşan babamı annem yanıtladı.

"Ege'nin kampa dönmesi gerekiyor. Ben de yurt dışına çıkacağım. Tarihi biz belirleriz."

George cümleyi tam olarak anlamadığı için, annem İngilizceye çevirip tekrar anlattı. George başıyla onayladı. Ertesi gün iş dolayısıyla ülkesine dönmek zorunda olduğundan, yemeğin ardından biraz oturup ayaklandı. Kapıda uzun uzun bana sarılırken, ellerim yanlardaydı.

Babam gittikten sonra, masayı toparlamasında anneme yardım ettim.

"Ben artık kampa dönebilir miyim?"

"İstiyorsan uçak biletini alalım. Yarın dönmek istersen dönebilirsin. Derslerinden geri kalmanı istemiyorum."

Elimdeki tabakları mutfağa götürdüğüm gibi cebimden telefonumu çıkarıp Tuğçe'ye mesaj attım.

Hey! Yarın öğleden sonra oradayım.

Biletimi aldıktan sonra odama geçtim. Gece boyunca sadece birkaç mesaj atan Tuğçe, sonrasında muhtemelen uyuyakaldığı için başka mesaj atamadı.

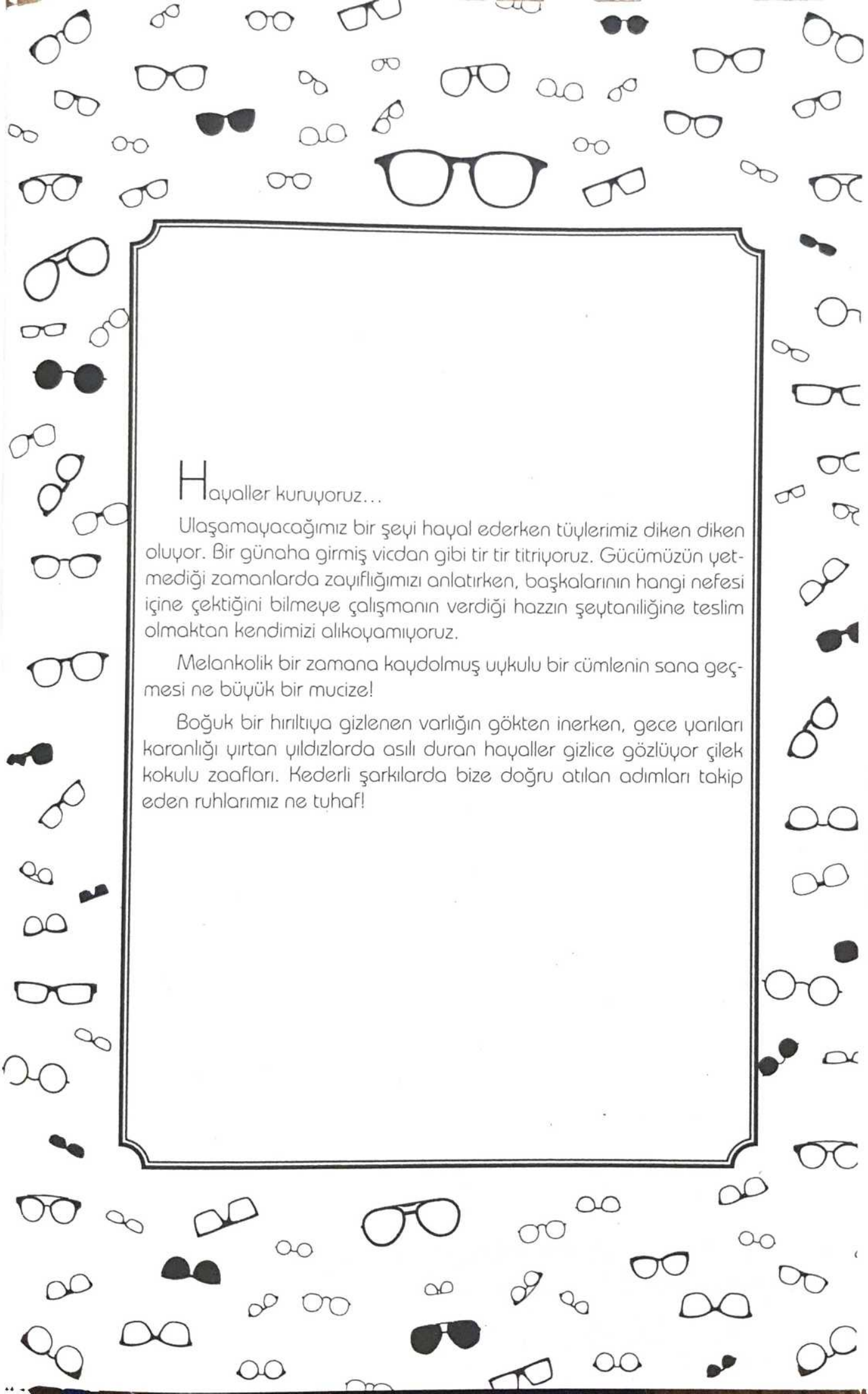
Sabah beni havaalanına annem bıraktı. Yol boyunca Tuğçe hakkında soru yağmuruna tutulmuştum. Annemden ve uçağın stresinden sonra, Antalya havaalanına inişi beklemek çok zordu. Havaalanına indiğim gibi, annemin haber verdiği vekil öğretmeni buldum. Beni almak için buraya kadar gelmişti. Arabanın içinde heyecandan ellerim terliyor, stresim de artıyordu.

Kamp alanına vardığımızda, arabadan inip herkesin öğlen yemeğinde olduğu yemekhaneye yöneldim. Artan

heyecanımla birlikte dudaklarımın arasına bir kürdan yerleştirip yemekhaneye daldım.

Popülerler yemekhanede değillerdi. Birkaç kişiye Tuğçe'yi görüp görmediklerini sordum. Sonunda "Tahta iskeleye bak," cevabını alınca, yönümü göle doğru çevirdim. Ağaçların arkasından gölün olduğu alana çıktığımda, heyecandan terleyen ellerim götüme girdi.

Tuğçe'nin elleri Yağız'ın boynunda, Yağız'ın elleri ise onun belindeydi.



Hayaller kuruyoruz...

Ulaşamayacağımız bir şeyi hayal ederken tüylerimiz diken diken oluyor. Bir günaha girmiş vicdan gibi tir tir titriyoruz. Gücümüzün yetmediği zamanlarda zayıflığımızı anlatırken, başkalarının hangi nefesi içine çektiğini bilmeye çalışmanın verdiği hazzın şeytanlığına teslim olmaktan kendimizi alıkoyamıyoruz.

Melankolik bir zamana kaydolmuş uykulu bir cümlenin sana geçmesi ne büyük bir mucize!

Boğuk bir hırıltıya gizlenen varlığın gökten inerken, gece yarıları karanlığı yırtan yıldızlarda asılı duran hayaller gizlice gözlüyor çilek kokulu zaafları. Kederli şarkılarda bize doğru atılan adımları takip eden ruhlarımız ne tuhaf!



13

Oğlum var ya, bunların götlerini okşaya okşaya döveceksin.

İç sesim duruma tepkisini verirken, yüzümün önüne düşen ağaç dalını kenara itip, Tuğçe ile Yağız'ın sonraki hareketlerini izledim. Terleyen avuç içlerimi şortuma silip kuruladım. İstanbul'a gittiğimden beri Tuğçe ile çok az mesajlaşmıştık ve bunun sebebi karşımda, düşük belli pantolon giyip kıç kısmında çatalı gözüken insanların çatalları kadar ortadaydı.

Tahta iskelenin üzerinde birbirlerine sarılmış halde duran Yağız ve Tuğçe, saniyeler sonra ayrıldılar. Tuğçe'nin ağladığını tahta iskeleye oturduğunda anladım. Yağız da hiçbir şey söylemeden hemen yanına oturdu. O sırada tahta iskelenin yan kısmından çıkan Selin, onlara selam verip Yağız'ın yanındaki yerini aldı. Yağız, Selin'i kollarının arasına çektiğinde, Tuğçe'nin yan gözle onlara baktığını gördüm. Derin bir nefes aldıktan sonra ağaçların arasından beni görebilecekleri açıklığa çıkıp, gölün kenarından onlara doğru yürümeye başladım.

"Ege!"

Yüzüne yayılan gülümsemeyle oturduğu yerden kalkıp, bana doğru koşmaya başladı. Bir an için Heiley17 ve

Hüsnü'nün Tuğçe hakkında olan endişelerinin doğruluğunu sorguladım. Tuğçe hızlandırdığı adımları ile koşarak boynuma sarıldı.

"Geldin!"

Ellerini boynumdan çekip bir adım geriledi ve gözlerine yayılan makyajı temizledi.

"Sana geleceğimi söylemiştim." Uzanıp, gözünden yanağına akan siyah boyayı sildim. "Sen ağladın mı?"

"Gelsene oturalım. Anlatırım şimdi."

Elimi tutup, beni Yağız ve Selin'in yanına götürdü. Sessiz bir selam verip Tuğçe'nin yanına oturdum. Her ikisi de selamımı almadılar. Yağız yüzüme tükürmek istermiş gibi bakıyordu. Tuğçe tam konuşmaya başlayacaktı ki Selin araya girdi.

"Hâlâ bulamadıklarına inanamıyorum."

"Neyi bulamadılar?"

"Berçin..." dedi Tuğçe başını omzuma koyarken. "Dün geceden beri kayıp."

"Ne demek kayıp? Neler oluyor?"

Tuğçe'den dünden beri haber alamıyor olmamın, neden ağladığının ve Yağız'a sarılmasının gerçek sebebini öğrenmek beni rahatlatırken, Berçin haberinin gerçekliği ile yüzleşmek fazlasıyla gerilmeme sebep olmuştu.

"Dün akşam yemeğinden sonra..." Başını omzumdan kaldırırken yarım bıraktığı cümlesini tamamladı. "...koşmaya gittiğini söyledi ve çıktı. O saatten beri ortada yok."

Gözlerimi büyüterek kafamı Yağız ve Selin'e çevirdim. Yağız ifadesiz bir şekilde göle bakarken, Selin kafasını sallayarak Tuğçe'nin anlattıklarını onayladı. Cebimden çıkardığım kürdanlardan birini ağzıma yerleştirip ayaklandım.

"Benim eşyalarımı yerleştirip, vekil öğretmenin yanına gitmem gerek. Geride kaldığım testlerden vereceğini söyledi."

"Tamam, ben biraz daha oturacağım. Sonra ders var zaten. Derse gelecek misin?"

"Gelebileceğimi sanmıyorum ama sen dersten çıktığında bekliyor olacağım."

Tuğçe dudaklarını üzgün bir şekilde büzüp el salladı.

"Görüşürüz."

Yanlarından kalkıp, ormanın içine yöneldim. Kamp alanına dönerken, bir yandan Tuğçe'den şüphelendiğim için kendi kendime kızıyor, bir yandan da Berçin'in nerede olabileceğini düşünmeye çalışıyordum.

Dersliklerin önünden geçip ağaç evlere doğru yürürken, banklardan birinin etrafında toplanmış öğrenci ve öğretmenleri görüp oraya yöneldim. Yanlarına yaklaştığımda, zaten dağılmakta olan öğrencilerin arasında Berçin'i gördüm. Ayakkabıları ve kıyafetleri çamur içinde, uzun ve dağılmış saçları yapraklarla doluydu.

"Yıkanıp temizlendikten sonra odama geliyorsun, küçük hanım. Aileni aramalıyız."

Berçin vekil öğretmene baygın gözlerle bakıp, evet anlamında başını salladıktan sonra ayağa kalktı ve beni gördü. Çamura bulanmış yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Gözleri, güneş ışığında gülümserken parlıyor gibiydi. Elleriyle saçlarındaki yaprakları çıkarmaya çalışırken, yavaş adımlarla bana doğru yürümeye başladı.

"İyi misin sen? Ne oldu?"

"Ne zaman geldin?"

Sorumu cevaplamadan bana doğru yürümeye devam etti.

"Bugün geldim. Beni boş ver, sen iyi misin?"

"Boş ver. Haydi sarılma zamanı!"

Berçin kollarını iki yana açıp ona sarılmamı bekledi. Muhtemelen üzerindeki kurumamış çamurlardan dolayı sarılamayacağımı düşünüyordu. Ona doğru bir adım atıp sarıldım.

"Hey, hey! Şaka yapıyordum yahu!" Berçin kollarımın arasında çırpınmaya çalışırken kükrüyordu. "Ege, üstün kirlenecek! Ege, bırak!"

Kahkahalar atarak, kollarımı üzerinden çektiğimde o da gülüyordu. Tişörtüm, Berçin'in üzerinden geçen çamurla kaplıydı artık.

"Manyak!" Nefes nefese kalmış, konuşmakta zorlanıyordu. "Çamur mu istiyorsun? Al bakalım!" Eliyle tişörtünde kalan çamurları toplayıp yanağıma sürdü.

"Tamam tamam! Pes ediyorum!" Ellerimi teslim oluyormuş gibi yukarıya kaldırdım.

"Yok öyle pes ediyorum falan!" Elinde kalan çamurları da saçlarıma sürüp karıştırdı. "O yumuşacık saçlardan eser kalmayacak şimdi." Saçlarımdan elini çektiğinde bir adım geriledi ve elini yanağına koyup tablosunu inceleyen ressamlar gibi yaptı. "Tamam, şimdi oldu."

"Saçlarımın etkileyici olduğunu biliyorum." Ben de bir adım gerileyip otuz iki dişimi göstererek gülümsedim. "Blendax'la yıkıyorum, dişler de İpana."

Kahkahalarımız bittikten sonra, masum bir şekilde gülümseyip, yumruk yaptığı elini omzuma vurdu.

"Dönmene sevindim."

"Ben de senin dönmene sevindim." Birden Tuğçe aklıma geldi ve bedenim bir elektrik dalgasıyla sarsıldı. "Tuğçe! Sen yoksun diye çok üzüldü. Hemen gidip döndüğünü haber vermeliyim."

Berçin kafasını sallayıp "Tamam," dedi ve arkasını dönüp, kaldığı ağaç eve doğru yürüdü. "Duşa gireceğim ve o, sorularıyla beni öldürmeden tekrar yok olmayı planlıyorum." Bunları söylerken bana bakıp el sallayarak gülümsedi. "Görüşürüz."

Berçin ağaç evlerin arasında kaybolduğunda, koşar adımlarla ormana daldım ve göle doğru koşmaya başladım. Tuğçe'ye, Berçin'in döndüğü haberini vereceğim için heyecanlıydım. Gülerek koşarken ağzımın içinden boğazıma, oradan mideme ulaşan, tahminlerim doğrultusunda sinek olduğuna karar verdiğim bir cisim ağzıma kaçtı. Yuttuğum sineğin

etkisiyle öksürmeye başlamıştım. Ellerim dizlerimde, boğazıma kadar gelen kusma isteğini beklerken Hüsnü konuştu.

Oğlum, senden iyi palyaço olur ha.

"Kapa çe..." Kusma isteği ile tekrar öksürdüm. "Çeneni."

Oğlum, sevilmeyen misafir çocuğu musun sen? Ne bu 'abi oyun var mı?' şekilleri?

Kusma isteği geçtikten sonra koşmaya devam ettim. "Seninle uğraşamam şimdi. Geri bas."

Ağaçların arasından tahta iskelenin oraya çıktığımda, Tuğçe, Yağız ve Selin iskelede oturmaya devam ediyorlardı. Beni gördüklerinde, Yağız tiksinirmiş gibi gülümsedi. Şaşkınlıkları yüzlerinden okunan Selin ve Tuğçe ise, bana bakarak bir şey söylememi bekliyorlardı.

"Bu ne hal, Ege?"

"Beni boş ver... Berçin dönmüş, odasına gitti."

Tuğçe'nin katlanarak büyüyen sevinç çığlığı, Sihirli Annem dizisinde sürekli annesinin karnından çıkıp kahkahalar atarak uçan Toprak bebeğin çığlıklarıyla aynıydı.

Hepsi birden ayaklanırken Tuğçe, "Nasıl? Neredeymiş? Bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Bana bir şey anlatmadı. Duş alacağını söyleyip gitti."

Tuğçe yanağıma bir öpücük kondurup, kampa doğru koşmaya başladı. Yağız ve Selin de onu takip etti. Onlar uzaklaşınca, ağaç evime giden yola saptım. Ama beklemediğim bir anda, çalıların arasından çıkan Yağız'ın en yakın arkadaşı, Popülerlerin veliahttı Mete üzerime atlayıp beni yere serdi.

"Bana bak, Gözlük. Bu gece Tuğçe'den ayrılacaksın." Yere tükürerek devam etti. "Bu sana ilk ve son uyarım. Dediğim gibi. Bu gece."

Şaşkınlıkla toparlanıp ayağa kalktığımda, Mete ağaçların arasında kaybolmuştu. Hüsnü sinirli bir şekilde kükredi.

Annesinin para alış verişi yaparak cinsel ilişki yaşamasından kaynaklanan çocuk!

Düşünmeme engel olan iç sesimi zihnimden ulaştırıp, ağaç eve yöneldim. İçeri girdiğimde Mete'nin bunu neden yaptığını değil, Mete'den nasıl kurtulabilirim diye düşünüyordum. Onun bu hareketini diğerlerine anlatıp anlatmama konusunda kararsızdım. Çamurlu kıyafetleri çıkarıp duşa girdim. Duştan çıktığımda yarı çıplak bir şekilde saçlarımı kurularken, yatağın üzerine attığım telefon titredi. Blogger'dan gelen mesajı açtım.

Haklı olduğumu fark ettiğinde, kimler için kimden vazgeçtiğini anlayacaksın.

Uçak ve yolun stresine karışan Berçin'in kaybolması telaşı ile yorgun ve bitkin bir haldeydim. Kısacık bir kestirme amacı ile uymaya karar verip yatağa uzandım. Heiley17'nin mesajını birkaç kere daha okurken uyuyakalmışım. Uyandığımda gün bitmişti. Herkes akşam yemeği için yemekhaneye gidiyordu. Darmadağın olan saçlarımı düzeltmek için verdiğim kısa savaştan sonra üstümü giyip evden çıktım. Yemekhaneye girdiğimde Popülerlerin çoğu daha gelmemişti. Yemeğimi alıp, onların masasında tek başına yemek yiyen Berçin'in karşısına oturdum.

"Selam."

Başını kaldırıp bana bakarken salatasını yemeye devam etti.

"Selam."

"Ailen problem çıkardı mı?"

Hayır anlamında başını salladı. O sırada Popülerlerin kalanları da içeri girdi. Yağız, Selin'le arkadan gelirken, Tuğçe önlerinde yürüyordu. Berçin, ağzına doldurduğu salatadan artakalan marulları saçarken, elindeki çatalla Tuğçe'yi işaret etti.

"Siz ikiniz iyisiniz, değil mi?"

Tuğçe'ye doğru baktığımda tüm mükemmelliği ile yemeğini alıyordu.

"İyiyiz." Derin bir nefes verip ellerimi yanaklarıma koydum. "Onunla beraberken sanki yaşıyormuşum gibi hissediyorum." Gözlerimi ayırıp yemeğime odaklandım. "Gerçekten yaşamaktan bahsediyorum."

"Delisin sen." Berçin elindeki çatalı kafama vurup gülümsedi. "Delisin işte."

Çatalı elinden kaptığım gibi yediği salataya uzatıp, birkaç parça salatalık ve marulu ağzıma attım.

"Hayır Ege ya! Dünden beri bir şey yemedim ben!"

Çatalı ona geri verip, tabağımdaki salata bölümünü de onun tabağına döktüm.

"Ben deliyim ve bunu kimse değiştiremez."

Oğlum, malzemesiz kumpir gibi kalacaksın ortada, kimse yemeyecek seni. Herkese söylemesene.

Hüsnü'nün sesiyle gülümserken, Tuğçe ve diğerleri de masaya oturdu.

"Geceyi ormanda nasıl geçirdi hiçbir şey anlatmıyor." Yağız, Selin'e Berçin'i anlatırken gülerek masaya oturdu.

"Ay bana anlattı her şeyi. Siz boş verin." Tuğçe selam verip yanıma otururken diğerlerine nispet yapıyordu.

Normalde yapmayacağım bir şey yapıp lafa daldım. "Tarzan'ını aramaya çıkmış bizim Jane. Bulamayınca da geri dönmüş işte."

Herkes gülerken Yağız direkt cevap verdi. "Sen sus, duş perdesi!"

O saniyeden sonra tek kelime etmedim. Fakat iç sesim çıldıracak gibiydi.

Bir kez kontrolü bana bırak, bir kez! Bak nasıl kafasını götüne sokup, kokudan ölmesini sağlayacağım şunun.

Kafamı hayır anlamında sallayarak Hüsnü'yü reddettim. Bir kez yapmıştım o hatayı. Bir daha asla. Yemek devam ederken Berçin kafasını yemekhanenin kapısına dikti.

"Kız baksana, Evrim sonunda kalkmış bilgisayarının başından."

Herkes Berçin'in gösterdiği tarafa bakınca ben de baktım. Yemekhanenin girişinde, ellerini göğsünde çapraz bir şekilde birleştirmiş bir kız duruyordu.

"Evrim! Bizim yanımıza oturabilirsin!"

Tuğçe'nin sesiyle kız bize doğru yürümeye başladı. Sarı saçlarının altındaki mavi gözleri kan çanağı gibiydi.

"Bana bakın. Kız zor bir dönemden geçiyor. Tek bir şey duymayayım," dedi Berçin o yaklaşırken.

Herkesle beraber ben de kafamı sallayarak onayladım. Okulda da çok sık görmediğim biriydi. Popülerlerin yanında birkaç kez görmüşlüğüm vardı ama kampa geldiğimizden beri ilk kez görüyordum.

Evrim masaya geldiğinde, sessiz bir selam verdikten sonra Berçin'in yanına oturdu. Yemeklerimizi bitirmeye yakın, yüzüne düşen saçlarının arasından gizlice bana baktığını gördüm. Ne garipti ki, içimde onunla konuşma isteği vardı.

Konuş tabii, oğlum. Kafala bunu. Evrime kafa atmış olursun.

Son lokmalarımı bitirirken derin bir nefes alıp, iç sesimin esprisiyle gözümü devirdim. Mete olayını anlatmaktan vazgeçmiştim.

Yağız, Selin'le birlikte tahta iskeleye gideceklerini söyleyip masadan kalktı. Evrim de yemeğini bitirip, "Görüşürüz," dedikten sonra Berçin'le birlikte yemekhaneden ayrıldı. Oturduğum yerden kalkıp boşalan tabağımı tezgâha doğru götürürken Tuğçe'ye dönüp seslendim.

"Elma ister misin?"

Gülümseyerek, evet anlamında başını salladı. Ona bakarken geri geri adım atmaya başladım. Yanaklarım kızarıyor, anlamadığım bir şekilde mutlu oluyordum onu seyrederken.

"Dikkat etsene, gerizekâlı!"

Geri geri giderken çarptığım kız, elindeki tabakta kalan yemeğini üstüne dökmüştü.

"Ben çok özür dilerim ya! Gerçekten."

Tuğçe durumu fark etmediği için şanslıydım.

Kız haklı. Kafana mermi sıksalar, üç gün içerde beynini arar. Nasıl hareketler bunlar? Annen küçükken eldivenle mi sevdi seni?

Kızı yemekli tişörtünü temizlerken bırakıp, iç sesime aldırmadan ilerledim. Elmayı aldığım gibi Tuğçe'nin yanına gittim.

"Ben ellerimi yıkayacağım. Sonra bizimkilerin yanına gidelim, olur mu?"

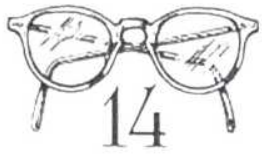
Gülümseyip "Tamam," dedim. Tuğçe ayağa kalkıp lavaboya doğru ilerlerken, masanın üzerinde bıraktığı telefonu titredi.

"Tuğçe! Mesaj geldi sanırım."

Arkasını dönüp ellerini göstererek bana seslendi. "Annemdir. Açıp 'tamam anne' yazar mısın?"

Kafamı sallayıp telefonu elime aldım. Ekranı yukarıdan aşağıya doğru sürükleyip mesaj bildirimine baktım. Mesajın Yağız'dan geldiğini gördüğümde, gözlüğümü düzeltip yüzümü ekrana yaklaştırdım.

Haberin olsun, Gözlük'ü kıskanmıyorum bile.



14

Pamuk cüceyi yedi prensesler. Sana demedim mi ben o elma kurtlu diye?

İç sesim mesaja olan tepkisini dile getirirken, şaşkınlıktan açılan gözlerimi telefonun ekranından ayırdım. Tüm ihtimaller, rüzgâra karşı savrulan tükürükler gibi yüzüme vurdu. Mesajın gerçekliğinden emin olmak için tekrar okudum.

Haberin olsun, Gözlük'ü kıskanmıyorum bile.

Kafam karışmıştı ve zihnim inanmak istemiyordu. Ani bir stresle birlikte telefonu masaya bırakıp, cebimdeki kürdanları almaya çalıştım. Yere düşenlere aldırmadan bir tanesini ağzıma yerleştirdim. "Sakin ol!" dedim kendi kendime. "Sakin ol!" Tuğçe'nin masaya bıraktığım telefonu, gelen mesaj bildirimi ile yeniden titredi. Zihnim *oku* diye emrederken, kalbim *bırak* diyordu. "Boş ver."

Terleyen avuç içlerime aldığım telefona gelen mesajı açtım.

Biz Evrim'le dolaşacağız. Sakın kayboldum sanma.

Mesajın Berçin'den geldiğini görünce, sesli bir "Oh!" döküldü dudaklarımdan. Yağız'ın gönderdiği mesajı silmeden önce tekrar okudum.

Haberin olsun, Gözlük'ü kıskanmıyorum bile.

Mesaj silinirken, elindeki kâğıt havlu ile gülümseyerek yanıma gelen Tuğçe'ye baktım. Dudaklarımdaki buruk gülümsemeyi fark etmemişti.

"Haydi, biz de diğerlerine katılalım."

Oturduğum yerden kalkıp, ona eşlik ettim.

"Mesaj Berçin'denmiş. Evrim'le dolaşacaklarını söylüyordu."

Elimdeki telefonu tereddüt ederek ona uzattığımda, aldığı gibi cebine koydu.

"Evrim'in canı sıkkındı. Bir muhabbet var ama herkese anlatmıyor. Zaten eski şubesinden bizim sınıfa geçtiğinden beri bir garip." Atkuyruğu yaptığı kızıl saçlarını sallarken devam etti. "Eskiden az da olsa bizimle takılırdı. Şu sıralar hep bir ağlamaklı, hep bir üzgün."

Ne söylediğinin bir önemi yoktu. Benim için önemli olan, Yağız'dan gelen mesajdı. Mete'nin daha birkaç saat önce, 'Bu gece Tuğçe'den ayrılacaksın!' tehditleri yankılandı kafamın içinde.

"Evrim bizim sınıfta mı?"

Kahkahası havada yankılanırken eli ile saçlarımı karıştırdı.

"Ay, Ege! Senden önce de bizim sınıftaydı."

Okulda gözleri hep yerde gezen ben, sınıfımdaki insanların isimlerini bile bilmeyecek kadar asosyaldim. Okulda hakaretler çok daha fazlaydı ve çoğu zaman kulağımda kulaklıklarla dolaşırdım. İnsanların ismini bilmemem benim için gayet normaldi.

"Şuradan gidelim. Daha çabuk gideriz göl kenarına." Gözlerini gökyüzüne kaldırarak konuşmaya devam etti. "Hava da harika. Belki yüzeriz."

Yağız, Mete ve diğer popüler öğrencilerin yanına şimdi gidemezdim. Yağız'ın bu mesajından sonra ihtimali bile yoktu. Tuğçe hızlandırdığı adımlarıyla acele ederken olduğum yerde durdum.

"Ben koşuya çıkacağım. Size sonra katılsam sorun olur mu?"

"Hayır tabii ki. O halde gecikme. Biraz yürüyelim sonra birlikte."

Tamam anlamında kafamı salladıktan sonra, kaldığım ağaç eve doğru yürümeye başladım. Tüm olayları gözümün önünde canlandırırken iç sesim araya girdi.

Seni arkadaş olarak görüyorum dediğinde, 'Hadi gel günlere gidip dedikodu yapalım. Kuaföre gidip kaş aldıralım. Milleti çekiştirirken çilekli milkshake içelim' mi diyeceksin?

Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki devam etti.

Oğlum, kuru bok göte yapışmazmış. Ama gene de sen bilirsin.

Hüsnü'nün haklı olma ihtimalini düşünürken, koşu için hazırladığım kıyafetleri giymiş, ayakkabılarımı bağlıyordum.

"Ya yanılıyorsak?"

Uzaklaşmak, hatta kaybolmak istiyordum bu gece. Şimdiye kadar olan her şey, iyi hissetmemi sağlamıştı. Ve hayatımdaki iyi olan her şeyin ömrü, birbirlerine âşık olan güneş ile ayın aşkı kadar kısaydı. Güneşin sıcaklığında kendimi iyi hissederken, ayın geceyi aydınlattığı o güzel ışığında yolumu bulmaya çalışıyordum. Ay ile iyiydim ama güneşe de ihtiyaç duyuyordum ve Tuğçe benim güneşim olmuştu. Ancak unuttuğum bir şey vardı; ben güneş ve ay ile mutluyken, dünyanın dönüyor oluşu her seferinde tökezlememe sebep oluyordu.

Ağaç evden çıkıp kulaklıklarımı takarken, destekçilerim kürdan ve sigaramın yanımda olduğundan emin oldum. Kafamı boşaltıp zihnimi dinlendirmem gerekiyordu. Müziğin ritmi hızla artarken, adımlarımı da ona göre ayarladım. Kamp alanından çıkarak, diğerleriyle birlikte gölde eğlenen Tuğçe'nin zıt yönünde, ormanın derinliklerine doğru koştum. Yirmi dakika sonra ayaklarım beni Tuğçe'yle geldiğimiz o alana getirdi. Çalılıkların arasından geçip o muhteşem manzarayı karşımda buldum.

Kullanılmışlık ve değersizlik hislerini üzerimden atamamak sinirlerimi bozuyordu. Yenisi alındığında, çok sevilen ama bir daha giyilmeyecek olan spor ayakkabı kadar değersizdim artık.

Şelalenin oluşturduğu minik göletin etrafından dolanıp, suyun aktığı yüksek tepeye çıktıktan sonra oturdum. Ay ışığı ağaçların üzerlerini aydınlatırken, kampın olduğu bölgeden yansıyan ışıklar gecenin büyüsünü bozuyordu. Derin bir nefes alıp, tepenin üzerine sırtüstü uzanırken bir sigara yaktım. Uzun zamandır hissetmediğim yalnızlık ve kaybolmuşluk hissi, indirim günleri yüksek topuklu ayakkabılarına aldırmayıp mağazaya koşan kadınlar gibi koşarak geliyordu üzerime. Uzandığım yerden sonsuzluğu izlerken, ciğerimdeki dumanı gökyüzüne asılmış yıldızlara doğru üfledim.

Oğlum, sıkma lan canını. Sonuçta siz, 'Ben sevdim eller aldı, içimde acı kaldı,' şarkısında oynayan insanlarsınız. Bırak kendi boklarında boğulsunlar.

İçtiğim sigarayı içime çekerek gökyüzüne üflerken, "Haklısın," diyerek onayladım iç sesimi. Kulağımdaki kulaklıkları çıkarmak için yattığım yerden doğrulduğumda şelalenin aşağısına baktım. Az önce geldiğim yoldan kahkahalar atarak birileri geliyordu. Beni görmemeleri için, yattığım yerden biraz daha yukarıya tırmandım. Bulunduğum bölgeyi bilen insan sayısı azdı. Berçin ve Evrim gülerek çalılıkların arasından çıktıklarında, ateşinin gözükmemesi için elimdeki sigarayı söndürdüm. Gölün kenarına, benim oturduğum tepenin tam altına oturup sohbet etmeye başladılar. Berçin muhtemelen bilmediğim bir konu hakkında Evrim'e tavsiyeler veriyordu. Evrim gerçekten üzgün görünüyordu ama ay ışığının aydınlattığı yüzü arada gülümsüyordu. Sonra birden ağlamaya başladı. Berçin ona sarılarak kulağına bir şeyler söyledi.

Ne dediğini duymak için, bulunduğum yerden biraz daha aşağıya inmeye çalıştım. Ama bana götüyle gülen

hayat, muhteşem şakalarından birini daha yaptı. Ayağımın altındaki toprak zemin kaydığında tepeden aşağıya yuvarlanmaya başladım.

Sen tam bir gözlüksülfatsın.

İç sesim bağırırken, yüzüm ayağımın kaymasına sebep olan ıslak toprak zemine vurdu ve gözlüğüm düştü. Ayaklarım benden bağımsız hareket ederken, ilk taklamı atıp ikincisine geçiş yaptım. Berçin ve Evrim'in çığlıklarını duyduğumda, ikinci taklamın sonuna geliyordum. Dudaklarımdan çıkan "Ahh!" sesiyle, ikisinin ayaklarının dibine sırtüstü uzandım.

Gözlüğüm düştüğü için yüzlerindeki ifadeyi göremiyordum ama tahmin edebiliyordum. Her ikisi de başımda dikiliyordu.

"Ege, ne yapıyorsun?"

Ayağa kalkerken Hüsnü içeriden benim yerime yanıtladı.

Ne olsun bea, yuvarlanıp gidiyoruz.

Ayağa kalkarken konuşmaya çalıştım. "Yukarıda oturuyordum. Sizi görünce yanınıza geleyim dedim." Ellerimi açıp çamura bulanan yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Ta taaaam! Buradayım işte!"

"Sen gerçekten delisin!" dedi Berçin. Evrim de yanağındaki yaşları silip gülümsedi.

"Gözlüğüm yukarıda düştü. Benim için getirebilir misin?" dediğimde, Berçin kafasını sallayıp tepeye yöneldi.

Küçük gölde yüzümü yıkayıp saçlarımı düzeltirken, Berçin gözlüğümle birlikte yanıma geldi. Çamurlu gözlüğü suda temizledikten sonra, kendi elleriyle takıp, düzelttiğim saçlarımı dağıttı ve gülümsedi. İnce bir sesle, "Kaç yaşındasın sen, sincap?" deyip saçlarımı yeniden karıştırdıktan sonra Evrim'in yanına oturdu.

Derin bir nefes alıp, onlara katıldım.

"Senin de canın sıkkın gibi?"

Evrim'in sorusuyla ona döndüm. Aynı sınıfta olduğumuzun farkına bile varmadığım kızın yüzünü ilk kez inceledim. Gözleri daha yeni ağladığı için kıpkırmızı olmuştu.

"Gibi gibi."

Yüzüne düşen sarı saçlarını kulağının arkasına atarken tekrar gülümsedi.

"Gibi gibi iyidir."

Berçin araya girerken kolunu Evrim'in omzuna attı.

"Her ikinize de tavsiye. Benim gibi yapın. Millete tavsiye verip, onların yaptıklarından ders çıkarın."

"Haklısın, dostum," derken elimi yumruk yapıp, vurması için Berçin'e uzattım.

"Biliyorum," derken elime vurdu.

"Sen," dedim Evrim'e dönerek. "Okulda çok sessizdin demek."

Evrim kuvvetli bir nefes vererek gözlerini aya çevirdi.

"Bunca boş konuşan insanın arasında sessiz olmak engel değil, devrimdir."

Ona da gülümseyerek, "Sen de haklısın," deyip yumruğumu uzattım. Ama gözlerini tamamen gökyüzüne odaklamıştı ve elim havada kaldı.

Bir süre sessizce oturduktan sonra ayaklanıp yürümeye karar verdik. Her adımda kamptan biraz daha uzaklaşıyorduk. Kamp arkamızda kalırken, her şeyi geride bırakmışım gibi hissediyordum.

Evrim biraz daha önümüzde yürürken, ödünç aldığı kulaklıklarımı kulağına takmış, çalan müziğe mırıldanarak eşlik ediyordu.

Elimle onu işaret ederek "Neyi var?" diye sordum.

Berçin iç çekerek cevapladı. "Babasını kaybettikten sonra, hiçbir zaman eskisi gibi olmadı. Kampa geldiğimizden beri sevgilisiyle görüntülü konuşuyordu. Ama iki gün önce sevgilisi de terk etti."

Eliyle, kayanın üzerine çıkıp kendini müziğe kaptırarak çalan şarkıyı bağırarak söyleyen Evrim'i gösterdi. "Sonuç bu."

"Ops! Kötüymüş. Sevgilisi bizim okulda mı?"

"Hayır. Bizim okulda değil. Açıkçası ben hiç görmedim. Biz odaya girdiğimizde her zaman bilgisayarını kapatıyor."

"Anladım."

"Evrim!"

Berçin bağırarak seslenince, Evrim kulağındaki kulaklıkları çıkarıp bize döndü. Dağılan saçlarını düzeltirken "Efendim," dedi.

"Dönelim mi artık? Çok uzaklaştık."

Berçin dönelim dediğinde Evrim'in yüzündeki gülümseme düştü. Çıktığı kayanın üzerinden aşağıya atladı.

"Tamam."

Yanımıza geldiğinde uzattığı kulaklıklarımı alıp boynuma yerleştirdim. Kampa dönüş yolunda zaman zaman kahkahalar atıp, zaman zaman da konuşmadan yürüdük. Gölün olduğu kısma ulaştığımızda, Tuğçe, Yağız, Selin ve Mete'ye eşlik eden birkaç yeni yetme gördük. Evrim her ne kadar katılmak istemese de, Berçin'in zoruyla eşlik etmek zorunda kalmıştı. Onlara doğru yürürken, Evrim tereddüt ederek durdu.

"Ben sizinle takılmayalı herkes değişmiş. Yağız'a baksanıza."

Berçin'le birlikte gözlerimizi Yağız'a çevirdik. Selin'i kucağına almış, göle atmakla tehdit ediyordu. Selin kahkahalar atarak gülerken, Yağız onu yere indirdi. Selin gülerek ellerini Yağız'ın göğsüne vuruyordu. Yağız göğsüne vuran elleri tuttu ve Selin'in gözlerine bakıp gülerek onu dudağından öptü.

Evrim'i, "Evet," diyerek yanıtladım. "Ama o kadar sinir bozucu ki, reklamlarda alttan koştura koştura geçen yazı gibi. Her türlü bokluk onda ama görüp okuyamayacağımız kadar küçük."

Ne dediğimi anlamayan Evrim ve Berçin, birkaç saniye sonra gülmeye başladılar. Onlar neşe ile gülümserken, Tuğçe'nin sesi duyuldu.

"Hey! Gelmişsiniz!"

Mete'yle konuşurken yüzü asık olan Tuğçe gülümseyerek bize el salladı. Ben de yüzüme çok da memnun olmayan tavırlı bir gülücük yerleştirerek karşılık verdim. Yanlarına vardığımızda, beni gören Popülerler ve aralarındaki Yeni Yetmeler yüzlerini buruşturdular. Kimseye selam vermeden Tuğçe'nin yanına oturdum. Yağız, Mete'nin söylediği bir şeye kahkaha atarak elindeki cips paketini açtı. Cips paketini sırasıyla herkese uzatırken bir tek bana uzatmadı.

Bak bak! Hareketlere bak. Piçin boğazına dursun ham çökelek.

Hüsnü'nün birkaç saattir benimle olmayan sesi zihnimde yankılanırken söylediklerine güldüm.

"Sen olmasan ben ne yapardım?"

Hüsnü'ye cevap verirken, sesli söylememem gereken cümleyi sesli söyleyip, başını omzuma koyan Tuğçe'nin üzerine alınmasına sebep olmuştum.

"Ya Ege..."

Tuğçe başını omzumdan kaldırıp yanağıma bir öpücük kondurdu. O beni öperken, Tuğçe'den ayrılmamı söyleyen Mete'nin gözleri üzerimdeydi. Tuğçe tekrar başını omzuma koyarken, Yağız'ın mesajı hakkında ne konuşacağımı ve ne yapacağımı planlıyordum. O sırada bir şey oldu ve Tuğçe'nin çığlığı yankılandı.

Ayağa kalkan Yağız, Mete'yle tartışırmış gibi yapıp, elindeki mega boy cips paketini kafamdan aşağıya boşalttı.

"Gerizekâlı mısın sen ya? Dikkat etsene biraz!"

Tuğçe, Yağız'a bağırırken ayağa kalkıp saçlarımı silkeledim.

"Senin de bir yaratılış sebebin vardır tabii," dedim bir anda.

Yağız elleriyle omuzlarımdan ittirirken "Ne dedin sen?" diye kükredi.

"Dedim ki, benim için atmosferdeki bir boşluksun sen."

Normalde bu kadar kalabalık bir ortamda konuşamazdım fakat mesaja olan kızgınlığım, cümleleri kekelemeden söyleyebilmemi sağlamıştı. Herkes olanları şaşkınlıkla izlerken Tuğçe'ye dönüp, "Ben gidiyorum, yarın görüşürüz," dedim. Berçin ve Evrim'e el salladıktan sonra iskelenin üzerinde yürümeye başladım.

"Kendine dikkat et, Gözlük!"

Yağız arkamdan bağırınca dönüp, gözlerimi ona odakladım.

"Havlamaya devam mı edeceksin, yoksa gelip ısıracak mısın?"

Sinir, adrenalinle birlikte vücudumda dolaşmaya başladığında kalp atışlarım hızlanmıştı.

Üzerime doğru atak yapan Yağız'ı Selin tuttu. "Yağız, tamam bırak."

Elimle saçıma takılan bir parça cipsi alıp gülerek ağzıma attım.

"Tamam, sen bilirsin."

Tam muhteşem ezici bir çıkış yapacaktım ki, kayan ayağımla yeri boyladım. Dizlerim yerde, ellerim de onlara paralel olarak zemindeydi. Arkamdan yükselen kahkahalara aldırmadan ayağa kalktım.

Kulpu kırık fincan gibi kaldın yine. Arada bir Ajdar gibi çıkışlar yapıyorsun, dikkat et sonun onun şarkıları gibi olmasın.

Hüsnü'yü uzaklaştırırken gölün kenarında yürümeye başladım. Tuğçe eşyalarını toparlayıp bana yetişmişti.

"Biraz oturalım mı şurada?"

"Olur," diyerek kafamı salladım.

Popülerlerden uzakta, gölün kenarına oturduk. Bir sigara çıkarıp yaktıktan sonra dumanı göle doğru üfledim. Tuğçe konuşmaya başlayacağı sırada ona fırsat vermeden araya girdim.

"Ben," dedim ona bakmamaya çalışarak. "Bazen çocukça davranıyorum. Bazen de katlanılmayacak kadar saçmalıyorum. Psikolojik ve diğer sorunlarımdan bahsetmeme gerek bile yok." Kafasını sallayarak beni dinlemeye devam ediyordu. Sigaramdan bir nefes daha alarak devam ettim. "Hepsini geçtim. Bugüne kadar böyle bir şey yaşamadığım için çok fazla bağlandım." Ciğerlerimde kalan dumanı üflerken, hüzün bedenimi titretti. "Yağız konusunu konuşmak istemiyorum seninle. Sen çok iyi bir insansın."

"Ege," diyerek araya girdi ama konuşmasına izin vermedim.

"Ama aramızda şöyle bir fark var. Ben kimsenin kalbini bilerek kırmadım."

İsimsiz kız... Hüsnü içeriden iğneleyici konuşurken ayaklandım.

Tuğçe artık tam karşımdaydı. Gözlerimin içine baktı ve saçlarını düzeltti.

"Seni seviyorum."

Gülümseyerek gözümden kaçan bir damla yaşı sildim.

"Ben de öyle."

Bana doğru bir adım atarken geriledim.

"Böyleyken benden ayrılamazsın."

Cevap vermesine fırsat tanımadan koşarak ormanın içine daldım. Harap edilen duygularım çığlıklar atıyorlardı içeride. Tuğçe arkamdan bir kez daha seslendi ama duymazdan gelerek uzaklaştım. Ve yine en uzun mutluluğum, normal insanlarınkinden kısa sürmüştü. Hayattaki yerim, Marlboro'daki 'r' harfine dönmüştü. Olsam sadece bir boşluğu dolduracaktım. Olmasam yokluğumdan kimsenin haberi bile olmayacaktı.

Aşk tanrısı Eros'un okları benim kalbime isabet ederken, Tuğçe'yi muhtemelen başka bir yerinden vurmuştu.

Sen erospu çocuğu değilsin, toparla kendini.

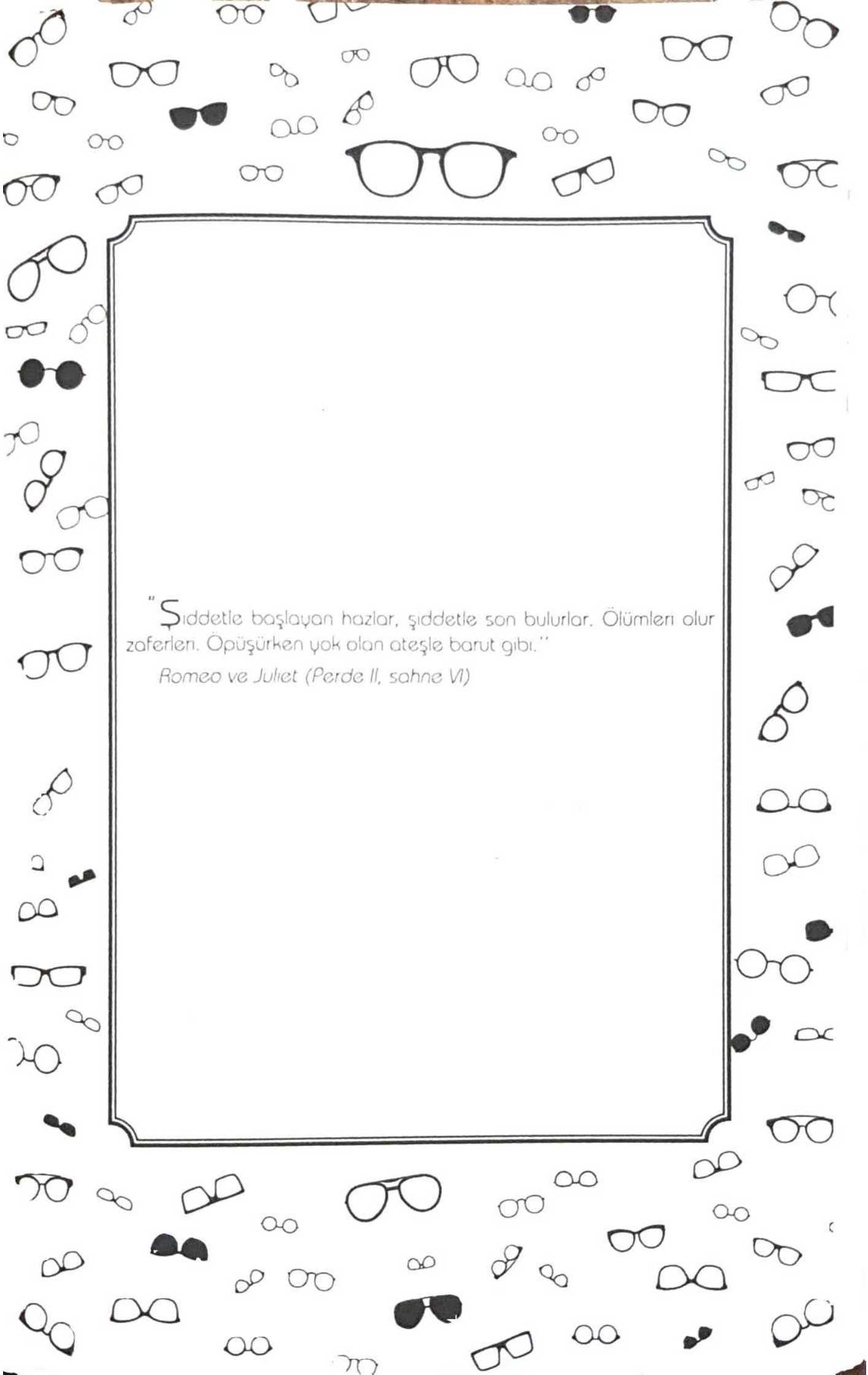
İç sesime aldırmadan, cebimdeki kürdanlardan bir tane çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. İhanet ve melankoli duygusu vücudumu ele geçirirken adımlarımı da yavaşlattım.

Bu gece uyumak zor olacaktı.

Kamp alanını gördüğümde derin bir nefes aldım. Ama arkamdaki çalılıklardan gelen sesler irkilmeme sebep olmuştu. Hızla arkama döndüğümde Yağız ve Mete'nin yüzleri karşımdaydı.

Yağız omuzlarımdan ittirince, sert bir şekilde sırtüstü yere düştüm. Yağız'ın ay ışığının aydınlattığı yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi.

"Isırmaya geldim, Gözlük."



"Şiddetle başlayan hazlar, şiddetle son bulurlar. Ölümleri olur zaferleri. Öpüşürken yok olan ateşle barut gibi."

Romeo ve Juliet (Perde II, sahne VI)



15

Ve gecenin önlenemez karanlığı, avının baştan çıkarıcı cazibesine kapılıp saldıran bir akbaba gibiydi üzerimde. Herkesin düştüğünde tutunacak bir dalı vardır hayatta. Başını dikerek küfreden zorbaların bile. Ya da birileri vardır yanında. Rüzgârlı günlerde savrulmanı engelleyen, kötü zamanlarında sana muhteşem saçmalıklarla dolu boktan öneriler veren. Her daim yardımına koşan. Bir mesaj kadar yakınındadır belki. Büyük bir kavgada bile seninle dayak yemeye hazır birileri...

Yağız'ın sesini ilk duyduğumda, kendimi geri dönülemez bir karanlığın içinde bulacağımı biliyordum. İttirmesiyle yere düştükten sonra, yırtılan dirseğimdeki acıyı kabullendim. Bir arkadaşa ihtiyacım olduğu gerçeği bugüne kadar zihnimi hiç yormamıştı. Ama eksiklik ilk kez hissettirdi kendini. Gecenin karanlığında kaybolmadan önce biraz ışığa veya tutunacak bir ele ihtiyacım vardı. Ama öyle bir dostumun olmadığı gerçeğini, Yağız'ın suratıma indirdiği sert yumruk darbesiyle kabullendim. Yeniden.

"Ulan!" diye bağırarak tekrar vurduğunda, gözlüğüm birkaç adım öteye uçtu.

"Hadi ama Gözlük. Böyle hiç eğlenceli değil."

Yağız, Mete'nin bana saldırmasına engel olurken, yerdeki gözlüğümü alıp taktım. Her ikisinin karşısında, bukalemun almaya karar verip rengine karar veremeyen biri kadar çaresizdim. Hiç şansım yoktu. Yağız karşımda ellerini ovuştururken kaçabileceğim bir yer aradım. Ama bulunduğumuz bölge kaçışımı kolaylaştıracak gibi değildi.

"Madem öyle..." dedim dayak yemeyi kabullenerek. "Beynimi çıkarmama izin verin. Şartlar eşit olsun."

Mete'nin gözbebekleri büyüdü.

"Konuşturacak mısın şunu?" diye gürleyerek üzerime doğru bir adım attı. Yağız, Mete'yi kolundan çekerek kendisinden geride tuttu.

"Ben hallederim."

Neredeyse hazırdım. Şişmiş bir göz, belki birkaç morluk... Belki patlayacak dudağımdan akan birkaç damla kanla, Gözlük'ün kaybedişi bir kere daha imzalanacaktı. Kendi kanımla.

"Bana bak, Gözlük!" diyerek bana doğru bir adım attı Yağız. Gerilmiş yüzünde, ay ışığında parlayan gözbebeklerinin intikam hırsıyla titrediğini gördüm. Bana doğru bir adım daha atıp, sert bir yumruk darbesini mideme indirdi. Dudaklarımın arasından dökülen "Ah!" sesi gecede kaybolurken, olası olmayan bir yazın gayet olası bir şekilde biteceğini gördüm. Ellerim dizlerimde nefesimi düzenlemeye çalışırken, ikinci darbeyi de diziyle yaptı. Tekrar yerdeydim. Hak ettiğim yerde. Kürdan.

Aferin... Bana bırak kontrolü... Bana...

Sinir dalgası tüm bedenimi titretirken, Yağız ve ya Mete'nin duymasına aldırmadan yanıtladım iç sesimi.

"Olmaz!"

Titreme dalgası dağılırken yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Yağız birkaç adım geride bana bakıyordu.

"Seni..." dedim dudağımın kenarından akan kanı başparmağımla silerek. "Seni görünce kusasım geliyor." Yağız'ın yüzü sertleşirken devam ettim. "Keşke insan olacağına su tabancası olsaymışsın."

"Çeneni öyle bir kapatacağım ki Gözlük, bir daha konuşmak bile istemeyeceksin."

Kendimi yeni bir darbeye hazırlarken bir şey oldu. Gecenin karanlığı yardım ediyordu bana. Yağız ayaklarının önündeki, görmediği bir ağaç dalına takıldı. Düşerken toparlayamadığı bedeni yüzüstü taşlı zeminle buluştu. Bu kez dudaklarından "Ah!"" dökülen oydu. Ayağa kalktığında telaşla ben de ayaklandım. Yerdeki taşlardan biri kaşını patlatmıştı. Sinirleri katbekat artmış, saldırmak için daha istekli görünen bir Yağız vardı artık karşımda. Onu yerden kaldıran Mete'yi azarlayarak "Sen git!" dedi. Mete başıyla onaylayıp ağaçların arasından kamp alanına doğru çıktı. O gözden kaybolduğu gibi Yağız da harekete geçti. Hızlıca üzerime doğru atladığında, kendimi koruma iç güdüsüyle kenara çekildim. O sırada Yağız, arkamdaki çalılıkların içine girdi. İçimden gelen kahkahayı istemeden dışarıya bıraktım. Yağız, çalılıkların arasından kurtulmaya çalışıyordu. Yüzü dalların arasında, ayaklarının yarısı çalılıkların dışındaydı.

Pandik power! Hadi oğlum! Tam zamanı! Göster şuna Satürn'ün halkalarını!

"Birinci gelen sperm sensen, sonuncuyu düşünemiyorum."

Sinirle sıkıştığı iğneli dallardan kurtulmaya çalışırken kükredi.

"Bu iş burada bitmedi, Gözlük!"

Onu çalılıkların arasında bırakıp, etrafından dolanarak kamp alanına çıktım. Evrim, Tuğçe ve Berçin beni gördüklerinde, Ajdar'ın yeni albüm çıkaracağını duyan insanlar kadar endişeli gözüküyorlardı.

"Ege? Sen iyi misin?"

Evrimin sorusuna vereceğim cevabı, Berçin ve Tuğçe de merak ediyor gibiydi.

"Ben iyiyim. Ama onun yardıma ihtiyacı var sanırım."

Elimle Yağız'ın içinden çıkmaya çalıştığı çalılığı gösterdim. Üçü birden o tarafa doğru koşarken, Yağız çalılıkların arasından çıkıp kamp alanına girdi. Kızlar şaşkın bir halde dönüp bana baktılar. Onlara gülümsedikten sonra, adımlarımı hızlandırıp ağaç eve gittim. Eşyalarımı toparladım. Şu dakikadan itibaren Yağız'la aynı odada kalırsak, ölümüm bu kez cidden gerçekleşebilirdi. Gecenin karanlığı ilk kez işime yaramış, beni bir bilinmezlikten kurtarmıştı. Eşyalarımı alıp ağaç evden çıktım ve vekil öğretmenin kaldığı eve yöneldim.

Ona neden kavga çıktığından bahsetmedim. Zaten okuldaki öğretmenlerin hepsi, benim bu şekilde hırpalanışlarıma alışıktı. "Tamam," dedi vekil öğretmen. "Sana kalacak bir yer ayarlayacağız. Biraz burada bekle."

Yaklaşık yarım saat sonra elinde bir anahtarla döndüğünde, eşyalarımı alıp onu takip ettim. Kamptaki ağaç evlerin sonlarına doğru bir evin kapısını açtı. İki kişinin sığabileceği büyüklükte bir oda, iki pencere, bir çalışma masası ve bir yatak vardı odada.

Vekil öğretmen anahtarı bana uzatıp, "Artık buradasın. Başını daha fazla belaya sokma, Ege. Yarın şehre iniyoruz," dedikten sonra odadan ayrıldı.

Tek başıma kalacağımın sevincini dibine kadar yaşarken, eşyalarımı özenle yerlerine yerleştirdim. Valizden çıkardığım kürdanlar azalmışlardı. Eşyalar dolaptaki yerlerine, kürdanlar çekmeceye, bilgisayarım masaya konduktan sonra duş almak için hazırdım. Dudağımdaki zonklama sıcak suyun altına girdiğimde biraz canımı yaksa da, uzun duş iyi geldi. Belime sardığım havlu ile banyodan çıkıp, yatağa oturdum. Kürdanların olduğu çekmeceden bir kürdan alıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. Uzun süre sonra ilk kez stresle değil, mutluluktan çiğniyordum kürdanı.

Ciğerlerimde biriken nefesi dışarıya bıraktığımda, gözüme komodinin üzerindeki bir obje takıldı.

Mavi bir güneş gözlüğü. Ağzımdaki kürdanı artık mutlulukla değil, pişmanlıkla çiğnemeye başladım. O gerçekleri her zaman biliyordu. Heiley17.

Belimdeki havluyu çıkarıp, bedenimi ve saçlarımı kurulamadan ayağıma bir şort geçirip bilgisayarın başına oturdum. Saçlarımdan sırtıma ve yüzüme damlayan damlalar artık soğuklardı. Bilgisayar açılırken, çantadan kablosuz wi-fi cihazını çıkardım. Saniyeler sonra internet erişimine sahip bilgisayarımın karşısındaydım.

Blogger'a girip, cevaplanmamış birkaç mesajı görmezden gelerek, ondan bir mesaj var mı diye kontrol ettim. Herhangi bir mesaj olmadığını görünce, arama kısmına *Heiley17* yazıp aratma butonuna tıkladım. Tanıdık blog sayfası karşımdaydı artık. Son güncellemesinin tarih ve saatine baktım onu burada yakalamayı umarak. On dakika öncesinde yaptığı bir paylaşım vardı.

Ölümün üzerindeki bir leş kargasıdır aramızda aslında olmayan mesafeler.

Bunu bana hitaben yazdığını düşünerek hızlıca profilime dönüp bir güncelleme yayınladım. Heiley17'ye bildirim gitmesini umarak yayınladığım gönderiye bakmaya başladım.

Kötü günler yaşıyoruz. Özlemin ve pişmanlığın bol olduğu, ice tea'nin bile sıcaktan hemen ısındığı günler. Hiçbir şey istemiyor canımız. İstediğimiz ise nefes yakınlığındayken, aslında çok uzakta.

Yazdığım gönderiyi okurken, bilgisayarın sol üst köşesinde bildirim geldiğine dair ışık yandı.

Uzun süredir seni burada görmedim.

Attığım gönderinin altında konuşmaya başladık.

Yanıyordum. Ejderhalar da yalan söylermiş.

Mesajı atarken Tuğçe'nin kızıl saçları gözlerimin önünde canlandı. Gülümseyişi geldi gözlerimin önüne. Huzur veren gülümseyişi. İhanet gizliydi o gülümsemede. Heiley17'nin mesajıyla düşüncelerimden kurtuldum. Kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Ve o, benden daha istekli gibi gözüküyordu.

Yarın şehre iniliyormuş. Buraya geldiğimizden beri canım incir istiyor. Belki yarın alabilirim.

Ekrana gülümseyerek baktım. Heiley17, bana yardımcı olmak istediğinde saçmalar ve hiç alakası olmayan yerlere taşırdı konuyu. Islak saçlarımdan sırtıma damlayan soğuk suyla yeniden titrerken, "Konuyu dağıtmak mı istiyorsun?" dedim kendi kendime. "Tamam o zaman." Parmaklarım hızlıca klavyenin üzerinde gezinirken, ona bir mesaj attım.

İncir de çok enteresan bir meyve. İster kurut, ister marmelat yap. Olmadı reçelini, pekmezini yap, yetmedi şarkısını yap, filmini yap...

Gülümsediğini tahmin edebiliyordum. Çok geçmeden yanıtladı.

Bu konuda üzerine yok. Biliyorsun, değil mi?

Ekrana bakarken attığım ufak kahkaha, ışığını bile açmadığım odamda yankılandı. Gülerek yanıtladım.

Evet biliyorum. :)

Gülücük ifadesi kullanmama her zaman sinir olurdu. Ayaklarımı sandalyeye çekip, kollarımı bacaklarıma doladım ve cevabını bekledim.

:)

İnanamayarak ekrana bakarken, attığı tek gülücük ifadeli mesaja cevap yazdım.

Sen gülücük ifadesi mi attın bana?

Saniyeler içinde yanıtladı.

Hayat seni değiştirdiği gibi, benim üzerimde de değişiklikler yapıyor sanırım. Görüşmek üzere.

Ekrana bakarak, iğneleyici mesajının altında yatan 'Gerizekâlı mısın? Özür bile dilemedin daha!' mesajını buldum.

Özür dilerim. Bana yazmayı bırakma, olur mu?

Ben hep buradayım. İstediğin her zaman yaz. Belki kelimelerimle sarılırım sana.

Mesajını okuduğumda, cevap vermeye bile yüzümün olmadığını anladım. Ağzımda çiğnemekten helak olan kürdanı bilgisayarın yanına bırakırken derin bir "Ohh!" bıraktım dışarıya.

Odanın ışığına ihtiyacım yoktu. Ay ışığı fazlasıyla yeterliydi. Yatağa uzanıp tavanı izlemeye başladım. Olan onca şeyden sonra, Tuğçe bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Ejderhanın ateşi sadece beni değil, birçok kişiyi yakmıştı. Alev ilk önce okulun kızlar tuvaletinde başlamıştı belki de. Kafası omzuma düştüğünde almıştım saçlarının kokusunu. Belki de burnunda kalan ketçabı parmağımın ucuyla aldığımda hissettim bir şeyler. Yandıkça yandım diye düşündüm. Ve sıcağı sevmeyen ben, herkesi kavuran kıza âşık oldum.

O ise sadece duygularımı değil, beni de verdi ateşlere.

Esneyerek uyandığımda kamp alanının dışında, öğrencileri bekleyen otobüsler hazırdı. Herkes bir telaşla otobüslerde yer kapmaya çalışıyordu. Geç kaldığımı anladığımda üzerimdeki çarşaftan kurtulmaya çalıştım. O kadar rahat uyumuş olmalıydım ki, çarşafı kendime gemici düğümü ile bağlamıştım. İçinden çıkabilmek için ayaklarımı sallamaya başladım. Ellerimle üzerimden atmaya çalışırken, yanlışlıkla tamamen çarşafın içine soktum kendimi. Yatağın üzerinde ayağa kalktığımda sadece kafam dışarıda, bedenim ise çarşafa sarılıydı. Bir anda çarşafın köşesine basıp dengemi kaybettim. "Aaa!" dememe kalmadan yatağın üzerine kıçüstü oturdum. Gerilen çarşaf artık daha fazla hapsetmişti beni. Gerilerek kurtulmaya çalıştığımda yatağın köşesinde olduğumu fark ettim. Geriye doğru düşüş! Sırtüstü yere düştüğümde

bedenimin yarısı yerde, ayaklarım havadaydı. Sinirli bir şekilde yere vurduğum başımı tutarken bağırdım.

"Siktir! Aaa!"

Tam o esnada, kaldığım odanın kapısı açıldı. Evrim ile Berçin şaşkın bir halde bana bakıyorlardı. Gülümsedim onlara.

"Günaydın."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Evrim.

Çözülen çarşaftan hızlıca kurtulup, sırtımı yatağa yaslayarak oturdum.

"Odayı topluyorum. Neden ki?"

Berçin kahkaha atarak masaya doğru ilerledi ve sandalyedeki tişörtü alıp bana fırlattı.

"Alışverişe gidiyoruz, Gözlük. Seni almaya geldik."

Berçin'in masaya dokunuşuyla, bilgisayar ekran koruyucudan kurtuldu ve ekranda Blogger belirdi. Oturduğum yerden masanın yanına adeta ışınlandım. Dizüstü bilgisayarın ekranını sert bir şekilde kapatırken Berçin'e baktım.

"Tamam, hemen hazırlanıp geliyorum."

Bir bilgisayara bir bana bakan Berçin, ellerini teslim olurmuş gibi yapıp havaya kaldırdı ve Evrim'i de alarak odadan ayrıldı.

Giyinip odadan çıktığımda, kapının yanında bekleyen Yağız'la karşılaşınca donup kaldım. Elleriyle omzumdan ittirerek sırtımı kapıya yasladı.

"Senin yüzünden ceza aldım, Gözlük. Yakında görüşeceğiz!"

Yağız şehre inemeyecekti. Gün onsuz çok daha eğlenceli olacaktı. Otobüslere ulaştığımda, Berçin ve Evrim el sallayarak, onların olduğu otobüse binmemi işaret ettiler. Kafamı çevirdiğimde, Tuğçe'yi elinde bir poşetle, gözleri yerde yemekhaneye giderken gördüm. Otobüsün merdivenine dikkat etmeyip Tuğçe'ye bakarken ayağım takıldı. Kimsenin fark etmediğini görünce, hızlıca kendimi otobüsün içine atıp, Berçinlerin arkasındaki boş koltuğa oturdum.

Mahmut Tuncer'in çektiği halay gibisin yemin ederim. Gidiyorsun ama nereye gittiğin belli değil.

Uzun süredir ortalarda gözükmeyen iç sesimi duyduğumda şaşırarak yanıtladım.

Şimdilik şehre gidiyoruz.

Kulağıma yerleştirdiğim kulaklıkları telefonuma bağladıktan sonra eğlenceli bir müzik açıp, camdan dışarıyı seyretmeye başladım. Ağaçlar azalırken, şehrin binalarının ardında gideceğimiz alışveriş merkezi gözüktü. Otoparkta durduğumuzda herkes telaşla arabadan inip, vekil öğretmenin etrafında toplandı. Kalabalığın en gerisinde durarak ben de onlara katıldım.

"Üç saatiniz var, çocuklar. Üç saat sonra herkesi otobüslerin olduğu yerde bekliyorum."

Verilen sürenin azlığından yakınan herkes, sürenin uzatılmayacağı kesinleşince alışveriş merkezine yöneldi. Esneyerek Berçin ve Evrim'e yetişmeye çalışırken, Berçin'in ayakkabısının arkasına bastım. Berçin sessiz bir çığlık atıp bana döndü.

"Affedersin. Fazla uyuduğumda çözünürlüğüm düşüyor. Görmedim." dedim gülerek.

"Piksellerine Ajdar mı işedi, kuşum."

Esnemeye devam ederken, Berçin'e gülen Evrim araya girdi.

"O nasıl esnemek?"

Elimle ağzımı kapatmayı unuttuğum için otuz iki dişimi göstererek sesli bir şekilde gerindim.

"Ağza bak ağza... İçinden tır geçer, geçerken de dudaklarına bile değmez," dedi Berçin ağzıma vurarak.

"Tamam tamam. Kahve içmek istiyorum ben. Bir de sigara. Siz ne yapacaksınız?"

Sorumla birbirlerine bakıp güldüler.

"Hiç. Çilek, muz, elma, portakal, incir, kiraz, bulursak da vişne alacağız," diye yanıtladı Evrim alışveriş merkezine girerken.

"Tamam," dedim uzatmadan. "Ben yukarıda bir kahvecide olurum."

Onlardan ayrılıp, üst kattaki terasa çıkarak bir kahve söyledim. Cebimdeki pakette bir tane sigara kaldığını görünce, kendime sigara ve kürdan stoku yapmayı hatırlatarak, kahvemin keyfini çıkarmaya çalıştım. Kısa bir süre sonra, Berçin ve Evrim ellerinde meyve torbalarıyla nefes nefese gelip masaya oturdular.

Garsona salata siparişi verirlerken, Berçin "Ee, sen bir şey almayacak mısın?" diye sordu.

"Sigara ve kürdan alacağım."

Gelen salataya gömülen Berçin'e bakıp, "Vejetaryen misin sen?" diye sordum

Ağzına koca bir çatal marulu götürürken kafasını salladı.

"Neden? Hayvanları seviyorsun diye mi?"

Ağzına doldurduğu marulları saçarak cevapladı. "Hayvanları sevmemden değil, bitkilerden nefret ediyorum," dedi gülerek. "Hain bitkiler!" Çatalını yukarı kaldırarak salata tabağına batırdı.

Gülümseyerek telefonuma baktım. "Vaktimiz az kalmış. Benim de alışveriş yapmam gerek."

Berçin ayaklanırken Evrim salatasını bitiriyordu.

"Dur dur... Biz de gelelim."

Evrim'e, "Tamam," diyerek, tabağındaki son salatalığı da almasını izledim.

Çatalı masaya bırakıp, yüzüne dağılan sarı saçlarını yana atarak, "Şimdi gidebiliriz," dedi ve Berçin'in koluna girdi.

Alışveriş merkezinin en alt katındaki markete gittiğimizde, Berçin'in Evrim'e yaptığı espriye gülerek kasadaki adama döndüm.

"Bir paket Camel alabilir miyim?"

"Kaç yaşındasın?"

Yakınarak cevapladım. "On yedi."

"On sekiz yaşından küçüklere sigara satmıyoruz, delikanlı."

Yaşadığım yerde olsaydım böyle bir problemle karşılaşmazdım. Çevre marketlerin hepsi buna alışıktı.

"Ne demek on sekiz yaşından küçüklere sigara satmıyoruz? Bir yaşıma daha girdim! Oradan bir paket alabilir miyim?"

"Hâlâ on yedi yaşında gibi duruyorsun," diyen adam ellerini sinirli bir şekilde ovuşturdu.

"Olur mu? Az önce bir yaşıma daha girdim dedim ya."

Berçin ve Evrim sesli bir şekilde kahkaha atarken, sinirlenen kasiyer gitmemizi söyledi. Onlar kahkaha atarken eksiklerimi alamamanın telaşı ile konuştum.

"Daha gitmemize yarım saat var. Eminim AVM etrafında bir market bulabilirim."

"Biz otobüse geçiyoruz o halde," dedi Evrim elindeki poşetleri göstererek.

Kafamı sallayarak onayladıktan sonra, koşarak alışveriş merkezinden ayrıldım. Bir market bulup hızlıca eksiklerimi aldım. Küçük marketler yasakları umursamadan, müşterilerinin her isteğini yanıtlıyordu genelde. Alışveriş merkezine giderken otoyolun kenarında, yayalar için yeşil ışığın yanmasını beklediğim sırada yanıma gözünde gözlük olan ve elinde demirden ince bir sopa tutan, görme engelli olduğunu tahmin ettiğim bir kız geldi. Yeşil ışık yanınca, "Yardım edebilir miyim?" diyerek kızın koluna girip, karşıdan karşıya geçmesine yardım ettim.

Yolun diğer tarafına ulaştığımızda, kız gözlüğünü burun hizasına indirip bana göz kırptı. Şaşkınca ona bakarken, gülümseyerek yanımdan ayrıldı. Birkaç metre ilerledikten sonra arkasına döndü. Gözlüğünü saçlarının üstüne kaldırırken el sallayıp teşekkür etti ve elindeki demir çubuğu küçültüp çantasına attı.

Otobüsün olduğu alana döndüğümde neredeyse herkes otobüse binmişti. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi gören Berçin "Ne oldu, Gözlük?" diye sordu.

"Sanırım az önce bir kızı görme engelli sanıp, karşıdan karşıya geçirdim."

"Eee?" diyerek Evrim araya girdi.

"Elindeki, görme engellilerin kullandığı çubuk değil selfie çubuğuymuş."

Berçin'in derinden gelen kahkahası otobüste yankılanırken, herkes dönüp bize baktı. Dikkatlerin üzerimizde olduğunu anladığımda hızlıca koltuğa gömüldüm ve kulaklıklarımı taktım. Otobüs hareket ettikten sonra, Berçin oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi.

"Müzik mi dinliyorsun?"

Kulaklıklarımı çıkarıp cevap verecekken Hüsnü araya girdi.

Yok, kuleden iniş izni istiyoruz. Pilotuz biz.

İç sesime gülerken Berçin bozuldu.

"Komik olan ne?"

"Boş ver ya, aklıma bir şey geldi." Kulaklıklarımı uzatarak "Dinlemek ister misin?" dedim. Kulaklığın tekini taktıktan sonra Tuğçe'den, birkaç konudan ve derslerden konuşurken uyuyakaldım. Otobüs kamp alanına girerken uyandığımda, Berçin'in kendi koltuğuna dönmüş olduğunu gördüm. Herkes elinde poşetlerle odalarına giderken, cebimdeki telefonu çıkarıp Heiley17'ye Blogger'dan mesaj attım.

Sinagoga gidip hahamdan merhamet mi dilemeliyim seninle eskisi gibi yazışmak için?

Cevap yazmasını beklemeden odaya girip poşetleri bıraktıktan sonra, göle doğru yürüyüş yapmaya karar verdim. Yemekhaneye gidip Tuğçe ve Yağız ile karşılaşma riskini alamazdım.

Yürüyüş yaptıktan sonra kamp alanına döndüğümde, herkes yemekhaneden dışarıya çıkıyordu. Tuğçe'yi sinirli bir ifadeyle yemekhanenin kapısında gördüğümde, kaldığım ağaç eve doğru koşup kendimi içeri attım. Işığı yakmadan, sırtımı kapının arkasına dayadım ve nefesimi düzenlemeye çalıştım. O sırada odada yalnız olmadığımı fark ettim. Yatağımın üzerinde, karanlıkta yüzü gözükmeyen bir kız oturuyordu. Korkarak ışığı açıp yüzüne baktım.

Bağdaş kurduğu ayaklarını düzeltip aşağıya sarkıtırken "Selam," dedi.



16

Bazı zamanlar vardır, avuç içlerinin terlemesine sebep olan, damarlarından kalbine giden kanın hızlanarak artmasını sağlayan... Ve yine bazı anlar vardır, korku ve heyecan ile vücudunu titreten. O öyle bir andır ki, sen ne olduğunu bile anlamadan yakalar seni. İçine çektiğin her nefesle katlanarak vücudunu sarsan bir süreçtir bu.

Hele bir de karşındaki ağlıyorsa...

Ona bakan şaşkın gözlerimi odanın zeminine odaklayarak, ciğerlerime pompalanan havayı minimuma indirmeye çalıştım. Evrim ıslak yanağını silerken bir kez daha "Selam," dedi.

Gözlerimi yerdeki döşemeden ayırmadan, "Selam," diye karşılık verdim.

"Yani," dedi Evrim oturduğu yataktan toparlanıp ayağa kalkarken. "Siz erkekleri hiç anlamıyorum." Ne söylemeye çalıştığını anlamayarak ona bakmaya devam ettim. "Biraz konuşmaya ihtiyacım var. Yürümek ister misin diye sormaya gelmiştim."

Hızlıca cama koşup, Tuğçe'nin görünürde olup olmadığını kontrol ederken, "Tamam," dedim.

"Hem bak meyve de getirdim." Evrim elindeki poşeti yüz hizamda kaldırarak, yaşla dolu yüzüne buruk bir gülümseme yerleştirdi.

"Gidelim o halde."

Evrim kapıdan çıkarken, poşetteki meyvelere kaydı gözüm. Kiraz, elma, mevsimi olmamasına rağmen incir bile vardı poşette. *İncir!* Gerçekliğin tokatladığı yüzümde beliren şaşkın ifadeyi görmemesi için yüzümü yerden ayırmadım. Kaldığım ağaç evin önüne çıktığımızda, yüzünü bana dönüp elindeki torbayı iki eliyle tutup sallamaya başladı.

"Göle doğru mu gidelim? Yoksa küçük şelaleye mi?"

Ayağımın önündeki küçük taşı tekmelerken, odada karşılaşmamızdan sonra ilk kez gözlerinin içine baktım.

"Sen nereye gitmek istersin?"

Elindeki meyve torbasını arkasına alarak gökyüzüne bakarken, "Pek fazla bir seçeneğimiz yok. Gitmek istediğimiz yerler hep uzakta," dedi.

Cebimden çıkardığım kürdanı ağzıma yerleştirdikten sonra bakışlarına ortak olup gökyüzüne baktım.

"Gökyüzü bir farklı bu gece. Bir fikrim var."

Ağlamamak için kendini zor tuttuğu dudakları titredi.

"Nedir?"

"Burada bekle."

Hızla yemekhane tarafına dönüp koşmak isterken, az önce tekmelediğim taşa takılıp yere düştüm. Evrim'in dudaklarından "Ayy!" nidası dökülürken, ona bakıp "Sorun yok. Hemen geliyorum," dedim. Ayağa kalkıp koşmaya devam ettim. Yemekhanenin arka tarafında, kamp çalışanlarının kullandığı merdiveni alıp Evrim'in yanına döndüğümde, meraklı gözlerle bakıyordu bana. Merdiveni kaldığım ağaç evin duvarına dayadım.

"Önden bayanlar."

Merdiveni işaret ederek gülümsedim ona. Ne yapmaya çalıştığımı anladığında, hızlıca merdivene tırmanıp ağaç evin

çatısına çıktı. Arkasından çatıya ulaştığımda, o çoktan uzanıp gökyüzünü seyretmeye başlamıştı. Düşmemeye dikkat ederek yanına yaklaşıp, bağdaş kurarak oturdum. Ellerimi geriye doğru yaslayıp gökyüzüne baktım.

"Yıldızlar çok tuhaf, değil mi?" dedi bir anda.

"Ne..."

Konuşmama fırsat vermeyen iç sesim araya girerek zihnimi bulandırdı.

Dam üstünde un eler, dam üstünde un eler, tombul tombu...

Hüsnü'nün dikkatimi dağıtmasına izin vermeden Evrim'e odaklanıp, yarım kalan cümlemi tamamladım.

"Neden tuhaflar?"

"Geceleri görkemliler. Ama güneş doğduğunda tüm görkemlerini kaybediyorlar."

Gökyüzüne bakarak saçlarımı karıştırdım.

"Ayın gözyaşları oradaki yıldızlar. Ay her gece öldürür güneşi yeniden doğsun diye. Ve bilir ki, her akşam karanlığında güneş de öldürecektir kendini onun için. Sonsuz bir döngüdür bu. Güneş doğmaya mecburdur. Ay batmaya."

Evrim derin bir nefes alıp, poşetten çıkardığı elmalardan birini bana uzattı. Sonra aldığı nefesi güçlü bir "Off!" ile savurdu gökyüzüne. Yanağına düşen yaşı silerek bana çevirdi kafasını. "Ama bazı geceler hiç yıldız olmuyor gökyüzünde."

Bana uzattığı elmadan koca bir ısırık alarak yanına uzandım.

"O gecelerde ay ağlamıyor. Dualar okuyor. Bir kez olsun görebileyim güneşimi diye."

"Ama..." diyerek araya girdiğinde, konuşmasına fırsat vermeden devam ettim.

"Ama bazı zamanlar, gökyüzünde ay ve güneşi aynı anda görebiliyoruz diyeceksin. Ayın duaları kabul olur o günlerde. Güneş sadece ay için doğar. İkisinin birlikte olduğu o gün, gökyüzü daha da güzel gözükür gözümüze. Oysa şenlik

vardır yukarıda. Rüzgâr bile az eser. Güneş öyle mutludur ki, rengârenk olur gökyüzü." Nefesimi tazeleyerek gözlerimi aya odakladım. "Bulutlar ve tüm renkler dans ederler sessizce. Öyle günlerde güneş veda eder ayına. Sonrasında gecenin karanlığı bile çökse, ay farklı parlar o gece."

"Sevgilisini görmüştür çünkü."

"Evet," diyerek Evrim'i onayladım.

Derin bir nefes daha aldı. "Bu gece çok ağlamış ama," dedi yıldızları göstererek.

"Özlemiştir," dedim.

"Özlemiştir," dedi. "Benim gibi..."

"Biri var be, Gözlük," dedi Evrim ve devam etti. "Yazmak için deliriyorum ama bana yazmamasından korkuyorum. Üstelik benim ona kızgın olduğumu düşünüyor."

Şimşekler zihnimin içinde gürleyerek çakarken, *Sensin o, değil mi? O sensin!* demek için hazırlanıyordum.

İşkilli büzük dingildermiş, oğlum. Sakin ol. Hızlı giden atlar gibi bokun seyrek düşmesin.

Selin fiyaskosundan sonra Hüsnü'ye hak vererek vazgeçtim. Emin olmadan soramazdım. Şayet emin olsam, türlü şaklabanlıklar yaparak güldürebilirdim onu.

"Ege, ben..."

Evrim'in cümlesini yarıda kesmesinin sebebi, gürültüyle açılan ağaç evimin kapısıydı. Yerimden fırlayıp hızlıca merdivenden inerek evin giriş kapısına koştum.

Berçin içeriden "Ege, burada mısın?" diye bağırıyordu.

Gelenin Yağız ya da tayfasından biri olduğunu sanarak yaptığım heyecan boşaydı.

"Buradayım," diyerek içeri girdiğimde, Berçin'i tuvaletin kapısında beklerken buldum. Tuvalette olduğumu düşünmüş olmalıydı. Beni görünce, "Evrim yok. Her yere baktım. Kız kayıp!" dedi paniklemiş bir halde. "Kesin ormanda. Benimle gelmen gerek."

"Yukarıda oturuyorduk biz. Çatıda yani." Elimle tavanı gösterdim. "Morali bozuktu biraz. Sohbet ediyorduk."

"Öf! Gene mi şu Tolga meselesi! Ben şimdi sorarım ona."

Berçin koşturarak evden çıkarken, olduğum yerde donakaldım. Son sözleri zihnimin içinde yankılanıyordu. *Öf! Gene mi şu Tolga meselesi!* Ve ben Heiley17'nin ihtimaller denizinde boğulmamak için debeleniyordum.

Hikâye de boşa gitti amına koyayım. Yıldızlar sana kaydı galiba, kanka!

İç sesime hak vererek çatıya, kızların yanına çıktım.

Berçin, eski sevgilisini unutması için Evrim'e nasihatler ve öneriler yağdırırken koluyla bana vurdu. Gözleriyle, 'yardım etsene' der gibi bakıyordu.

"Ege, resmini görsen hak verirsin bana! Bir burnu var, sanırsın maymun götünü alıp ona burun yapmışlar!"

Evrim sızlanarak "Elimde değil!" dedi.

Berçin onunla konuşmaya devam ederken, Evrim'in meyve torbasına saldırıya geçmek için hazırlanıyordum.

"Ne demek elimde değil? Kızım Draco Malfoy musun sen? Seçim şansın yok mu sanki? Baksana gökyüzüne. Sınır bile çizemiyor kimse. Sen hâlâ elimde değil diyorsun. Ay ya da yıldızlar. Kimsenin değil. Sen de birinin bir şeyi olmak zorunda değilsin."

Evrim gülümseyerek bana bakıp, "Ama ay bu gece ağlamış," dedi.

"Ne ağlaması?" diye sordu Berçin bana dönerek. Ve o an beni elimde meyve torbasıyla yakalayınca kopardı yaygarayı. "Bak bak! Dereotuna bak! Oğlum, seni sarımsağa çeviririm! Bırak şu torbayı!"

Elimden almaya çalıştığı torba yırtılınca, yuvarlanan meyveler ağaç evin çatısından yere düştüler. Torbada kalan son elma için yaptığımız savaşı Berçin bileğinin hakkıyla kazandı. Dil çıkarıp elmayı ısırırken gülümsüyordu.

Yüzüstü yatarak, kamp alanında dolaşanlara bakan Evrim'e eşlik ettim. Berçin de bize katıldığında, görüş açımıza Selin ve Yağız girdi. Meydanda sarılıp vedalaştılar ve sonra birbirlerine el sallayarak uzaklaştılar. Berçin, ağacın altına oturmuş, kız meslek liselerinin önünde toplaşıp kız kesen erkekler gibi ağızları bir karış açık, Selin'e bakan grubu gösterdi. Selin, Popülerler grubuna katıldıktan sonra giyimine dikkat etmeye başlamıştı. Üzerindeki kısa etek esen hafif rüzgârla havalandığında, erkek grubundan "Uuu!" sesleri yükseldi.

Gelen gidenin nesidir, kadını gösteren memesidir, oğlum. Çekinme, sen de bak.

Selin'i kesmeye devam edenlere bakarak, doğa belgeseli sunan spikerler gibi konuşmaya başladım. "Bu canlılar Mezopotamya timsahları gibi, yazın gelmesiyle birlikte iç bölgelerden sahil şeridine göç ederler."

Berçin ne yapmaya çalıştığımı anladığında, doğa belgesellerindeki arkadan gelen müziğe benzer bir melodi mırıldanmaya başladı.

"Daha sonra bu türün olduğu yerlere plaj şemsiyesi dikilebilir."

Evrim yanımızda kıkırdarken, Berçin arada rüzgâr efekti veriyordu. O sırada esen rüzgârla Selin'in eteği tekrar havalandı.

"Dişisinden yüz bulamayan timsahlar, dişinin onlardan uzaklaşmasıyla hayal kırıklığı yaşarlar."

Evrim kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu.

"Ve artık bu bölgelere, üzülen timsahların höykürmeleri ve öğürmeleri hâkim olur..."

Sonunda kendini tutamayan Evrim kahkahasını serbest bıraktı. Kamp alanına arkasını dönüp sırtüstü yattı tekrardan. Berçin'le birlikte ona eşlik ettik.

"Teşekkür ederim," dedi Evrim. "Gerçekten."

Bir süre daha çatıda öylece oturduktan sonra, derslerin sabah erken başlayacağını kendimize hatırlatarak aşağı

indik. Vedalaşırken, Evrim yavaşça sarılıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Sonra kaldıkları ağaç eve doğru ilerleyen Berçin'in yanına koştu. Yüzümün kızardığını hissediyordum. Onlara bakarak geri geri attığım adımlardan biri, ağaç evin dışındaki hafif tümseğe takıldı. Saniyeler sonra kıçüstü yerde oturuyordum.

Oğlum, senin sünnetini kesin annen yaptı. Hareketlere bak.

"Siktir oradan!" Yalnızken iç sesime cevap vermek kolay oluyordu.

Senin fabrika ayarlarında sorun var o zaman, kanka.

İç sesime aldırmadan soyunup kendimi yatağa attım.

Sabah derse yetişmek için dersliklere koşarken, Yağız ve arkasındaki ekibi görünce yavaşladım.

Twitter fenomeni Semih'in kutsal çişiyle takipleşiyorlar kesin, kanka. Öyle çaresiz hepsi.

Gülerek onayladım iç sesimi. Ağzıma yerleştirdiğim kürdanla sınıfa daldım. Gözlerim Tuğçe'yi aradı ama sınıfta yoktu. *Ejderham uçtu gitti!* dedim kendi kendime. Hâlâ içimde bir yerlerde yanan bir ateş vardı. Ama ısıtmıyordu eskisi kadar.

Sabah dersleri bu şekilde sessizce geçti. Öğle yemeğinden sonraki ders edebiyattı. Ders esnasında biraz uyuyabilmeyi ümit ederek, en arkadaki sırama oturdum. Her zaman tek oturduğum için rahat geçecek gibiydi ders. Edebiyat öğretmeninin hemen arkasından, sabah derslerinde ortalarda gözükmeyen Tuğçe girdi sınıfa. Kimseye bakmadan Berçin'in yanına oturdu.

"Çocuklar," dedi edebiyatçı. "Önümüzdeki haftalarda yaz başı eğlencesi yapacağız. Kendine güvenip yeteneği olan herkesi katılmak için başvuruya bekliyorum."

Sınıf eğlenceyi duyduğunda sevinirmiş gibi yapıp, dersi kaynatmak adına deli gibi alkışlamaya başladı. Hiçbir şeyi umursamadan başımı sıraya koyup, uykunun kollarına

bıraktım kendimi. Kafama atılan bir tomar kâğıtla uyandırıldığımda öğretmen ismimi söylüyordu.

"Ege?"

Cevap vermeden kafamı kaldırırken, gözümden burnuma düşen gözlüğümü düzelttim.

"Şairin dizelerinde ne anlatmak istediğini açıklayacak mısın?"

Sandalyede doğrularak gerinirken esnedim. Öğretmen dizeleri tekrar okurken usanmış gibiydi.

"Uzak diye bir yer yok... Paylaştığımız gökyüzü birleştiriyor bizi."

Gözlerim uykuya dönmek adına savaş veriyordu.

"Duydun mu dizeyi, Ege?"

"Evet, hocam," dedim gözlerimi açık tutmaya çalışırken.

"Açıkla o zaman."

Bir şeyler söylemeden rahat bırakmayacağı için aklıma ilk gelen şeyi söyledim. "Birleşmenin sadece bedenlerin iç içe geçmesiyle olmadığını anlatmaya çalışmış sanırım." Sınıftan kahkahalar yükselirken, ne dediğimin farkına varıp durumu kurtarmaya çalıştım. "Yani aynı gökyüzünün altında bile olmanın yettiğini söylemiş."

"Nasıl yani?"

Sıraya sırtımı yaslayıp ellerimi göğsümde birleştirirken ayaklarımı da sıranın altında gerdim.

"Bir avuntu gibi işte. Belki de hiç kavuşamayacak olmanın verdiği acının avuntusu olabilir mesela." Sınıftaki gözler bana doğru dönerken aklımdan Tuğçe'yi geçiriyordum. "Ya da yakınken uzak olan birinin avuntusudur. Belki 'Özlemek insanı üzer. Sen çok üzülme!' demenin edebi halidir. Belki de kelimeleri hayal gücüyle süslemeyi başarmaktır şairin yaptığı." Edebiyat öğretmeninin gözleri de diğer herkes gibi şaşkınlıkla büyürken, elimi cebime atıp kürdanların yerinde olduğundan emin oldum. "Bekleme ama hâlâ bir umut

var demektir." Cümlemi tamamladığımda sınıftaki sessizliği Tuğçe bozdu.

"Bekleme diyememektir belki de."

Tuğçe'yle birbirimize bakarken, öğretmen "Bravo, çocuklar. Yaz kampı size yarıyor," dedi. Herkes derse dönmek üzereyken sınıfın kapısı gıcırdayarak açıldı. İçeriye bir çocuk girdi. Üzerinde siyah kırmızı damaları olan kısa bir gömlek ve siyah bir şort vardı. Tüm gözler ona dönmüştü.

"Merhaba," dedi öğretmene bakarak. "Küçük Çamlıca Koleji'nden nakil oldum. Şubem burasıymış."

"Sen yeni gelecek olan öğrencisin. Haberim var. Boş bir yere otur."

Yağız taze et gibi ona bakarken, çocuk sınıfa dönüp elindeki kurabiyeden bir ısırık aldı. "Bir ucube daha geldi," diye mırıldandı Yağız o sırada. Sonra çocuk kurabiyeyi sırt çantasının yan gözlerinden birine koyup, sınıftaki tek boş yer olan yanıma doğru ilerlemeye başladı. Oturuş şeklimi değiştirerek ona yer açtım.

Yeni çocuk yanıma oturduğunda, "İsim soy isim nedir? Yoklama listesine kaydedelim," diye seslendi öğretmen.

Gülümseyerek ayağa kalktı. "Akın Sucu."

Dalga geçmek için fırsat kollayan Yağız, saldırıya hazır leoparlar gibi atağa geçti.

"Su satıp kolej parasını nasıl ödüyor ailen?" dedi Akın'a bakarak.

Daha sonra olaylar çok garip gelişti. Akın sınıfa seslenip, "Siz de şimdi buna gülersiniz," dedi.

Edebiyatçı araya girmek üzereyken Yağız gülerek cevap verdi. "Damacana satıyorsunuz siz kesin."

"He gerizekâlı, he."

"Oğlum, seni damacanaya sokarım bak!"

Akın elinin tekini sıranın köşesine koyarak ona döndü. "Yapılan araştırmalara göre senin amına koyarım, bebeğim."

Akın, Yağız'a öpücük atarken, ön sıralardan kıkırdayarak gülenlerin sesleri duyuldu. Neyse ki edebiyat öğretmeni araya girerek, olabilecek bir tartışmayı engelledi ve ders sessiz bir şekilde bitti. Sınıftan çıkarken Akın arkamdan seslendi.

"Sen Ege misin?"

"Evet."

Yağız yetmiyormuş gibi, bir de onunla uğraşmak zorundayım şimdi, diye düşünürken elini omzuma attı.

"Yeni oda arkadaşına merhaba de, kardeşim."

Stresle cebimden çıkardığım kürdanı ağzıma attım. "Oda arkadaşı mı?"

"Evet." Sınıfa girdiğinde çantasına attığı kurabiyeyi çıkarıp yemeye devam etti. "Sabah siz dersteyken yerleştim bile ben."

Ağaç eve doğru yürürken, tahmin ettiğim gibi biri olmadığını anladım Akın'ın. Yol boyunca zaman zaman güldük onun esprileriyle. Kamp hakkında sorduğu soruları cevaplarken ağaç eve girdik.

"Kürdanlar ne iş?"

Açık kalan kürdan çekmecemi kapatırken, "Önemli bir şey değil. Uzun hikâye," dedim.

"Takıntı? Tik?"

"Takıntı denebilir."

Yatağıma oturup bilgisayarımı aldım.

"Ovv, bende de var." Yerdeki açık valizinden çıkardığı göz bandını kafasına taktı.

"Leoparlı mı bir de?"

"Evet," dedi gülerek. "Onsuz uyuyamam."

Sigaramla ya da iç sesimle konuştuğumdan bahsetmek için çok erkendi.

"Koşmak için ne tarafa gidiyorsunuz? Ya da spor yapıyor mu buradaki cücükler?"

"Gölün kenarından ormana doğru bir koşu yolu var. O yolu kullanabilirsin."

Valizinin içinden çıkardığı ayakkabıları ayaklarının önüne koyup giydi. O sırada ayakkabılardan *fıyk fıyk* diye bir ses çıktı.

"Neeey?" dedim ayakkabılarına şaşırarak bakarken.

"Bunlar dostum..." Ayağa kalkıp yerinde zıpladığında aynı ses yine çıktı. "Ayakkabı."

"Ses çıkarıyorlar?"

Gülerek yerinde zıplayıp dediğimi tekrarladı. "Ses çıkarıyorlar." Kahkaham odada yankılanırken, *fıyk fıyk* sesleri eşliğinde kapıya yöneldi. "Akşam yemeğinde görüşürüz, kardeşim."

Çocukken giydiğimiz ses çıkaran ayakkabıları hâlâ giyen oda arkadaşıma bakıp, "Görüşürüz," dedim. .

Bilgisayar başında geçirdiğim süre boyunca, Blogger üzerinden Heiley17'ye birkaç kez mesaj attım ama hiçbirine cevap vermedi.

Akşam yemeğinde Berçin ve Evrim'e eşlik etmek için yanlarına oturdum. Tuğçe yine ortalarda yoktu.

"Gözlük, tam arkadaşını bulmuşsun. Fıyk fıyk dolaşıyor ortalıkta."

Yağız'ı umursamadan yemeğime döndüm. O sırada yemekhaneye giren Akın, yemeğini alıp bizim masaya doğru yaklaştı. Berçin ve Evrim'e selam verip masaya oturdu. Girdiği ortama çabuk adapte olan biriydi Akın.

"Akşam ne yapacaksınız?" diye sordu Berçin ve her zamanki gibi koca bir çatal salatayı ağzına götürdü.

"Bilmem. Yorgunum biraz. Belki uyurum. Siz?"

"Göl kenarına gideriz belki. Gelirseniz orada oluruz."

Evrim, Akın'a dönerek "Sen ne yapacaksın?" diye sordu.

"İmkânım olsa ilk uçakla Paris'e gidip akşam yemeğimi orda yerdim ama mümkün değil. Ailem beni buraya kapadı. Hem ilk uçak yüz yıl önce icat edilmiş. Şimdi kullanılmıyor."

Evrim gülerek yemeğine döndü. Yanımda oturan Akın'ın arkasında bir gürültü koparken Akın ani bir hareketle beni yana itti. Ben yere düşerken Yağız'ın cümlesi yarıda kalmıştı.

"Yeni öğrenci şaka..."

Akın'ın uzattığı eli tutarak ayağa kalktım.

"Cidden mi? Gülüyor musunuz böyle şeylere?"

Elindeki salata tabağı havada kalan Yağız şaşkın gibiydi. İlk kez aptal şakalarından birinden kurtulan olmuştu.

"Kendine dikkat et."

Yağız tek omzunu Akın'ın omzuna vurarak kendi yerine geçti. Dökülen birkaç parça salatalık Akın'ın oturduğu yere düştüğü için, tabağını alıp Evrim'in yanına oturdu. Ama Yağız pes etmemişti. Söylediği sözlerle tüm gözler bizim masaya çevrildi.

Akın ayağa kalkıp Yağız'ın masasına yaklaştı ve bakışlarını ona dikti.

"Oğlum, senin çükünle oynadığın yerde ben cenabet gezdim. Sana tecavüz bile etmem ben."

Tekrar masaya döndüğünde, tabağımın yanındaki kürdanlardan birini alıp Evrim'in karnına batırdı yavaşça. "Gülsene kız!"

O ana kadar şok içinde olan herkes, Akın'ın hareketinden sonra kahkahalar atarak Yağız'a gülmeye başladı. Ve ilk kez, yemekhaneyi terk eden ben değil Yağız olmuştu.

Ağaç eve döndükten sonra, bilgisayarımı açıp Heiley17'ye mesaj atarken, Akın da kendi bilgisayarının başına oturdu ve bir kurabiye paketi daha açtı. Birkaç saat sonra, hızlı kullanım yazıcıdan aldığı çıktıya bakarak, "Kendimi aştım ben. Gerçekten," dedi. Kafamı bilgisayardan kaldırıp ona döndüm.

"Nedir o?"

"Bu..." dedi elindeki kâğıdı bana döndürürken. "Benim Mona Lisa'm, kanka." Derinden gelen kahkahamı serbest bırakırken devam etti. "Osuranın burnuna sıçacaksın ki koku alsın, kardeşim."

Elindeki kâğıtta, bir bikini modelinin yüz kısmına yerleştirdiği Yağız'ın resmi vardı.

Bir göt sıçacağım derse sıçar, kanka. Ben bu çocuğu sevdim.

Bir yandan Hüsnü'ye bir yandan Akın'a gülerken, Akın planını anlattı. Ve uygulamaya koyulduk. Otuz çıktı daha alıp yemekhaneye gizlice girdik ve resimleri her masanın üzerine dağıtıp odaya döndük.

"Yarın kahvaltı eğlenceli olacak."

Nefes nefese bir şekilde cevapladım. "Kesinlikle." Nefesim düzeldiğinde yatağımın yanına gidip soyunmaya başladım. "Dostum, ben boxer ile uyuyabiliyorum sadece. Umarım sorun olmaz."

"Keyfine bak, kardeşim." Leoparlı göz bandını kafasına taktı. "Garip olmak güzeldir. Eğlenmesini bilirsen."

Akın yatağına çıkıp gardırobunun üzerindeki kurabiye kutusunu almaya çalışırken, ben de soyunmuş yatağa girmeye hazırlanıyordum. Tam o sırada Berçin ve Evrim odaya daldılar. Beni yarı çıplak, Akın'ı elinde kurabiye kutusuyla gördüklerinde donup kaldılar.

"Ay, göt gördüm, Evrim."

Telaşla kendimi örtünün altına atıp onlara baktım.

"Pardon pardon..."

Evrim gözlerini kapattı.

"Göle gidiyoruz, bırakın uyumayı."

Akın göz bandını büyük bir çabuklukla alıp arkasına sakladı. "Tamam, olur."

Evrim, "Biz dışarıda bekliyoruz," dedikten sonra Berçin'i de alıp odadan çıktı.

Birkaç saat göl kenarında, gitar çalan Gotiklerin yakınında oturup sohbet ettikten sonra odaya döndük. Bilgisayarımı kucağıma alıp uzandığımda, Akın çoktan uyku moduna girmişti. Blogger'ı açıp, mesaj kutuma baktım. Gelen mesaj olmadığı gibi ona attığım eski mesajlar da silinmişti.

Telaşlanarak sitenin arama kısmına tıklayıp, 'Heiley17' yazıp arat tuşuna bastım. Ekrandaki yazıyı gördüğümde, tavuk çiftliğine kontenjandan girmiş sığır gibi şaşkına döndüm.

Böyle bir kullanıcı bulunamamıştır.



Heiley17'den...

Gözlerimin üzerine düşen saçlarımı, kahvemden çıkan dumanlar eşliğinde kulağımın arkasına attım. Kararımdan emin olduğumda onun bloguna girip, şimdiye kadar yazdığı ve paylaştığı her şeyi bilgisayarıma depoladım. *Belki de bir şarkıcıydım ben,* diye düşündüm bilgisayarımın arkasındaki incirlere bakarken. Herkesle paylaşmadığım şarkılarım da var aslında. Halbuki benim sözlerim ellerini tutamadığım biri üzerine. Ben bu durumdayken nasıl olur da alfabenin en güzel harflerini birleştirip *seni seviyorum* diyebilirim birine? Benim hikâyem ne kadar trajikomik olabilir bir gözlüğün ruhunda? Titreyerek kapadım sırf onunla konuşabilmek için açtığım blogu. "Kararım kesin!" diye tekrar edip durdum kendi kendime. "Yapacağım."

Şimdi kafamı kaldırıp bakacağım yağmur yağmayan gökyüzüne. Herkes gibi ağzım açık bir şekilde onu izlediğim, o şiiri açıkladığı anı düşüneceğim. Sonra kalkıp bilgisayarın başından, kendimi yapmaya şartladığım şeyi yapacağım.

Asıl dünya onun kafasının içindeydi ve yazdığı hikâyeler, birçok parça halinde zihninden çıkan gerçeklikti.

Jack LONDON, Martin EDEN'den...



17

Heiley17'den...

Yine aklımda sen varsın. Kanıyor kelimelerim artık sana yazmaya çalışırken. Yazarken kendime daha da yaklaşıyorum. Kendime yaklaşmak tehlikeli... Bir ben oluyorum bir sen. Gulyabaniler basıyor düşlerimi. Kimseye anlatamamak o kadar zor ki. Bir maske değil. Yüzümdeki, bir hüznün perdesi. Kulaklıklarımdaki çığlıklar, korkumun, endişemin senfonisi. Aslında tek başımayım. Bazen yürüdüğün yerlerde yürüyorum.

Hava biraz esiyor. Gelsen yanıma, "Çakmağın var mı?" desen bana. Ben de, belki bir gün sorarsın diye sürekli yanımda taşıdığım çakmağı çıkarıp sana uzatsam. Yine derin bir nefes alıp otursan yanıma. Soyutlayıp ruhlarımızı şu göle atsak. Ben yine sana, "Bu kadar melankoli insana zarar verir," desem. Sen yağmur yağarken okulun bahçesinde söylediğin o şarkıyı söylesen. Ben de sana eşlik etsem kafamı omzuna koyarak.

Ama engeller var. Kimsenin bilmediği, benim kendime bile itiraf edemediğim engeller. Bazen rüyalarımda görüyorum seni. Hep aynı rüya oluyor. Genelde bir uçurumun

kenarındasın. Ayın ışığı gözlerine, saçlarına yansıyor. "Atlasak ya," diyorsun yanında olduğumu bilmeden. Ellerinin titrediğini görüyorum her seferinde. Neler yapabileceğini, neler yapabildiğini bir tek ben biliyorum diyorum sonra kendi kendime. Bazen, kaldığım ağaç evin önünden geçtiğini görüyorum. Saklandığım perdenin ardında, asıl ben "Merhaba," diye bağırıyor sana. Ama kulakların öylesine tıkalı ki... Sanki sesimi duymaya yasaklamış, duymamaya kodlamışsın kendini.

"Merhaba."

Elim perdeyi açmaya gidiyor o anlarda. Aradığın ben miyim? Yoksa sana hazırladığım oyun için mi koşturuyorsun ortalıkta? Gözlerinde ve gülümsemende görüyorum. Oyun için koşuyorsun işte. Beni arıyor. Gülmesi bundan, diye mutlu oluyorum.

Şimdiyse, ağaçların arkasından çıktın son kısımda beni bulma umuduyla. Kollarım ardına kadar açık sana sarılmayı bekliyor. Ama doğruyu görmelisin. Doğru yöne bakmalı, beni görmeyi gerçekten istemelisin. Benim cesaretim yok karşına çıkmaya. Bir şeyler var. Kendime bile söyleyemediğim. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Ve ne söylemen gerektiğini...

Bazen taşacak gibi oluyor kalbim. Öyle hızlanıyor ki kalbime pompalanan kan, beni yok edecek gibi. Kalbim atmayı bırakacak gibi. Duracak, seni koruyamayacak gibi. Blogumu kapatmam bundan. Bir gün sadece Tuğçe için yazacaksın diye korkuyorum oraya. Çünkü gözlerinde, ona bakıp gülümsemende görüyorum ona olan sevgini. Bu sevgi tehlikeli. Ama sen iyi ol. Sen iyi ol, bana bir şey olmaz.

Herkes yazı sever. Oysa ben, seninle kış mevsimi nasıl olur diye merak ediyordum. Montunun cebinde el ele tutuşup yürürken ellerimiz terler miydi? Burnun kızarır mıydı soğuktan? Donmuş yanaklarımı ellerinin arasına alıp "Gül bakayım," der miydin? Üşüdüğümde sana sarılsam ısıtabilir miydin beni, yoksa buz gibi soğuk mu olurdun?

Cevaplara ihtiyacım var, aynı zamanda kendimi öğrenmeye. Bu yol zor. Engellerle dolu. Bir adım atsam, düşecek, yaralanacakmışım gibi. Ama o adım doğru ise, elini tutabilecekmişim gibi.

Cevaplara ihtiyacım var. Bir de oyunum var sana.

Ve bu oyunu oynamalısın.



Ege'den...

Bazen hiç alınmaması gereken kararlar alır, hiç yapmamamız gereken şeyler yaparız. İnsanları fark etmeden de olsa üzer, hem onlara hem de kendimize zarar veririz. Bazen bu zararlar minimum düzeydeyken, zaman zaman da çok büyük hasarlar bırakır. Bizde ya da karşımızdakilerde... Bu hasarlar bazen fiziksel olurken, boktan zamanlarda ruhuna zarar verir insanın. Kaybolmuş gibi hissetmene, hatta ölümü düşünmene bile sebep olur. Öylesine kötü hissedersin ki, *Bir kelebek olsaydım keşke!* dersin. *Dünya güzel ama bu kadar fazla yaşamak bana göre değil. Keşke özgürce uçup, görmem gereken gördükten sonra ölebilsem!* dersin. Bazen fazla gelir yaşadıkların. Güneş sabahın habercisi olarak göğe yükselirken, nice kelebekler ölür ruhları zarar görmüş insanlar gibi. Tüm sahteliğin ortasında kaybolmuşken, saklanmak, yok olmak, hatta gitmektir belki yapılması gereken. Saklanmaya çalıştığında hemen görürler, sobelerler... Saklandığım duvarları bile onlar örmüşken, saklanmak bir çözüm değildir. Yok olmak seçeneği de cazip gelmez, çünkü yapılmaması gerekenler yapılmamıştır. Gitmek? Kalmak için bir sebebin yoksa gidersin. Ama gitmeyi düşünürken atacağın o ilk adımda ayakların titriyorsa, henüz umut yok olmamış demektir.

Odanın açık kalan penceresini kapatıp, gün ışığı gelmesin diye perdeyi sonuna kadar çekip yatağıma döndüm. Heiley17'nin hesabını kapatmasını bir türlü kabullenemiyordum.

Herkesin uyuduğu şu saatlerde, düşüncelerimle tek başıma kalmak çileden çıkartıcıydı.

Şimdiye kadar olan her şeyi düşünerek uzandım yatağa. Ellerimi kafamın arkasında birleştirip, gözlerimi tavana odakladım. Yağız'la kaldığımız odadan sonra ayrı bir ağaç eve geçiş yapmak iyi hissettirmişti. Ama şimdi altımdaki yatak, milyonlarca cam kırığının üzerinde yatarmış gibi hissettiriyordu. Sanki yana dönmek istesem, bir kesik daha bırakacaktı ruhumda. Sigara paketindeki sigaralar gibi hissetmek korkunçtu. Birer birer azalıyormuşum gibi...

İlkokulda, silgilerin üzerine kurşun kalem batırma suretiyle silginin üzerinde oluşan siyah lekeler gibi. Sanki zamanla ben de kaybolacakmışım gibi.

"Neden?" dedim kendi kendime.

Tavandaki pürüzlere bakarken, kürdan dolu çekmeceden bir tane alıp dudaklarıma yerleştirdim. Tüm gece uyumayıp internet üzerindeki sosyal medya kanallarında, bildiğim tüm blog sitelerinde, forumlarda onu aradım. Ama sanki hiç var olmamış gibiydi. Sanki aylar önce bana, *Bu kadar melankoli insana zarar verir,* diye mesaj atmamış gibiydi. *Sen Harry Ziyagil'sin! Aptallık etme!* diye yazmamıştı. Ama bir şeyden emindim o an.

O, gerçekti ve ben onu kırmıştım.

Kendistanımda mutlu mesut yaşarken, bir insanın aylarca süren bir internet arkadaşlığını bitirmesine sebep olmuştum.

Dudaklarımın arasında çiğnemekten haşat olmuş kürdanı başucumdaki kül tablasına atıp banyoya girdim. Ellerimi lavaboya koyup aynadaki yansımama baktım. Sabaha kadar bilgisayar başında oturmaktan şişip mor bir renge bürünen gözaltı torbalarıma, dağılmış saçlarım eşlik ediyordu. Umursamadım. Nasıl göründüğümün bir önemi yoktu. Bu şekilde girebilirdim derslere.

Kıymalı künefe gibi gözüküyorsun ama sen bilirsin, kanka.

Gözlüğümü çıkarıp, iç sesime aldırmadan açtığım musluğun soğuk suyunu yüzüme vurdum. Akın'ın gelişiyle eğlenceli bir hal alan günün ardından kötü bir sabahtı bugünkü. Soğuk su boynumdan aşağıya akarken histerik bir titreme ile sarsıldı vücudum. Dişlerimi fırçalamak için hazırladığım diş fırçasına bakıp, ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalışırken tuvaletin kapısı açıldı.

"Hasiktir ya!" Akın, kafasındaki leoparlı göz bandı ile tuvaletin kapısındaydı. Üzerinde sadece siyah boxer olan bana bakıyordu. "Oğlum, rüyamdaki bacaklar daha iyiydi. Hemen uykuya dönmem lazım."

Ona gülerken köpüren ağzımdan birkaç damla diş macunu aynaya sıçradı.

"Neyse, işemem lazım," dediği gibi arkamdaki klozete gidip işemeye başladı. Bir yandan da konuşuyordu. "Hemen kahvaltıya gidelim. O çaydanlık suratlının yüz ifadesini görmeliyim."

"Tamam," demeye çalışırken o işini halletmiş içeriye gidiyordu.

Akın'ın gazına gelerek hazırladığımız fotoğrafları yemekhane masalarına dağıtmıştık. Bu yaptığımızın sonucu ne olursa olsun, sorun değildi. Heiley17'nin blogunu kapamış olmasını birkaç dakikalığına unutmuştum. Belki kendimi iyi hissedebilirim diye düşünerek soğuk bir duş aldıktan sonra, giyinmek için banyodan çıktım.

Akın dün getirdiği birkaç valizi geceden açmış ama ona ait olan dolaba yerleştirmemişti. Şimdiyse, elinde bir kurabiyeyle yatağın ucunda dikilmiş, ne giyeceğini düşünüyordu. Elindeki kurabiyeden bir ısırık alırken, diğer eliyle tişörtlerden birini kaldırdı. "Bu olmaz." Sonra bir başka tişörte uzandı. "Bu da olmaz." Ve bir başkasına... "Bunu neden getirdim ki? Ege, Gülsüm Anneye gidelim."

Kararsız bir şekilde tişörtleri ile boğuşuyordu.

"Gülsüm Anne kim?"

Elindeki kurabiyeyi dişlerinin arasına sıkıştıran Akın, yatağın üzerinden aldığı şortu giydi.

"Yemekhanedeki aşçı." Akın'dan daha önce burada olmama rağmen, yemekhanedeki kadının adını ben değil o biliyordu. "Beni görünce mutluluktan en az üç kilo verecektir."

Islak saçlarımı baş havlusuyla kurutmaya çalışarak yatağıma oturdum. Ne söylediğini anlamayarak sordum. "Daha önceden tanışıyorsunuz galiba?"

Şortunu giymiş ama üzerine giyeceği tişörtü hâlâ seçememişti Akın. Kafasındaki leoparlı göz bandını çıkarıp, yatağın üzerindeki tişörtlere doğru fırlattı.

"Tabii tanışıyoruz. Sizden önce ben vardım burada. Geçen yıl yaz tatilinde eski okulum da kamp için buraya getirmişti."

Şaşırarak gözlerimi açtım. "Yani bölgenin yabancısı değilsin."

"Hayır, personelin hepsini tanıyorum." Kurabiyesinin kalanını ağzına atarak yatağının üstüne, tişörtlerinin arasına atladı.

"Ben tişört seçemiyorsam o beni bulsun," diyerek karaya vurmuş balıklar gibi debelenmeye başladı yatağın içinde. Tişörtler sağa sola fırlarken elinde bir tişörtle yatakta ayaklandı. "Gördün mü?" Elindeki tişörtü göstererek yataktan aşağıya atlarken, "Senin şu keplerinden birini takacağım haberin olsun," dedi. Dolabımın üzerindeki şapkalardan birini aldıktan sonra bana döndü. "Nasıl oldum, Ivana?"

Gülerek ona baktım. Ivana Sert edasında gözlerimi kıstım ve kelimeleri ağzımda yuvarlayarak konuşmaya başladım. "Şapka, tamam. Ayakkap, tamam. Tişört, tamam. Pantol, tamam. Ama dişler olmamış. Matkap var mı matkap?"

Akın dişlerini iyice gösterip elini omzuma attı ve birlikte ağaç evden çıktık. Sabahlamış olmam, yorgun ve bitkin hissetmeme sebep olmuştu. Aynı zamanda Heiley17'nin gidişi aklımdan çıkmıyordu.

"Uyumadın mı sen?"

Salak bir yüz ifadesiyle Akın'a baktım. "Uyuyamadım."

"Ondan böyle, sabaha kadar Flash TV izlemiş zombi gibi gözüküyorsun. Şu yemekhaneye bir gidelim, kendine gelirsin."

Güne aptal bir şekilde başlamış olmak, muhtemelen yüzümde garip bir ifade bırakmıştı. Yemekhaneye yaklaştığımızda, birkaç kişi elinde Akın'ın Yağız'a hazırladığı fotoğraflarla çıkıyordu. Akın kendini kaptırıp adımlarını hızlandırarak yemekhaneye daldı. Arkasından da ben girdim. İçeriye yeni yeni gelip yemek masalarına oturan öğrenciler, bir yandan yemek yerlerken, bir yandan da resimlere bakıp dedikodusunu yapıyorlardı. Kahvaltımızı aldıktan sonra en arkadaki kaybedenlerin köşesine oturup, eserimizi izlemeye koyulduk.

Berçin ve Evrim yemekhaneye girdiklerinde Tuğçe de yanlarındaydı. Yağız'a hazırlanan kâğıtları görmüş, gülüşüyorlardı.

"Selam."

Tuğçe'nin Berçin ve Evrim'le birlikte bizim masaya oturması dikkatimi dağıtmıştı. Diğerleri fotoşoplanmış resim hakkında konuşurken Evrim, "Ay kim yapmış acaba?" diye sordu.

Berçin bizden önce yanıtladı. "Kim yapmışsa tehlikeli bir şey yapmış."

Tuğçe de "Sarı saç yakışmış. Ama ben olsaydım kızıl yapardım," diye yorum yaptı.

Yarım gülümsemeyle bana bakarken, Tuğçe'nin kızıl saçlarından gözlerimi alamadığımı fark ettim. Beni ona neyin çektiğinden tam olarak emin değildim. Kaybolup gitmek istediğim bir gülümseyişi vardı. Ve ufacık bir rüzgârla ağır çekimde dalgalandığını gördüğüm saçları.

"Ege, dersler bittikten sonra biraz konuşabilir miyiz?"

Tabağımda, çatalımla oynadığım tek zeytine bakmaya devam ederek yanıt verdim. "Tabii. Ama önce bir işim var. Nerede buluşalım?"

Gölün kenarında ayrıldıktan sonra sadece bir kez, edebiyat dersinde açıkladığım dizelere yanıt olarak konuşmuştu benimle. Süregelen ayrılığımız acayip bir şekilde devam ediyordu. O da ben de sessiz kalmıştık geçen zamanda.

"Göldeki iskelede o halde."

"Tamamdır."

Ona her baktığımda engel olamadığım bir gülümseme oluyordu dudaklarımda.

Ne gülüyorsun aygır görmüş kancık beygir gibi, kanka?

Sabahın ilk çıkışını yapan iç sesim, kendime gelmem için uyarı yapıyordu fakat onu umursayacak durumda değildim. Bir çift göz vardı bana bakan. Baktıkça yakan. Ejderhanın gözleriydi onlar, gülümsedikçe içimde bir yerleri alevlendiren. Sanki gözleri başka bakıyordu bana. Bir şeyler vardı farklı olan. Dudaklarımdaki gülümsemeyi gördükten sonra aynı şekilde karşılık verdi. Dudakları yavaşça yukarı kıvrılırken, söylediğimi tekrarladı.

"Tamamdır."

Tuğçe'yle gözlerimiz birbirine kenetlenirken, gülümsemeler biraz daha yayıldı dudaklarımızda. Yemekhanenin kapısı gürültüyle açılınca dikkatim dağıldı. Berçin, Evrim ve Akın'a döndüğümde, bize baktıklarını gördüm. Yüzlerindeki şaşkın ifade, Akın'ın elinde havada kalmış çatalını bir karış açık ağzına götürmesiyle bozuldu. Aynı zamanda saniyeler önce yemekhaneye giren Yağız Sabaoğlu ve arkadaşları, masalarda geceden bizim dağıttığımız resimleri toplamaya başlamışlardı. Yağız, düdüklü tencere gibi gözüküyordu. Sinirden şişmiş ama içindeki buharı üzerine püskürteceği kurbanı henüz bulamamıştı. Önündeki masada yemek yiyen kızların tabaklarını sert bir şekilde itip yere attıktan sonra hızlıca masanın üzerine çıktı. Mutfak çalışanları dahi tezgâhların arkasından onu izliyordu. Elindeki kâğıtları herkese göstererek bağırmaya başladı.

"Bunu kim yaptıysa, hemen ortaya çıksın!"

Üzerinde, bir bikini mankeninin yüzüne monte edilmiş kendi resminin bulunduğu kâğıtları yırtarak, yemekhanedeki öğrencilerin üstlerine attı. Akın oturduğu yerde sırıtırken, tahmin etmediğim bir şey yaparak, yemek yediğimiz masanın üzerine çıktı.

Yemekhanedeki tüm gözler bir anda Akın'a döndü. Yağız patlamaya hazır bir bomba gibi duruyordu. Pimi çekilmiş bir el bombasıydı o an. Akın elini bir sanatçı edasında önüne koyup eğildi. Doğrulurken de, ödülünü almak için sahneye çıkan bir sanatçı gibi kendi kendisini alkışladı.

"Ah bebeğim, sana bir menajer lazım. Bu vücutla film çeksen, IMDB'den tam puan alıp, en çok izlenen yüz filmin arasında zirveye otursun."

Ve Akın'ın bu sözü, yemekhanede başlayan bir çılgınlığın ve bir çakmağın ilk kıvılcımı oldu. Yağız üzerinde durduğu masadan atlayıp bizim olduğumuz masaya geldiği gibi Akın'ı ayağından çekip yere savurdu. Akın'ın gülümseyen yüzünü gören Yağız daha da sinirleniyordu. Ayağa kalkan Akın'ı omuzlarından ittirdi. Dengesi bozulan Akın, sırtını kahvaltılıkların olduğu tezgâha çarpıp durdu. Sırtı tezgâha dayalı bir şekilde yerde otururken, tezgâhın üstünden üzerine düşen zeytinlerden birini alıp ağzına attı.

"Güzel bacaklara sahip olduğun kadar haşinsin de demek."

Yemekhanede onları izleyen tüm öğrencilerden ritmik bir kahkaha yükseldi. O sırada, tezgâhın arkasından Akın'ın sabah Gülsüm Anne diye bahsettiği kadına uyan biri, üzerinde mutfak önlüğü ve elinde kepçeyle tezgâha yaklaşıp, yerdeki Akın'a baktı. Kadın tam bir aşçı gibi gözüküyordu. Başının üzerinden bağladığı bir tülbent vardı. Aşırı kilosu, yaptığı her yemeğin tadına bakan bir gurme olduğunu gösteriyordu. Kadının yüzü, en büyük kâbusu ile karşılaşmış gibi korkuyla gerilirken, Akın yerden kalkıp ona döndü.

"Gülsüm Anne!"

Yağız, Akın'a saldırmadan önce kadının dudaklarından tek bir sözcük döküldü. "Eyvah!"

Her şey çok hızlı gelişti. Yağız, Akın'ı kendisine döndürüp, yüzüne sağlam bir yumruk indirdi. Bir galeyan aldı başını gidiyordu. Yemekhanedeki kahkahalar yerini kavga çığlıklarına bırakırken, Akın da Yağız'ın üzerine atladı. Akın galip gelmek üzereyken, Mete ve arkadaşları Yağız'a yardım etmek için koştular. O an, geçen gece Yağız ve Mete tarafından ormanda sıkıştırıldığımda düşündüklerim yankılandı kafamın içinde. Bir arkadaşım olmadığından yakınıyordum. Arkadaş demek, ucunda dayak yemek bile olsa bir kavgaya beraber girişmekti. Akın daha ikinci günden, en büyük düşmanıma meydan okuyordu ve desteğe ihtiyacı vardı.

Kızların uyarılarına kulak asmadan, kavganın ortasına daldım. Beni olay yerinde beklemeyen Yağız ve arkadaşları geldiğimden habersizdiler. Mete'nin arkasından tutup çektiğimde Yağız ile göz göze geldim.

"Sen karışma, Gözlük! Yoksa senin de ağzına sıçarım!"

Sıç da Müslüman götü görelim amına kodumun sülüğü!

Hüsnü benim yerime Yağız'ı yanıtlarken, Berçin kavgayı durdurmak amacıyla masanın üzerine çıkıp bağırdı. "Yemek savaşı!"

Elindeki plastik yoğurt kabını bize doğru atınca, havada dağılan yoğurt benim saçlarıma, Yağız'ın da burnuna ve yüzüne yapıştı. Yemekhanedeki öğrenciler sanki bunu bekliyorlarmış gibi harekete geçtiler. Gotikler bulundukları masanın üzerine çıkarken, Zekiler oturdukları yerden saldırıya geçtiler. Yemekhanede kahvaltılıklar havada uçuşurken Yağız, Akın'ı tekrar ittirdi. Ama Akın pes etmiş değildi. Yağız'ın burnundaki yoğurt lekesini işaret etti.

"Beynin düşünmekten çatladı galiba. Sümük olarak burnundan akıyor, bebeğim."

Mete'nin araya girip bana vurmak için yaptığı hamle, kenara çekilmemle boşa gitmişti. Yumruğu kaşımın üzerini

sıyırıp geçerken, zaten sıkılmış olan yumruğumu Mete'nin yanağına vurdum.

Hıptıs çıktıs, hıptıs çıktıs, hıptıs çıktıs...

İç sesim heyecanlı bir şekilde ritim tutarken, Mete üzerime doğru yeni bir hamle yapıp dengemi kaybetmeme sebep oldu. Düşmemek için ellerimle arkamdaki yemek masasına tutunmaya çalıştım ama çok daha kötü bir şeye sebep oldum. Dengemi bulmak isterken yemek masasına çıkmış, yemek savaşına katılan Gotiklerden bir kızı da peşimden yere doğru çekmiştim.

Kızın arkadaşları korkuyla bağırdılar. "Adal!"

Sırtüstü yere düştüğümde, kız da yüzüstü üzerimde yatıyordu. Arasında birkaç santim olan yüzlerimiz birbirlerine o kadar yakındı ki, nefes almak için dudaklarımı aralasam, dudaklarımız birbirine değecekti. Düşerken yanıma savrulan gözlüğümü tek elimle alıp gözümdeki yerlerine yerleştirirken kız hâlâ üzerimdeydi. Yamuk duran gözlüğümü düzelttikten sonra ayağa kalktı. Tam ondan özür dileyeceğim sırada, nereden geldiğini anlayamadığım bir reçel tomarı yüzüme isabet etti. Bu arada, isminin Adal olduğunu öğrendiğim kız, yemek savaşına devam etmek için arkadaşlarına katılmıştı.

Savaş zirvede devam ederken, Akın'ın Gülsüm Anne diye hitap ettiği kadın yanında vekil öğretmenle yemekhaneye girdi.

"Bu ne rezillik!"

Vekil öğretmenin olaya karışmasıyla, kendimizi dakikalar sonra onun odasında bulduk. Yağız ve Mete yan yana ayakta dururken, Akın'la ben de hemen yanlarındaydık. Vekil öğretmen saçlarına yine gereğinden fazla jöle sürüp, kendisini hapşırıktan sonra parlayan burun kılları gibi göstermişti. Elindeki kalemle oynarken, arkasındaki yemekhane sorumlusuna baktı.

"Kavgayı kim başlattı?"

Akın'ın Gülsüm Anne diye bahsettiği kadın, ellerini göbeğinin üzerinde birleştirip bize doğru baktı. Fazla kiloları, göğüslerinin de birleşmesi ile denize paralel uzanan dağlar gibi gözüküyordu.

Bayağı yüksek yüksek tepelere ev kurmuş bu kadın.

İç sesim kadın hakkındaki görüşünü belirtirken gülümsedim. Kadın tam konuşacakken Yağız araya girdi.

"Hocam, bakın hâlâ gülüyor. Onların suçu her şey. Bence kamptan atılmalılar."

Akın'ın gelişi ve ilk iki günden yaptıkları, Yağız'ın popülaritesini zedelemişti. Akın kendini savunmak için Yağız'a döndü.

"Annen terörist mi oğlum senin? Hemen atılmalılar falan... Hayırdır?"

"Ulan!"

Akın'a doğru hamle yapan Yağız'ı, vekil öğretmenin sesi durdurdu.

"Yeter!"

Pes etmeyen Yağız, Akın'a döndü. "Oğlum, sen sümük olsan burnumu karıştırmaya bile tenezzül etmem. O derece önemsizsin. Seni de unutmadım, Gözlük."

Eliyle beni işaret ettiğinde kafamı hafiften öne doğru eğerek ona baktım.

"Bana bugüne kadar yaptıklarının aynısını, ileride olacak oğlum senin kızına yapsın."

Vekil öğretmen tekrar araya girdiğinde, Yağız sessiz bir şekilde, "Senin dilin çok uzadı," dedi.

"Yağız, bu sana ikinci uyarım. Bir daha bu şekilde karşıma gelirsen, kamptan uzaklaştırılacaksın." Vekil öğretmen gözlerini bize doğru çevirip, elindeki kalemi masaya koydu. "Sana gelince Ege. Bu ilk uyarın olsun. Geçen sefer odanı değiştirdim ama sen olaylara karışmaya devam ediyorsun."

Akın'a döndüğünde, Akın ellerini teslim olmuş gibi yaparak havaya kaldırdı ve gülerek vekil öğretmenin masasının önündeki sandalyeye oturdu. "Ben vallahi bir şey yapma..."

"Bu ne saygısızlık!"

Öğretmenin bağırmasıyla tekrar teslim olurmuş gibi ellerini havaya kaldıran Akın, oturduğu sandalyeden kalktı.

"Geçen yıl buradaki çalışanlara neler çektirdiğini birinci ağızdan dinledim."

Eliyle Gülsüm Anneyi gösteriyordu. Vekil öğretmenin arkasındaki Gülsüm Anne, sinsi bir gülümsemeyle bakıp Akın'a el salladı. Akın da aynı şekilde ona el sallarken vekil öğretmen devam etti.

"Bu yıl sana tolerans gösterilmeyecek. Neden bizim okula transfer edildiğin ortada. Bu yüzden dikkatli olmanı öneriyorum. Yaz başı eğlencesi yapılacak ve yakınlarda kamp yapan diğer okullar da katılacak. Daha fazla olay istemiyorum." Nefesini tazeleyip sırayla hepimize baktı. "Şimdi temizlenip kaçırdığınız derslere dönün!"

Hep beraber odadan ayrıldığımızda Yağız kahkaha atıyordu. "Yakında buradan da gideceksin."

"Yalnız gitmeyi sevmem," diyen Akın, cebinden bir not kâğıdı ve kalem çıkararak üzerine bir şeyler karalayıp Yağız'a uzattı. "Üzerinde numaram yazıyor, bebeğim. Beni göndermeden önce ara ki, geride seni bırakmayayım."

Yağız kâğıdı buruşturup Akın'a attı. "O ayaklarını götüne sokmadan önce defol şimdi," dedikten sonra tekrar kahkaha attı.

Oruçlu teyzelerin ayağına işeyip kahkaha atan ateistler gibi mi gözüküyor, yoksa gözlüğündeki reçel yüzünden ben mi yanlış görüyorum, kanka?

Ben Hüsnü'nün sesiyle gülerken, Akın üzerinde reçel lekeleri bulunan başka bir kâğıdı cebinden çıkarıp ona gösterdi. Üzerinde Yağız'a hazırladığı resim vardı.

"Bunu da yatağımın üzerine asacağım. Artık bakarken neler yapacağımı sen düşün," deyip Yağız'a öpücük attı.

Sonra hızlıca kaldığımız ağaç eve yöneldik. Akın'ın eski okuduğu okuldan atılıp bize transfer olduğunu öğrenmiştim ve sebebini merak ediyordum. Duşa girmek için hazırlanan Akın'a döndüm.

"Eski okulundan neden atıldın?"

"İçine işediğim su şişesini müdüre içirdim."

O duşa girerken kahkahalar atarak üzerimdeki kıyafetleri değiştirdim. Akın duştan çıktıktan sonra banyoya girip, sadece saçlarımı yıkadım. Mete'nin kaşımı sıyıran yumruğu yüzünden kaşımın yanında küçük bir morluk oluşmuştu. Umursamadan banyodan çıkıp, gerekli eşyaları aldıktan sonra dersliklere yöneldik. Dersin İngilizce olduğunu öğrendiğimde, bana Heiley17'nin gidişini hatırlatan bir anı canlandı gözümde.

İngilizce öğretmeninden özür dileyip yerimize oturduğumuzda, Heiley17 ile kampa gelmeden önce İngilizce hakkında konuşmamız yankılanıyordu zihnimde.

...seni zayıf İngilizceli!

Mesajını, ona yazdığım cevaba verdiği tepkiyi yeniden düşündüm. Sorumlusu olduğum bir gidişin, dönüşüne sebep olacak kişi de ben olmalıydım. Ama nasıl?

Önümüzde oturan Berçin ve Evrim bize dönerek, vekil öğretmenin ne dediği hakkında soru sorarken İngilizce öğretmeni araya girdi.

"Konuşmanızı dersten sonraya saklayın lütfen."

Kızlar önlerine döndüklerinde, Berçin defterinden bir parça kâğıt kopardı ve üzerine bir şeyler yazıp bize uzattı. Akın kâğıdı alıp notu okuduktan sonra bana gösterdi. Vekil öğretmenin ne dediği hakkında sorular vardı kâğıtta. Akın hızlıca cevaplayıp, kâğıdı onların sırasına attı. Kâğıt tekrar bize geldiğinde, üzerinde "Ege'nin gözüne ne oldu?"

yazıyordu. Akın'ın elinden kâğıdı alıp, muhteşem İngilizcemi konuşturarak cevap yazdım.

"More are the."

Cevabımı okuyan kızlar yüzlerini buruşturup gülerek bize döndüler. Ne yazdığımı sonradan gören Akın da gülmeye başladığında ders bir şekilde yeniden kaynamış oldu.

Öğleden önceki dersler Yağız ve Akın sürtüşmeleriyle devam ederken, öğle yemeğinden sonraki derslerin, yapılacak yaz etkinliğinden dolayı boş olduğunun söylenmesiyle herkes mutlu oldu. Bu sırada Tuğçe, buluşacağımızı hatırlatan bir mesaj attı.

Dersler boşmuş. Yarım saat sonra göldeki iskelede buluşalım, olur mu?

Hemen yanıtladım.

Tamam.

Akın yemekhaneye giderken, ben de ağaç eve yöneldim. Eve yaklaştığımda, peşinde Popülerlerden ve Yeni Yetmelerden oluşan bir grupla göle doğru giden Selin'i gördüm.

Kızın etrafı yeniçeri ocağına dönmüş, kanka. Savaşa girse Yunanistan'ı çok rahat alır bu ego ile.

İç sesime hak vererek kapısını açtığım ağaç eve girdim. Çalışma masasının üzerindeki bilgisayarımın açık olduğunu gördüğümde, farklı olan bir şeyler olduğunu anladım. Çünkü odadan çıkmadan önce bilgisayarın kapalı olduğundan emindim. Hızlıca sandalyeye oturup, ekranda açık bırakılan Word belgesini okudum.

Bir oyun oynamak ister misin?

Notun altında yazan ismi gördüğümde her şey daha bir garip oldu.

Heiley17

Klavyenin üzerindeki mavi not parçasını elime alıp okudum.

Dışarısı çok sıcak. Güneşin tepede olduğu şu saatlerde, sana hediye ettiğim gözlüğü alıp yürüyüşe çıkmak ister misin?

Tuttuğum nefesimi dışarı verip, çalışma masasına dağılmış kürdanlardan birini alıp ağzıma yerleştirirken notun devamını okudum.

O halde ilk durağımız, sana gözlüğü bıraktığım kayık. Oraya git ve bıraktığım notu bul.

Stresle gerilen bedenim sandalyeden kalkarken, gözüm birkaç gündür içmediğim antidepresanlarıma takıldı. Kutudan bir tane alıp içtikten sonra, güneş gözlüğünü de alıp hızlıca ağaç evden dışarıya çıktım. Adımlarımı hızlandırıp gölün kenarına ulaştıktan sonra iskeleye yöneldim. Kayığın üzerine atlayıp, daha önce güneş gözlüğünü koyduğu bölmeyi açıp, içindeki notu aldım. Nefes alış verişimi düzenlemeye çalışarak kayığın oturma bölümüne geçtim ve not kâğıdını açtım.

Bunu okuyorsan, gözlerinde benim aldığım güneş gözlüğü var demektir. Bunu okuyorsan, oyun oynamayı kabul etmişsin demektir. Azıcık otur şimdi orada, bu saatlerde gölün manzarası çok güzel değil ama olsun. Bir sigara yak ve tadını çıkar güneşin. Güneşe bak. Güneşe bak ve gülümse. Sonra oturduğun yerden kalk ve ormanın içindeki kayalıkları bul. En tepesinde, üzerinde ağaç dalı olan bir not daha olacak.

Onun dediğini yaparak, cebimdeki sigara paketinden bir sigara çıkarıp yaktım. Sigaram bitene kadar bana hediye ettiği güneş gözlüğüyle güneşi ve gökyüzünün hâkimi olan bulutları seyrettim. Sigaram bittikten sonra yerimden kalkıp, iskeleden ormana doğru koşmaya başladım. Fakat bir anda karşımda Tuğçe'yi gördüm.

"Ege, nereye?"

Ayaklarım olduğum yere çivilendiğinde, cevap vermek için kendimi zorladım. Bir yanda ona karşı bir şeyler

hissettiğim ejderha... Diğer yanda kalbini kırdığım anonim bir arkadaş. Tuğçe'nin ne söyleyeceğini merak ediyordum ama Heiley17'nin beni affetmesini sağlamam da gerekiyordu. Tercih yapmak zorunda kaldığım bir anda iç sesim araya girerek öneride bulundu.

Şimdi sen ona** seni seviyorum **desen. O da sana,** ben de seni seviyorum ama arkadaşça **derse ne olacak? Karar senin, kanka.

Tuğçe'ye dönüp gözlerinin içine baktım.

"Bu konuşmayı biraz ertelesek olur mu? Çok önemli bir işim var şu anda."

"Ne yani? Gidecek misin? Yine mi?"

"Gitmeliyim," dedikten sonra ağaçların arasına dalıp Tuğçe'yi arkamda bıraktım. Uzun uğraşlar sonunda Heiley17'nin bahsettiği kayalığı buldum. Karşımda, yerden yaklaşık olarak beş, altı metre yüksekliğinde bir kayalık vardı. Tırmanma konusunda ne kadar beceriksiz olduğumu bildiğini düşünerek gülümsedim. Hazırladığı notu kayalığın en tepesine bırakmış olması, sanki *Bu da benim intikam alma şeklim!* demesi gibiydi. Derin bir nefes alarak, kayalığa tırmanmaya başladım. Birkaç metre tırmandıktan sonra kayan ayağım toprak zemine sırtüstü düşmeme sebep oldu. Hırslanarak tekrar denedim. Nihayet kemiklerimi kırmadan kayalığa tırmandım. En üstünde, bir ağaç dalının altına koyulmuş not kâğıdını elime alıp nefes nefese okudum.

Şu an sana bu oyunu hazırlamak, kendime ve kızgınlığıma engel olamayıp seninle tekrar konuşmak, kabuk bağlayan yarayı kaşıyıp kanatmak gibi. Kendi korkularım ve engellerim var benim. Bir şeyler sürekli beynimi kemiriyor. Ama aynı zamanda birbirinden beter milyonlarca düşünce Pollyannalarımı öldürüyor. Her şeyin en başına dönebilsek keşke. Okula geldiğin ilk güne. Pollyannalarım ölmeden önceki zamana. Burada biraz dinlen. Sonraki gideceğin yer biraz daha yukarıda. Kampı gören bir yer var yolun sonunda. Doğru yöne doğru

şekilde bakarsan, orada bir yerde son bir kâğıt var seni bekleyen. Kim bilir, cesaretimi toplayabilirsem belki ben veririm notu sana. Son bir soru, buraya tırmanırken düştüğünde canın acıdı mı?

Sanki uzaktan bir yerlerden izleniyormuş hissine kapılıp etrafıma bakındım. Kuş seslerinden başka hiçbir ses yoktu. Son kâğıdı da bulmalıydım. Çıktığım kayalıktan çok dikkatli bir şekilde indim ve yürüyüş yolundan, dağın biraz daha yukarısına tırmandım. Kâğıtta yazdığı yeri bulabilmek için, kampın etrafını çevreleyen yoldan ilerlemeye devam ettim. Yolun sonunda, boş bir alandaydım artık. Etrafında ağaçların olduğu boş bir alandı burası. Cebimden çıkardığım kâğıdı tekrar okudum. Yazdığı cümlelerin arasında tek bir cümleydi dikkatimi çeken.

Doğru yöne, doğru şekilde bakarsan, orada bir yerde son bir kâğıt var seni bekleyen...

Doğru yöne bakmalıydım. Bulunduğum alana göz gezdirdiğimde, ne kadar güzel bir yerde olduğumu anladım. Uzun ve büyük ağaçların dalları, öğlen vakti olduğu halde buranın gölge olmasını sağlıyordu. Kafamı yukarıya kaldırdığımda, ağaçların gökyüzü ile birleştirdiği noktada yuvarlak bir şekil oluşuyordu. Bulutlar da bu yükseklikte daha net gözüküyordu. Arayışlarım sonuçsuz kaldığında, ağaçların oluşturduğu yuvarlağın tam ortasına oturup düşündüm. *Doğru yöne bakmalısın...*

Ellerimi yere yaslayıp, gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Derin bir nefes alarak bakışlarımı tam önümdeki çalılıklara odakladım. Ve üstü kapalı bahsettiği yeri gördüm. Karşımda, iki ağacın dallarının örttüğü büyük bir kayalık vardı. Ağacın dalları kayayı kapasa da, bulunduğum noktadan bakıldığında apaçık ortadaydı. Oturduğum yerden hızlıca kalkıp kayalığa yöneldim ve kayanın hemen önünde yerde, küçük bir taşın altında katlanmış bir A4 kâğıt buldum. Taşı kaldırıp kâğıdı elime aldım. Kâğıdın üzerinde Selam! yazıyordu.

İstemsizce gülümseyerek "Selam," dedim. Katlanan kâğıdı açtığımda bu sefer karşıma, *Biraz daha yukarıya tırmanmalısın!* yazısı çıktı. Dediğini yapıp dalların arasından sıyrılarak kayalığın en üstüne çıktım ve katlanan kâğıdın diğer katını açtım.

Güzel, değil mi?

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak etrafıma baktım ve manzarayı gördüm. Ağaç dallarının arasından, gölün kenarına kurulmuş kamp alanı görünüyordu. Kampı ve gölü gördüğümde istemsizce gülümsedim. Orada bir yerlerdeydi. Gülümseyerek tek elimi saçlarımın arasına götürüp dağılan saçlarımı karıştırdım. Sayfanın son katını açıp okuduğumda, damarlarımdan kalbime pompalanan kanın hızı ölümüme sebep olabilirdi.

Şimdi arkana bak.



18

Heiley17'den...

"Sakin ol! Yapabilirsin!"

Nefesimi düzenlemek için sürekli kendi kendime emirler verdim.

"Şimdi ağaçların arasından çıkacak."

Yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına atarken, ona kendi ellerimle vereceğim hediyeyi sıktım.

"Beğenir tabii ki," dedim elimdekine bakarak. Saklandığım çalılığın ardında oturuş şeklimi düzeltirken, bulunduğum noktadan az sonra onun çıkacağı meydanın her yerini görebildiğimden emin oldum. Zaman, sanki bana inat edermiş gibi yavaş ilerliyordu. Belki de ona bıraktığım kâğıtları bulamamış ya da bulup umursamamıştı. Derin bir nefes alırken hüznün ruhumu ele geçirmesine izin verdim. Tam o sırada bir umut kondu saklandığım çalılıklara. Üzerindeki siyahlığın arasında kahverengi çizgileri vardı kuşun. Benim ona bu kadar yakın olduğumdan habersiz, gagasını açıp şarkı söylemeye başladı ormandaki dostlarına. Kuşun ağzından çıkan sesler dünyanın en güzel melodisi gibi geldi kulaklarıma. Sanki bana *Yapabilirsin!* diyordu. Dudaklarıma yayılan sessiz bir gülümsemeyle biraz daha inceledim kuşu.

Minik ayakları ile bir daldan diğerine geçerken beni gördü. Söylediği şarkıyı yarıda kesip o da beni incelemeye başladı. Birkaç daldan daha sıçradıktan sonra, yüz hizamdaki çalılardan birindeydi artık. Minik kafasını bir sağa bir sola yatırırken birkaç ses daha çıkardı. Onu ürkütüp kaçırabileceğimi düşünerek hiç hareket etmedim.

O kadar siyahlığın arasındaki kahverengi çizgileri, kafasını her hareket ettirişinde dans ediyordu sanki vücudunda. Minik gözlerine baktığımda, dünyayı onun gibi görmek istedim. O çok sevdiğim bulutların arasında özgürce uçmayı, rüzgârı hissetmeyi istedim. Kuşun özgürlüğünü kıskanarak, sağ elimi biraz açıp ona uzattım. Elim yavaşça ona doğru ilerlerken, kanatlarını her iki tarafa doğru açıp gerdi. Kanatları kapandığında, ona doğru uzattığım elime bakıp kafasını yana yatırdıktan sonra arkasını dönüp uçtu ait olduğu yere. Gökyüzüne. Havada kalan elimi gülümseyerek indirdim ve o minik kanatları bulutların arasından kaybolana kadar onu izledim. Bulutlar onu görmemi engellediğinde, elimdeki minik sarı oyuncağa tekrar baktım. Gözlüğü vardı oyuncağın. Mavi bir tamirci pantolonu ve siyah ayakkabıları. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı aynı zamanda. Milyonlarca 'Çılgın Hırsız' karakterinden bir tanesiydi.

Kuş bir işaretti benim için. Belki de son bir şans, son bir umuttu gelişi. Belki de bu defa çıkamazsam karşısına, o da uçup gidecekti. Emin olarak tekrarladım.

"Şimdi gelecek ve karşısına çıkacağım."

Kendimi karamsar düşüncelerle yıpratmadan önce onu görmem gerekiyordu. Ege ağaçların arasından meydana çıktığında, nefesimi tutup çalılıkların arasından onu izlemeye başladım. Hayranlıkla etrafına bakıyordu. Ağaçların doğal yollardan oluşturduğu yuvarlağın başındaydı. Koşmuş olmalıydı ki nefes nefeseydi.

Sakin ol! diye tekrarladım kendi kendime. *İşte geldi...* Bir elindeki kâğıda bakıyordu, bir ağaçlara. Onu görmemle

hızlanan kalbim, patlayacak gibiydi. Defalarca sınıfta, kampta yan yana gelmemize rağmen böyle heyecanlanmamıştım. Çünkü o beni tanımıyordu. Blogger'daki kızı tanıyordu. Asıl ben, tehlikeliydi. Ama hazır hissettim kendimi o an. Her şeyi, herkesten sakladığım şeyi anlatmaya hazırdım. Heyecandan terleyen ellerimi şortumun üzerine silip oyuncağı sıktım. Ege'ye baktığımda, hâlâ bakması gereken yönü görmüş değildi. Yüzünü buruşturup arkasını döndü.

"Gitme!" diye fısıldadım. Sanki sesimi duymuş gibi tekrar arkasını dönüp etrafına baktı. Meydanın tam ortasına geldiğinde, derin bir nefes alıp oturdu. Ellerini yere yaslarken gözlerini kapatarak başını gökyüzüne çevirdi.

"Hadi, Ege... Tam karşında. Bul orayı. Lütfen."

Tam o anda, gözlerini gökyüzünden ayırıp karşısındaki ağaçların arasına gizli kayalığı gördü. O güzel gözleri sevinçle parlarken, dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Oturduğu yerden kalkıp kayalığa doğru ilerlerken ben de gülümsedim. Kayalığın önüne vardığında yerdeki kâğıdı alıp açtı.

Selam! yazısını gördüğünde gülümsediğine emindim. Çünkü ben de gülümsüyordum. O, kayalığın biraz daha yukarısına çıkıp görmesini istediğim o muhteşemliği gördüğünde, biraz zaman kazanma fırsatım vardı. Beni, görmesini istediğim yerde görecekti. Yavaşça ağaç dallarının arasından kayalığın yukarısına tırmanırken, ben de içine saklandığım çalılıktan dışarıya çıktım. Ağaç dallarının arasında kaybolduğunda, beni görmesi imkânsızdı artık. Yavaş hareket etmeye dikkat ederek, az önce onun olduğu meydana çıktım. Ona doğru attığım her adım o kadar keskindi ki, ayağımın altında ezilen her bir çalının, otun sesini duyuyordum sanki. Tırmandığı kayalığın önüne geldiğimde sessiz bir nefes alarak ciğerlerimi şişirdim.

"Geldim işte," dedim sessizce. "Şimdi arkana bak." Ona bıraktığım son notu okuduktan sonra, kayalıktan aşağıya inip yanıma gelecekti. Heyecanlanmamaya odaklanarak sessizce

bekledim kayalığın önünde. Sonra bir şey oldu. Arkamdaki ağaçların arasından yükselen bir çığlık duyuldu. Şaşkına dönerken, arkamda biri olup olmadığını kontrol ettim. Çığlığın sahibi muhtemelen Tuğçe'ydi. Onun çığlığı korku dolu bir sesle ormanda yankılanırken, Ege kayalığın üzerinden onun ismini haykırdı.

"Tuğçe!"

Olduğum noktaya kilitlenen ayaklarım kaçmak için savaş verirken, kayalığın kenarındaki çalılığın içine atlayıp kendimi sakladım. Ege'den başkasının olmaması gerekiyordu bugün burada.

"Ege!"

Tuğçe ona seslenirken, elimdeki oyuncağı düşürdüğümü fark ettim o an. Oyuncak, kayalığın önünde yerdeydi. O sırada, kayalığın yukarısından bir ses geldi. Düşme sesi. Ege'nin, "Lanet olsun!" dediğini duyduğumda, biraz daha büzüldüm çalılığın arkasında. Ege yuvarlanıp aşağıya düşmüştü. Aceleyle yere düşen gözlüğünü alıp, Tuğçe'nin sesinin geldiği yere doğru koşmaya başladı. Birkaç dakika olduğum yerde durduktan sonra, yere düşen oyuncağı almak için çalılıktan çıktım.

Kim bilir, belki geri dönerdi.

Onun ayaklarının altında kırılan küçük porselen oyuncağı ellerimin arasına aldım. Yerde kalan kırık parçaları toplarken, "Üzülme," dedim kendi kendime. "Üzülme, geri gelecektir." Yukarıda bıraktığım son notu alıp almadığını kontrol etmek için kayalığın yukarısına tırmandım. Not yerinde değildi. "Gelecek işte," dedim elimdeki oyuncağın kırık parçalarını sıkarken.

Ama gelmedi. Kendi içimde, kendime bıçaklar batırmama engel olmadı. Bir saat... İki saat... Üç saat...

Gelmedi. Bir damla gözyaşı, kırılan oyuncağın üzerine düştüğünde gelmeyeceğini anladım. Doğrulup, az önce onun baktığı manzaraya baktım bir iki dakika. Onun karşısına

çıkamazsam diye son bir kâğıt bırakmıştım. Şimdi o kâğıt ondaydı. Ağlamamaya konsantre olarak gözümdeki yaşları sildim. Bugün de olmadı... Ama o son kâğıtta yazanları okuduğunda beni o bulacaktı. Doğru yöne, doğru şekilde bakarsa.

Gözlerimi silerken histerik bir kahkaha döküldü dudaklarımdan.

"Üzülme," dedim yeniden. "Hem oyun daha bitmedi ki."



Ege'den...

Bazen *Ben ne yapıyorum?* diyorum kendi kendime. İçimde kopan fırtınalar neden bir tek bana zarar veriyor diye düşünüyorum. Kampa geldikten sonraki hayatım, fragmanı komik olan ama kendisi komik olmayan bir film gibiydi. Basit bir hayatı olan, arkadaşı olmayan, günlerini bilgisayar başında yazarak ya da film izleyerek geçiren biriydim. Heyecan ve gerilim kelimeleri yoktu hayatımda. Fakat okulun son günü bir güneş doğdu kızlar tuvaletinde. Ejderhanın önce saçları boynuma düştü, ardından kafası omzuma... Ejderhayı öptüm sonra. *Buldum işte!* dedim kendi kendime.

Otobüsle buraya geldiğimde, hayatımda önemli bir rol oynayan internet arkadaşımla aynı okulda olduğumu öğrendim ve biraz daha heyecan girdi hayatıma. Ejderha yalanlarıyla beni yakarken, o ışık olmaya çalıştı bana. Ama inanmadım. Ejderhanın ateşi o kadar sıcak ve karanlıktı ki, önümü bile göremedim. Buzların istila ettiği kalbimi eritip, en güzel yerine bıraktı ateşini. Bir süre ısıtırken beni, sonrasında yakmaya başladı. Acıttı. O beni acıtırken, ben de az sonra yüzünü göreceğim arkadaşımın canını yaktım güvenmeyerek.

Şimdi arkana bak.

Elimdeki kâğıdın son katını açtığımda öleceğimi sandım. Kalbimin pompaladığı kan, ağrı yapmaya başladığı an döndüm arkama. Kapattığım gözlerimi yavaş yavaş araladığımda,

görüş hizamdaki dallardan birine bağlanmış bir kâğıt daha gördüm. Az önce tırmandığım kayalığın alt kısımlarından bir hışırtı geldi ama umursamadım. Bağlandığı ipten çözdüğüm kâğıttı benim için önemli olan. Herhangi bir yerinde not var mı diye inceledim kâğıdı. Dörde katlanmış ilk parçasını açarken, acı dolu bir çığlık sesi geldi kulaklarıma. Tuğçe'nin sesi korku doluydu. Sesin geldiği yöne doğru bağırdım.

"Tuğçe!"

Korku dolu sesi bu kez ismimi haykırdı.

"Ege!"

Kâğıdı cebime koyup, hızlıca kayalıktan inmeye başladım. Attığım adımların, nereye bastığımın bir önemi yoktu o an. Zaten patlayacak olan kalbim, ejderhanın sesini duyduğumda artık göğsüme sığmayacak gibiydi. Asılı olduğum kayalıkta bir saniye bekledim ve bir sonraki adımımı dikkatli bir şekilde attım. Ayağımı güvenerek koyduğum kayanın çıkıntısı beni kandırıp ufak parçalara bölünürken yuvarlanmaya başladım aşağıya doğru. Yere sert bir şekilde yüzüstü çakıldığımda, Heiley17'nin hediyesi olan güneş gözlüğü biraz öteye düştü.

Sen kesin maymundan beş dakika önce doğdun. Artık eminim, kanka.

İç sesimi umursamadan gözlüğü alıp ayaklandım. Ayağa kalktıktan sonra koşmak için atığım ilk adımda, ayakkabımın altından bir camın kırılması gibi bir ses geldi. O kadar hızlıydım ki, geriye dönüp bakmak için çok geçti artık. Meydanı hızlı bir şekilde aşıp Tuğçe'ye seslendim.

"Tuğçe! Neredesin?" Etrafımdaki ağaçlara bakarak ismini tekrarladım. "Tuğçe!"

Tuğçe'nin her cevap vermeyişinde, içimdeki heyecan kaybolup yerini korkuya bırakıyordu. Buraya geldiğim yoldan geriye doğru, bana cevap vermesini beklemeden koşmaya başladım.

"Ege! Buradayım."

Meydandan epeyce uzaklaştığımda, Tuğçe'yi bir kayanın dibinde otururken buldum. Kızıl saçlarındaki birkaç ot parçasını temizlemeye çalışıyordu. İyi olduğunu görünce, ellerimi dizlerime koyarak ciğerlerime giden oksijen miktarını azalttım.

"Ne oldu, iyi misin?"

Tuğçe korku dolu gözlerini bana odakladı. "Seni takip etmeye çalıştım. Ama o kadar hızlıydın ki yolumu kaybettim. Sonra..." Titreyerek, "Iyy!" dedi. "Sonra büyük bir çalılığın arasına girdim yanlışlıkla. Oradan çıkınca nefes almak için buraya geldim."

Derin bir nefes verip yanına oturdum.

"Çok büyüktü ama öldürdüm galiba," dedi yeri göstererek. Bir yandan diğer eliyle boynunu kaşıyordu. "Boynumdaydı. Minik ayakları gıdıklamasa anlamayacaktım bile."

Neyi gösterdiğini anlamayarak yere baktım. Oturduğu yerden kalkıp, eline aldığı bir dalı uzatarak, görmemi istediği şeyi gösterdi.

"Bak işte."

Yerdeki minik örümceği gördüğümde gözlerimi devirdim.

"Ay, hâlâ kıpırdıyor!"

Elindeki dalı korkuyla örümceğe batırdı. Gözlerim şaşkınlıkla büyürken, taştaki yerine dönüp başını omzuma koydu.

"Geldin. Sesimi duyup buldun beni."

"Kötü bir şey oldu sandım."

Tuğçe, kamptan bu kadar uzakta ne yaptığımı sorduğunda, onu koşuya çıktığıma ikna etmek çok zor oldu. Yalan söylemeyi başaramayan biri olarak, her seferinde bir şekilde yakalanıyordum.

Kampa doğru dönüş yoluna girdiğimizde "Beni neden affedemiyorsun, Ege?" diye sordu.

Sorusuna cevap vermeden adımlarımı hızlandırdım. Arkamda kaldığı için koşarak bana yetişip koluma girdi.

"Bir hataydı. Evet... Belki de intikam almak istedim ondan."

Girdiği kolumda benimle aynı hızda yürümeye çalışırken tökezledi. Sert bir şekilde tutup dengesini bulmasını sağladım.

"Ama sonra, senin aslında göründüğün gibi olmadığını anladım."

Beni durdurup ona bakmam için eliyle yüzümü çevirirken, diğer elini kalbimin üzerine koydu.

"Hiç mi yerim yok artık burada?"

Gözlerimi delip geçen ve her bakışımda içimde bir yerlerde yaşayan milyonlarca karıncayı harekete geçiren o gözlere baktım.

"Fazlasıyla."

Elini kalbimin üzerinden çekip, tekrar arkamda kalmasını sağlayarak yürümeye devam ettim.

Kazığı bir kez atan, ikinciyi daha derine batırır. Yine de sen bilirsin.

Hüsnü'ye hak vererek kafamı salladım. Tuğçe yeniden koşup bana yetişti.

"Bugüne kadar istediğim her şeye sahip oldum. Neden sana olamıyorum?"

"Çünkü canımı yakıyorsun. Sanki böyle iğnelerin var tırnaklarında. Sen sevgiyle okşadığını sanıyorsun ama acıtıyor yaptıkların."

Kamp alanına girdiğimizde, Tuğçe üzerini düzelterek göğsünü dikleştirdi. "Ben güçlü biriyim, Ege."

Kamp alanının ortasında beni tekrar durdurup önüme geçti. "Bir yolunu bulurum, beni yeniden sevmeni sağlarım." Bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi azalttı. "Çadır kurmaya gittiğimiz o hafta sonu yaşanan her şey gerçekti." Yüzüne bir gülümseme yerleştirip, biraz daha yaklaştı.

Çadırın içinde bana kahve getirdiği o anı hatırlayıp ben de gülümsedim.

"Gördün mü? Gülüyorsun. Gerçekti işte."

Son bir adım attığında, aramızdaki mesafe yok denecek kadar azalmıştı. Nefesimi tutup bekledim. Yüzünü yavaşça

yüzüme yaklaştırdı. Biraz daha... Yüzlerimiz arasındaki mesafe kapandığında, ejderhanın ateş saçan gözlerine bakmamak için gözlerimi kapadım. Yüzümde hissetmeyi beklediğim nefesini kulağımda hissettim.

"Bir yolunu bulacağım," dedi ve koşarak uzaklaştı yanımdan.

Gözlerimi açtığımda etrafımda kimse yoktu. Eksik bir şeyler varmış hissine kapılarak kaldığım ağaç eve yöneldim. Akın ortalarda görünmüyordu. Evin kapısını açıp içeriye girdikten sonra soyunup akşam yemeğine kadar uyumayı planlayarak yatağa uzandım.

"Oğlum, uyansana lan!"

Akın kendi yatağındaki tişörtlerin üzerine uzanmış, eline aldığı tişörtleri bana atıyordu. Yatakta doğrulup, sırtımı bazanın başlığına yaslayıp baygın gözlerle ona baktım.

"Sonunda!"

Elindeki son tişörtü bana atarken ayaklandı. Yüzüme gelen tişörtü alarak ona baktım.

"Haydi, akşam yemeğine gidiyoruz. Dersler bayağı bir kaynayacak şu yaz eğlencesi dalgasına."

Söylediklerini anlamayarak kalktım yataktan. Ben giyinirken devam etti.

"Şu, uçağa binse panik yaratacak Yağız'la atıştık gene sen uyurken."

Tişörtü kafamdan geçirdikten sonra giyinmeyi yarıda kesip ona döndüm. "Kavga mı ettiniz?"

"Yok yahu, ne kavgası! Sidik yarıştırdık sadece."

Evden çıkıp yemekhaneye giderken, Akın kamp gündemini anlatıyordu. Bir ara, yemekhaneden çıkan Tuğçe'yi gördüm. Elindeki bir poşetle, kaldığı eve doğru koşuyordu. Ona bakmamaya çalışarak Akın'a odaklandım.

"Sen uyurken koşuya falan çıktım ben de. Geçen yıl böyle değildi burası. Ne koşu yolu vardı, ne diğer binalar. Dutluktu yani buralar."

Bir his vardı içimde. Eksik bırakıp tamamlamadığım bir şey. Unuttuğum bir şey.

"Oğlum, konuşsana!"

"Açlıktan midem karnıma yapıştı. Bir yemek yiyelim de."

Yemek sırası bize geldiğinde, Akın önüme geçip elini tezgâha dayayarak Gülsüm Anneye baktı.

"Annem, özledin mi beni?"

Kadın da aynı şekilde ellerini tezgâha koyup, sinsi sinsi gülerek ona baktı. "Özlemem mi? Gel şuraya!"

Neler döndüğünü anlamayarak, kollarını açıp Akın'a sarılan kadına baktım.

"Bu yeni öğrenciler çok sönük. Eğlenmek de yok kimsede. Bazıları var, sanki üzerine Yunanlar işemiş. Götlerini başlarını deldirip, kaşlarına, dudaklarına küpe taktırmışlar."

Gotiklerden bahseden kadın gülerek Akın'ın yanaklarını sıktı.

"Ben geldim, annem. Eğleniriz artık," diyerek göz kırptı kadına. Arka sıralardan Yağız, beklemekten sıkılıp laf söylemeye başladığında Gülsüm Anne ve Akın dönüp iğrenir gibi baktılar ona. Akın hemen saldırıya geçti.

"Oğlum, baban insanlık tarihinde dikilemeyecek kadar büyük bir yara açmış. Açığı nasıl kapatabiliriz, onun kritiğini yapıyoruz."

Sırada bekleyen diğer öğrenciler kıkırdarken, Yağız önünde bekleyenleri iterek, herkesin bir önündekini itmesine sebep olan bir dalga yarattı. Akın tabağına aldığı elmayı ısırıp, tezgâhtaki diğerlerinin yanına geri bıraktı.

"Bunu da buraya bırakıyorum. Senin için."

Arkama baktığımda sinirden köpüren Yağız, Akın yerine bana saldırmaya karar verdi bu kez.

"Sen ne bakıyorsun, Gözlük?"

Tam cevap verecekken, yemek kuyruğunda biriken kalabalık sabırsızlanıp birbirini ittirmeye başladı. Arada kalan Yağız ve Mete kalabalığı yararak sıradan çıktı.

Yağız kalabalığa bakarak bağırdı. "Hangi şerefsiz elledi lan beni!"

Yemeğimi alıp masaya doğru ilerlerken Yağız'a döndüm. "Tabii millete arkanı daya, sonra iftira at."

Yağız bir an yüzüme baktıktan sonra, sırada bekleyenleri umursamayıp en öne geçti ve tabağını doldurup masasına yöneldi. Yemeğine başlamadan önce bana sataşmayı ihmal etmedi.

"Gün gelecek, insan içine çıkmaya yüzün kalmayacak, Gözlük. Yakında, Gözlük... Yakında."

Kafamı sallayarak yemeğime gömüldüm. Ama Hüsnü benim yerime devam ediyordu.

Kesin önceki hayatında hıyardı da, cacığa doğramayı unuttular bunu, kanka.

Yağız ve ekibi kısa süre sonra yemekhaneden çıktı. Bizse hâlâ yemeğimize devam ediyorduk.

Akın'a dönüp, "Gülsüm Anne ile kamp dışından da mı tanışıyorsunuz?" diye sordum.

Akın, "Hayır," dedi. "Burada tanıştık. Çok iyi biridir, sen de seversin."

Yemeğin kalan kısmı sakin geçti. Akın benden önce yemeğini bitirip kalktı. Kafamı kurcalayan düşüncelerden bir türlü kurtulamıyordum. Tabağımda kalan yemekle, yemekhane kapanana kadar oyalandım. Belki bir yürüyüş iyi gelir diye düşünerek ayrıldım yemekhaneden. Göl kenarına gitmeye karar vererek yönümü oraya çevirdim. Yola koyulmadan önce, kaldığım ağaç evden kulaklıklarımı almayı ihmal etmedim. Karanlığı sevmeye başlamıştım sanırım. Gündüzleri sahte gülüşler yankılanıyordu etrafta. Geceyi iyi insanlar severdi. Göle giden kestirme yola girdiğimde, artık tamamen kendimle baş başaydım. Zaman zaman kendimle baş başa kalmak kötü hissettirse de, çoğunlukla iyi geliyordu.

Doğacak güneşin hiçbir şey ifade etmediği günlerde hep karanlığa sığındım. Sinsi bir yılan gibi aklıma düşen düşünceler

de olsa, bazen iyi geliyordu işte. Güvende hissetmemi sağlıyordu belki. Belki de, kendi kendime konuşmaktı özlemini çektiğim. Derin bir nefes aldıktan sonra, sesli bir "Of!" bıraktım karanlığın içine. Sesim dağılırken havada, kulaklıklarımı taktım. Müzikle birlikte kaybolmadan gecede, gölün kenarına çıkıp kayalardan birinin üzerine oturdum. Yaktığım sigaraya bakıp küllerindeki kızıllığı izledim.

"Beni özledin mi aşkım?"

Gülümseyerek baktım sigaraya.

"Biliyorum. Ben de seni ve sessizliğini özledim."

Suya düşmemek için dikkatlice hareket etmeye çalışarak uzandım kayalığın üzerine. *Neyin var?* sorusu sorulmasın diye yüzüme yerleştirdiğim yalandan gülümsemelerimi de bir kenara bırakıp, sadece gökyüzüne baktım. Kulaklığımdan gelen sesleri biraz daha arttırırken, kendimi gölün kenarına ateş yakıp etrafına oturan Gotiklerin seslerinden de tamamen uzaklaştırdım. Geçen dakikalar boyunca, aradığım sessizliği ve huzuru bulmanın mutluluğunu yaşadım. Dinlediğim şarkı sona gelirken kulaklığımı ve telefonu çıkarıp yanıma koydum. Ayağa kalkıp üzerimdeki tozu silkelemeye çalışırken, cebimden kayanın üzerine düşen kürdanları fark ettim. Tam onları toplamaya başladığım sırada Evrim hemen arkamdan bağırdı.

"Selam!"

Korkuyla bir adım geriye sıçradığımda dengemi kaybettim. Kayalıktan düşmemek için tutunacak bir yer bulma umuduyla ellerimi öne doğru uzattım. Kolundan yakaladığım Evrim, benimle birlikte suya doğru süzülürken korku dolu bir çığlık attı. Suyun yüzeyine çıktığımda, Evrim kocaman bir gülümsemeyle yüzüme bakıyordu.

"Su çok güzelmiş! Berçin, haydi sen de gel!"

Kayalığın tepesinden kahkaha atarak bize bakan Berçin bir adım geriledi. "Ay, hayatta gelmem!"

Berçin'in itirazıyla Evrim'e göz kırpıp, kayalığa doğru ilerledim. Kayalığın dibine ellerimi dayayıp Berçin'e, "Oradan bir kürdan versene bana," dedim. Uzattığı kürdanı alacağımı düşünen Berçin'i bir hamlede suyun içine çektim.

"Öf ama ya!" dedi bana su sıçratarak.

Evrim de benimle paralel olarak su atmaya başladı Berçin'e. Uzaktan bakıldığında Evrim'le ben, misafir çocuğunu patakladıktan sonra şebeklik yapan ev sahibi gibi görünüyor olmalıydık. Bir süre daha suyun içinde kaldıktan sonra kayalığa çıktık. Onlara bakıp gülümsedim. Kampın bana kattığı iyi şeyler arasındaydı ikisi de. Hafif bir rüzgâr estiğinde titreyerek kendime geldim.

"Akın Gotiklerin yanına gitti, Gözlük. Eğlence var galiba," dedi Evrim, ateş yakıp etrafına oturan Gotikleri göstererek. Sırılsıklam bir şekilde Akın'ın yanına gittiğimizde, tahmin etmediğimiz bir manzarayla karşılaştık. Akın, onların yanına oturmuş sohbet ediyordu. Islandığımızı gördüklerinde garip garip bakan Gotiklerin yanına oturduk. Akın, gitar çalan çocuğun elinden aldığı gitarla oynamaya başladı.

"Ajdar mı istersiniz, İsmail YK mı?"

Gruptan çıkan isyanlara Evrim ve Berçin de katıldı.

"Aman iyi be!" Akın az önce gitar çalıp şarkı söyleyen çocuğu işaret ederek devam etti. "Al kanka, sen devam et. Headbang yapalım biz de," dedi.

"Ayin yapıyor, cemaatçi falan bunlar diye şikâyet gelirse ben karışmam."

Berçin ıslanan saçlarını iki eliyle sıkarken Akın'a baktı.

"Oğlum, bu tiple gülen cemaatine girsen, cemaat gülmeyi bırakır."

Kalabalık kahkaha atarken, Akın ayağa kalkarak Berçin'i alkışladı. Gitarı alan çocuk kılıfına koymadan önce, "Başka Ajdar söylemek isteyen yoksa topluyorum," diye seslendi ateşin etrafında oturanlara. Daha önce ormanda şarkı söylememe

şahit olan Berçin'e bakarak büzüldüm. Yüzünde beliren sinsi bir gülümsemeyle dudakları aralandı.

"Ege söylesin!"

Herkesin yüzü bana dönerken gözlerimi kapadım.

"Hayır!"

"Hadi hadi!" dedi Evrim heyecanlanarak.

Dakikalar süren ısrarlardan sonra, cebimdeki ıslak kürdanlardan birini ağzıma attım. "Tamam."

Gotikler dâhil olmak üzere, Evrim, Berçin ve Akın, "Ooo!" diye bağırarak gaza getirmeye çalıştılar beni. Ama daha şimdiden ağzıma attığım kürdanın ucu çiğnemekten helak olmuştu. Bırak birinin karşısında söylemeyi, annemin yanında bile söylemedim hiç. Bana uzatılan gitarı, terleyen ellerime alarak kontrol ettim.

Kestane gürgen palamut...

Hüsnü'ye aldırmayıp, birkaç ses nota kontrolü yaptıktan sonra, gözlerimi kapatıp aklıma ilk gelen şarkıyı, Siya Siyabend'in bir parçasını söylemeye başladım.

Şu dünyaya niye geldim, niye geldim yâr, niye geldim?
Bin yıl pervane gezip yabana geri geldim.
Yabana geri geldim...
Kim ardımdan seslendi, seslendi yâr, seslendi?
Gönlüm cahil heveslendi, yâr koynuna mı?
Yârin koynuna mı?
Dost yoluna mı?
Soluğuna mı?

Kimseden ses çıkmayınca korkarak gözlerimi açtım. Çalmaya devam ederek, Berçin ve Evrim'e baktım. Her ikisi de elleriyle dizlerini sarmış, bana bakıyordu. Diğerleri de bir şey söylemeden beni izliyorlardı. Rahatlayarak derin bir nefes aldıktan sonra nakarat kısmını söylemeye başladım.

Belki cahil yaşadım, yaşadım yâr, yaşadım...
Belki cahil yaşadım, yaşadım yâr, yaşadım...

Bilmem şu dünyaya niye geldim. Niye geldim yâr, niye geldim.

Tekrar kısmında, ateşin etrafında oturan herkes eşlik etmeye başladı.

Bilmem şu dünyaya niye geldim. Niye geldim yâr, niye geldim.

Şarkının kalan kısmını onlarla birlikte söylerken, son kısımda herkes sustu. Onlar susarken, benim aklımda sözlerden dolayı sadece bir kişi vardı.

Tenim alev, alev yandı. Yandı yârim oy...

Tenim alev, alev aldı. Alev aldı yârim...

Ejderhayı aklımdan uzaklaştırırken kalabalıktan bir alkış yükseldi. Utanarak gözlerimi yere çevirip gitarı sahibine uzattım.

"Kanka, ebenin etkisi Satürn'den daha fazlaydı galiba. Muhteşemdi!"

Kalabalık da onu onaylarken, aşırı ilgi görmek fazla gelmiş olmalıydı ki, konuşurken kekeledim.

"Be-ben arada evde yalnızken çalıyordum sadece."

"Bir kanatlarını çıkarıp uçmadığın kaldı. Ne bu mütevazılık?"

Cebimdeki ıslanmış kürdanlardan bir tane daha çıkarıp ağzıma atarken, Gotiklerden bir kız gözlerini büyüterek bana baktı.

"Bir saniye... Kanatların mı var senin?"

Kızın yüzündeki şaşkın ifadenin aynısı ile baktım suratına. Kızın sorusuna Evrim, Berçin ve Akın da şaşırmış olmalıydı ki, hepsinin ağzı bir karış açıktı.

Gotikler gülerken, gitarın sahibi çocuk araya girdi. "Ekin'e aldırmayın, hep böyledir."

Ekin denilen kız, tek eliyle kaşındaki piercing ile oynarken dudaklarını büzdü. "Yok muymuş yani kanatları?"

"Yokmuş," dedi gitarın sahibi.

Akın'ın gözleri kıza bakarken ışıldıyor gibiydi. "Bir daha sorsana," dedi kıza doğru emekleyerek.

Kız gülümseyip bana baktı. "Bir saniye... Kanatların mı var senin?"

Akın kıza biraz daha yaklaştı. Kız fazlasıyla iyimser biriydi sanırım.

Bu yaşına kadar, gökkuşağı sıçan atların üstünde gelmiş galiba, kanka. Bu ne saflık?

Hüsnü'ye aldırmadan Akın'ı izlemeye devam etim. Emekleyerek kızın yanına kadar gidip, gözlerinin içine baktı.

"Bir daha söyle."

Kız nefesini tutmuş, Akın'ın tam gözlerinin içine bakıyordu. Berçin ve Evrim, Akın'ı ayaklarından tutup geri çekmeye başladılar. Akın kurtulmaya çalışırmış gibi yaptı ama onu sürüklemelerine izin verdi.

Ekin yanındaki kız arkadaşına dönüp, "Kanatları yokmuş galiba," dedi. Ateşin başından kalkıp Akın'ı sürükleyen Berçin ve Evrim'e katıldım. Akın pes etmemiş kıza sesleniyordu.

"Yarın bul beni!"

"Kuşum, osuruğun mu düğümlendi? Ne yapıyorsun sen?"

Berçin'in sorusuyla Akın dönüp ona baktı. "Evlenirim ben o kızla."

"Ekin fazlasıyla saf bir kız. Başkasını buluruz kuzum sana."

Akın olduğu yerde tepinirken aralarına katıldım. Ellerini göğsünde birleştiren Akın dudaklarını büzdü.

"Bana ne, ben onu istiyorum!"

İkna etmeye çalıştığımız Akın, bir süre daha küçük bir çocuk gibi diretmeye devam etti. Berçin ve Evrim'le ayrılıp ağaç eve girdiğimizde elini omzuma koydu.

"Bulurum ki ben onu. Gerekirse elimde bir kilo muzla giderim buluşmaya."

Yatağıma geçip uzandım.

"Muz ne alaka?"

O da kendisini yatağının üzerine attı.

"Kilosu on lira, kanka. Gösteriş yapmak lazım arada."

Islanmış kıyafetlerimden kurtulmak için banyoya girdim. Şortumun cebindeki kürdanları boşaltırken elim varlığını unuttuğum kâğıda gitti.

"Siktir!"

"Ne oluyor lan?"

Banyonun kapısını açıp Akın'a seslendim. "Yok bir şey."

Kapıyı kapattıktan sonra, ıslandığı için üzerindeki yazıları dağılan kâğıdı saç kurutma makinesiyle kurulamaya çalıştım. Kurutma işlemi bitince hızlıca banyodan çıkıp, yatağımın başucundaki sigara paketinden bir tane alıp dudaklarımın arasına yerleştirdim.

"Neyin var?"

"Yok bir şey ya. Sigara içip geliyorum ben."

Hızlıca ağaç evden çıkıp etrafından dolandıktan sonra, camın altına oturdum. Üzerimde sadece şortla oturduğum toprak zemin rahatsız etse de, telefonun ışığını kâğıda tuttum. İçeriden almayı unuttuğum çakmağı umursamadan, ağzımda yanmamış bir sigarayla öylece kâğıda baktım. Yazının birçoğu ıslandığı için bozulmuş olsa da, son cümleler çok net okunuyordu.

Sahneye çıkmalısın. İnsanlara, sandıkları gibi biri olmadığını göstermelisin.

Heiley17'nin ne söylemeye çalıştığını anlamayarak okumaya devam ettim.

Ve sana arkana bak dediğimde, beklediğin yerde bulamazsan beni aldırma. Sahneye çıktığında, ben de orada olacağım.

Kampta yapılacak yaz eğlencesinden bahsettiğini anladığımda, vücudum gerildi. Yazının baş kısımlarını okuyamadığım için sinirlenirken, Tuğçe'nin yanına gitmeseydim belki de onu göreceğimi fark ederek elimle kafama vurdum.

"Gerizekâlı Ege! Aptal Ege!"

Bu aptallığını hamile bir kadın görse, telaştan çocuğunu düşürür, kanka.

Bu kez iç sesime hak vererek oturduğum yerden kalktım. Yavaş adımlarla ağaç evin kapısına geldiğimde, kapının tam önünde, onun bıraktığına emin olduğum bir not daha buldum. Farklı olan bir şey daha vardı. Not, lacivert renkli peçeteye sarılmış bir şeyin üzerine yaslanmıştı. Notu ve peçeteyi yerden alıp etrafıma baktım.

Ağzındaki sigara ne kadar sakin duruyor. Ben olsam tutuşurdum.

Ağzımdaki sigarayı alıp kulağımın arkasına yerleştirdim. İzlendiğimi anladığımda etrafıma bakındım ama ormanda, garip bir ses çıkaran kuştan başka bir şey yoktu. Lacivert peçetenin içini açtığımda, kırık porselen parçalarını gördüm. Ne olduğunu anlamaya çalışarak parçaları inceledim. Sarı bir bibloydu sanırım elimdeki. İçeriye girip yatağıma oturduğumda Akın çoktan uykuya dalmıştı. Parçaları yatağın üzerine dağıttığımda, bir kâğıt daha çıktı peçetenin altından. Kâğıdı aldım ve okumaya başladım.

Bugün oradaydım. Terleyen saçlarının arasından süzülen ter damlalarının boynuna düşmesini izledim. Bahsettiğim yeri bulamayacağını sanıp meydanın tam ortasına oturduğunda, gökyüzüne baktığını gördüm. Son kâğıt için yukarıya çıktığında, elimde belki de şu anda yatağının üzerine önemsiz bir şey gibi attığın gözlüklü biblonun kırılmamış hali ile bekliyordum. Sonra ona gittin. Ama benim oyunum bitmedi. Şimdi söyle bana; kendini kaybettiğin bir anda, küçük bir çocuk çıksa karşına... Sana doğrulttuğu oyuncak tabancası ile ateş edermiş gibi yapsa, ölü taklidi yapar mısın? Yoksa öldü mü benim tanıdığım Gözlük'ün ruhu?

Yakmayı unuttuğum sigarayı kulaklarımın arasından alıp yakarken, derin bir "Oh!" çektim. Umursanmamanın, insanlar tarafından bir hiçmişsin gibi davranılmasının ne demek olduğunu en iyi ben bilirdim. Gözlerim uykuya teslim

olmadan önce, kırık parçaları komodinin üzerine yerleştirip sigaramı söndürdüm. Sonra yarı ölü hali olan uykunun beni karanlığına çekmesine izin verdim.

Sabah biraz gecikerek yemekhaneye gittiğimde, herkesin toplantı salonunda olduğunu öğrenip oraya yöneldim. *Artık pişman olacağım şeyler yapmayacağım,* dedim kendi kendime. *Ya da onu üzecek...* Kalabalık salona girdiğimde hızlıca Akın'ın yanına geçip, ön koltukta oturan Evrim ve Berçin'e selam verdim. Akın elindeki tükenmez kalemle koluna bir şeyler çiziyordu. Berçin arkasını dönüp, "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda, vekil öğretmen ve diğer öğrenciler salona girdi. Akın, yerine oturmak üzere olan Yağız'ı işaret ederek, koluna çizdiği şeyi Berçin ve Evrim'e gösterdi.

"Bu bir göt. Çirkin bir göt."

O sırada diğer eliyle, çizdiği resmin üzerine bir şaplak attı. Yerine oturmak üzere olan Yağız "Ahh!" diyerek sıçradığında, Akın öne doğru eğilip kızların kulağına, "Tabii ki de koltuğuna raptiye koymadım. Saçmalamayın!" diyerek hepimizin kahkaha atmasına sebep oldu.

"Oğlum, tokatlarım bak seni!"

Akın'a bağıran Yağız, koltuktaki raptiyeyi alıp bize doğru fırlattı.

"Kadir İnanır da milleti tokatlayarak seviyor. Belki bir gün ben de seni severim, bebeğim."

Attığım kahkahaya salondaki öğrenciler de eşlik etti. Yağız, Mete'nin elindeki defteri alıp Akın'a fırlattı. Kafasına isabet edip yere düşen defteri alan Akın, gülerek Yağız'a baktı.

"Seni sikerim ama bu kadar insana kötü örnek olmak istemiyorum."

Vekil öğretmen sinirli bir şekilde Akın'ı ve Yağız'ı uyardıktan sonra, yaz eğlencesinin detaylarını anlattı.

"Aranızda yetenekli öğrenciler olduğunu biliyorum. Bizim kampa yakın olan bir öğrenci kampı daha var. Eğlencenin olduğu akşam onlar da gelecekler. Henüz sahneye

çıkmak için başvuru yapan olmadı. Sahne alanlar, bir hafta derslerden muaf tutulacaktır. Okulumuzun korumamız gereken bir imajı var."

Derslere girmeyeceğini öğrenip kuduran öğrenciler isimlerini yazdırmaya başladıklarında, vekil öğretmen dolan listeyi kaldırıp salondakilere gösterdi.

"Var mı başka katılmak isteyen?"

Heiley17'nin istediği oyunu oynamayı kabul ederek elimi kaldırdım. Sessizleşen salonda gözlerin üzerime döndüğünü hissedebiliyordum.

"Ben varım."

Gerekli olan diğer duyurular yapıldıktan sonra salon dağıldı. Eğlence yapılana kadar, görevli olan öğrenciler aktif olarak kampta çalışmak zorundaydı. Yaz eğlencesi, kampta popülerlik yarışmasına dönüşmüş, gruplar yarışmaya hazırlanmak için dağılmıştı. Kahvaltıya için yemekhaneye giden Akın, Evrim, ve Berçin'e odadan bir şey alacağımı söyleyerek yanlarından ayrıldım. Heiley17'ye oyununu oynamayı kabul ettiğimi belirten bir mesaj bırakmalıydım. Ağaç evin kapısına ulaştığımda, izleniyormuş hissine kapılıp arkama baktım ama kimse yoktu. Dudaklarımı şaşırarak büzüp kapıyı açtığımda, yan taraftaki ağaçların arasından bir hışırtı geldi. İçeri girmekten vazgeçip etrafıma baktım.

Evin yanındaki ağaçların arasından beni izleyen bir çift göz gördüğümde, adımlarımı yavaşlatarak ona doğru yöneldim.



19

Ekin'i çalılıkların ardında, elinde bir kutu dolusu Ay Savaşçısı kartı ile bulduktan sonra şaşkınlığımı gizleyemedim. "Ekin? Ne yapıyorsun burada?"

"Akın'ı bekliyorum. Benimle oynayacağına söz vermişti."

Verdiği cevaba gülümsemeden edemedim. Ekin gibi insanlar, hayatta karşılaşılabilecek en mükemmel insanlardı. Kendi ütopyalarında yaşadıkları muhteşem hayatları vardı onların.

"Bana hemen geleceğini söylemişti." Kalkmasına yardım etmek için uzattığım elimi tutup ayaklandı. "Ee, neden burada bekliyorsun peki?"

Çalılıkların ardından çıktıktan sonra, ağaç evin önüne çöktü. Bakışlarını yere çevirdiğinde önüne düşen saçlar yüzünü kapattı.

"Çünkü saklanmam gerekiyormuş. Yoksa başka biri beni görüp, o yokken kaçırabilirmiş."

Saçlarını yana atıp, başını bana doğru kaldırdı. O an onun, yüzündeki piercingler olmadan eksik olacağını düşündüm. Sanki hep oradaymışlar gibi geldi. Bebekken bile... Gözümün önünde beliren piercingli bebek görüntüsünü kaybetmeye çalışırken o konuşmaya devam etti.

"Burada azılı suçluların olduğuna inanabiliyor musun? Ya yakalarlarsa bizi?"

"Şimdi," dedim gülümseyip yanına otururken. "Ben gidip Akın'a burada beklediğini söyleyeceğim. Ama saklanma sakın, olur mu?"

Kafasını tamam anlamında sallayınca, Akın'a haber vermek için yanından ayrıldım. Akın yemekhanede kahvaltısını yapıyordu.

"Siktir ya! İki saat önce söylemiştim ben onu!"

Akın ayaklanıp yemekhaneden koşarak çıkarken arkasından bağırdım.

"Ve burada katil falan olmadığına dair ikna et kızı!"

Heiley17'ye bırakmam gereken bir mesaj vardı. Ama bastırılamayacak kadar güçlü bir açlık duygusu geziniyordu içimde. Berçin ve Evrim'in olduğu masaya gidip tam karşılarına oturdum.

"Siz görevli olacak mısınız etkinlikte?" derken Berçin'in tabağındaki dilimlenmiş peynirlerden birini alıp ağzıma attım. Berçin bir tabağına bir bana bakarken sorumu Evrim yanıtladı. "Tabii ki katılacağız." Başımla onaylarken Berçin'in tabağındaki bir dilim ekmeği alıp üzerine reçel sürerek ağzıma götürdüm. Tam yiyeceğim sırada Berçin elindeki kahvaltı bıçağını bana uzatıp, ekmeği elimden kaptığı gibi ısırdı. Ağzı doluyken bir yandan bana çıkıştı gülerek.

"Uzak dur kahvaltımdan!"

Gülerek ellerimi geri çektim.

"Hangi şarkıyı söyleyeceksin?" dedi Evrim ağzına yeşil zeytinlerden bir tane atarken.

"Bilmem henüz karar vermedim," derken, Evrim'in kahvaltı tabağından peynir almak için hamle yaptım. Ama o da, bıçağını doğrultup gülerken, kahvaltılıkların olduğu mutfak tezgâhını gösterdi.

"Tamam tamam. Benim de yapmam gereken bir şey vardı zaten. Kahvaltınız sizin olsun."

Yanlarından gülerek kalkıp bir iki adım attıktan sonra geri döndüm. Ellerimi masaya dayayıp ikisinin gözlerine baktım. Onlar da aynı sertlikle bana bakıp gülmemek için kendilerini sıkarlarken, Berçin'in elindeki reçelli ekmeği ve Evrim'in meyve suyu dolu bardağını alıp kaçtım.

"Ya!"

İkisi de kızarak bana kükrerken, Evrim tabağındaki zeytinlerden birini bana attı.

"Paylaşmak güzeldir! Öğlen görüşürüz!"

"Of ya! Defol git şuradan!"

Kızgın bir şekilde bana çemkiren Berçin'e bakarken, onun hazırladığı reçelli ekmekten bir ısırık alıp, Evrim'in meyve suyunu kafama diktim.

"Bak sen şuna!"

"Görüşürüz!" dedim el sallayarak.

Ağaç eve geldiğimde kapının önünde kimse yoktu. İçerisi de boştu. Odaya girdikten sonra camı biraz araladım. Sonra da bilgisayarımın başına oturdum. Klavyenin üzerindeki tozları üflediğimde, yansıyan güneş ışığı ile dans etti tozlar odanın içerisinde. Bilgisayar açıldığında, kampın kablosuz ağına katılması bir iki dakikayı buldu. Bağlanmasını beklerken, yatağımın başucundaki komodinden sigaramı ve kül tablasını aldım. Heiley17'ye iletmem gereken bir mesajım vardı. Blogger sayfası açıldığında hızlıca kullanıcı adımı ve şifremi girdim. Bir ümit, arama bölümüne tıklayıp *Heiley17* yazdım. Ama yoktu.

Ekrana bakarken bir sigara yakıp kül tablasına yerleştirdim. Ona blogumda yayınlayacağım gönderiyle ulaşmayı deneyecektim. Sitenin 'Oluştur' kısmına girdim. Yazıya vereceğim başlığı düşünürken, kül tablasından aldığım sigarayı dudaklarıma götürüp dumanı içime çektim. Bilgisayara doğru üflediğim duman havada garip şekiller oluşturarak dağılırken, yazının başlığını yazdım.

BEN Mİ YANLIŞTIM, YOKSA KİMSE DOĞRULARIMI ÖĞRENMEK Mİ İSTEMEDİ?

Yazıya başlamadan önce birçok garip düşünce düştü zihnime. Okul, kamp ve diğer her şey... Ekrana bakarak gülümsedim ve yazmaya devam ettim.

Küçücük bir çocuğum belki de hâlâ. Ekran karşısında Taş Devri'ni izlerken, yediği çekirdekleri ağzında biriktiren... Annesinin hazırladığı, kek kalıbının dibinde kalan kek malzemesini sanki dünyanın en güzel yiyeceğiymiş gibi eline yüzüne bulaştırarak yiyen... Ama hayat ne Taş Devri'ndeki kadar eğlenceli, ne de annemin hazırladığı kekler kadar güzeldi.

Ekrana bakarken, televizyonun karşısına oturup, mutfaktan çaldığım kek kalıbını sıyırdığım o günü hatırladım. Annemin "Ay Ege! Yine mi ya!" deyip, üzerindeki önlükle mutfağın kapısından bana bağırdığı an geldi gözlerimin önüne. Beni gördüğünde gülmeden edememişti. Gözlüğünde kek hamuru olan, her iki elini de kalıbın içine sokmuş, ona bakarak gülen bir çocuk vardı çünkü karşısında. Kafamı sallayıp, sesimi ona benzetmeye çalışarak annemin sözünü tekrarladım. "Ay Ege! Yine mi ya!" Gülerek derin bir nefes verdikten sonra, parmaklarımı klavyenin üzerine koyup yazmaya devam ettim.

Yolumu bulmaya çalıştığım zamanlarda hep kayboldum karanlıkta. Bir şeye ya da birine ihtiyacım vardı içimdeki çığlıkları duyacak. Sonra sen geldin. Her şeyi bir kenara bırakıp, hepsine inat kelimelerinle sarıldın bir gözlüğün ruhuna. Göremediklerimi gösterip, duymadığım melodileri yerleştirdin kulaklarıma. Ne zaman kaybolsam karanlıkta, kendi ışığını bana doğrulttun kaybolabileceğini umursamadan. Ama yaptıklarım ve yapmayı istediklerim var benim. Zihnim oyun oynamayı bıraktı ve netleştirdi artık bazı şeyleri. Sana nasıl ulaşabileceğimi

bilmeden, şuursuzca yazıyorum buraya. Belki kelimelerim titriyor... Belki yaralılar ve sana ulaşmak için fazla kan kaybettiler. Belki... Belki... Belki yazdıklarımı okuyacak ve gülümseyeceksin bilgisayarının başında... Belki de sinirli bir şekilde kapatacaksın ekranı. Bu yazdıklarım seni ürkütmemeli. Ben, ikinci kez bir şeyin uğruna savaşma kararı aldım. İlki, kek kalıbı içindi; ikincisi, seni geri getirmek için olacak.

Bir şarkım var senin için. Dinleyecek misin? Yoksa tıkayacak mısın kulaklarını hiç yokmuşum gibi?

Ekrana bakarken, gözlüğümü saçlarımın arasına koyup gözlerimi ovaladım. Bitmek üzere olan sigarayı kül tablasında söndürürken, çalma listemi başlatıp sesi yükselterek yatağıma geçtim. Yaz eğlencesi için yapılacak işler vardı önümüzdeki günlerde. Görev dağılımları belirlenene kadar kapanabilirdim belki odaya. İhmal ettiğim antidepresanları çekmeceden alıp, başucumdaki komodinin üzerinde duran, kaç gündür orada olduğunu hatırlamadığım suyu içerek hapı yuttum. Bazen hiç olmadığım kadar iyi hissettiriyordu. Bazense, ruh haline göreydi sanırım. Kaybolmuş gibi hissettirdiği zamanlar çoğunluktaydı. Sevdiğim şarkılardan biri çalmaya başladığında, müziğin sesini biraz daha arttırıp gözlerimi kapadım. Dakikalar geçip giderken, içsel tartışmalarım bitmek tükenmek bilmiyordu. Günler öncesini düşündüm. Okulun kızlar tuvaletine kaçışımı, Tuğçe'nin ketçaba bulanan burnunu, otobüsten inerken gördüğüm Heiley17'nin mesajını, daha önce olmayan yeni arkadaşlarımı, Yağız'la olan kavgayı, Akın'ın gelişini, Tuğçe'nin edebiyat dersindeki konuşmamı desteklemesini...

"Ne yapıyorum ben yahu?" diye bağırdım sesli bir şekilde. Hoparlörlerden çıkan müzik sesi yüzünden duyulmayacaktı nasılsa. Vücudum gerilirken, ağzıma bir kürdan atıp hırsla ucunu çiğnemeye başladım. Yataktan kalkıp banyoya

doğru ilerledim. Yüzüme vurduğum soğuk su ufak bir titreme hissi yaratırken, yavaş yavaş kaybolduğumu hissediyordum. Aynadaki yansımama bakarken, eskiden olan krizlerden birinin olmaması için dua ettim. "Ne yapacağım?" Banyonun kapısını kapatıp, sırtımı yaslayarak çöküp oturdum. "Ne yapmaya çalışıyorsun, Tuğçe?" Ellerimi saçlarımın arasına götürüp, gelen kaşıntı hissini yok etmeye çalıştım. "Ya kaçıp gidene ne demeli?" İstemsizce, sırtımı yasladığım kapıyı yumrukladım. Bir süredir olmayan ruhsal değişimler ilk kez kendisini gösteriyordu. Yemekhanede Berçin ve Evrim'le gülmemizin üstünden daha bir saat bile geçmemişti. "Derin nefes al, Ege! Derin nefes al!" Sesim banyoda yankılanırken, durumun kötüye gittiğini anlayan zihnim Hüsnü'yü harekete geçirmişti.

Ağzına sıçan daha tatlı olurmuş, kanka. Sakin ol.

"Şşşt..."

Tam o anda, bilgisayardan açtığım müzik listesindeki şarkı orta yerinde değiştirildi. Hızla oturduğum yerden kalkıp kapıyı açtım. Fakat o hızlı kalkış iyi bir şeylerin habercisi değildi. Kaygan banyo zeminde kayan ayaklarım geriye doğru sendelerken vücudum odanın içine doğru süzüldü. Bedenimin yarısı banyonun içinde, yarısı odada, garip bir durumda kalakalmıştım.

Evrim bilgisayardaki şarkı listesini kurcalarken odaya giren Berçin, düşüşümü görerek kahkaha attı. "O neydi kız?"

Aceleyle yerden kalkıp, bilgisayarımı kurcalamak üzere olan Evrim'in yanına koştum ve bilgisayarın ekranını sert bir şekilde kapadım.

"Biraz özeldir."

Elim bilgisayarın üzerinde Evrim'e baktım. Şaşırarak gözlerini büyüttü.

"Bir şey yapmadım zaten yahu. Mp3 çalarıma müzik atardım belki listenden."

Bilgisayarı kaldırıp yatağımın üzerine koydum.

"Bazen ne dinlediğimi kimse bilmesin istiyorum."

"O neden?" diye soran Berçin, Akın'ın yatağındaki tişörtleri kenara atıp oturdu.

"Ne bileyim... Bazıları değerli işte." Sırtımı Akın'ın dolabına yaslayarak onlara baktım. "Siz ne yapıyorsunuz burada?"

Berçin kapının önünde bıraktığı poşetleri gösterdi. "Bugün görevler açıklanacakmış. Ondan önce göle yüzmeye gideceğiz. Kahvaltıdan birkaç bir şey aşırdık. Gelmek ister misin diye soralım dedik."

Tam ona cevap verecekken, Akın'ın dolabın üzerine sakladığı göz bandını gördü.

"Ay, o ne be?"

Evrim de Berçin'e doğru döndü şaşırarak. Berçin dolabın üzerinden aldığı göz bandını işaret parmağına takıp sallamaya başladı.

"Kuşum, senin dolabın mı bu?"

Evrim leoparlı göz bandı yüzünden kahkaha atıyordu.

"Akın'ın o. Onsuz uyuyamıyor. Tik gibi bir şey sanırım. Ya da takıntı."

"O nerede sahi?" diye sordu Evrim bana dönerek.

"Ekin'le birliktedir muhtemelen."

Berçin'e baktığımda, göz bandını çaktırmadan kot şortunun cebine sokmaya çalışıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Yakalandığını anladığında masum bir yüz ifadesiyle bana baktı.

"Azıcık eğleneceğiz. Hadi gidelim."

Evrim oturduğu yerden kalkarken, Berçin kapının önüne bıraktığı poşetleri aldı.

"Gelmiyor musun, Gözlük?"

"Geleceğim. Tişörtümü değiştirip yetişirim size."

Onlar odadan çıktığında, bilgisayarı kapattığımdan emin olup, terden sırılsıklam olan tişörtümü değiştirdim. Yakın zamanda çamaşırhaneye uğramam gerektiğini zihnime not

edip, onlara yetişmek için koştum. Birkaç dakika birlikte yürüdükten sonra, göl kenarındaki ağaçlardan birinin altına oturduk. Evrim yanında getirdiği örtüyü yere serip üzerine uzandı. Örtünün bir köşesine ben otururken, Berçin de diğer tarafa oturdu. Yaşadığım ufak kriz dalgası, Berçin ve Evrim sayesinde yavaş yavaş kayboluyordu. Havadan sudan konuşurken, konu yaz başı eğlencesine gelmişti.

"Senin sesin de bayağı iyi. Bayılacaklar bence sana." Evrim omzuma vurarak güldü. "Ne söyleyeceksin sahi?"

O günün geleceğini düşünmemeye odaklanarak savuşturdum. Zira büyük bir rezillik de olabilirdi. "Henüz karar vermedim."

Göl kenarında, Ekin'le birlikte yürüyen Akın'ı gördüğümüzde, Berçin *olamaz* der gibi başını salladı.

"Akın! Buraya gelsenize!"

Berçin'in sesini duyan Akın, Ekin'e bizi göstererek yanımıza doğru yürümeye başladı. Onun arkasından gelen Ekin, bir şeyler anlatıyor gibiydi.

"...sonra da gördüm! Böyle ışıkları falan vardı!"

Akın yere serilen örtüye otururken, Ekin herkese selam verip konuşmasına devam etti.

"Ay işte! Rüya mıydı, onu bile bilmiyorum."

Akın sırtını ağaca yaslayıp oturuş şeklini düzeltti. Ekin'e bakarak tek kolunu açtı. "Yasla ruhunu bana, kır papatyası seni."

Evrim ve Berçin ona iğrenir gibi bakarken gülmemeye çalıştım.

Akın hınzır bir şekilde gülümserken, Ekin birden ayaklandı. "Ben gitmeliyim. Kahvaltıyı kaçıracağım yoksa!" der demez, bir şey söylememize fırsat vermeden ağaçların arasında koşarak kayboldu.

"Kır papatyası mı? Ciddi misin kuşum sen?" Berçin, Akın'a bakarak güldü. "Kahvaltının iki saat önce bittiğini de söyleyemedik kıza."

Akın çaresiz bir şekilde ellerini kafasına götürüp ortaya konuştu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Oyun oynadık, koştuk falan. Ama bütün gün bana Ay Savaşçılarını ne kadar sevdiğinden bahsetti. Rüyasında uçtuğundan, uçarken kendisini yatakta uyurken gördüğünü söyleyip durdu."

Berçin'in getirdiği poşetlerin birinden kutu içecek alıp açtı. Diyet kola olduğunu görünce yanına bıraktı. Evrim onun bıraktığı kolayı alıp kafasına dikerken hepimiz Akın'a bakıyorduk.

"Sanırım tavsiyeye ihtiyacım var."

Evrim'in bana uzattığı kutu kolayı alıp kapağını açarken ellerimi teslim olarak havaya kaldırdım. "Bana bir şey sorma, kanka. Bu konularda iyi değilim.

Akın kızlara dönerek sordu, "Bir kıza en çok ne yakışır?"

Herkes düşünürken Hüsnü araya girdi.

Siyah sutyen.

Tam gülmek üzereyken, üçünün de şaşkınlıkla bana baktığını gördüm. Yüzümün kızardığını hissediyordum.

"Sesli mi söyledim ben bunu?"

Evrim dudaklarını büzerek sakladığı kahkahayı serbest bırakırken, Berçin üzerine giydiği bol atletten görünen siyah iç çamaşırının kenarını gizleyerek güldü.

"Ay, ırz düşmanı!"

Onun, bahsettiğim renkte iç çamaşırı giydiğini görünce, telaştan elimdeki kolayı düşürdüm. Tam önüme düşen koladan sıçrayan damlalar yüzüme de geldi. Yüzümü temizlemeye çalışırken Berçin'e döndüm.

"Yemin ederim sana bakmadım! Fa-fark etmedim bile yani."

Konuşurken kekelediğim için, bu kez Akın ve Berçin de kahkaha attı.

"Takılıyorum be, Gözlük."

"Yani gerçekten görmemiştim. Ta ki sen şey yapana kadar..."

"Ne yapana kadar, kanka?"

Akın gülmemek için zor tutuyordu kendini. Tişörtümü düzelterek Berçin'in az önce yaptığı şeyi taklit etmeye çalıştım.

"Böyle yapana kadar işte."

İyice battığımın farkına vararak, ağacın yanına bıraktığımız deniz havlusunu kafama koyup yüzümü kapadım. Yüzüm havlunun içindeyken konuşup elimi savurdum. "Neyse, siz devam edin."

Evrim havluyu başımdan çektiğinde, hâlâ kırmızı olduğumdan emindim.

"Zaten domates gibi oldun, salçaya döneceksin şimdi," dedi Berçin gülerek.

Akın oturuş şeklini değiştirip sorusunu yeniledi. "Ne yakışır, söylesenize ya."

Berçin muziplik yaparak yanıtladı. "Siyah sutyen."

Evrim ve Akın yeniden kahkaha atarken, bu kez ben de kendime hâkim olamayıp güldüm.

"Peki, bir kıza söylenebilecek en güzel söz nedir sizce?"

Bir iki saniye süren sessizliği yine Berçin bozdu.

"Öyle bir söz henüz bulunamamıştır."

Muhabbet bu şekilde devam ederken, Akın'ın Ekin'den ne kadar hoşlandığından, müziklerden, en çok da yaz başı eğlencesinde neler olacağından konuştuk. İkinci saatin sonunda, Evrim kaşlarını almasına izin vermesi için Akın'a ısrar ediyor; Berçin tırmandığı ağacın dalına ayaklarını kenetlemiş, ters bir şekilde sallanıyordu. Ben de göl kenarına atılan soda şişesini yerdeki taşlarla vurmaya çalışıyordum. Sabah *Seni pezevenklerin elinden aldım geldim!* denilen Yıldız Tilbe kadar mutsuzken, şimdi Hababam Sınıfı'nda zili çalarken kıkır kıkır gülen Adile Naşit kadar mutluydum. Çevremde insanların olması, belki de bazı şeylerin gün yüzüne çıkmasına engel oluyordu.

Akın yattığı yerden doğrulup bana döndü. "Siyah demek!"

Akın'a göz kırpıp, *evet* dermiş gibi başımı salladım. Ağaç dalında ters bir şekilde sallanan Berçin doğrulup, kopardığı bir yaprağı Akın'a attı.

"Beyefendi, reca ederim bahsi kapatalım. Yoksa namınıza koymak zorunda kalicim."

Berçin'in yaptığı Yeşilçam ağzına gülerken ona baktım. Kot şortunun cebinden çıkardığı leoparlı göz bandını Evrim'e fırlattı. Evrim bandı yakaladığı gibi Akın'ın yüz hizasında sallamaya başladı. Akın'ın gözleri şaşkınlıkla açılırken, Evrim'den göz bandını kaptı ve arkasına sakladı.

"Demek güzel olduğunuz kadar küstahsınız da."

Yaklaşık yarım saat süren Akın'ın göz bandı muhabbetinden sonra, oturduğumuz yerden kalktık. Kampa döndüğümüzde, asılan görev listelerine bakmak için dersliklere yöneldik. Listenin önünde kalabalık bir erkek grubu vardı. Berçin elindeki poşetleri elime tutuşturup, kalabalığın içine daldı.

"Açılın bakayım!"

Berçin kenara doğru açılan kalabalığın arasından geçerek, rahat bir şekilde listeye ulaştı. Telefonuyla listenin fotoğrafını çekip tekrar yanımıza geldi. Arkasındaki kalabalık gruba döndüğünde, tüm salakusların salyalarını akıtarak ona bakıyordu.

"Arada bir deodorant kullanmalısınız."

Gruptakiler çaktırmadan tişörtlerini koklarken oradan uzaklaştık. Berçin yolda fotoğrafı incelemeye başladı.

"Toplamda görev alan elli kişi var. Yarın kahvaltıdan sonra toplantı salonunda olmamız gerektiği yazıyor burada."

Kimlerin görevli olduğunu merak etmiyordum. O kalabalığın arasında yalnız olmayacaktım en azından.

Herkes kaldığı ağaç eve dönmüştü. Bense kısa bir yürüyüş yapmaya karar vererek, tekrar gölün kenarına doğru ilerledim. Saatler geçip hava kararmaya başladığında ağaç eve döndüm. Akşam yemeğinden sonra, kimseye görünmemeye çalışarak, bilgisayarımla birlikte, daha önce Berçin ve

Evrim'le oturduğumuz yere çıktım. Ağaç evin çatısına. Hem kablosuz internet daha iyi çekiyor, hem de yalnız kalabiliyordum burada. Birkaç saat tek başıma oturduktan sonra, Akın yerimi fark edip yanıma tırmandı. Ve gece boyu olabilecek en garip konuşmayı yaptık. Bana Ekin'i anlatırken sessiz bir şekilde onu dinledim. Anlatacakları bittiğinde, cesaretlenip ikinci kez birine iç dünyamdan bahsettim.

Daha önce okulda nasıl olduğumdan, hiç arkadaşımın olmamasından... Ejderha ile okul tuvaletindeki anımdan, nasıl hissettiğimden, hissettirdiğinden... İç sesimle konuşmamdan, Heiley17'ye varana kadar her şeyden...

Akın, Hüsnü'yü hiç sorgulamadı bile. Onun takıldığı nokta, Heiley17 ve Tuğçe olmuştu.

Son sigaramı yaktığımda, hâlâ onlar hakkında sorular soruyordu. Yaktığım sigaranın dumanı ciğerlerime ulaşırken cevap vermeye çalıştım.

"Yakıyor işte. Acıtıyor be, Akın. Hangisi bilmiyorum. Ama daha önce kan depolamaktan başka bir göreve sahip olmayan kalbim, şimdi can çekişiyor içeride." Sigaradan bir nefes daha alıp devam ettim. "Sadece bunlar da değil. Bugüne kadar babamı hiç görmemiştim ben. Onunla da yeni tanıştım. Zihnim o kadar silik ki, nasıl gözüktüğünü bile hatırlamıyor gibiyim."

"Siktir ya!"

Kafamı sallayıp sigarayı söndürdüm. "Aynen öyle. Siktir!"

Senin George borç bile vermedi, kanka. Boş ver onu.

"Evet."

"Ne evet, kanka?"

"Boş ver. Yine kendi kendime konuştum."

Gecenin kalan kısmında biraz daha sohbet edip odaya döndük. Berçin'den geri aldığı göz bandını takıp uykuya dalan Akın'a baktım. Bir arkadaşım vardı artık.

Sen ona Akın diyorsun ama bu bildiğin Osman, kanka.

"Aynen."

Gülümseyerek yatağa yatarken, Heiley17'nin bıraktığım notu okuyup okumadığını merak ediyordum. Ve bunu düşünerek uyuyakaldım.

Ertesi gün kahvaltıda buluştuktan sonra hep birlikte toplantı salonuna gittik.

Salona en son giren öğrenci Tuğçe'ydi. Ön sıralardaki koltuklardan birine oturmadan önce yanıma gelip kulağıma eğildi. "Sana bir sürprizim var," dedikten sonra kendi yerine geçti.

"Saçlar yüzünden mi ejderha?"

"Yok kanka, ağzından alev atıyor."

Akın'la birlikte ben de güldüm.

Vekil öğretmen de salona girdikten sonra açıklamalar kısmı başladı. Saçlarına sürdüğü jöle yüzünden yine salondaki kızların dedikodu malzemesi olacak gibiydi.

"Sahneye çıkacak olanlar, diledikleri zaman burada prova yapabilirler. Ama eğlence göl kenarında olacak. Diğer işlerde görev alacaklara belirli bir çizelge hazırladım." Vekil öğretmen elindeki kâğıdı gösterdi. "Bugün höpörlörlerin taşınması için birkaç kişi lazım."

Gotiklerden bir kız araya girip, vekil öğretmenin sözünü kesti. "Haporlör olacak o, hocam."

Salondakiler gülmeye başlarken, Mete'nin sesi duyuldu. "Hoparlör değil miydi o ya?"

Kahkahalar yükselirken Akın lafa daldı bu kez.

"Hep öperler, hocam. TDK'yi oynamayı bırakıp devam edelim."

"Hocam, imza toplayıp şunu kamptan attıralım."

Yağız, Akın'a saldırmaya hazırlanırken tüm gözler Akın'a döndü.

"Köpeklere bile hoşt deyince gidiyor, sen hâlâ burada olduğuna dua et, bebeğim."

Yağız vekil öğretmene aldırmadan, oturduğu yerden kalkıp yüzünü salona döndü.

"İlahî bir ceza olarak, insandan maymuna dönüşmesini teklif ediyorum, arkadaşlar." Salon gülerken, Yağız elini havaya kaldırdı. "Katılanlar?"

Kimsenin bir şey yapmasına fırsat vermedi Akın.

"Allah'ım, hikmetinden sual olunmaz ama sen bunu niye yarattın?"

"Yeter!" Vekil öğretmenin sinirli sesi salonda yankılandı. "Çık dışarı, Yağız!"

"Ama hocam, o da ko..."

Akın atılıp Yağız'ın sözünü kesti. "Hocam, o bir mucize!"

"Az önce hakaret ediyordunuz birbirinize, şimdi iltifat mı ediyorsun, Akın?"

"Evet, hocam. Baksanıza, beyin ölümü gerçekleşip bitkisel hayata girmiş ama hâlâ konuşabiliyor!"

"Sen de dışarı!"

Akın, Yağız'ın ardından salondan ayrıldı ancak bir saniye sonra, kapattığı kapıyı tekrar açıp kafasını içeri soktu.

"Şey, hocam... Superman ile aynı berbere mi gidiyorsunuz?"

Salondaki kahkahaların önüne geçmek mümkün değildi artık. Ben de herkes gibi sesli bir şekilde gülmeye başladım. Sinirden yüzü *üniversiteye yeni başladım kırmızısı*na dönen vekil öğretmen gürledi.

"Defol!"

Gerekli konuşmalar yapıldıktan sonra, yavaş yavaş kalabalık dağıldı. Herkes bir şekilde görevliydi artık. Vekil öğretmen, intikam almak için Yağız ve ekibini ağır işlerde görevlendirmişti.

Tek başıma toplantı salonundan çıkıp ağaç eve doğru giderken, Tuğçe koşarak yanıma geldi. Bir yandan da telefonla konuşuyordu. "Tamam, bebeğim. Ben seni arayacağım," dedikten sonra telefonunu kapatıp, tam önüme geçti. "Sanırım bir yolunu buldum," dedi ve yine koşarak uzaklaştı.

Sonu filmlerdeki, ona âşık olan şoförle evlenmek yerine zengin koca bulup, sonra da kocasını başka bir şoförle aldatan kadın gibi olursa karışmam, kanka.

İç sesim kafamı karıştırırken, günlerden sonra ilk kez telefonum titredi. Bildirimin Blogger üzerinden olduğunu gördüğümde istemsizce gerildim. Derin bir nefes alarak ekrana tıkladım.

Ekrandaki takip mesajını okuduğumda nefesimi tuttum.

Heiley17 artık seni takip ediyor!



Genç kız, Blogger'dan ona bırakılan mesajı gördüğünde, kürsüdeki hoca olası bir öğrenci kavgasını engellemeye çalışıyordu. Heyecanına yenik düşmemek adına telefonu göğsüne bastırıp, sakin olmaya çabaladı.

Toplantı bittiğinde çok mutluydu. Ege, onun isteği üzerine sahneye çıkmayı kabul etmişti. Salondan ayrılırken, yüzüne düşürdüğü saçlarını yana atıp büyük bir gülümsemeyle baktı dışarıya. Fakat kapıdan attığı ilk adımda nefesi kesildi.

Akın tam karşısında dikiliyordu.

Genç kız onun yüzündeki gülümsemeye aldırmadan yanından geçmeye çalıştı. Ama genç adam izin vermedi. Elini duvara dayayarak kızın kulağına eğildi ve fısıldadı.

"Kim olduğunu biliyorum. Konuşmalıyız."



Yedi yıl önce...

Ayın hükmü geceye, küçük kızın korkuları herkeseydi. Rüzgâr, hafif bir esinti ile perdeleri havalandırıyordu o gece. Daha yeni uykuya dalmasına rağmen, gözleri istemsizce açıldı küçük kızın. Yatağında doğrulurken, beraber uyuduğu oyuncak ayıcığını kollarının arasına alıp sarıldı. Sırtını baza başlığına dayayıp, odasının penceresinden gözüken aya baktı. Asık olan yüzüne, ani bir duygu değişimiyle kocaman bir gülümseme yayıldı. Ayaklarını yatağından sallandırıp, herhangi bir şarkıyla alakalı olmayan bir melodi mırıldandı. Saniyeler sonra, minik ayakları ahşap zeminle buluştu. Cama doğru ilerlemeden önce, yatağında bıraktığı ayıcığını almayı ihmal etmedi. O anda esen sert bir rüzgâr, yere kadar uzanan beyaz perdeleri tekrar havalandırdı. Ay ışığı, perdelerin havalanmasıyla daha da doldu odanın içine. Gölgeler ayın ışığı ile dans ederken, kız camın önüne vardı. Neden gülümsediğini ya da neden birdenbire uykudan uyandığını bilmiyordu. Sorgulamak yerine sessizce çöktü devasa camın önüne. Birkaç dakika öylece gülerek baktı muhteşem ışığa. Duyguları, henüz on yaşındaki bir kız için çok fazlaydı. Şimdi biri gelse, *Ne yapıyorsun?* ya da *Ne düşünüyorsun?* diye sorsa, *Bilmiyorum!* derdi. Gerçekten bilmiyordu. Bazen bir düşünce zihnine düşse, saniyeler sonra yerine yenisi geliyordu. Ani duygu değişimlerine ayak uyduramıyordu.

Kızın dikkati, alt kattan gelen bir kırılma sesiyle dağıldı. Kırılan bardağın sesi evde yankılanırken tüyleri diken diken oldu. Ürperme hissi vücudundaki kasları her ne kadar gerse de, yüzündeki gülümseme düşmemişti. Korkuyor ama gülümsüyordu. Yerinden kalktığı gibi, odasının açık olan kapısından çıkıp merdivenlere yöneldi. Elinde oyuncağı, merdivenlerin

başında öylece bekledi. Etrafı sadece mutfaktaki ışık aydınlatıyordu. Annesinin sesini duyduğunda, gerilen kasları gevşedi. Merdivenleri sessizce inmeye başladığında, artık anne ve babasının sesini rahatlıkla duyabiliyordu.

"Fark ediyorum." Annesi birkaç saniye sonra tekrar konuştu. "Üstesinden geliriz."

Ahşap merdivenlere oturup anne ve babasının konuşmalarını dinlerken, oyuncak ayısını da yanına oturttu. Babası, "Yarın doktor randevusu var. Ben şirkette olacağım. Senin gitmen gerek," dediğinde kızın gülen yüzü düştü. Hücreleri farklı reaksiyon gösteriyordu artık. Dudaklarına yayılan gülümseme gitmiş, yerini sinirden sıkılmış dudaklar almıştı. Küçük kız, yanına oturttuğu ayısını iyice sıktı. Sessiz olmaya dikkat ederek, az önce gülerek indiği merdivenleri çıktı.

Ertesi gün arabanın arka koltuğunda, gökyüzündeki bulutları izlerken buldu kendini. Annesi arabayı kullanırken, bir yandan da kulağına taktığı kulaklık ile konuşuyordu. Bazen sinirleniyor, bazen de kahkaha atıyordu telefonda. Küçük kız cama doğru üfleyip, camda bıraktığı bulanıklığa gülen bir yüz çizdi.

"Geldik, tatlım."

Birkaç haftadır rutinleşen doktor ziyaretleri hep aynı şekilde sonuçlanıyordu. Bazen annesiyle birlikte, bazen de babasıyla geliyordu buraya. Annesi aracın direksiyonunu otoparka doğru kırdığında, kız derin bir nefes verdi. Her ne kadar istemese de buraya gelmeyi, mecburdu ailesine göre.

Kliniğin kapısının önüne geldiklerinde, korkuyla geriledi. Adımları ondan hızlı olan annesi, birkaç adım önünde durup ona baktı.

"Sadece otuz dakika, bir tanem. Ben de yanında olacağım."

Kızın yüzü gerilirken dudakları titriyordu. "İstemiyorum, anne."

Annesi ona doğru birkaç adım atarken, giydiği topuklu ayakkabıların zemine değdiğinde çıkardığı sesler yankılandı

kızın kulaklarında. Kadın elindeki çantasını yere koyup, kızının yüz hizasına gelebilmek için dizlerinin üzerine çöktü. Kızının yüzüne düşen saçını tek eliyle kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Hem sonra, o sevdiğin yerden mısır alıp, sahilde yeriz birlikte."

"Alır mıyız, anne?" Küçük kız bunu söylerken gülümsüyordu.

"Alırız, bir tanem."

Kızın yüzü artık asık değildi. Bir heyecanla, karşısına çöken annesinin yanından hızlıca geçip kliniğe girdi. Annesi arkasından geldiğinde, küçük kız sekreter masasının önünde dikiliyordu. Masadaki kadın, yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Küçük kız masanın önündeki koltuklardan birine oturduğunda, sekreterin gözlüğü dikkatini çekti. Sekreter, ona seslenen doktorun yanına giderken, gözünden çıkardığı gözlüğünü masanın üzerine koydu. İçindeki merak duygusuna daha fazla dayanamayan küçük kız, muzip bir tavırla annesine bakıp, masanın üzerindeki gözlüğü aldı. O, büyük bir ilgiyle gözlüğün camındaki yansımasını izlerken, doktorun odasının kapısı yeniden açıldı.

İçeriden bir kadın ve küçük bir çocuk çıkıyordu. Çocuğun annesiyle olan diyalogu her ne kadar dikkatini çekse de, şu anki ilgisi tamamen elindeki gözlükteydi kızın.

Sekreter, "Doktor Bey hazır. Randevu saatinize daha on beş dakika var. Ama isterseniz erken başlayabilirsiniz seansa," dediğinde, kız hızlıca yerinden kalkıp doktorun odasına daldı. Annesi kızının arkasından odaya girip kapıyı kapatırken, az önce odadan çıkan kadının sesi yankılanıyordu koridorda.

"Ay, Ege ya!"

Doktorla olan görüşme boyunca kız bazen gerilse de, bazen gülümsüyordu. Seans bittiğinde tek düşündüğü şey, annesiyle yiyecekleri mısırdı. Ama annesinin yüzü bu kez her

zamankinden garipti doktorla konuşurken. Küçük kız gitmek için hazır olduğunda oturduğu yerden kalkıp kapıya yöneldi. O sırada annesi de doktorla görüşmesini tamamlamıştı.

Doktor, onların odadan çıkmasını beklemeden sekreterine seslendi.

"Leyla Hanım, sekiz randevu daha yazalım. Randevu süresini uzun tutacağız."

Doktor önündeki kâğıdı doldurmaya başladığında, kızın isminin yanındaki boşluğa teşhisi yazdı.

Manik-depresif.



Sen kendi dünyandan çıkıp gelmeden önce, benim kendi dünyamda bir masalım vardı...

Şimdilerdeyse, bir hikâyenin orta yerinde yapayalnız kaldım.



20

Heiley17'den...

Akın'ın yanından uzaklaştığım gibi, kaldığım ağaç eve döndüm. Odanın içinde bir o yana, bir bu yana şuursuzca hareket ederek ne yapacağımı düşündüm. Çaresizlik hissi kuvvetlenerek artarken, korkularım yeniden gün yüzüne çıkıyordu. Tüm çaresizliğimi, geç kalmışlığımı kabullenip, derin bir nefes alarak oturdum yatağıma. Zihnimin rahatlamaya ihtiyacı vardı şu an. Akıp giden düşünceler acıtıyordu beynimi. Düşünmemeli, başka bir şeyle ilgilenmeliydim. Aksi takdirde, sonucu kötü olacaktı. "Yazabilirim," dedim kendi kendime. "Düşünmeyi bırakabilirim." Hızlı bir şekilde yataktan kalkıp, kıyafetlerimin olduğu dolaba doğru ilerledim. Kıyafetlerin arasına sakladığım, üzerinde *Bipolar'ın Günlüğü* yazan defteri alıp hızlıca banyoya koştum.

Kapıyı ardımdan sessizce kapattım ve lavabonun yanına çöküp, sırtımı duvara yasladım. Her günümün içinde yazdığı defter bir elimde, acılarımı, sevinçlerimi, hüzünleri ve değişimlerimi kâğıda kustuğum kalemim diğer elimde öylece durdum birkaç dakika. Bazen uzun notlar yazarken, bazense

tek kelimeyle anlatıyordum o günü. Yazmak her zaman iyi bir seçenekti benim için. Bir kaçış, bir terk edişti. Gözlerimi kapatıp defteri dik bir şekilde tuttuktan sonra, rastgele bir sayfa açıp o gün yazdığım notu okudum.

Uzun zamandır böyle iyi hissetmiyordum. Bu harika! Her şey yavaştı bugün. Penceremin kenarına oturup tüm gün güneşi izledim. Sanki daha bir parlaktı bugün. Belki yarın bir şeyler yapabilirim.

Gülümserken, diğer sayfadaki nota kaydı gözüm. Notun tarihine baktığımda, önceki yazıdan birkaç gün sonrasında yazılmış olduğunu gördüm.

Değersiz ve işe yaramaz hissediyorum kendimi. Annem, ergenlik dönemi ile alakalı olduğunu söylüyor. Ve muhtemelen sadece moral bozukluğu olduğunu düşünüyor. Ama ne şekilde hissettiğim hakkında en ufak fikri yok. İşe yaramaz hissetmek çok kötü. Bunu insanlardan saklamak ise ölüm gibi. Umarım yarın iyi bir gün olur.

Defteri kapatıp, yeniden rastgele bir sayfa açtım. Akın'ın karşıma çıkıp *Konuşmalıyız,* demesi zihnimden yavaşça uzaklaşıyordu artık. En kötü hissettiğim günlerden biriydi açılan sayfa. Yazdığım harfler titrek gözüküyordu. Yazı kısaydı ve sayfanın geri kalanı karalamalarla doluydu.

Kendi içimde kayboluyorum. Düşüncelerim bugün daha hızlı ama ben düşünmek için bile çok yorgun hissediyorum. İnsanlar benden korkuyormuş gibi hissediyorum. Zihnime akan düşünceler, melankoliyi beraberinde getiriyor. Her şeyi yapabilirim. Ama korkuyorum. Sanırım kontrolümü kaybediyorum. Kendimi yönetmeye ihtiyacım var. Bugün yine müziğe sarılıp, yalandan gülümseyeceğim herkese.

Sayfayı kapatıp açma olayının beni rahatlattığını fark edince, bunu birkaç kez daha tekrarladım. Gölün kenarında, konuşmak için beni bekleyen Akın'ı ne kadar bekletirsem o kadar iyi olacaktı. Bu kez biraz daha hızlıydım. Kendi günlüğümü okurken gülümseyeceğim aklımın ucundan dahi

geçmezdi. Sayfada yazan dört kelimeyi gördüğümde, parmaklarım harflerin üzerinde geziniyordu.

Bugün onu gördüm. Gülümsüyordu.

Ege'nin okulun bahçesinde, ağacın altında oturduğunu izlediğim günlerden biriydi. Günlüğümün bundan sonrası çoğunlukla onun hakkında yazdıklarım ya da Blogger'daki yazışmalarımızın kâğıda dökülmüş haliydi. Günlüğün sayfalarını hızlıca çevirip, yazışmalarımızı okumaya başladım. Geçmişte kalan, ortak çığlıklarımızdı belki de burada yazanlar.

Ege: Bugün çok salak bir gündü. Okulda bir çocuk var. Değersiz hissetmeme sebep oluyor çoğunlukla. O benimle uğraşmasa, diğerleri varlığımdan bile haberdar olmayacak.

Ben: Değişen bir şey yok. Kulaklarını tıkasan, devam edecekler arkandan bağırmaya. Ama ben sana güveniyorum. Üstesinden gelirsin.

Ege: Kendim için üzülmüyorum. Ben...

Ben: Sen?

Ege: Ben, sanki değersiz hissetmek zorundaymışım gibi.

Ben: Zorunda değilsin. Değersiz hiç değilsin. Aynaya bir bak ve şunu söyle kendine; "Bunu hak ediyor muyum?"

Ege: Beni boş ver. Bugün de bitti. Sıcak kahveme, bilgisayarıma ve sigarama kavuştum. Sende durum ne?

Ben: Bende tık yok. Her şey aynı.

Ege: Ne yok?

Ben: Tık, tık.

Ege: Kim o?

Elimde olmadan kahkaha attım banyonun içinde. Sayfayı tekrar çevirdiğimde, bu kez yüzüm düştü. Çünkü günlüğün sonraki sayfasında, *Gözlük'ün ruhu alev aldı. Kalbi yaşamak için değil, başkası için atıyor!* yazıyordu. Tuğçe'yi ve her şeyi düşündüğümde hüzün yeniden kendisini gösterdi. Acı çeken

zihnime saplanan düşüncelerim sonsuz bir döngü oluşturmuştu. Saçlarımın arasına sıkıştırdığım kalemi alıp, ileride Ege'ye vereceğim notu yazmaya başladım. Onu kaybettiğim düşüncesi öyle bir yerleşmişti ki zihnime o an... Sadece kırılmış hayallerdi yazdıklarım.

Yazdığımız kelimeler cümlelere dönüşürken, yazmak yerine beni duy istedim. Bir sürü zorluk yaşayıp, beraber atlatalım istedim.

Hayatımızın şu döneminde, beraber öğrenelim istedim her şeyi... Hayatı ve destek olmayı... Ağlayacaksak, beraber ağlamalıydık. Yan yana. Paylaşmalı ve beraber sıkılmalıydık. Ki, seninle birlikteyken sıkılmak çok zor. Kampta geçirdiğimiz güzel günlerimiz olmalıydı. Endişe içinde ya da rol yaparak değil. Geçirdiğimiz tüm güzel günleri, göl kenarında güneş batarken kutlamalıydık. Ya da bazen etrafımızdaki 'dost' diyebileceğimiz insanlarla birlikte şarkı söyleyerek. Sen arada mızıkçılık yapmalıydın her zamanki gibi. Bu mızıkçılıklar, tatlı atışmalara dönüşmeliydi. Kantinden içecek alma sırasını küçük oyunlar oynayarak belirlemeliydik. Sen onda da mızıkçılık yaptığında, ben söylenerek sıranı almalıydım. Ben gitmek istemediğimde, sen burun kıvırıp gülümsemeliydin bana. Her şeye rağmen, güzel bir yaz olmalıydı bu. Mutlu da olsa, kötü de olsa yaşadığımız günler, bizim günlerimiz olmalıydı.

Öyle sevmeliydik ki beraber geçirdiğimiz günleri, yaz bitip okula döndüğümüzde yüzümüzdeki bir gülümsemeyle hatırlamalıydık her şeyi. Yaşananların gururu saklanmalıydı gülümsemelere...

Ne var biliyor musun, Ege? Sen varsın ama bende değil, onda.

Engel olamadığım bir damla gözyaşı yanağımdan aşağıya doğru kaydı. Defteri kapatıp oturduğum yerden kalktım ve aynanın karşısına geçtim. Daha önce Ege'ye öğütlediğim şeyi kendim yapmalıydım. Yüzümü yıkadıktan sonra

aynadaki yansımama bakıp, Ege'den söylemesini istediğim şeyi kendime söyledim. "Bunu hak ediyor musun?"

Çok vakit kaybetmeden banyodan çıkıp, günlüğümü gizli yerine yerleştirdikten sonra ağaç evden ayrıldım. Akın'la konuşmaya giderken, adımlarım kendinden emindi artık. Göl kenarına vardığımda etraf fazla kalabalık değildi. İskelede oturan Akın'a doğru ilerledim ve göğsümü dikleştirip yanına oturdum.

"Selam."

"Selam," diye yanıtladı Akın.

"Ne konuşacağız?"

Kahkaha atmak ister gibi bir hali vardı Akın'ın. "Bu akşam söyleyeceğim Ege'ye."

"Söyleyemezsin."

"Anlamıyorum, neden?" dedi gülerek.

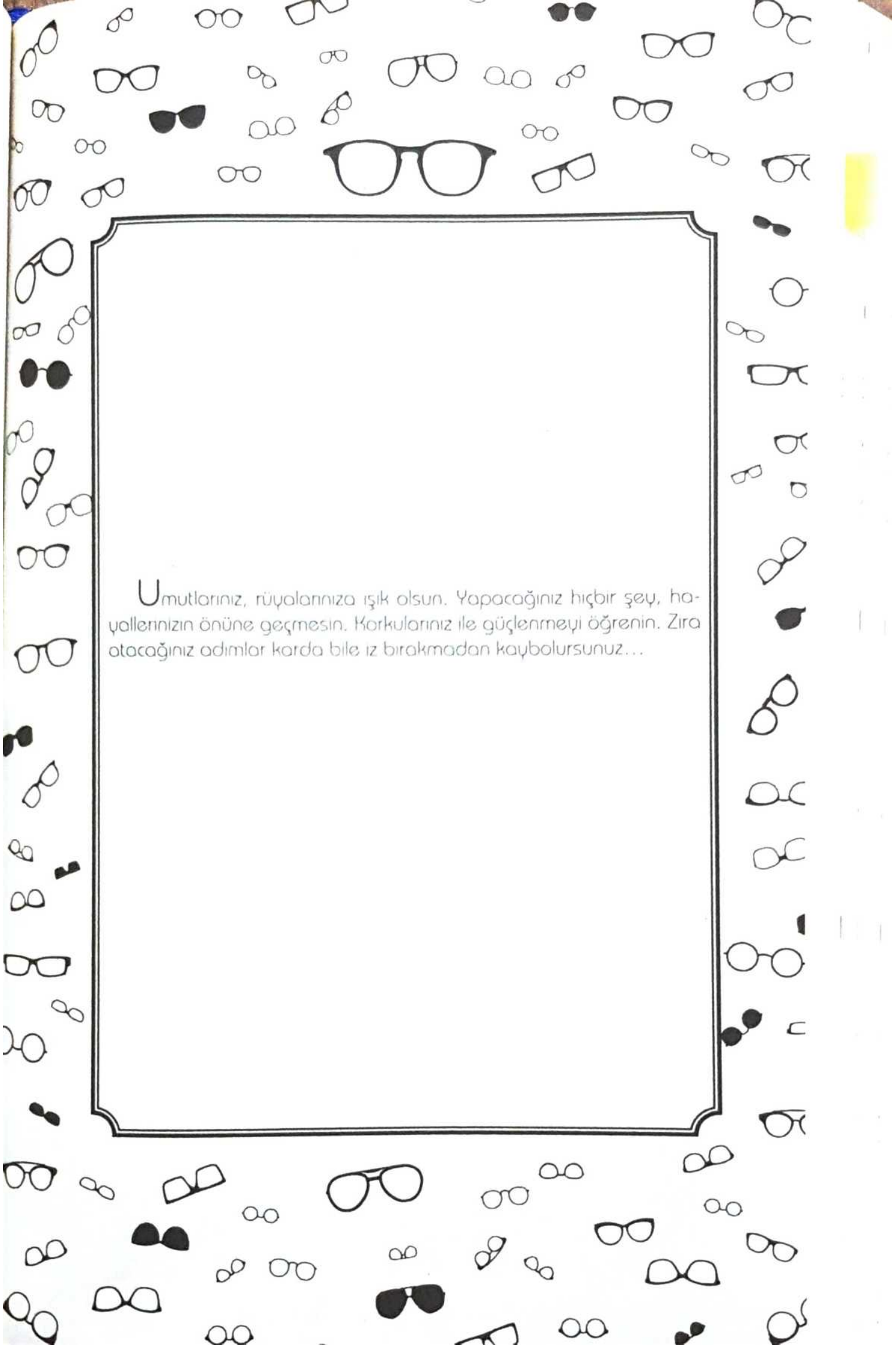
"Çünkü zamanı geldiğinde ben yapacağım."

Akın umursamaz bir çocuktu ve bu da, ikna etmesi kolay biri olduğunu gösteriyordu. O gevezelik yapmadan önce, kendimden emin olup, kartları onun istediği yönde açmaya karar verdim.

"Bir şey yapacağım ve sen de bunun karşılığında her şeyi unutacaksın. Normal şekilde devam edeceğiz."

Şaşırarak bana baktı. "Neymiş o?"

Yüzümü göle çevirip onu yanıtladım. "Sürpriz!"



Umutlarınız, rüyalarınıza ışık olsun. Yapacağınız hiçbir şey, hayallerinizin önüne geçmesin. Korkularınız ile güçlenmeyi öğrenin. Zira atacağınız adımlar karda bile iz bırakmadan kaybolursunuz...



21

Ağaç evin çatısından bacaklarımı sarkıtmış, bana birkaç nefes daha bahşedecek olan sigaramın izmariti ile resim yapıyordum gökyüzünün lacivertine. Farklı bir şeyler hissediyordum insanlarda ve geri kalan her şeyde. Yaz başı eğlencesi için yapılan toplantının üzerinden günler geçmiş olmasına rağmen, farklı olan bir şeyler vardı. Evdeki bir olayı en son duyan baba gibi hissediyordum. Ya da ben biraz fazla abartıyordum.

Akın ve diğerleri az ilerideki ağaçların altına serdikleri örtüyü toparlayıp dağılmak için hazırlanıyorlardı. O sırada telefonum titredi. Gökyüzüne uzatmaya çalıştığım elimi indirip, cebimden telefonumu çıkardım. Heiley17, Blogger'a dönmesine rağmen günlerdir tek bir mesaj bile atmamıştı. Telefonun titreyişi ya da gelen Blogger bildirimlerinin artık bir önemi yoktu. Kalabalık bir caddede, ezilmeden karşıdan karşıya geçmek isteyen bir karıncadan farksızdım. Telefonun ışığı karanlıkta parlarken, çatıdan aşağıya sallanan ayaklarımı geri çekip bağdaş kurdum. Gözlerimi kısarak ekrana bakıp mesajı okudum.

Çok az kaldı. Heyecanlı mısın?

Dudaklarıma yerleşen gülümseme tüm yüzüme dağılırken, mesaj atmak için çıldıran parmaklarımı geri çekmedim telefonun ekranından. Birçok şey sormak istiyordum ona. Ama sormadım. Onun yerine, geri dönmesine rağmen tek bir mesaj atmamasına inat, umursamaz bir tavra bürünmeye karar verdim. Sigaradan son bir nefes alıp söndürdüğümde yazmak için hazırdım.

Ne için heyecanlı olmalıyım?

Ona kızdığımı bir şekilde belli etmeliydim. Onun endişe edeceğini düşünürken dudaklarımdaki gülümseme daha da yayılmıştı. Ama gelen cevap hiç de endişeli birine aitmiş gibi durmuyordu.

Rockçı Serpil'in ilk albümü için.

Daha günler önce izlemiş olduğum video hakkındaki mesajını gördüğümde, sesli kahkaham yankılandı ormanın içinde. Akın, aşağıdan soran gözlerle bana baktı. Berçin ve Evrim gitmiş, o da ağaç eve girmek üzereydi.

"Ben biraz daha oturacağım. Az sonra görüşürüz," deyip selam verir gibi elimi kaldırdım ona doğru.

"Tamam, kanka. Gecikme ama. Plan yaptık o kadar, biliyorsun."

Heiley17'ye mesaj yazmaya çalışırken, Akın'a bakmadan kafamı sallayıp söylediğini onayladım. Özlediğim buydu sanırım. Kızmış gibi yapmayı bırakıp, oyunu onun istediği gibi oynamaya karar verdim.

Heyecanlıyım aslında. Bazen, sırf o akşam sahneye çıkacağımı düşündüğüm için karıncalanma oluyor vücudumda.

Mesajıma cevap gelmesini beklemeden yazmaya devam ettim.

Artık aramayı da bıraktım. Çünkü o gece orada olacağını biliyorum. Belki göz hizamda bir yerde olacaksın, belki de uzakta, köşede bir yerlerde.

Orada görüşürüz o halde.

Görüşür müyüz?

Görüşürüz.

Hoşça kal o zaman.

Bana hoşça kal deme.

Tamam. Hoşça kal.

Salak!

Efendim.

Birkaç dakika daha bekledikten sonra, bir şey yazmayacağını anlayıp çatıdan aşağıya indim. Ağaç eve girdiğimde, Akın elinde tuttuğu beyaz çarşaflardan birini bana fırlatıp, yüzüne sinsi bir gülümseme yerleştirdi.

"Gidiyoruz."

Aynı sinsi ifade benim yüzüme de yerleşmişti. Ağaç evden çıkıp, elimizde çarşaflar, yemekhaneye doğru ilerlemeye başladık.

"Orada olduklarına emin misin?"

Akın gülerek başını salladı. "Az önce söylediler. İzin mi ne almışlar prova yapmak için."

Elimdeki beyaz çarşafa bakıp ona döndüm. "Sence kısa değil mi bunlar? Hem, neden böyle bir şey yapıyoruz?"

Akın yemekhanenin kapısına geldiğimizde beni durdurdu. "Çünkü kanka, ileride hatırladığımızda, *vay amına koyayım* dedirtecek anılar yaratmalıyız."

Akın yemekhanenin camından içeriyi gözetlerken, daha önce hiç öyle bir anım olup olmadığını düşünüyordum.

Hiç unutmam, Nez'in** 'Sakın sakın sakın ha' **klibini izlediğin ilk an sesli bir şekilde** Vay amına koyayım! **demiştin, kanka. Tabii on beş yaşındaydın o zaman.

Hüsnü haklıydı. On beş yaşında, ergenliğine yeni girmiş her ergen aynı tepkiyi verirdi. Sesli bir şekilde kıkırdayınca, Akın "Şşşt!" dedi. O da ne yaptığını anladığında, yavaş bir şekilde eliyle kafasına vurdu.

Bak hele bak, oruç tutan arkadaşının yüzüne browni sıvıyor haberi yok.

Akın, Hüsnü'ye cevap vermeme fırsat tanımadan beni çekiştirip yemekhanenin içine soktu. Lavabo tarafındaki ışığın açık olduğunu gördüğümüzde, hızlıca yemek masalarından birinin arkasına geçtik. Akın, Sınav filminde oynayan Jean-Claude Van Damme ciddiyetinde askeri bir el hareketi yaparak, orada olduklarını belirtti. Gecenin bir yarısı yemekhanede çok az ışık vardı. İçeriye dolan ay ışığı pencerelerin gölgelerini yere yansıtırken, sessiz bir gerilim oluşmuştu. Mutfak tarafında çalışan dolapların sesi de gerilim müziğimiz oluyordu. Berçin ve Evrim'i korkutma planımız şimdilik sorunsuz ilerliyordu. Akın, acele etmemiz gerektiğini söyleyerek ayaklandı. Onun peşinden giderken, her ikimiz de elimizdeki çarşafları kafamıza geçirdik. Çarşaflar, tahmin etiğim gibi, ona da bana da kısa gelmişti. Çarşafın içinden yere doğru baktığımda, dizlerimden aşağısı açıktaydı. Tökezleyerek, bir yerlere çarparak, sonunda Evrim ve Berçin'in olduğu lavabonun kapısının önünde dikildik.

Akın sessizce fısıldadı.

"Kanka."

"Efendim."

"Hazır mısın?"

"Evet ama henüz ne olduğumuzu anlamış değilim."

"Hayaletiz oğlum."

"Ama ayaklarımız gözüküyor."

"Ayakları olan hayaletleriz işte."

"Haa, tamam o zaman."

Birkaç dakika geçmesine rağmen lavabodan çıkan kimse olmamıştı. Kafamdaki çarşafı çekip, kollarımın hizasına kadar indirdim. Lavabonun ışığı yanıyor ama içeriden ses hiç gelmiyordu. Tam o sırada Berçin kulağıma eğilip, "Ne yapıyorsunuz siz?" dedi.

Korkuyla ona dönerken, az önce aşağıya indirdiğim çarşaf ayaklarımın altına dolanıp, Berçin'e doğru düşüşe geçmeme sebep oldu. Tutunacak bir yer bulma umuduyla elimi Akın'a doğru uzattığımda, onun da dengesini kaybedip sendelemesine neden oldum. Tam o anda karanlıktan çıkan Evrim, yardım etmek uzandı ancak boşuna bir çabaydı. Akın, "Siktir!" diye bağırdığında artık çok geçti. Berçin ve ben yerde, çarşafın içine hapsolmuş bir haldeyken, üzerimize düşmek üzere olan Akın ve Evrim'den kaçmaya çalışıyorduk. Saniyeler sonra püre olmamak için çığlık atan patateslerden farkımız yoktu. Biz her hareket edişimizde çarşaf daha çok dolanıyordu. Evrim bir yandan kurtulmak için çığlık atarken, Berçin çarşafın açtığı bir kısmını bana doğru attı. Kafama geçirdiği çarşaf görüşümü tamamen kapatmıştı artık. Çaresizce bağırdım.

"Oğlum, nefes alamıyorum!"

Çarşafı tek hamlede yüzümden çekip çıkardım ve derin bir nefes alıp gözlerimi açtım. Berçin tam karşımda, yüzüne dağılan kıvırcık saçları ile bana bakıyordu. Yüzü yüzüme fazlasıyla yakındı. Tam o sırada, yemekhanenin tavanındaki floresan lambalar titreyerek açıldı. Gülsüm Anne ellerini beline koymuş, soran gözlerle bize bakıyordu. Hepimiz birden yüzümüzü ona çevirdiğimizde, kimsenin söyleyecek bir şeyi yoktu. Kadın, ellerini teslim olurmuş gibi kaldırıp derin bir nefes verdi.

"Ne yaptığınızı bilmek bile istemiyorum. O yüzden sizi hiç görmemiş gibi yapıp uyumaya gidiyorum."

Gülsüm Anne, yardım bile etmeden yanımızdan geçip gitti. Boynundaki çarşaftan kurtulan Akın ayağa kalkıp arkasından seslendi.

"Annem, kurabiyeler ne oldu?"

"Bok ye, emi. İçeride, tezgâhın üstündeler. Alıver oradan."

"Cansın annem ya."

"Canın çıksın. Dağıtmayın ortalığı."

Gülsüm Anne yemekhaneden çıktıktan sonra, zor da olsa çarşaflardan kurtulup ayaklandık. Akın mutfaktaki kurabiyeleri alıp yanımıza geldiğinde, kızlar bizi kapıya doğru ittirerek dışarıya attılar. Evrim dalga geçerek, "Daha iyi şeyler bulmalısınız," deyip kapıyı suratımıza kapattı.

Elimizde çarşaflarla ağaç eve yöneldiğimizde Akın sesli bir şekilde gülerek, "Vay amına koyayım!" dedi. "Benim felsefem bu, kanka."

Ben yatmak için hazırlanırken, Akın yatağına uzanmış bir şeyler anlatıyordu. Ayağımdaki şortu ve üzerimdeki tişörtü çıkarıp yatağın içine girdikten sonra, çarşafı da belime kadar çektim. Stresli ve heyecanlı olduğum anlarda çiğnediğim kürdanı ilk kez yapacak bir şey olmadığı için dudaklarımın arasına yerleştirip, tavanı izlemeye başladım. Ama Akın uyumaya niyetli değildi.

"Bir keresinde, eski komşunun küçük oğlunu alışveriş arabasına koyup bayır aşağı yollamıştım."

Kafamı yastıktan kaldırıp şaşkınca ona baktım.

"Bir gün de, eski okuldaki yangın hortumunu açıp, koridora barikat kurmuştum."

Şaşkınlığım artarken yatakta doğrulup onu dinlemeye başladım.

"Başka... Başka... Geçen yıl son sınavda beni kopya çekerken yakalayıp kâğıdımı alan hocaya müdürün odasında *Kıçına kına yak!* deyip, karne günü uzaklaştırma aldım. Bir de, müdür okulda yokken onu gizli numaradan arayıp, *Makam koltuğuna oturup sigara içiyorum, aşkım!* demişliğim var."

"Vay amına koyayım!" dedikten sonra sesli bir şekilde kahkaha attım.

Akın dolabın üzerine sakladığı leoparlı göz bandını alıp takarken "Ve yaz daha bitmedi, kanka. Çok eğleneceğiz. İyi geceler," dedi

"Sana da."

Yaklaşık olarak bir saat sonra ben de uykuya yenik düşerken, gözlerimi iki gün sonra çıkacağım sahnenin korkusu ile kapadım.

***

"Son bir haftadır, çok sıkı bir şekilde çalışıyorsunuz. Hepinizi tebrik ederim. Yarın öğleden sonra, yakınlarda kamp yapan kardeş okulumuzun da eğlenceye geleceğini biliyorsunuz. Son hazırlıklarımızı da bugün bitireceğiz. Hepinizi tekrar tebrik ederim, arkadaşlar."

Yaz başı eğlencesinin hazırlıkları hakkında yapılan son toplantıda, herkes çok fazla heyecanlıydı artık. Jöle'nin son konuşmasından sonra toplantıda olan öğrencilerden bir sevinç çığlığı yükseldi.

"Gidin bugün eğlenin. Yarın uzun bir gün olacak."

Öğrenci topluluğundan bir uğultu yükseldi.

Kanka, bu ne? Yediği meyveden kurt çıkınca uluyan AVM Kezbanları gibi bağırıyor herkes.

Gülümseyip iç sesime cevap verdim. "Yarın akşam herkes sahnede olacak çünkü."

Söylediklerimi duyan Akın kulağıma eğildi. "Olmaz bir şey kanka, endişelenme."

Hüsnü de Akın'a hak vererek içeriden konuştu.

Koy amına, tarantula kovalamış ormanda. Heyecan yapma, kanki.

Her ikisini de onaylamak için başımı salladım. Öğrenciler dağılıp göl kenarına doğru giderken, Akın yanındaki poşeti alıp ayaklandı.

"Nereye gidiyorsun?"

Evrim'in sorusuna cevap vermek için duran Akın bize doğru döndü. "Ekin'i bulup yetişirim size." Elindeki poşeti gösterip devam etti. "Ona vermem gereken bir şey var. Göl kenarında görüşürüz."

"Tamam. Biz de odadan birkaç şey alalım. Geçen oturduğumuz ağacın altında buluşuruz."

"Tamamdır," diyerek Berçin'i onayladım ve toplantı salonundan ayrıldım. Dışarıya çıktığım gibi göle doğru yürümeye başladım. Gölgesinde oturacağımız ağacı bulduğumda derin bir nefes verip, alnımdan akan teri sildim. Bir iki dakika sonra kızlar geldi. Bir yandan yarınki eğlence hakkında konuşuyor, bir yandan da yere örtü sermeye çalışıyorlardı. Kalabalık ortamda lahmacunu elle yiyen bir kızın umursamazlığı ile çöktüm örtünün üstüne. O sırada arkamızdaki çalılıkların arasından Akın'ın ayakkabılarının sesi duyuldu.

"Geliyor bizimki."

Berçin ve Evrim senkronize bir şekilde gülümserken, Akın yanında Ekin'le birlikte çalılıkların arasından çıktı. Garip olan şey el ele olmaları değil, Akın'ın ayakkabılarının aynısından Ekin'in ayağında da olmasıydı.

"Heh!" dedi Berçin. "Şimdi tam olmuşsunuz."

Ekin utanarak örtüye oturdu. Berçin ve Evrim onu yanlarına çekip, neler olduğu hakkında soru yağmuruna tutarlarken, ben de Akın'a döndüm.

"Siz şimdi sevgilisiniz yani."

"Evet, kanka," dedi Akın, yumruğunu çakmam için bana doğru uzatarak.

Bana uzattığı yumruğuna çakıp gülümsedikten sonra, merak ederek sordum. "Nasıl oldu kanka, birdenbire?"

"Biri yardım eli uzattı. Tavsiye meleğim var artık," deyip, gülerek kızlara baktı.

Sırtüstü uzanıp ağacı izlemeye başladığımda, kızlar da sohbetlerini bitirip bize dönmüşlerdi.

Berçin *fıyk fıyk* diye ses çıkaran ayakkabıları göstererek, "Allah yardım etsin!" dediğinde, halaya sonradan katılan mahalle bebesi gibi sohbetin ortasına daldım.

"Bana da yardım etsin."

"Dua edersen, neden etmesin," dedi Evrim yere uzanırken.

"Her gece konuşuyorum onunla. Ama cevap vermiyor."

Akın araya girdi. "Aramayı dene, kanka."

Berçin, Ekin'le birlikte sohbetin amacından sapmasını keyifle izliyordu.

"Benim hattım o yönde aramalara kapalı, kanka."

"Benden ara," diye devam etti Akın.

"Senin özelliğin neymiş, bay fıyk fıyk?" diye dalga geçti Berçin.

Akın göğsünü kabartıp oturduğu yerden doğrulurken gülümsedi. "Benim hattım farklı."

Berçin üste çıkmak için bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ama Evrim'in sorusuyla, Akın fitilini çektiği el bombasını hepimizin eline verdi.

"Senin hattın ne?"

"Cenabıhat."

Akın'ın cevabından onra hiç kimse konuşmadı. Etrafımızda sadece kuş sesleri duyuluyordu. Herkes şaşırmış bir şekilde gülmeden ona bakıyordu. Sonra, Akın hariç herkes birbiriyle göz göze geldi. Ardından hepimiz arkamızı dönüp, yaptığı espriden dolayı onu dışladık. Ona sırtını dönmeyen bir tek Ekin vardı.

"Ben anlamadım galiba."

Elini Ekin'e doğru uzatan Akın, "Gidelim buradan. Bunların mizah anlayışı, fıkrasına gülünmeyen adamla aynı," dedi gülerek.

Her ikisi de *fıyk fıyk* diye öten ayakkabılarıyla yanımızdan uzaklaştılar. Günün ve gecenin geri kalanı sakin geçti. Akşam yemeğinde, Tuğçe arada bir bana bakarak gülümsüyordu. Bizimkilerin keyfi fazlasıyla yerindeydi. Oysa benim içimde garip bir his vardı. Endişe miydi bu, korku mu, bilemiyordum. Tüm gecem duygu karmaşalarımı çözmekle geçti.

Sabah uyandığımızda artık resmen büyük gündü benim için. Daha önce yaptığım provalarda kimseye söylemediğim şarkının sözlerinin yazdığı kâğıdı avucumun içinde sıkarak, etkinliğin yapılacağı alana doğru ilerledim. Kampta kalan tüm öğrenciler yavaş yavaş gölün kenarına gidiyordu.

Gölün kenarına ulaştığımda, planlanan organizasyonun aslında ne kadar büyük olduğunu anladım. Güneş dağların ardında batmak üzereyken, turuncu ve diğer renklerin muhteşem bir şekilde gökyüzüne dağılmaları gözüküyordu. Gölün kenarına kurulan büyük bir sahne, sahnenin önünde öğretmenlerin oturacağı sandalyeler vardı. Öğrenciler için her şey festival tadında olacağından, sandalyeye gerek duyulmamıştı. Arkasında durduğum ağacın yanına geçerek omzumu yasladım. Yağız ilk toplantıda Akın'la atıştığı için, o ve ekibi, sahne düzenlemesi dâhil tüm ağır işlere yardım ediyorlardı. Güneş batana kadar biraz daha bekledim. Artık kampın tamamı eğlence alanındaydı. Herkes birbiriyle sohbet ediyor, kahkahalar atıyordu. Elimde kendi yazdığım ve Heiley17 için söyleyeceğim şarkının sözlerinin olduğu kâğıdı iyice sıktım. O an, dün geceden beri hissettiğim karmaşaya hâkim olan duygunun ne olduğuna karar verdim. Endişe değildi. Ben, korkuyordum!

Pırasa mısın oğlum sen? Ne bu yaptığı kek kabarmayan erkek tripleri? Kendine gel!

Hüsnü haklıydı. Korkuyu bir kenara bırakıp yüzleşmeliydim kendimle. Ne olur ne olmaz diye yanıma aldığım kürdanlardan birini cebimden çıkarıp ağzıma yerleştirdim. Vekil öğretmenin kardeş okul diye bahsettiği öğrenciler de kamp otobüsleri ile alana geldiğinde, ağzımdaki kürdan stresten kırıldı. Onların gelişi, beni izleyecek daha çok insan olması demekti. Geçtiğimiz günler boyunca endişemi saklamayı çok iyi becermiş olmama rağmen, şimdi bu his gün yüzündeydi. Stres yaptığım için terlemeye başladığım sırada cebimdeki telefon titredi.

Oradan izleme ama. Senin olman gereken yer burası.

Heiley17'nin mesajı beni kendime getirdi. Sadece sekiz dakika göz önünde olacaktım.

Haklısın, geliyorum.

Kalabalığa doğru attığım her adımda, kendime güvenim biraz daha artıyor gibiydi. Yeni gelen kardeş kamp izleyicilerini aşıp, sahnede görev alacak insanların arasındaki yerimi aldım. Herkes bir aradaydı. Gotikler siyahlara bürünmüş, türlü türlü garip enstrümanlarıyla olmaları gereken yerdeydiler. Diğer ekipler de kendi gruplarını yansıtacak şekilde giyinmişlerdi ve hazırdılar.

Berçin, Evrim ve Akın'ın yanına gidip yüzlerine baktım. "Eğer oraya çıktığımda..." dedim ve derin bir nefes verdim. "Oraya çıktığımda bir şey yapamazsam, beni oradan alın."

Onlar bir şey söyleyemeden, Yağız laf sokmak için araya girdi. "Ben çok eğleneceğim, Gözlük. Sen de eğlenecek misin?" Konuşurken elini yanımdaki duvara koydu.

Cebimdeki telefon titreyince, gelen mesajı Heiley17'nin attığını düşünerek cesaretlendim. "Evet, hem de çok. Sen amelelik yaparken eğlendin mi?"

Elini duvardan çekip sahneye baktı. "Evet. Çok güzel olmuş, değil mi? Sizin için hazırladım her şeyi."

"Sıçsam daha güzelini yaparım. Şimdi uza, Sabaoğlu."

Yağız, Akın'a doğru bir adım atarken gülümsedi.

"Seni de uzatacağım bu gece. Apışıp kalacaksın, bebeğim."

Atışmaları büyümek üzereyken Tuğçe yanımıza gelip, Siz ikiniz," dedi Akın ve Yağız'ı işaret ederek. "Gidip başka yerde flörtleşin. Çok az kaldı başlamasına."

Yağız "Çok eğlenin, olur mu?" deyip, arkasını dönüp uzaklaştı.

Akın ise hâlâ bir şeyler söylemeye devam ediyordu. "Cibili cibili, şak şak şak. Çipetpet, çipetpet."

Hepimiz şaşkınca Akın'a döndüğümüzde, *Ne var?* der gibi bize baktı.

"Ne diyorsun yahu?" Berçin, Akın'ın söylediklerini anlamaya çalışıyordu.

"Ne bileyim be! Söyleyecek bir şey bulamadım."

Biz sohbete dalmışken, vekil öğretmen açılış konuşmasını bitirmiş, sahneye Tuğçe'yi davet ediyordu. Etkinlik alanı hıncahınç doluydu artık. Sahnedeki ışıklar söndüğünde Tuğçe yanımızdan ayrıldı ve birkaç merdiven çıktıktan sonra sahneye ulaştı. O sırada geri gelen Yağız, garip bir dikkatle onun hareketlerini izliyordu. Karanlık sahnede, beyaz bir ışık yandı o an Tuğçe'nin üzerinde. Tuğçe'yi gören kalabalıktan sesli bir "Ooo..." yükseldi. Gözlerimi ondan ayırmak istiyor ama yapamıyordum. Beyaz ışığın vurduğu kırmızı saçları daha bir güzel görünüyordu. Şaşırarak gözlerimi açtığım o minicik anda, sahnedeki ejderhanın gözleri bana döndü. Ve gülümsedi. Yanımdaki herkesin bana bakmasına sebep olmuştu Tuğçe'nin bakışı. Üzerimdeki gözlerin baskısını hissederek onlara doğru döndüğümde, Tuğçe'nin buğulu sesi yankılandı tüm göl kenarında.

"Her yer sensin, kaçsam Ege'ye..."

Tekrar sahneye baktığımda, Tuğçe tüm alevleriyle Aydilge'nin *Kaçsam Ege*'ye isimli şarkısını söylüyordu. Şaşkınlığım katlanarak artarken, arkamda bir gürültü koptuğunu duydum. Bir an için gözlerimi Tuğçe'den ayırıp arkama döndüm. Yağız'ın yanından hızlıca geçen Selin, erkek arkadaşını geride bırakıp ellerini boynuma doladı. Şaşkınlıkla onu kendimden uzaklaştırıp yüzüne baktım. Sadece ben değil, sahnedeki Tuğçe, aşağıda sıralarının gelmesini bekleyen Berçin, Evrim, Yağız ve Akın da dâhil olmak üzere herkes şaşkındı.

Ona "Ne yapıyorsun?" diye sorduğumda yavaşça kulağıma eğildi.

"Artık intikam alma sırası bende."



22

Allah belanı versin şarkısı ile beni benden alan, uzak diyarlara, kimsenin gitmediği ya da gidip de göremediği yerlere sürükleyen şarkıcının etkisinden mi bilinmez, Selin'in söylediklerini irdelemekte zorlandım. Son zamanlarda başıma gelen her şey, insanların birbirlerine olan güçlü kıskançlıkları, popülarite arzusu veya kişisel fantezilerinin dışa vurumuydu. Ama onlar her seçimin, yapılan her tercihin bir vazgeçişe gebe olduğunu bilmiyorlardı.

Artan kaçma isteğine kendimi teslim edip yanlarından uzaklaşmak üzereyken, Selin tekrar kolumdan tuttu. "Konuşmalıyız, Gözlük. En yakın zamanda." Tam karşımda duran Selin'e bakarken, diğerlerinin de dikkatle beni izlediklerini biliyordum. Az önce duyduğum buğulu sesin sahibi Tuğçe, artık bizim olduğumuz tarafa bakmıyordu bile. Ne yapmam ya da ne söylemem gerektiğini bilmeden, cebime stokladığım kürdanlardan birini hızlıca çıkarıp ağzıma yerleştirdim. Muhteşem şenlik havasının benim için çok zor geçeceğini düşünmeye başlamıştım. Aldığım nefes göğsümdeki baskıyı arttırıp bana acı vermeden önce, ya bir şeyler söylemem gerekiyordu, ya da kaçıp gitmem. Kaçmak? Hayır,

kaçmak yoktu. Ona savaşacağıma dair söz verip şu noktaya kadar gelmişken vazgeçemezdim.

Kültürel yozlaşmanın nefes alan örneği olmuş oğlum bu kız. Kurtul hemen.

İç sesime hak vererek başımı salladım. Bu gece herhangi bir şeyin bana engel olmasına izin veremezdim. Birilerine çıkışmak için vücudum yeterli adrenalini ürettiğinde, karşımda ona cevap vermemi bekleyen Selin'in kollarından tutup, gözlerimi tam olarak gözlerine odakladım. "Bana bak, kızım." Konuşmaya başladığımda, sağ gözümün seğirdiğini hissettim. Ağzımdaki kürdanı yere atıp, "Ne yapmaya çalıştığını ya da ne intikamından bahsettiğini bilmiyorum. Planladığın şey her neyse, beni bu işin dışında tutacaksın!" dedim.

"Canımı acıtıyorsun, salak!"

Dudaklarımdan çıkan her kelimede Selin'in kollarını biraz daha sıktığımı fark etmemiştim.

"Bu gecenin sonunda konuşacağız. Göldeki iskeleye gel. Şenliklerden sonra."

Selin'i bıraktığımda, kollarıyla kendini sararak, sıktığım yerleri ovuşturdu. "Ne oluyor sana be? Herkes bir hallerde! İskelede olacağım, Gözlük. Sen de olsan iyi olur."

Kafamı sallayıp onu onayladığımda, yere dizilen kolonların etrafından dolaşıp seyircilerin arasına karıştı. Ben de sahneye çıkacak öğrencilerin yanına gidip, hızlıca Berçin ve Evrim'in arkasındaki kolonlardan birinin üzerine oturdum. Onlar bana doğru dönmeden önce, "Bir iki dakika orada durabilir misiniz?" dedim. Ne olduğunu anlamadan söylediğimi yaptılar. Kimsenin beni görmediğinden emin olduğumda, cebime sakladığım antidepresanı çıkarıp ağzıma attım. "Suyunuz var mı?"

Akın, kızlarla birlikte bana doğru döndü. "Ne yapacaksın oğlum suyu?"

Berçin ve Evrim, Akın'a göz devirerek bakarken, ağzıma attığım ilaç tükürüğümün etkisiyle acı bir tat bırakmaya başlamıştı bile.

"Boy abdesti alacağım."

Dilimin üzerindeki ilacı gören Akın kaşlarını kaldırdı. "Hee, doğru."

Akın hızlıca, sahneye çıkmak için sıralarının gelmesini bekleyen Gotiklerin yanına doğru gitti. Bu sırada Tuğçe, sahnedeki görevini Zekilerden bir çocuğa devrediyordu. Tuğçe'ye bakarken, Berçin'in sesi dikkatimi dağıttı.

"Ne yapıyor bu?"

Berçin'in işaret ettiği yöne baktığımda Akın'ı gördüm. Ekin ve arkadaşlarına ayakkabılarını gösteriyordu.

Evrim ona doğru seslendi. "Akın!"

"Geldim geldim."

Akın, Ekin'i de çekiştirerek yanımıza getirdi. Bana uzattığı pet şişeyi alıp, kapağını açtığım gibi ilacı yuttum. Rahatlamaya çalışarak sırtımı geriye yaslayıp derin bir nefes aldım.

"Ne ilacı o?" diye sordu Evrim yanıma otururken.

"Baş ağrısı için," dedim onu oyalamak isteyerek. Nasılsa konu birazdan Akın ve Ekin'in muhabbetiyle bir şekilde kaynayacaktı. Berçin, Evrim'in yanına oturmadan önce, kız arkadaşına kur yapmaya çalışan Akın'ı işaret etti.

"Çok kötü bir şey yaptım," dedi Ekin elleriyle gözlerini kapatırken.

Ona dönen Akın ellerini yüzünden çekip, "Ne oldu, gülüm?" diye sordu gülümseyerek

Ekin ona bakan gözlerini başka tarafa doğru çevirdi utanarak. "Bugün bir sincap adımı sordu. Ve ona adımın Özlem olduğunu söyledim. Bu yalan peşimi hiç bırakmayacak."

Ekin'in ağzından çıkan *sincap* kelimesinden sonra, Berçin ve Evrim kahkahasını gizlemedi. Akın onlara kızgın bir bakış atıp Ekin'e döndü.

"Ne sincabı?"

"Ya sincap gibi bir çocuktu işte. Dişlerini, gözlerini bir görsen. Yalan söyledim diye kırılmış mıdır, Akın?"

"Kırılmamıştır. Ben sincapları senden uzak tutacağım."

Akın ve Ekin dışında hepimiz gülmek üzereydik artık. Tam o anda Akın, söylememesi gereken bir cümle kurarak Evrim ve Berçin'in diline düştü.

"Uçurumdan düşerken tutunacak dalım olsan, düşmekten değil, seni kırmaktan korkarım, gülüm. Sen kimseyi kıramazsın. Ben de seni hiç kırmam. Tamam mı?" dedi Ekin'in yüzünü avuçlarının arasına alırken.

Ekin utanıp kızararak, "Eğlenceden sonra görüşürüz," dedi ve uzaklaştı.

Berçin, Ekin'in arkasından bakakalan Akın'ı dürttü. "Neydi şimdi bu? Senin baban kamyoncu mu, kuşum? O nasıl sevgi cümlesiydi?"

Akın gözlerini devirip derin bir nefes verdi. "İnternetten buluyorum böyle sözleri," dedi cebindeki kâğıdı çıkarırken. "Bak daha çok var."

Evrim, Akın'ın elindeki kâğıdı aldığı gibi yırtıp üzerine oturduğumuz kolonların arkasına attı. "Öyle olmaz işte," dedi.

Berçin, Evrim'i onaylayarak devam etti. "Romeo ve Juliet mi olmak istiyorsun, yoksa Safiye ve Faik mi? İlk önce ona karar ver, sonra konuş şu kızla."

Onlar sohbetlerine devam ederken, eğlence sorunsuz bir şekilde ilerliyordu. Sahneye bir grup öğrenci çıkıp görevini yaptıktan sonra, yerini başkasına devrediyordu. Tuğçe sahneden indikten sonra ortadan kaybolmuştu. Yağız da, Selin'le olan garip diyalogumuzdan sonra ortalarda görünmemişti. Yavaşça oturduğum yerden kalkıp, önümüze duvar olması adına konulmuş kolonların arasından, bizi izlemeye gelen öğrencilere baktım. Kalabalık sanki her geçen saniye artıyordu. Oturmak için yerime dönmeden önce, cebimde titreyen telefonu çıkarıp gelen mesajı açtım. Tuğçe'dendi.

En arkada sağda seni izliyor olacağım. Bu gece konuşalım, olur mu? Söylemem gereken, özür dilemem gereken çok şey var. Yeri sonra mesaj atacağım.

Mesajını yanıtlamadan telefonu cebime koydum. Ben oturduğum yere dönerken, sahneye çağrılan kişiler Berçin ve Evrim'di. Hızlıca yanlarına gidip, yumruk yaptığım ellerimi çakmaları için onlara uzattım.

"Bol şanslar."

Aynı şekilde karşılık verdikten sonra sahnedeki yerlerini aldılar. 'İstanbul'da Sonbahar' isimli şarkıyı söylerlerken onları izledim. Kendilerine olan güvenleri sahne önünden gelen ıslık sesleri ile artarken, daha da bir istekli söylüyorlardı şarkıyı. Şarkıları bittikten sonra selamlarını verip sahnenin diğer tarafından indiklerinde sıra yavaş yavaş bana geliyordu. Ekin'in gotik grubu da onlardan sonra sahneye çıktığında sıra artık bendeydi. Kalbime pompalanan kan hızlanırken, heyecanım da gitgide artıyordu. Az önce oturduğumuz kolonların arkasından gelen sesi duyduğumuzda, Akın'la irkilerek ayaklandık.

Yağız, Mete'yle birlikte kolonların arkasından çıkarken, Akın sataşmadan duramadı.

"Mevsimlik eleştiri misin oğlum sen?"

"Ne diyorsun sen, tıfıl?"

Akın cevap vermeden önce araya girdim. "Karpuz çekirdeği gibi olduğunu söylüyor işte. Kimse seni sevmiyor aslında. Karpuz için katlanıyorlar sana."

Mete omzuma çarparak yanımdan geçerken, Yağız tam önümüzde durdu. "Kafanızı burnunuza sokmadan önce çekilin önümden."

"Geç, paşam," dedi Akın. "Bak, yeşil yanıyor," diye devam etti sahnede yanan yeşil ışığı işaret ederek. "Millet senin olduğun yerde yeşilleniyor, farkında değilsin."

Yağız "Ulan!" deyip Akın'ın üzerine doğru atlarken, sahneye çıkmam için ismim okunuyordu. Sahneye çıkma gerilimine, olası bir kavganın gerilimi de ekleniyordu. Sesleri duyup gelen vekil öğretmen sinirle onlara gürlerken, bana da sahneye çıkmam gerektiği hakkında emirler yağdırıyordu. Sonrasında her şey bir anda oldu. Yine bir anda kargaşanın tam ortasına düşmüştüm. Kulağıma dolan bağırış ve seyircilerden gelen sesler rahatsız edici olmaya başladı. Ellerimle kulaklarımı tıkayıp sesleri azaltmaya çalıştım. Başım dönüp kusma hissi kuvvetlenerek artarken cebimdeki telefon tekrar titredi. Ekrandaki Blogger bildirimini gördüğümde daha kötüydüm artık.

Senin sıran. İyi şanslar. (:

Heyecandan veya ortamın gerginliğinden mi bilinmez, ortaya çıkan bir atağım vardı artık. Daha önce acı veren nefes alış verişi şimdi daha zordu. Sorun şuydu ki, nefes almakta güçlük çekiyordum.

"Ege!" diye kükredi vekil öğretmen. "Sahneye!"

Kafamı hayır anlamında iki kez salladım. Ellerimi kolonlardan birinin üzerine koyarak nefes almaya çabaladım. Akın daha önce Gotiklerden aldığı su şişesini uzattı.

"Biraz zamana ihtiyacım var," dedim zorlanarak.

Telaşa kapılan vekil öğretmen düşünüyordu.

"Hocam, domates bulabilir miyiz?"

Akın'ın sorusuyla zaten telaş içinde olan öğretmen ses tonunu umursamadan ona bağırdı. "Ne yapacaksın domatesi?"

Akın o sırada Yağız'ı işaret ediyor olmalıydı. "Tam şu an suratına domates atmalık. Baksanıza. Ege'nin de neşesi yerine gelir hem."

"Aptal aptal konuşmayı bırak! Şimdi hemen sahneye çık ve bir şeyler yap. Aksi takdirde..." dedi parmaklarıyla Yağız ve Akın'ı işaret ederek. Vekil öğretmenin cümlesini tamamlamasına fırsat vermeyen Akın, kendini sahneye attı. O sırada güç bela kolonların üzerine oturmayı başardım. Akın

ona uzatılan mikrofonu almış, yavaşça sahnenin ortasına doğru ilerliyordu. Sahneden yüzüme vuran ışıklar rahatsız edici olmaya başladığında gözlerimi kapadım.

"İyi misin evladım sen?"

Kafamı kaldırıp elini omzuma koyan vekil öğretmene baktım. "İyiyim, hocam. Sadece birkaç dakikaya daha ihtiyacım var."

Omzuma iki kez vurarak sahnenin yanına doğru ilerledi. Akın'ın olduğu tarafa doğru baktığımda, sahnenin ortasında öylece dikildiğini gördüm. İzleyiciler Akın'ın bir şeyler söylemesini bekliyor, Akın ise *Ne yapayım?* der gibi vekil öğretmene bakıyordu.

İyice sinirlenen vekil öğretmen, ona doğru sesini alçak tutmaya çalışarak bağırdı. "Bir şeyler söyle!" Akın kafasını salladıktan sonra sahnede konuşmaya başladı.

"Selam, selam, selam!"

Ona odaklanmışken fark ettim ki, ışık ve sesler artık daha az rahatsız ediyordu beni. Nefesim ise normale dönüyordu.

"Ben," dedi Akın sesinin titrek çıkmasını sağlamaya çalışarak. "Bu şarkıyı köpeğime yazdım." Akın'ın cümlesinden sonra istemeden gülümsedim. Ama izleyicilerin çıkardıkları sesler, memnun olmadıklarını gösteriyordu. "Onu çok özledim. Umarım şarkımı seversiniz," dedikten sonra şarkısını söylemeye başladı.

Öncesinde yün gibiydin
Birden oldun kel köpek
Sonra bir de banyo yaptım
Şampuan yaptı kepek
Seni gidi kel köpek
Yok yere hep havlarsın
Seni gidi pis köpek
Kedilerden korkarsın

Saniyeler önce sitem naraları atan kalabalık, Akın'a ritim tutmaya başlamıştı alkışlayarak. Onlar da Akın'ın dalga

geçtiğini anlamış olmalıydı ki, etraftaki öğretmenleri umursamadan eğleniyorlardı. Bu sırada tepkileri gören Akın şarkısına devam eti.

Kuyruğu sosis gibi
Kocamandır göbeği
Önüne tepsi koysan
Bitirir tüm böreği

Nakarat kısmını bir kez daha söyledikten sonra, Akın sahnenin diğer ucuna doğru ilerledi. Mikrofonu görevli öğrenciye teslim etmeden önce, köpeğine olan özlemini tekrar dile getirdi.

"Seni çok özledim, Cino!"

Onu alkışlayan kalabalığa ayak uydurmak için oturduğum kolonun üzerinden kalkıp, ben de alkışlamaya başladım. Kendime gelişim vekil öğretmenin gözünden kaçmamıştı.

"Hazır mısın, Ege?"

"Evet, hocam," diye yanıtladım korkuyor olsam da.

"Haydi o zaman, göreyim seni!" dedikten sonra seyircilerin olduğu kısma doğru ilerledi. Muhtemelen, protokol koltuklarına oturup, nasıl rezil olduğumu izleyecekti.

Yanımızda durduğunu bile unuttuğum Yağız, merdivenlerden sahneye çıkarken arkamdan seslendi. "Beni unutma, Gözlük. İyi eğlenceler," dedi göz kırparak.

Onu umursamadan arkamı dönüp sahneye ilk adımımı attım. Ona verilecek cevabım yoktu. Zaten Hüsnü üzerine düşeni yapıyordu.

İnşallah babasını cennette ateistler döver, kanka. Takma sen bunu.

Seyircilerin olduğu tarafa doğru hiç bakmadan, köşedeki gitarı alıp sahnenin ortasına geçtim. Gözlerimi hepsinin ötesine odaklamaya çalışırken yanlış yapıyordum aslında. Çünkü Heiley17 buralarda bir yerde beni izliyordu. Rüzgârın bile esmediği, iki dağın arasındaki bir gölün kenarında, muhteşem bir atmosferin ortasında sahnedeydim.

Sahne ışıkları ne kadar kuvvetli olsa da, ayın ışığını bastıramıyordu. Ben sahnede sahte ışıkların altında dururken, diğer herkes ayın muhteşemliği ile yıkanıyordu. Gözlerimi sahnenin çıkışına doğru kaydırdığımda, bana bakan gözleri gördüm. Evrim, Berçin ve Akın pürdikkat beni izliyorlardı.

Önümdeki tripoda mikrofonu yerleştirdim yavaşça. Mikrofon yerine oturduğunda tiz bir ses yankılandı hoparlörlerden.

"Herkese merhaba. Birkaç dakikanızı alacağım," dedim daha önce planlamadığım bir konuşma için kendimi hazırlayarak. "Kelimelere anlam yüklerken kimse sormadı bize. Bana Gözlük dediklerini biliyor muydunuz? Ah, pardon! Burada beni henüz tanımayan insanlar var. Önce kendimi tanıtmama izin verin."

Vekil öğretmen *Ne yapıyorsun sen?* der gibi bakıyordu ama umursamadım.

"Ben Gözlük. Sınıfın en arkalarında oturan, varlığı ya da yokluğundan kimsenin haberdar olmadığı çocuk."

Öğretmenler dâhil herkes ne söyleyeceğimi merak ediyor olmalıydı ki, kimseden ses çıkmıyordu. Bunu fırsat bilerek devam ettim.

"Hani, sırf diğer insanlardan farklıyım diye hakaretler ettiğiniz, özgüvenine kılıçlar batırarak kanattığınız çocuk. Hayalleri olan... Sizin aksinize, herhangi bir şeye sahip olmak için kolay yollara başvurmayan, önüne bir engel çıkıp yaralansa da, istediğine elbet kavuşacağını uman çocuk."

Söylediklerimden yavaş yavaş rahatsız olmaya başlayanlar sesli bir şekilde "İn oradan! Ne yapıyorsun sen?" diye düşüncelerini dile getirmeye başlamışlardı bile.

"Bana kızanlar olacak. Daha önce insanların önünde konuşmaya bile korkan ben, bir şey uğruna karşınızdayım şimdi. Belki de *Şimdi ne değişti?* diye soruyorsunuz içinizden. Değişen çok şey var. Ama alışkanlıklarımdan da vazgeçmiş değilim aynı zamanda. Arkadaşlarım var," dedim sahnenin kenarında bana bakan Evrim, Berçin ve Akın'a dönerek. "Ne

var biliyor musunuz? Yüzümüzdeki maskeleri indirsek, aslında hepimiz güzel insanlarız. Hiçbirimiz kusursuz değiliz. Birimiz diğerinden daha kilolu, birimizin yüzü sivilcelerle dolu... Bir diğerimizin ailesiyle sorunları var. Bir başkası, onu sevmeyecek bir insana çok fena âşık. Bunların hiçbirinin önemli olmadığını öğretin kendinize ne olur. Siz birilerine doğru bir adım atsanız, yağmurlar günahlarınızı yıkamak için hazırda bekliyorlar. Bana yol göstermeye çalışan arkadaşım için buradayım ben de. Onun istediğini yapıp, bedeli hakaretler ve aşağılanmalar olacaksa bile koşar adım ilerleyeceğim size doğru. Umarım şarkıyı beğenirsiniz."

Sözlerimi onaylamayan insanları umursamadan, gitarı omzuma astım ve gözlerimi kapatıp şarkımı söylemeye başladım.

Rüzgâr neleri taşıdığını bilemezken sen savrulursun.
Korkularının avladığı hayallerinden başka tutunacak umudun yoktur.
Seraplara ait kurulan düşler ise, yokluğunu gösterir...

Ellerde kum taneleri,
Sislere yazılan cümleler
Bir kaybedenin şuurunda bulur kendini...

Güneş...
Azrail eşliğinde sunarken kendini karanlığa,
İflah olmaz ay, sayıklamalarının kurbanı olur.
Korkunun avlayamadığı hayaller çizemezken resmini,
Uzanamadığım bütün yalnızlıklarda buldum kendimi.

Ellerde kum taneleri,
Sislere yazılan cümleler
Bir kaybedenin şuurunda bulur kendini...
Eğer en büyük korkum sensen,
Gözlerimi açıp seyircilerin arasında onu aradım.
Neredesin?

Şarkıyı bitirdiğimde aldığım tepki, tahmin ettiğimden çok daha farklıydı. Protokol koltuğunda olan vekil öğretmenim de dâhil olmak üzere, öğretmenlerin hepsi ayaktaydı. Onların arkasındaki öğrenci topluluğu da alkışlayarak eşlik ediyorlardı. Tam o esnada omzuma bir el değdi. Akın kolunu omzuma sarmıştı. Berçin de diğer tarafta, elini belime dolayarak başını omzuma koydu. Evrim ise hepimizin arkasından ellerini açarak, üçümüze birden sarılmaya çalışıyordu. Tuğçe de Akın'ın yanındaydı artık. Gülümseyerek bana bakıyordu. Gülümseyişine sıcak bir şekilde karşılık verdim. Tuğçe'ye, sahnede görev alan diğerleri de eşlik etti. Birdenbire birçok yürek bir araya gelmişti. Herkes birbirine sarılıyor, gecenin ne kadar harika son bulduğundan bahsediyorlardı. Bizimkiler alkışlayarak beni öne doğru itti. Finaldeki selam faslına geliyorduk ve herkes en önde benim durmam gerektiğini söylemeye çalışırmış gibi, sahnenin ön kısmını gösteriyordu. Gülümseyerek öne doğru ilerleyip, sahnenin önüne geçtim. Arkamdaki kalabalık da beni takip ediyordu. Sahne hepimizi almayacak kadar küçük olsa da, kimse bundan şikâyetçi değildi.

Öne doğru eğilip ileriye baktığımda, vekil öğretmenin arkasında ellerini göğsünde çapraz yapıp birleştirmiş, gülerek bize bakan Yağız'ı gördüm. O an bir terslik olduğunu anladım. Yağız bana göz kırparak, işaret parmağı ile yukarıyı gösterdi. Telaşa kapılıp doğrulduğumda artık çok geçti. Sahnenin üzerinden bir *tık* sesi duyulduğunda, ben dâhil herkes kafasını yukarıya doğru kaldırdı. Neler olduğunu anlayan kalabalığın, sağa sola kaçması bir işe yaramadı. Yağız her şeyi önceden planlamış olmalıydı ki, daha gecenin başında bize bir sürprizi olduğundan bahsediyordu. Sahnenin yukarısından üzerimize dökülen boyalı su, her şeyi yok etmişti. Olduğu yere kitlenen bacaklarımı hareket ettiremiyor, gözlüğüme bulaşan boyanın arasından bana bakan insanları izliyordum. Öğretmenler şok içindeydi. Böyle

bir kargaşaya hazır olan seyirci topluluğu gülmeye başladığında, orada durmak için bir sebebim yoktu artık. Kimi ittirdiğimi umursamadan sahneden inip, arka taraftan ormanın içine daldım.

Her şey boşunaydı. İnsanlar bu kadar acımasız ve sert olamazlardı. Bir insanı aşağılayıp küçük düşürmek, bir başkasına nasıl haz verebilirdi? Nereye gittiğimi umursamadan koşuyor, olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyordum. Sahteliğin ve acımasızlığın hâkim olduğu ruhlardan korkuyordum artık. Tökezleyip yere düştüğümde, dakikalar önce sahnede birbirlerine sarılan insanları hatırlamaya çalıştım. Belki de birkaç kişiyi kurtarmıştım sahtelikten. Ama onlar kurtulurken, ben kaybolmuştum. Zaten kayıp olan ruhum iyice gitmek istiyordu kendimden. Düştüğüm zemindeki toprağı ellerimin arasına alıp sıktığımda gözümden bir damla yaş geldi. Vücudumdan yere bulaşan boyanın ay ışığında parladığını gördüğümde bedenim titremeye başladı. Tüm benliğim ile kaybolmaya hazırdım karanlıkta. O an, panik atak geçirmek üzere olduğumu anladığım andı. Titreyen bedenimi serbest bırakıp, atağın tüm vücuduma yayılmasına izin verdim. Dakikalar sonra bir çift el bedenimi sararken, tanıdık bir ses yankılandı kulaklarımda.

"Şşşt! Ben buradayım."



Bir hafta sonra...

Malum gecenin üzerinden günler geçmesine rağmen kimse o geceyi unutmuş değildi. O gece olanlar, okulun unutulmayacaklar listesine altın harflerle eklenecekti. Kamp bitip okula dönüldüğünde herkes alt sınıflara anlatacak, kulaktan kulağa yayılmasını sağlayacaktı. Herkes bir şekilde devam etmeye çalışırken, bir tek ben adapte olmakta güçlük çekiyordum. Bu yüzden her sabah yarım saat rehberlik

öğretmeniyle randevum vardı. Oturduğum rehberlik odasında bana bakan kadının sorularına yanıt veriyor, o gece olanlar ve diğer her şey hakkında konuşuyordum.

"İyi ki Tuğçe yanına gelmiş, Ege. Bu tarz ataklar çok tehlikelidir. O geldikten sonra ne oldu peki?"

Oturuş şeklimi düzelterek ona baktım. " 'Ben bir deliyim. Beni sevemez, benim etrafımda olmak istemezsin,' dedim ona."

"İnsanların sana değer vermesinden korkuyor musun?"

"Evet."

Cevabımdan sonra, masanın üzerindeki telefonu kaldırıp bir numara tuşladı.

"Gülsüm Hanım, rica etsem bir çay getirir misiniz?" Telefonu kapatmadan önce bana döndü. "Sen bir şey ister misin, Ege?"

Kafamı evet anlamında sallayarak sandalyede dik oturdum. "Ben de çay istiyorum. Erotik olsun."

Annemden gelen bir kelimeyi ilk kez başkasının yanında telaffuz etmiştim. Annem çayını şekersiz içerdi. Benden ne zaman çay koymamı istese, "Ege! Kahve yapıyorsan bana da erotik çay getir," derdi gülerek. Rehberlik öğretmeninin bunu bilmediğini fark ederek isteğimi düzelttim. "Şekersiz olsun."

Öğretmen telefonu kapattıktan sonra, soran gözlerle bana baktı. Ellerimi teslim olurmuş gibi havaya kaldırıp, bıkkınlıkla durumu kurtarmaya çalıştım. "Annemle aramızdaki bir deyim. Affedersiniz, hocam."

Çaylar içilip otuz dakikalık gereksiz seans bittikten sonra binadan çıkıp dersliklere yöneldim. O gece yanına gitmediğim Selin, etrafında birkaç kızla birlikte aynı yönde ilerliyordu. Beni gördüklerinde alay etmek için durdular.

"Saçında biraz boya kalmış, Gözlük."

Bir hafta geçmesine rağmen, birisi bu tarz bir şey söylediğinde elim istemsizce orada olmayan boyayı çıkarmak için saçıma gidiyordu. Zaten kötü olan psikolojim daha da

kötüydü artık. Cebimden çıkardığım telefonu elime alıp kilidini açtım. Ekrandaki Blogger mesaj bildirimlerini görmezden gelip mesaj kutusuna tıkladım ve anneme hızlıca bir mesaj yazdım. Derslikler yerine kaldığım ağaç eve yöneldiğimde telefonum hırsla çalıyordu. Ekranı yana doğru kaydırıp annemden gelen çağrıyı yanıtladım. Muhtemelen attığım mesaj hakkında soru soracaktı. Ama ben kararımı vermiştim.

"Günaydın, anne."

"Ege?"

Sesi sinirli geliyordu.

"Efendim?"

"Ne demek eve dönmem gerekiyor?"

"Eve dönmek istiyorum, anne."

Yastık altı korkular katili oldu masum düşlerin. Aynadaki cellada öğretemedik bir türlü savaşmayı. "Korkma, gül!" diyemedik. Bazen gülümserken bulduk kendimizi aynadakine bakarken. Gözlerinin ardında yatan acıyı göremedik. Tarağın saça her değişinde dökülen kalp kırıklıkları aktı gitti lavabolara. Saçları ayna ile makas arasında gidip gelen, beyaz zeminlere lacivert umutlar bırakanlar olduk. Maziye bakarken, geleceğimizi şekillendirmeye çalıştık düşlerimizde. Resimler gördük. Bir tığ geçirdik elimize, başladık gözlerden delmeye. Faili meçhul kalmasın diye hiçbir kelime...

Sen uyma kimseye, gözlüğüm.

Senin bildiğin en güzeli...

En güzeli senin hayallerin, senin düşlerin.

Uyma kimseye, gözlüğüm.

Laciverti en iyi sen görürsün.

İsteme başka renkleri.

Sen laciverti sev, lacivert seni...



23

Merdiveni ağaç evin çatısına dayadıktan sonra, ellerimi merdivenin kenarlarına koyup derin bir nefes verdim. Karanlık, kampın üzerine çöktükçe gitme isteğim de katlanarak artıyordu. Neredeyse her dakikayı, annemden gelen bir çağrı olup olmadığına bakmak için telefonumu kontrol ederek geçiriyor, paranoyaklığımı herkesten uzakta sürdürüyordum. Çok da sağlam durmayan merdivene bakarak tekrar derin bir nefes verdim. Dikkatli olmaya çalışarak merdivenden tırmanıp çatıya çıktım. Tam küçük bir kedi misali korkarak çatıya zıpladıktan sonra merdiven yere serildi. Gözlüğümü düzelttikten sonra yüzüstü uzanıp, aşağıdaki merdivene baktım.

"Heh!" dedim. "Çatı hapishanem, sen de gardiyanım oldun!" düşmemeye gayret ederek, ellerimi çatıdan aşağıya sarkıtarak merdiveni alkışladım. "Aferin. İyi oldu." İşin iyi yönünü düşündüğümde, yüzüme yerleşen sinsi gülümsemeye engel olmadım. İçimdeki kahkaha atma isteği de giderek artıyordu. "Sen dostum," dedim merdiveni işaret ederek. "Çok iyi bir şey yaptın. Aferin."

Onu tekrar alkışladıktan sonra hızlıca sırtüstü dönüp, gökyüzünü seyre daldım. Merdivenin düşüşü beni Berçin, Evrim ve Akın'dan koruyacaktı. Gideceğimi söylediğimden bu yana, kalmam için ısrar edip, birlikte bir çözüm bulabileceklerine ikna etmeye çalışıyorlardı. Kalmayı istiyordum. Ama eğlence gecesinden sonra konuşulanlar ve artan hakaretler bu isteğimin önüne geçiyordu.

Hilal şeklindeki aya bakıp gülümsedim. Benim öyküm, yeri belli olmayan bir hayal ülkesinde ve belirsiz bir şimdiki zamanda geçmiyordu. Benim hayatımda prensesler, büyücüler, periler de yoktu. Gerçekliğin yüzümü tokatladığı yirmi birinci yüzyılın silik karakterlerinden biri olma yolunda emin adımlarla ilerliyordum. Cebimdeki sigara paketinden bir tane çıkarıp yaktıktan sonra, dumanı içime çekip aya doğru üfledim. "Ne var biliyor musun?" dedim. Ay bu gece benimle konuşmak istemiyor gibiydi. Umursamadan devam ettim. Konuşmak istemese bile dinlemeye mahkûmdu. "Annem kampın bana çok şey katacağını söylemişti gelmeden önce." Sigaradan bir nefes daha alıp, elimi aya doğru hesap sorarmış gibi salladım. "Kattı da. İnsanların nasıl daraldığını, onların sevgi, eşitlik ve bazı değerlerden nasıl yoksunlaştığını öğrendim." O sırada ayın yakınlarındaki bir yıldızın ışığını gördüm. "Hoş geldin. Karanlıkta ışığın parlıyor. Ne güzel. Çok yakındaymışsın gibi gözüküyorsun ama aslında çok uzaktasın, değil mi, küçük yıldız? Bilmiyorum adın ne. Ne olursa olsun parla, küçük yıldız. Aya inat, geceye ve karanlığına inat parla!" Sesimi alçaltarak, ay ile olan küçük sohbetime geri döndüm. "Baksana," dedim. "Sana gözlük de yakışır." Gözlüğümü çıkarıp ona takarmış gibi yaptım. Benim açımdan bakıldığında, gözlük takmış bir panda gibi gözüküyordu ve bu içimdeki patlamaya hazır kahkaha atma isteğini tekrardan gün yüzüne çıkarmıştı. Dudaklarımı sıkarak gülmeme engel oldum. "Tamam tamam, güzel duruyor." Konuşmaya devam etmeden önce gökyüzündeki yıldızları

biraz daha inceledim. "Hey! Küçükken bana, onların beni zorlayıp zorlayamayacaklarını sormuştun, hatırlıyor musun? O zaman da söylediğim gibi, bana ulaşamazlar. Fakat benim gibilere zarar verebilirler. Ne yapacağız, dostum?" Yine cevap vermedi. "Hey!" dedim. "Beni dinliyor musun sen?" O an bir yıldız ayın arkasından kayıp gecede kayboldu. "Dinlediğini biliyordum. Seni çılgın." Bitmek üzere olan sigaramdan son bir nefes alıp ağaç evin çatısında söndürdüm.

Aya söylemek istediğim son bir şey vardı. "Çok çalışıp senin yanına geleceğim. Belki senin yalnızlığına ortak olurum."

Sonra yana doğru dönüp gözlerimi kapadım. Gözlüğümün rahatsız etmesi şu an en küçük sorunumdu. Annemin hâlâ aramadığı aklıma gelince, sesimi incelterek bana son söylediklerini taklit ettim.

"Ay, Ege ya! Babamla görüşmeye İstanbul'a geldiğinde, sana yakında iş için yurt dışına çıkacağını söylememiş miydim? Bir şeyler ayarlamaya çalışacağım bu kadar istiyorsan."

Evet, haklı olabilirdi. Yurt dışına çıkacağından bahsetmişti bana. Ama benim de buradan gitmem gerekiyordu. Biyolojik babamın görüntüsü zihnimde canlandığında, "Salata suratlı," demekten kendimi alamadım. Annemin isyankâr sesi yankılandı bu kez zihnimde.

"Salata suratlı deme babana!"

Aynı tepkiyi telefonda konuşurken verdiğini hatırlayarak güldüm. Dakikalarca ağaç evin çatısında yan bir pozisyonda yatıp, baş dönmesinin geçmesini bekledim. Sonra aşağıdan gelen ses dikkatimi dağıttı. Kim olduğunu anlamak için, yatma şeklimi düzelterek, çatının eve giriş kapısına bakan kısmına doğru süründüm. Kafamı aşağıyı görebileceğim şekilde sarkıttığımda, Akın'ın sesini duydum.

"Ege! Kanka, tuvalette misin? Akşam yemeğine gidiyoruz." Akın'ın kapıyı tıklattığını duyabiliyordum. "Kanka, içeride misin?"

Birkaç dakika sonra, tuvaletin kapısının açılıp kapanma sesini duydum. Akın dışarıya çıkıyor olmalıydı. Beni görmemesi için, aşağıya doğru sarkıttığım kafamı biraz geri çektim. O sırada Ekin'in sesi yankılandı.

"Akın!"

Sert bir şekilde kapanan ağaç evin kapısının sesiyle biraz daha geri çekildim. Görüş açıma giren Ekin, koşarak Akın'ın boynuna sarıldı. Akdeniz'in Toroslarında, ormanın ortasındaki bir kamp alanında, sadece bir lambanın aydınlattığı ışığın altındaydılar. Esen hafif rüzgâr lambanın yanındaki ağacın dallarına değdiğinde, özenerek elimi yanağıma dayadım. Ama saniyeler sonra aralarındaki diyalog ortamdaki tüm büyüyü bozdu.

"Neden korktun, canısı?" Akın elleriyle Ekin'in yanaklarını tuttu.

"Yılanlar kovalıyor beni." Ayakkabılarına bakarak çığlık attı Ekin.

"Ayakkabı bağcıkların onlar. Sadece biraz kirlenmişler."

Akın gülümseyerek onun önünde eğildi. Ayakkabı bağcıklarını bağlarken bir yandan konuşuyordu. "Şimdi yemeğe gideceğiz. Sonra bana yardım etmen gereken bir konu var. Ama ilk önce Ege'yi bulacağız."

İsmimi duyunca, yanağımdaki elimi çekip iyice çatı ile bütünleştim.

Akın, Ekin'in ayakkabı bağcıklarını bağladıktan sonra ayağa kalkıp ona baktı. "Şimdi gidelim." Yemekhaneye doğru yürürlerken seslerini hâlâ duyabiliyordum.

"Ekin?"

"Efendim, sevgilim."

"Yok bir şey. Hâlâ sevgili miyiz diye kontrol ediyorum."

Gülümseyip, halen devam eden baş dönmesine aldırmadan, çatının üzerindeki eski şeklimi aldım.

Bebekken babası yanında osurmuş bu kızın. O yüzden böyle. Senin teorin nedir, kanka?

"Bence," dedim. "Tam olması gerektiği gibi. Herkes onun gibi olsaydı, Mahmut Tuncer'in halayı Çin Seddi kadar olurdu. Bazılarımızın Ekin gibi, bazılarımızın da benim gibi olması gerekiyor."

Hüsnü'den cevap gelmeyeceğini anladığımda, gözlerimi kapatıp biraz kestirmeyi denedim.

Gözlerimi kapatışımın üzerinden ne kadar süre geçmişti bilmiyordum. Birden çatıya dayanan merdivenin sesiyle irkildim. Yavaşça doğrulup oturdum. Biri burada olduğumu anlamıştı ve şu anda yanıma geliyordu. Gerildiğimi hissederek çok az geri çekildim. Birkaç saniye sonra, çatıya tutunan bir çift el gördüm. Elin sahibinin kim olduğunu anlamak için hafifçe öne eğildim. Saçlarını gördüğümde biraz daha eğildim. Ve o an, Berçin başını çatı hizasına getirip, geceyi delen mavi gözleriyle bana baktı.

"Ay! Düşecektim senin yüzünden, Ege! Nihayet bulabildim seni," derken bir yandan da çatıya çıkmaya çalışıyordu. "Ne yapıyorsun burada?" Çatıya çıkmayı başardığında emekleyerek yanıma geldi. Oturma şeklini benimkine benzeterek yanımdaki yerini aldı ve sorusunu tekrarladı. "Ne yapıyorsun burada?"

"Mezopotamya timsahlarını izliyorum."

"Hey!" dedi omzuma vurarak. "Atarım şimdi seni aşağıya, görürsün. Bırak dalga geçmeyi! Hâlâ gitmeye niyetli misin?"

Kafamı sallayarak onu onayladım. "Ama annem henüz aramadı."

"Oh! Aramasın işte, ne güzel."

Bıkkınlığımı ifade etmesini istediğim derin bir nefes verip, sırtüstü uzandım. "Benim gibiler için umut tükendiğinde, yapılacak en iyi şey gitmektir. Umut yoksa sen de gitmelisin."

Bu kez derin bir nefesi gecenin karanlığına sunan o oldu. Benim yaptığımı yaparak sırtüstü uzandığında, o da gökyüzünü daha güzel görüyordu.

"Vay!"

"Çok güzel, değil mi?"

"Evet, güzel ama konumuz bu değil."

"Gideceğim işte. Bir süre soyutlanmış olmalıyım. Yeniden. Çünkü..." Berçin ne söyleyeceğimi tahmin ederek benimle birlikte tekrarladı. "Umut yok."

"Ama..." dedi devam ederek. Gecenin başında parlamasını istediğim yıldızın ışığının daha fazla olduğunu gördüm. Berçin gökyüzünü inceleyen gözlerini bana çevirdi. "Umudun olmadığı yerde hayaller de ölürmüş. Hayallerin için savaşmaya devam etmen gerekmez mi? Burada kalmaktan bahsetmiyorum. Cehenneme kadar yolu var yaz kampının. Sonrasından bahsediyorum."

"Ya herhangi bir hayalim yoksa? Umudun en başından beri var olmadığı anlamına gelmez mi?"

Berçin kafasını tekrar yıldızlara çevirdi. "Kapat bakayım gözlerini."

"Anlamadım?"

"Gözlerini kapat."

Gözlüğümü çıkardım ve ellerimle gözlerimi kapatır gibi yapıp, parmaklarımı aralayarak ona baktım.

"Hadi ama!" Benim yapmayacağımı anladığında elleriyle gözlerimi kapadı. "Ne görüyorsun?"

"Kim Kardashian'ı. Ahh!"

Berçin kolumu kıstırarak canımı yaktı. Ve tekrar gözlerimi kapadı.

"Ne görüyorsun?"

"Karanlığı."

Ellerini hareket ettirerek gözlerimi ovuşturdu. "Şimdi yıldızları görebiliyor musun?"

"Evet," dedim gülümseyerek.

"Umut oralarda bir yerlerde. Bir amaca ya da herhangi bir şeye ihtiyacın var. Ya da bir şeyler yapmaya."

Berçin ellerini gözümden çekmeden önce, kapattığım gözlerimin önünde milyonlarca küçük yıldız vardı. Bir an ona

gerçekten inandım. Işığımı bulduğumda yürüyeceğim yolun aydınlık olduğuna bile inandım. Gözlüğümü yeniden takarken, Berçin cebinden çıkardığı telefonuyla hızlıca bir mesaj atıp, tekrar cebine koydu.

"Evrim'e mesaj attım. O da yemekhanede arayacaktı seni."

"Tamam."

"Ve Ege, kalbindeki kelebeklere borçlusun sen. Onların özgürlüklerini kısıtladığın her saniye, zaten kısacık olan ömürlerinden çalıyorsun. Onlar, yani hayallerin ise, senin için kendilerini kurban ediyorlar. Borcunu öde. Umudu bul ve savaş."

Berçin'in konuşmasından sonra sessizlik arttı. Ta ki Evrim otuz iki dişini göstererek çatıya tırmanana kadar.

"Ay, Berçin! Ayarlandı sanırım her şey. Çok heyecanlı."

Evrim çatıda dikkatlice ilerleyip yanıma oturdu. "Bir planımız var, Ege. Gidişini biraz ertelemek zorundasın."

"Hayır, annemden haber bekliyorum sadece."

Telefonuma çağrı gelip gelmediğini tekrar kontrol ederken, Evrim planı anlatmaya başlamıştı bile. Bir yandan anlatıyor, bir yandan da sürekli gülümsüyordu. Plan hakkındaki konuşması bittiğinde, Berçin'e eline uzatıp çakmasını istedi. İçinde Akın, Evrim, Berçin, benim ve Ekin'in olduğu bu plan gerçekten intikam için yeterliydi.

Berçin bana doğru dönüp, kolunu omzuma vurdu. "Ee, ne diyorsun?" Verdiğim tepkiyle, Berçin'in "Ayyy!" sesi yankılandı. Suratına doğru "Off!" dediğim için nefesimdeki kokuyu almıştı.

"Sen alkol kokuyorsun! Üfle bakayım bir daha!"

Bu kez omzuma daha sert vurdu. "Yahu nereden buldun burada?"

"Hani," dedim. "Tuğçe, sen ve ben bir gece oturmuştuk ağaçların arasındaki küçük gölün orada. Bugün oraya gittim. Ve o geceden kalma açılmamış bir şişe buldum."

"Ay, ben de diyorum bu çocuk bana neden garip garip cevaplar veriyor. Kafan mı güzel oldu, kuşum? O günün ertesi sabahı neler olduğunu hatırlıyor musun?"

Gecenin başından beri süren baş dönmesi yetmezmiş gibi, o sabah Berçin'le revire gidip doktorla olan görüşmemi hatırlamak midemin bulanmasına neden olmuştu. Belli etmemeye çalışarak doğruldum. Yaklaşık yarım saat sonra aşağıya indiğimde, ağaç evin kapısına kadar bana eşlik ettiler. Onlar gittikten sonra hızlıca soyunup, kendimi yatağa attım.

Sabah uyandığımda, baş ağrısı ilk seferdeki gibi değildi. Bir ağrı vardı ama baş edilmeyecek kadar güçlü değildi. Elim hemen başucuma koyduğum telefona gitti. Annem hâlâ aramamıştı. Gideceğim için, derslere girme gibi bir zorunluluğum da yoktu artık. Ya da rehber öğretmenle olan seanslara...

Diğer öğrencilerin aksine rahattım. Saçlarıma bile dikkat etmeden, üzerime bir tişört ve şort geçirip, yemekhaneye gitmek için ağaç evden çıktım. Herkes dersteyken kampın sessizliği muazzamdı. Kürdana bile ihtiyacım yoktu. Yemekhanenin kapısı gıcırdayarak açıldığında, içeride masaları silen Gülsüm Anneden başka kimsenin olmadığını gördüm. Ona görünmemeye çalışarak kahve otomatına doğru ilerledim. Sade kahvemi aldıktan sonra hızlıca yemekhaneden ayrılıp ağaç evin yolunu tuttum.

Yıldızlı bir gecenin ardından, güneş de en az onlar kadar güzeldi. Bunaltıcı bir sıcak yoktu bugün. Gözlerini kapatıp güneşe baktığında, içini ısıtacak cinsten bir sıcaklıktı sadece.

Ağaç eve vardığımda, içeri girmek yerine tahta merdivenlere oturup kahvemden bir yudum aldım. Sıcak kahvenin boğazımdan aşağıya her inişi, geceden kalma sersemliğimi atmama yardımcı oluyordu. Elimdeki fincan yarılandığında, yemekhaneye doğru giden Tuğçe'yi gördüm. O da beni görmüş olmalıydı ki, yönünü değiştirip bana doğru yürümeye başladı. Hızla gözlerimi yere odaklayıp, onu fark etmemiş gibi davrandım.

"Günaydın," dedi gülümseyerek. Zaten kırmızı olan saçları güneş ışığında iyice parlıyordu.

"Günaydın."

"Oturabilir miyim?" dedi merdiveni işaret ederek.

"Tabii," dedikten sonra yana kaydım.

"O gece için çok uğraşmıştım. Benimle konuşmadın bile. Ben yalnızca..."

"Boş ver," dedim gözlerimi önümüzdeki ağaçlardan birine odaklayıp. "Geçti bile."

"Gideceğini duydum. Gerçekten gidiyor musun?"

Cevap vermeden kafamı salladım.

"Ama sonbahar?"

Ona doğru bakmasam bile, gözlerinin üzerimde olduğundan emindim.

"Burada sonbahar nasıl olur, merak etmiyor musun, Ege? Benim en sevdiğim mevsimdir. Kahveyi daha çok severim sonbaharda. Bir odam var çatı katında. Özellikle orayı severim."

Ona bakarak gülümsedim bu kez.

"Neden derste değilsin?"

"Biraz rahatsızım. Kızsal bir durum."

"Anladım."

"Şimdi gitmeliyim. Tarih öğretmenine götürmem gereken bir şey var. Ama sen gitmeyi yeniden düşün, olur mu?" diyerek ayağa kalktı. "Görüşmek üzere."

Kahve fincanını tuttuğum elimi kaldırıp, "Görüşürüz," dedim. Birkaç metre uzaklaştıktan sonra arkasından seslendim. "Tuğçe!"

Sesimi duyduğu an bana doğru döndü. Dönerken, saçları ışığın etkisiyle tekrar parladı.

"Efendim."

"O gece söylediğin şarkı..."

"Evet?"

"Çok güzeldi."

Utanarak elini saçlarının arasına götürdü. "Teşekkür ederim."

Onun gidişinden sonra, kahvemi içeride içmeye karar verip ağaç eve girdim. İçeriye girerken, Tuğçe'ye olan garip hislerim yüzünden Hüsnü isyandaydı.

Yanacaksın diyor Salih Abi sana. Yanacaksın. Samanyolu TV'nin dizilerinden birine düşüp yanacaksın...

Onu umursamadan kahve fincanını komodinin üzerine koyup, çalışma masasındaki bilgisayarı alıp yatağa geçtim. Bir saat boyunca izlediğim kedi videoları ve soğumuş olsa da yudum yudum içtiğim kahve kafamı dağıtmak için yeterli olmuştu. Yapacak başka bir şeyim kalmadığında, ellerim klavyede öylece bekledim bir süre. Sonra artık neredeyse girmek bile istemediğim o sitenin ismini yazdım adres çubuğuna.

Blogger.com

Okumadan telefonumdan sildiğim mesajlar, arşivlenmiş mesajlar bölümünde duruyorlardı. Mouse'un okunu, o yazının üzerinde birkaç saniye tuttuktan sonra sağ tıklayıp gelen seçenekleri okudum.

Tüm mesajları okundu olarak işaretle

Mesajları geri yükle

Tüm mesajları sil

En alttakine tıklayıp, gelen onay ekranında tamam seçeneğine bastım. Yeni bir sayfa olacaktı gidişim. Buna, her şeye yeniden başlayarak bir adım attım. Ama ona mesaj atmaktan da kendimi bir şekilde alıkoymalıydım. Arama kısmına kullandığı takma ismi yazıp blog profiline girdim. Son postunu okuduğumda şaşırarak ekrana bıraktım. Bıraktığı mesaj banaydı.

Gidişin, abartılı bir özgürlük arzusundan başka bir şey değil aslında. Çünkü sıradanlığın getirdiği açıklık sana her zaman sıkıcı geliyor. Ellerin ve ayakların titriyor mu, yoksa dans mı ediyorsun kimseye göstermeden? Gitmek

istemendeki amaç korkuyor olman mı, yoksa zaten gelmeyi bile hiç istememiş olman mı?

Bırak Mumi'nin hikâyesini anlatayım sana. Her şey yıldızlı bir gecede başlamış. Cadıların hüküm sürdüğü, gökyüzünde uçan ejderhaların insanlara korku saldığı bir dönemmiş. Mumi, yetim bir çocukmuş. Büyüdüğü dünyanın ondan nefret ettiğini, ailesini öldüren duman adamlar sayesinde öğrenmiş. Duman adamlar, cadılardan bile daha tehlikeliymiş. Öyle ki, krallığın çöküşüne sebep olup, kral ve onun soyundan gelen herkesi öldürmüşler. Ülkeyi koruyan aile de gittiğinde, duman adamlar cadılara görev vermiş. "Hey!" demişler. Burada kalan insanlara korku salacaksınız. Öyle korkutacaksınız ki onları, bizi öyle bir anlatacaksınız ki, ismimizi duydukları nda zangır zangır titreyecekler. Ailesi duman adamlar tarafından öldürülen Mumi, on altı yaşına geldiğinde kaçmaya karar vermiş. Duman adamların bir gün onu bulacağından korkarmış hep. Senin yapacağın gibi kaçmış. Aylar süren bir kaçış olmuş bu. Gittiği her köyde, kötülüğün başkahramanı olan duman adamlar varmış. İşte o zaman fark etmiş; nereye giderse gitsin, umutsuzluğu ve korkusu da onunla birlikte geliyormuş. Geride bıraktığı korku ve umutsuzluğu değil, kendisiymiş. Bir şeyleri olması gerektiği yerde halletmek yerine, kaçtığı yerlerde yapmayı tercih eden Mumi, sonunda geri dönmeye karar vermiş. Mecburmuş buna. Çünkü o, yaşadığı yerden kaçtığından beri, ejderhalar insanlara daha çok zarar veriyor, cadılar daha korkunç büyüler yapıyormuş. Kaçmaktan yorulduğu bir gün, ormanlardan birinde bir gezgin ile karşılaşmış. "Sen!" demiş gezgin. "Kaçıyorsun, evladım. Kaçıyorsun ama kendinden." Adam ağaçların arasında kaybolmadan önce, tekrar Mumi'ye dönmüş. "Korktuğun şey aslında kendinken,

neden başkalarının seni korkutmasına izin veriyorsun?" Mumi'nin kafasına o zaman dank etmiş. Aylar sürse de geri dönmüş kasabasına. Kendini bulduğu bu yolda, ilk önce cadıların karşısına çıkmış. Cadılarla işi bittiğinde, onları kendine hizmetkâr edip ejderhaları başka diyarlara sürmüş. Sıra duman adamlara geldiğinde, onları kendi dumanlarında boğmak istemiş. Onlara en büyük acıları çektirerek, onlardan üstün olduğunu kanıtlamış. Onların yaptığı gibi kimseyi öldürmemiş ama. Mumi sadece, iyiliğin gerçek olduğunu kanıtlamaya çalışıyormuş. Saf iyiliğin her zaman üstün olduğunu göstermekmiş amacı. Kasabasından uzakta geçirdiği aylar boyunca korkan Mumi, dönüş yolunda korkmamayı ve umudu öğrenmiş. Her şey bittikten sonra, umudu anlatmış insanlara. Kaçmanın bir işe yaramayacağını, geride bıraktıklarımızın biz gittikten sonra daha kötü bir duruma düşeceğini anlatmış.

Vazgeçmemeyi anlatmış Mumi.

En çok da sevmeyi...

Burası senin dönüş yolun. Ama senin niyetin öğrenmek değil.

Bloguna bıraktığı postu okuduğumda sersemliğimi atmak kolay olmadı. Ama cevap verme zorunluluğu baskın geldi ve Heiley17'ye mesaj yazdım.

Sana yazmak, durduk yere gelen ağlama isteği gibi.

Cevap verip vermeyeceğini bilmeyerek geçirdiğim kırk dakikalık süre zarfında, Mumi'nin hikâyesini tekrar tekrar okudum. Sonunda Gelen Kutusu'nun üzerinde beliren mavi rengi gördüğümde, hızlıca gelen mesajı açtım.

Ve bunu bana, yalnızlığını bile yalnızlıktan abartan biri mi söylüyor?

Yanıt yazmaya koyulduğumda ağaç evin kapısı açıldı. Odaya giren Akın'ı gördüğümde hemen bilgisayarın ekranını kapadım.

"Gidiyoruz, kanka. Kalk hemen."

Akın eşya dolabına yönelip, bir tişört seçerek üstünü değiştirdikten sonra bana döndü.

"Oğlum, hadisene!"

"Nereye gidiyoruz?"

"Sürpriz. *Hayır* cevabını kabul etmiyorum ona göre."

Bilgisayarın ekranını kaldırıp aceleyle mesaj yazdım.

Şimdi gitmeliyim. Geri geldiğimde yazacağım.

Cevapladığını görmeden bilgisayarın başından ayrılmadım.

Sorun değil. Eğlenmene bak.

Yataktan kalkıp ayakkabılarımı giydikten sonra Akın'ın peşine takıldım. Beni kampın dışına doğru götürüyordu.

"Eğer dün akşam Berçinlerin anlattıkları plan hakkındaysa, şu an hiç havamda değilim, kanka."

Önümüzdeki yolun dönemecinden geçerken hızlanmamı işaret edip cevap verdi. "Onunla alakalı değil, merak etme."

Onu takip edip dönemeçten döndüğümde Berçin, Evrim ve Ekin'i gördüm. İşin ilginç kısmı, vekil öğretmenin arabasının yanında dikiliyorlardı. Durakladığımı gören Akın, elini omzuma attı.

"Bugün, kanka... Çok eğleneceğiz."

Hızlıca beni arabaya doğru çekiştirdi. Yanlarına gittiğimizde kızlara neler olduğunu sordum. Evrim anlatmak için sabırsızlanıyordu.

"Vekil öğretmen, rehberlik öğretmeniyle birlikte şehre gitti. Gitmeden önce de arabasının anahtarını Akın'a verip, odasına koymasını istemiş."

"Eee?" dedim kavrayamayarak.

"Eee'si, Akın araba kullanabiliyormuş. Çok azıcık gezeceğiz biz de."

Gezme lafını duyan Ekin, ellerini birbirine çarpıp ritim tutarak ön koltuğa oturdu. Evrim ve Berçin arka tarafa binerken beni de binmem için çekiştiriyorlardı. Hepimiz arabaya bindiğimizde, Akın bize doğru döndü.

"Hazır mısınız?"

Herkes heyecanlı bir şekilde kafasını sallarken, ben hâlâ vekil öğretmenin arabasını kaçıranların arasında olduğum için şoktaydım. Araba gürleyerek çalışınca Akın yavaş yavaş sürmeye başladı.

"Seneye ehliyetimi aldığımda, seni kendi arabamla Yunan adalarına götüreceğim, sevgilim."

Ekin şaşırarak Akın'a bakarken, Berçin ve Evrim kendilerini boğarmış gibi yapınca gülümsedim.

"Ama Akın, adalar denizin ortasında olur. Arabayla nasıl gideceğiz oraya kadar? Ölmez miyiz?"

"Haklısın. Olmadı Büyükada'ya gideriz vapurla."

Ekin hakkında teorilerime devam etmeden önce, Akın hakkında bir şey söylemek istiyorum, kanka. Kesin gece yarısı babası uyanıp, uyanık gördü bu çocuğu. Ondan yani. Hep babalar.

Herkes kahkaha atınca onlara katıldım. Hem iç sesime, hem de Akın'a gülüyordum. Yalancı kahkaha değildi. İçten gelen bir mutluluk kahkahasıydı. O sırada Berçin kolumu dürtükledi.

"Kendini nasıl hissediyorsun, ayyaş?"

"Ayyaş mı?"

"Ayyaş işte. İçkiye de alıştın artık."

"Aman ne alışması! Nasıl mı hissediyorum? Yarısı boş olan bardağın aslında boş olmaması gibi. Bardak var ama yarısı boş. Yani yarısında su var." Elimle kafamı gösterip devam ettim. "Yani buranın yarısı boş değil."

Evrim ve Berçin şaşkın şaşkın yüzüme bakıyorlardı.

"Bardak yani," dedim anlamalarını umarak. Ama onlar anlamak yerine, kahkaha atmayı tercih ettiler.

"Tamam," dedi Evrim. "Kendine gelmişsin sen."

Yaklaşık bir saat, vekil öğretmenin aptal müziklerini dinleyip garip garip hareketlerle dans edermiş gibi yaparak geçti. Kampa dönüş yolunda herkes iyi hissediyordu. "Ben kestirme bir yol biliyorum," diyen Akın'ın bizi soktuğu yolda, ağaçları ve güneşi izlemek için kafamı cama yasladım. Ama dakikalar sonra Akın arabayı durdurdu.

"Ne oldu, kanka?"

"Battık."

"Sen batmadın, batan benim." Berçin'e kızgın bir şekilde bakmaya çalıştım. "Berçin beni yol kenarında yeni sulanmış araziye ittirmeseydi batmayacaktım." Kirlenen şortumu ve tişörtümü gösterdim.

"Hayır oğlum, araba battı."

Bir anda kızların korku dolu çığlıkları yükseldi. Aslında onlar kadar biz de korkuyorduk. Arabadan inip ittirmek için uğraştığımız sırada, gaza fazla basan Akın yüzünden hepimiz çamura bulanmıştık. Ama korku duygusu adrenalini de beraberinde getirdiği için arabayı saplandığı yerden çıkarmayı başardık. Kestirme diye girdiğimiz yol aslında bataklığa çıkıyordu. Çamurlu üstümüzle oturduğumuz koltuklar kirlenmiş, krem rengi koltuğun rengi artık kahverengi olmuştu. Yol boyunca ne yapacağımızı düşünmüş ancak bir çözüm bulamamıştık. Akın arabayı eski yerine park ettikten sonra, meraklı birkaç öğrencinin bakışlarına aldırmadan yanımıza gelip, bizim baktığımız açıdan arabaya baktı.

"Bir anım daha oldu. Böyle anılara ne diyorduk, kanka?" dedi elini omzuma atıp. Gülerek cevap verdim.

"Vay amına koyayım!"

Bizi gören öğrencilerin ispiyonlamamasını umarak, herkes kendi ağaç evine gitti. Çok acıktığımı bahane ederek duşa ilk ben girdim. Çıktıktan sonra odada göremediğim Akın, muhtemelen arabanın anahtarlarını bırakmak için gizlice vekil öğretmenin odasına gitmişti. Telefonumu alıp

hızlıca yemekhaneye gittim. Öğrenciler çoktan yemeklerini yemeye başlamışlardı. Yemeğimi aldıktan sonra, kimseye görünmemeye çalışarak ilerledim ve Popülerlerin masasından çok uzaktaki bir köşeye oturdum. Yağız ve ekibinin keyfi yerinde gözüküyordu. Yemeğe başlamadan önce cebimden telefonumu çıkarıp Blogger uygulamasını açtım. Ve Heiley17'ye mesaj attım.

Mumi vazgeçmemeyi anlatmıştı. Ve sevmeyi. Sanırım benim için ufacık da olsa hâlâ bir umut var.

Telefonu masaya bırakırken yemekhanenin kapısı açıldı ve vekil öğretmen içeriye girdi. Herkesin onu görebileceği bir noktaya geçtikten sonra, duymaktan hazzetmediğim o ismi bağırdı.

"Yağız Sabaoğlu!"

İsmini duyan Yağız ayaklanırken, Hüsnü hemen devreye girdi.

Şu tipe bak. Soğanı doğrasa soğan ağlar.

İç sesimle muhatap olmadan önce, vekil öğretmenin konuşmasını dinlemek istiyordum.

"Yaz başı eğlencesinde arkadaşlarına yaptığı kötü şakadan dolayı, Yağız kamptan uzaklaştırılmıştır. Yarın gidecek. Hepinize sesleniyorum. Kurallara aykırı bir şey yapmadan önce, sonrasını da düşünün."

Keşke arabayı ormanda bıraksaydınız, kanka.

"Yağız hakkında alınan karar, benim bireysel olarak aldığım bir karar değildir. Bu kararı rehberlik öğretmeninizle birlikte aldık."

Yağız ve bana yaptıkları hakkında rehberlik öğretmenine anlattıklarım aklıma geldiğinde kendimi suçlu hissettim. Herkesin içinde yüzü düşen Yağız, yerine otururken bana bakıyordu. Vekil öğretmen kurallar hakkında konuşurken, Hüsnü az sonra yapacağım şeyi engellemek için konuşmaya başladı.

Çoban salatasındaki gibi bir mantık hatası yapma. O salata, içinde çoban olmadan güzel, kanka. Burası da öyle olur, emin ol.

Onu umursamadan ayağa kalktım. Bu sırada rehberlik öğretmeni, vekil öğretmene eşlik etmek için yemekhaneye girdi.

"Eğer," dedim. "Yağız'ın gidişi benimle alakalıysa, ben gönderilmesini istemiyorum, hocam."

"Ama Ege..." dedi rehberlik öğretmeni.

"Hayır, hocam. Diğerlerinin onun yaptığından rahatsız olduğunu düşünmüyorum. Öyle değil mi, millet?"

Yemekhanedeki öğrencilere döndüm.

"Biz eğleniyorduk," demelerinin ardından yerime oturdum. Rehberlik öğretmeni, vekil öğretmenin kulağına eğilip bir şeyler söylerken vekil öğretmen kafasını sallıyordu.

"Tamam," dedi vekil öğretmen. "Yarın tekrar değerlendireceğiz. Herkese afiyet olsun." Onlar yemekhaneden çıkarken, kimsenin bana soru sormaması için ben de çıkıp göle doğru yürüdüm. İskeleye ulaştığımda telefonum titredi. Ekranı sağa kaydırarak Blogger'dan gelen mesajı açtım.

Neden böyle bir şey yaptın?

Gülümseyerek baktım ekrana. Ve yine gülerek cevabımı yazdım.

Çünkü Mumi, vazgeçmemeyi anlatmıştı insanlara. Sevmeyi ve umudu. Eğer benim için bir umut varsa, oralarda bir yerde Yağız için de parlayan bir umut ışığı olmalı.



'Bipoların Günlüğü'nden...

Hayalperestim ben. Çünkü düşlerimdir benim tek dayanağım. Sadece orada gerçeklerden kaçabilirim. Sadece orada yaratabilirim en güzel hayatı. Hayallerimde âşık olmadım mı o sıradan adama? Orada büyüttüm onu. Benim hayallerim hem güneşim, hem ayımdır. Yediğim yemeği, dinlediğim müziği bile onlarla güzelleştiririm. Düşlerim, bazen basit bir gerçeklik üzerinedir. Benim düşlerim hem masa başında, hem koridorlarında, hem çatı katındadır yaşadığım evin. Pencereden baktığımda, şehirlerarası otobüslerin gittiği, gökyüzündeki uçakların uçtuğu yerlerdedir aynı zamanda. Hayallerimdir benim asıl dostum. Kitap ve şarkılardan bile daha yakın. Düşlerimde kolaydı her şey. Orada düzelttim insanları. Orada sardım 'kapanmaz bu yara' denilen yaraları. Hayallerimde tanıştım o en sevdiğim müzisyenle. Ve onunla güzel bir şarkı besteledim. Sevdiğim insanların ağıtlarını bile duydum. Çokça öldüm hayallerimde. Varsın gerçek olmasınlar. Başka bir hayalde Hayyam ile tanışır, Mecnun'un Leyla'sı olurum ben. Küçük Prens olurum bir başkasında. Sonrasında dünyayı gezerim. Varsın gerçek olmasınlar.

Ben yine mutlu olurum.



17

"Siz iyice zıvanadan çıktınız!"

Vekil öğretmenin odasında, yaklaşık otuz dakikadır ayakta dikilmek suretiyle azar işitiyorduk. On ikinci dakikadan sonra Akın, yirmi üçüncü dakikadan sonra Evrim ve Berçin bırakmıştı onu dinlemeyi. Ekin bilmediğim bir şarkıyı mırıldanırken, çaktırmadan cebimden çıkardığım kürdanı ağzıma koymaya çalışıyordum.

"Ege!"

İlk kez böyle bir ortamda olmamdan mı bilmem, tarif edilemez bir gülme isteği ile doluydum. Ağzımı ne kadar kapatmaya çalışırsam çalışayım, daha önce tek bir uzaklaştırma cezası bile almayan ben, ortamın ve vekil öğretmenin ciddiyetini algılamakta güçlük çekiyordum. Ağzımı gülmemek için biraz daha sıktığımda, dudaklarımın arasındaki kürdan canımı yaktı.

"E-e-efendim!" Kelime gibi ağzımdan çıkan kahkaha, vekil öğretmene, 'efendim' olarak ulaştı.

"Bak, bir de gülüyor! Bu şekilde boşlamaya devam edin bakalım! Birkaç yıl içerisinde pişman olduğunuzda, bugünleri çok arayacaksınız!"

Bulunduğumuz odanın kapısı tıklanarak açıldı. Gülsüm Anne içeriye girdiğinde soran gözlerle bize baktı. "Gel, Gülsüm Hanım gel!" Gülsüm Anne, tepside taşıdığı Türk kahvesini ve bir bardak suyu vekil öğretmenin masasına koyarken, bize bakmaya devam ediyordu.

"Hayırdır, hocam? Çok sinirlisiniz?"

"Nasıl sinirlenmeyeyim? Benim arabayı kaçırmışlar! Sonra da hiçbir şey olmamış gibi, çamur içinde aynı yerine koymuşlar! Artık aileler de endişelenmeye başlayacak. Uzaklaştırma ya da kamptan atmak da çözüm değil."

Gülsüm Anne dudaklarına yerleştirdiği sinsi bir gülümsemeyle ilk önce Akın'a, sonra bana baktı. Yeniden vekil öğretmene döndüğünde, yüzündeki gülümsemeyi şeytani bir şekilde değiştirmiş, sesinin de ciddi çıkmasına özen göstermişti.

"Bana verin hocam bunları. Mutfaktakileri biraz dinlendireyim. Akıllarını başlarına toplamazlarsa neler olacaklarını görsünler."

Vekil öğretmen biraz düşündükten sonra kafasını sallayıp onu onayladı. "Üç günlüğüne senindir hepsi, Gülsüm Hanım. Derslerden sonra birer saatliğine yardıma gelecekler sana."

Gülsüm Anne ile çok iyi anlaştığımızdan hiçbirimiz bu cezayı umursamadık. Evrim ve Berçin muhtemelen hâlâ vekil öğretmenin saçına sürdüğü jölenin markasını bulmaya çalışıyordu. Vekil öğretmen, "Hepiniz çıkabilirsiniz!" dediğinde Gülsüm Annenin peşine takılıp odadan ayrılmak için kapıya yöneldik. Fakat Akın bizim aksimize, kapıya doğru değil, vekil öğretmenin masasına doğru ilerliyordu. Ellerini yavaşça masasına koyup öğretmene doğru azıcık eğildi. Birkaç saniye sonra vekil öğretmenin yüzünün gerildiğini Gülsüm Anne bile görebiliyordu. Vekil öğretmen sağ eliyle saçlarını iyice kafasına yapıştırırken, sinirden gerilen dudak kaslarını gevşetip bağırdı.

"Defol!"

"Ama hocam..."

Akın vekil öğretmenin bağırmasıyla geri geri bize doğru gelmeye başladığında, biz çoktan odadan çıkmıştık.

"Gülsüm Hanım! Akın fazladan bir saat daha çalışacak yanınızda!"

İçeride ne olduğunu merak ederek kafamı kapıdan uzattım. Akın öne doğru eğilmiş, gülerek saygılarını sunuyordu.

"Saygılar, efenim. Hürmetler."

Onu o şekilde gördüğümde istemeden yine kıkırdadım. Berçin, Evrim ve Ekin de bana katılarak kafalarını içeriye uzattılar.

"Siz de mi fazladan bir saat istiyorsunuz?" lafını duyduğumuz an, senkronize bir şekilde başımızı kapıdan çektik.

Akın kapıdan çıkar çıkmaz, Gülsüm Annenin yanına koştu. "Annem, kurabiye de yapar mıyız? Bak, fazladan bir saat kazandım sırf onun için."

Biz de peşlerine takıldığımızda, hep birlikte yemekhaneye doğru yürümeye başladık.

"Kaynanan çıksın sırtına, Akın. Kurabiye için miydi? Ne dedin de kızdırdın hocayı gene. Adam ilaç kullanmaya başladı. Üç öğün ilaç içiyor herif gencecik yaşında."

Akın yanında yürüyen Ekin'in elini tutup, diğer eliyle Gülsüm Annenin koluna girdi.

"Annem vallahi bir şey demedim. Geçen sefer de sordum Superman'le aynı berbere mi gidiyorsunuz diye söylemedi. Bu defa dedim ki; bizim okulun orada, camında Edward'ın ve Johnny Deep'in resmi olan Mustafa Amca var, ona gidiyorsunuz değil mi? Adam gene kükredi."

Yemekhanenin önüne yaklaştığımızda Gülsüm Anne arkasını dönüp bizi durdurdu. "Öğlen yemeğinde azıcık gözükseniz yeter bana. Gönlü olsun adamın."

"Annem, kurabiye?"

Gülsüm Anne "Bakarız bir şeyler," dedikten sonra yemekhaneden içeriye daldı. Haliyle biz de geciktiğimiz ilk dersin olduğu sınıfın yolunu tuttuk.

"O değil de," dedi Berçin, Akın'a dönerek. "Ben hâlâ camında Johnny Deep olan berber amcadayım."

"Kız sanki bizim gittiğimiz kuaförlerin camında normal insanlar var! Demet Akalın'dan tut, Angelina Jolie'sine kadar," dedi Evrim derslikler gözüktüğünde.

"Ülkem insanı," dedim kafamı sallayarak. Bu sırada Ekin hâlâ içeride söylediği şarkıyı mırıldanıyordu.

"Emekli matematik öğretmeni benim Mustafa Amcam. Berber koltuğuna oturuyorsun, 'Bir usta bu saçı otuz dakikada kesiyor, çırağı ise kırk beş dakikada, ikisi birlikte bu saçı kaç dakikada keser?' diye espri yapıyor adam. Dükkânın ismi de garip. Ças Lakas Erkek Kuaförü."

Ekin mırıldandığını şarkıyı yarıda bırakıp Akın'a baktı. "O ne demek ya?"

"Tersten yazmış canısı isimleri. Saç Sakal Erkek Kuaförü aslında ismi."

Evrim kahkaha attı. "Aynı annemin halı yıkamacısının ismi gibi. Saruman Halı Yıkama. Sen al koskoca Saruman'ı yıkamacı yap." Dersliklere girerken, Evrim'in kahkahasını Ekin devam ettirdi.

"Ulan ya!" dedi Akın. "Bak ne güzel gülüyor gülüşünü sevdiğim. Şimdi huzur içinde uyuyabilirim derste."

Öğlene kadar olan derslerde, içimdeki mesaj atma çelişkisi ile savaşıyordum. Bazen aklıma, Tuğçelerle birlikte gittiğimiz kamp ve bana kahve getirdiği an geliyor, ona yazmak istiyordum. Bazense Heiley17'ye. Ama öğlene kadar tuttum kendimi. Kürdan çiğnedim, dersi dinlemeyip sıra altında e-kitap okudum... Neyse ki bir şekilde zaman geçiverdi. Gülsüm Annenin yanına gittiğimizde herkesin bir görevi vardı. Evrim, Berçin ve Ekin kullanılmış tabakları dizerken, Akın ve ben akşam yemeği için gelen malzemeleri mutfağa taşıyorduk. Vekil öğretmen de yemeğini yiyip yemekhaneden ayrıldığında, hepimiz elimizdeki işi bırakıp çıkışa doğru ilerledik.

"Nereye?" dedi Gülsüm Anne. "Mutfağı ben hallederim dedim de, masaları siz sileceksiniz, gençler!" diye devam etti elindeki bezleri bize atarak.

"Ama annem ya!" Akın sitem ederek, bize attığı bezleri yakaladı.

"Yok öyle! Ben de kahve yapayım kendime," dedi ve gülerek devam etti. "Kız, değişik! Sen gel bakayım buraya. Ne bakıyorsun şaşkın şaşkın? Akın'ın yanındaki. Sen de burayı sil hele. Belim ağrıyor yapamıyorum bak."

Ekin ona söylendiğini anlayarak Gülsüm Annenin yanına giderken, biz de yemek masalarına yöneldik. Bir yandan benim payıma düşen masaları silmeye çalışırken, diğer yandan dünden beri ortalarda görmediğim Yağız'ı düşünüyordum. Akın bilerek Ekin'e yakın olan masaların üzerini siliyordu. Keşke kulaklığım yanımda olsaydı diye düşündüm. Belki masa silmekten o zaman keyif alabilirdim. Dönmeyeceğimi haber verdikten sonra annem de aramamıştı beni. Belki burada işim bittikten sonra ona ulaşır, gönlünü almaya çalışırdım. Düşüncelere dalıp kendimi işe kaptırmışken, arkadan Gülsüm Annenin bana seslendiğini duydum.

"Ege? Evladım, iyi misin?"

"Hı?" dedim ona dönerek.

"Sadece masaları temizleyecektiniz. Hem o bezle kahve makinesi silinmez. Ben sana başka bir bez vereyim dur."

Masadan ne ara uzaklaştığımı bilmeden, kahve otomatını sildiğimi fark ettim. Kahveyi ne kadar sevdiğimi bilen arkadaşlarım gözlerini bana dikmişlerdi. Gözlerimi kısıp görüş alanımdaki Berçin ve Evrim'e bakarak otomata sarılır gibi yaptım.

"Kıymetlimiss..."

Tam kahkaha atmak üzerelerken, Gülsüm Annenin sesi yankılandı.

"Kız, bu ne?"

Akın hepimizden önce mutfağın kapısında bitmişti. Biz de gittiğimizde, normalde metalik bir renge sahip mutfak tezgâhının bembeyaz bir renge bulandığını gördük.

"Ben sana oradaki suyu kullan demedim mi? Sen ne diye cif döküyorsun her yere."

"Şey..." dedi Ekin. "Ben sanmıştım ki..."

Ekin cümlesini bitiremeden Gülsüm Anne ona doğru ilerledi. "Bırak bırak! Ayy!" Ve ben dâhil herkesin korkuyla bağırdığı ana gelmiştik. Ekin aslında tezgâhı silmesi gerekenken suyu yere dökmüştü. Bize de, doksan kiloluk kadının ağır çekimde yere düşmesini izlemek kalıyordu. Masaya tutunmaya çalışan kadın, üzerindekileri de beraberinde yere devirdi. Berçin koşarak yardım etmeye çalışırken Gülsüm Anne kükredi. "Çıldıracağım!" Konuşurken çatallaşan sesi, Gollum'un sesinden farksızdı. Masanın kenarına tutunarak ayağa kalktı. Ellerini açarak bizden bezleri istedikten sonra, Akın'a döndü. "Sen bununla ne yapacaksın? Meyve suyu diye çamaşır suyu içirir bu sana."

Akın, kız arkadaşının yanına giderek elini omzuna attı. Ekin hâlâ düşüşün şokunda olmalıydı ki, konuşmuyordu.

"Annem, demesene öyle..."

"Ay yok, duymak istemiyorum! Gidin hadi, ben yaparım her şeyi. Memesinin üzerinde dövme olan kızı, anana nasıl gelin getireceksin sen?" Elini beline koyup ona cevap vermek üzere olan Akın'a döndü. "Bakacağın yüze sıçmayacaksın, sıçacağın yüze de bakmayacaksın derdi anacım. De hadi gidin buradan."

Evrim kıkırdadığında Gülsüm Anne iyice sinirlendi.

"Hele bak gülüyor bu da pişkin pişkin! Gidin hadi, yoksa kaşığın götüyle ezeceğim kafanızı!"

Hızlıca elimizdeki bezleri cif ile sıvanmış tezgâha bırakıp kapıya doğru koştuk. Kapıya ulaştığımızda Akın arkasını döndü.

"Annem, kurabiye?"

"Zıkkım ye!"

Hep birlikte gülerek yemekhaneden çıktık. Evrim ve Berçin derse gireceklerini söylediklerinde, kafamı *istemiyorum* anlamında sallayıp Akın'a baktım. Onlar da gölün kenarına gideceklerdi. Herkes bir yana dağılınca, ağzıma bir kürdan atıp kaldığım ağaç eve yöneldim. Yolda annemi aradım ama cevap vermiyordu. Pes edip telefonu cebime koyduğumda ağaç eve gelmek üzereydim. Sonra onu gördüm. Yağız, evin girişinde oturmuş beni bekliyordu.

"Merhaba, Gözlük. Seni bekliyordum. Konuşmalıyız."

Dudaklarımın arasındaki kürdanı iyice dişlerime çekip ucunu ısırdım. Yanına doğru emin adımlarla ilerlerken, Hüsnü benim yerime konuşuyordu.

Allah'ını seven defansa gelsin!



Genç kız elinde çamaşırhaneye götüreceği çamaşır filesi ile odanın ortasında durup, birkaç saniye içeriyi inceledi. Oda arkadaşları dışarıda olduğuna göre rahat olmalıydı. Çamaşırhaneye gidip fileyi teslim etmekten vazgeçti aniden. Bu boşluğun tadını çıkarıp biraz yalnız kalabilirdi. Sakince fileyi yerine bırakıp, çalışma masasındaki bilgisayara doğru ilerledi.

Gerçek kimliği ile Ege'nin yanında olamadığı için bazen pişman oluyordu. Bazen çekinmeden bakmak istiyordu onun gözlerine. Kaybolup gitmek istiyordu. Kaybolup gitmek... Bilgisayarı açıp, sabah yazdığı yazıyı bloguna aktarmaktı niyeti. Mesaj gelip gelmediğini kontrol etmedi. Şu an onun zamanıydı. Belki işini çabuk bitirir, kahve kaçamağı bile yapardı. Belki de göle giderdi. Ama gölün kenarına gece yarısı gitmeliydi. O saatlerde çok severdi orayı. Çünkü kalabalık olmazdı. Ayakkabılarını çıkarır, ayaklarını gölün serin suyuna sokardı. Ayakları suyun içindeyken, sırtüstü iskeleye

uzanıp yıldızları seyrederdi. Bazen parmaklarını gökyüzüne uzatıp resim çizerdi. Bazen de onun ismini yazardı gökyüzüne. Ama en çok da gülen yüz çizerdi. Gülmeyi çok severdi genç kız. En çok da yalnızken... Ama yalnızken gülemezdi. O yüzden en çok onu severdi...

İçinde zorluk olan her şeyi erdem sayar, zor için uğraşırdı. Ne kadar vakit alsa da beklerdi. Yazıyı bloguna aktarırken gülümsüyordu. Nedenini bilmese de, hayallerden bahsetmek iyi geliyordu ona. Yazıyı aktarıp saate baktı. Daha vakti olduğunu fark ettiğinde, Ege ile olan eski blog sohbetlerini kaydettiği word dosyasına tıkladı ve ortak geçmişlerini okudu. Kayboluşu, kelimelerle sarılmayı ve sessiz kahkahaları okudu. Okurken bir yandan gülümsüyor, bir yandan da gözlerinde biriken yaşların yanağına düşmesini engellemek için uğraşıyordu. Ani bir değişimle kapattığı Blogger sayfasını yeniden açıp mesajlar kısmına girdi. Birkaç kez yazıp sildi. Yazdı... Sildi... Kızgın mıydı? Yoksa kırgın mı? Sitem mi etmek istiyordu? Yoksa her şeyi anlatmak mı?

Hiçbirini yapmayıp, ileti kısmına mesajını yazıp *gönder* tuşuna bastı. Mesaj alt kısımdan yukarıya gittiğinde, yanlış bir şey yazmadığından emin olmak için mesajı fısıldayarak okudu.

"Küf kokulu bir sır giriyor aramıza. Gözlerim ise savaşıyor adeta, alacakaranlığa kurban gitmesin diye gözyaşları."

Ama yine de tek bir damla gözyaşı akmıştı gözünden. Bir süre daha ekrana baktıktan sonra, sayfayı kapatmayı umursamadan bilgisayarın ekranını direkt aşağıya indirdi. Islanan yanağını silmeden bilgisayarın başından kalkıp, eşya dolabından aldığı şapkalı hırkasını giydi. Hava bulundukları bölgede ne kadar sıcak olursa olsun, bazen esiyordu geceleri. Belki bu gece de öyle olurdu. Çünkü üşümek, donmak, hatta hissizleşmek istiyordu genç kız. Umursamaz insanlara çok özenirdi o yüzden. Kışı da çok severdi. Kış ayrı bir güzeldi onun için. Sonbahar güzel bir rüya ise, kış uykuydu işte.

Rüyaların hepsi güzel değildi ama uyumak... Güzeldi. Kışın sıcak kazaklar giymek yerine, incecik bir tişörtün üzerine giydiği hırkayla dolaşırdı. Ve bu yüzden sıklıkla annesinden azar yerdi. Bazen soğuktan rengi değişen ellerine bakıp gülümserdi. Hırkasının fermuarını çektiğinde odadan çıkmaya hazır sayılırdı. Şapkasını da taktı mı tamamdı.

O sırada kapı hızlı bir şekilde açıldı. Tuğçe içeriye girdiğinde genç kızı karşısında görünce şaşırdı.

"Kız, nereye gidiyorsun böyle? Akşam yemeğine gelmeyecek misin?"

Genç kız, yaramaz bir çocuğun annesine yakalanma anındaki gibi bir telaşa kapılıp kekeledi.

"Geleceğim. Önce te-telefonla konuşmam gerekiyor." Konuşurken, belli etmeden yanağındaki ıslaklığı silmeye çalışıyordu.

"İyi bakalım," dedi Tuğçe. "Bilgisayar açık mı? Anneme bir mesaj göndermem gerekiyor. Telefonlarıma cevap vermiyor dünden beri. Sonra yemeğe yetişmeliyim. Of!"

Tuğçe aniden bilgisayara yöneldiğinde genç kız telaşlandı. Açık bıraktığı Blogger sayfasını Tuğçe göremezdi.

"Dur!" dedi hızlıca Tuğçe'nin yanından geçip. "Birkaç şey açık kaldı. Be-ben onları kapatayım." Bilgisayarı açtığı gibi çıkan sayfayı kapadı. O sırada Tuğçe, yatağının başucuna oturmuş onu izliyordu. İşini bitirdikten sonra "Artık senindir," dedi ve Tuğçe'nin meraklı bakışları arasında odadan ayrıldı.

Hava tam da onun istediği gibiydi. Hafif de olsa bir serinlik vardı. İnsanlar onun uzun kollu hırka giymesini yadırgamayacaklardı. Akşam yemeğinden önce biraz yürüyüş yapmak için, kulaklıklarını çıkarıp güzel bir müzik açtı. Yürüyüş yoluna yöneldiğinde artık kendini müziğe bırakmaya hazırdı.

Tuğçe annesine mesaj attıktan sonra bilgisayarın ekranını aşağıya doğru indirirken, bir saniye durup düşündü. İçindeki merak duygusu farklı bir şekilde baskındı ilk kez.

Bilgisayarın ekranını yeniden kaldırıp tarayıcıyı açtı. Sonrasında tıkladığı yer, 'Geçmiş ve son sekmeler' kısmıydı.



Ege'den...

Beklenmedik bir şekilde, Yağız'ın gözlerinde nefret yoktu. İlk önce oturmam için yana kaydı, sonra "Otursana," dedi. Birkaç saniye yüzüne öylece bakakaldım. Yağız Sabaoğlu. Okula geldiğim ilk gün "Yeni öğrenci şakası!" diye bağırıp, kafama sucuklu kaşarlı tost atan insan. Olayın sonunun nereye bağlanacağını merak ederek oturdum yanına.

Dakikalar sonra nihayet konuşmaya karar verdiğinde, dirseklerini dizlerine koyup "Şimdi, Gözlük..." dedi.

İnşallah küçükken son hızda gittiği bisikletin ön frenini sıktığını anlatır. Biz de neden bu çocuğun böyle olduğunu öğreniriz.

İçsesimi dinlemeyip yan gözle Yağız'a baktım. "Evet?" Bir şeyler söylemek istediği, sağ eliyle saçlarını karıştırmasından belliydi.

"Ben teşekkür etmeyi bilen bir insan değilim. Yani o şekilde yetiştirilmedim. Her zaman ne istediysem oldu. Tatile hep gitmek istediğim yerlere gittim. Hiç kimsede olmayan telefonları ilk ben satın aldım. Ama kimsenin bilmediği bedelleri vardı hepsinin."

Yağız derin bir nefes verirken konuşmanın gitmemesi gerektiği yerlere gideceğini anlayıp, cebimdeki sigara paketinden bir sigara çıkarıp yaktım. Cebime koymak üzere olduğum pakete baktığını fark edince, konuşmadan ona doğru uzattım. Kendinden emin olamadan bir sigara çekip aldı içinden. Paketi cebime koyduktan sonra çakmağı uzattım. Emin olamayarak dudaklarına yerleştirdiği sigarayı, yine emin olamayarak elimden aldığı çakmakla yakıp dumanı ciğerlerine

çekti. Ciğerlerine ulaşan duman öksürmesine sebep olsa da konuşmaya devam etti.

"Babam..." dedi. "Küçük bir çocukken hep onu izlerdim. Önüne çıkan fırsatları nasıl değerlendirdiğine şahit olup, kendime onu örnek alırdım."

Yağız sigarasından bir nefes daha alırken Hüsnü araya girdi.

Birisi şunun suratına fırsatlarla dolu bir Avon kataloğu fırlatsın da, fırsatları değerlendirsin.

Gülmemeye özen göstererek dinlemeye devam ettim.

"Çok diktatör bir adamdır. Dediğim dedik. Şöyle der hep bana; 'Bir şeylere sahip olmak istiyorsan, benim gibi olacaksın!' Kendi çıkarları doğrultusunda yapamayacağı hiçbir şey yoktur. Onun dediğinin dışına çıkarsan ya da onun isteği dışında bir şey yaparsan, cehenneme çevirir hayatını. Abartmıyorum. 'Kimse çıkarı olmadan birbirinin yanında durmaz!' der. Eğer..." dedikten sonra cümlesini toparlamak için biraz bekledi ve devam etti. "Geçen akşam o vekil piçine bir şeyler söyleyip gitmeme engel olmasaydın, hayatım aynen öyle olacaktı. Cehennem gibi. Kendime kızmam da bu yüzden. Sen ve arkadaşların, babamın söylediğinin yanlış olduğunu gösterdiniz bana."

Şaşırarak yüzüne baktım.

"Söyleyeceklerimi bir kişiye bile anlatırsan, gene bozuşuruz haberin olsun. Sahneye çıktığında, insanları birkaç cümle ile nasıl bir araya getirdiğini gördüm. Yanına gelen arkadaşlarını gördüm. Çıkar için değil, orada olmak istedikleri için oradaydılar. Kıskandım sanırım, Gözlük. İnan bana, kıskançlık duygusunun nasıl bir şey olduğunu bilmeyen ben, o gece o duyguyu tattım. Ve sen, okula geldiğinden beri sana yapmadığını bırakmayan beni cehennemden kurtardın."

Birdenbire sanki konuştuklarından pişman olmuş gibi ayaklandı.

"Ters bir durum olmadığı sürece uzak duracağım artık senden. Belki diğer duygular üzerinde çalışırım." Bunu söylerken gülüyordu. "Hadi bana eyvallah, Gözlük. Bu da benim teşekkür etme şeklimdi. Konuştuklarımız aramızda kalacak, unutma!" derken sıkmam için elini bana uzatmıştı.

"Aramızda," deyip elini sıktım.

Yağız dersliklere doğru yönelip gözden kaybolurken, annemin söylediği söz geldi aklıma. 'İçinde iyilik olan insanlar, yalnızken doğru şeyi yaparlar,' derdi annem. Ağaç eve girip Yağız'la olan garip konuşmayı düşünmek yerine, içeriden kulaklıklarımı alıp gölün kenarına gitmeye karar verdim. Bir yandan bana anlattıklarını düşünürken, diğer yandan annemi aramaya çalışıyordum. Yedinci arayışımdan sonra telefonu bağırarak açtı.

"Ay Ege ya!"

"Anne?"

"Ay dur, havaalanındayım şimdi. Valizimi düşürdüm telefonu çıkarmaya çalışırken."

"Konuşabilecek misin?"

Annem cevap vermek yerine, garip birkaç ses çıkardı.

"Anne, konuşabilecek misin?"

Telefondan yine aynı homurdanma sesi geldi. Ona karşılık çıkardığı sesi taklit ederek cevap verdim ve devam ettim. "Anne! Mağara adamları gibi anlaşacaksak götümüz boklu da gezelim ya... Bak, çok vaktim yok benim. Derse gideceğim."

"O ne biçim laf, Ege? Sen de bir garipleştin. Duymayayım bir daha!"

"Tamam tamam, cevap ver diye dedim zaten. Ne yapıyorsun? Neredesin? Beni özledin mi?"

Annem cevap verene kadar, sürüklenen valizinin sesini dinledim.

"İngiltere'deyim. Yarın akşam dönece..." Annemin sözünü yanındaki bir adamın sesi böldü; "Hi, baby!"

"Anne? Kim o?"

"Tatlım, ben şimdi kapatmalıyım. Akşam arayacağım seni," dediği gibi telefonu suratıma kapadı.

İşte o an ne olduğunu anladım. İngiltere ve *hi baby* kelimeleri bir araya geldiğinde, ortaya çıkan isim George'tu. Bana iş gezisi olduğunu söyleyerek yalan atmıştı.

Paraya ihtiyacı vardır annenin. Borç alacaktır kanka, borç.

Hüsnü'ye aldırmadan tekrar aradım annemi ama telefonunu kapatmıştı. Kavgayı erteleyerek telefonu cebime koydum. Kulaklıklarımı taktığım gibi gölün yolunu tutup derin bir nefes verdim. Gölün kenarındaki iskeleye ulaştığımda etrafta kimsecikler yoktu. Derslerin bitmesine çok az kaldığını tahmin ederek, sahip olduğum yalnız dakikaları iyi değerlendirecektim. İskelenin ucuna gidip ayakkabılarımı çıkardım ve ayaklarımı serin suya soktum. Ufak bir titreme bedenimi sararken, düşüncelerimi sadece gökyüzüne odaklayıp zihnimi boşaltıyordum. Aradan on dakika geçtikten sonra omzuma bir el dokundu. Tuğçe bir şeyler söyleyip yanıma oturdu. Ayağına giydiği sandalet tarzı ayakkabılarını çıkarmadan suya daldırdı ayaklarını.

"Selam," dedim kulaklığımın tekini çıkararak. Artık çok fazla heyecanlanmıyordum onun yanındayken. Sıradan gelmeye başlamıştı. Tuvalette rujunu sürerken gördüğüm o andaki heyecandan eser yoktu. Ama yine de kan akışımın hızlanmasına sebep oluyordu saçları.

"Ne dinliyorsun?" dedi gülümseyerek. Tam cevap vermek üzereydim ki, çıkardığım kulaklığı alıp kendi kulağına taktı. "Bu..." dedi heyecanlanarak. "Dance Me to the End of Love, değil mi? Ben de çok severim. Başa alsana, ben de dinleyeyim."

Şarkıyı başa alıp, onun kulağından omzuma düşen kulaklığı uzattım. Hiçbir şey söylemeden kulaklığı alıp kulağına taktı. Kulaklığın kablosu kısa olduğu için, yanaklarımız neredeyse birbirine değecekti. Yine o tanıdık şampuan

kokusu ile doluyordu içim. Nefes alırmış gibi yapıp kokuyu içime çektim.

"Kalk!" dedi bana bakmadan. Baktığı yer, bulutların sarı ve turuncuyla bir araya geldiği noktaydı. Onunla birlikte ayaklandım. "Şimdi şarkıyı hoparlörden aç."

Kulaklığın kablosunu çıkarıp telefonu yere koyduğumda, müzik artık hoparlörden geliyordu. Ne yapmaya çalıştığını anlayınca bir adım geriledim.

"Ben dans etmeyi bilmem ki."

Tuğçe söylediğimi umursamadan ellerini bana uzattı. Vazgeçecek gibi görünmüyordu. Pes ederek, ellerimi beline koydum ve gözlerimi kapadım. Şarkı bitene kadar dayanabilir, böyle utanacağım bir anı tekrar yaşamamak için dua edebilirdim. Gözlerimi açtığımda, karşımda bana bakıp gülümsediğini gördüm. Parlayan saçlarını, gözlerindeki ışıltıyı... Şarkı sona yaklaşırken, istemsizce gülümsediğimi fark ettim ben de... Yine etkileniyordum ejderhadan. Şarkının son kısmında ellerini boynumdan çekip, tek elimi tutarak kendi etrafında döndü. Dönüp yüzünü yüzüme yaklaştırdığı o an, şarkının bittiği andı. Birkaç saniye utançtan kızaran yüzüme baktı ve yanağıma bir öpücük bıraktı.

"Benim şimdi gitmem gerek. Bu arada gayet güzel dans ediyorsun. Bir ara kahve içelim tam burada. Görüşmek üzere."

Tuğçe uzaklaşıp ağaçların arasında kaybolduktan sonra, kendime gelerek "Görüşürüz ejderha," dedim ve ben de ağaç evin yolunu tuttum.



Ege gölün kenarından ayrılıp odasına geldiğinde, biraz kestirmek amacıyla yatağına uzanmıştı. Ancak saatlerce uyuyakalmış, hava çoktan kararmıştı. Ayaklarını yataktan sarkıtıp, başucuna bıraktığı gözlüğü alıp taktı. Telefonuna baktığında yemek saatinin geçmek üzere olduğunu görerek

sinirli bir şekilde ofladı ve uyumadan önce çıkardığı şortunu üzerine geçirdi. Ani gelen bir irkilmeyle bedeni titrerken, Tuğçe'nin dans ederkenki görüntüsü düştü zihnine. Bir yandan gülüyor, diğer yandan da tişörtünü giyiyordu. Tişörtünü giymesine rağmen, üşüme hissi geçmemişti. Serin gecelerden biri olacağını düşünerek, kıyafet dolabından aldığı siyah kapüşonlu hırkasını giydi. Akın, Berçin, Evrim ve Ekin'in yemekte olduğunu düşünüyordu. Aç olmadığını fark ettiğinde, yemekhaneye gitmekten vazgeçip koşu yolunda biraz yürümeye karar verdi. Adımlarını o tarafa doğru yönlendirip keyifli bir müzik yerleştirdi kulaklarına. Gün, garip ama güzel bir şekilde ilerliyordu onun için. Koşu yoluna girdiğinde, kendini müziğin ritmine bırakıp ona göre hareket ettiriyordu ayaklarını. Ağaçların bazılarının yaprakları dökülmüş, onları ezen ayağının altında güzel bir hışırtı çıkartıyordu. Gökyüzündeki bulutlar yağmurun habercisi gibiydi. Ama o da biliyordu ki, buraya yazın yağmur çok nadir yağardı. Muhtemelen, yağmur dolu bulutlar denize kadar çekilecek, suyunu oraya bırakacaklardı.

Heiley17'nin daha önce not bıraktığı yerlerden birine geldiğinde, sırtını kayaya yaslayıp ona mesaj attı.

O büyük kayanın oradayım. Keşke bir not daha bulabilseydim.

O sırada gölün üzerindeki iskelede oturan kız, mesaja bakarak gülümsüyordu. Tuğçe'nin meraklı bakışlarından sonra gerilen genç kız, gölün kenarına geldiğinden beri ilk kez gülümsüyordu.

Senin için bir tane daha yazıp bırakabilirim.

Ege genç kızın olduğu bölgenin aksi istikametinde koşmaya başlamıştı. Bildirim sesiyle durup gülümsedi. Mesajı okuduğunda hiç beklemeden yanıt yazdı.

Tamam. Her gün kontrol edeceğim.

Ege ağaçların ilerisinde karanlıktan gelen bir hayvan sesiyle irkilip, yönünü göle giden yola çevirdi. Bu saatlerde buralarda olması da yasaktı zaten. Önce göle gidip, sonra da arkadaşlarını bulmayı düşündü. On dakika sonra gölün kenarına geldiğinde, tam alana çıkacakken ayakkabısının bağcığına takılıp sendeledi. Çözülen bağcığı bağladıktan sonra ayağa kalkarken, cebindeki telefon titredi.

Notunu yazmaya başlıyorum. Yarın alabilirsin oradan.

Mesajı okurken, gölün kenarındaki alana varmak üzereydi. Gülümseyerek ona cevap yazdı.

Tamam.

Heiley17'den yeni bir mesaj gelmesini beklerken etrafı incelemeye koyuldu. Göl kenarında fazla insan yoktu. Hava serin olduğu için öğrenciler ya yemekhanede, ya da ortak salondaydılar. O an gözüne bir şey takıldı. Bir kız iskelenin en ucuna oturmuş, elindeki telefona bir şeyler yazıyordu. Ege'nin kasları gerilirken, zihni ona *Acaba?* diyordu. Koştuğu için zaten nefes nefeseyken, kalp atışları yine hızlanmıştı. Emin olmadan bir şey yapmamayı daha önceki deneyimlerinden öğrenmişti. Telefonunu cebinden çıkarıp hızlıca mesaj yazdı.

Gerçekten şu anda neredesin, ne yapıyorsun, çok merak ediyorum.

İskelenin ucunda oturan kızın, yanına bıraktığı telefonu tekrar eline aldığını telefonun ışığından anlayabiliyordu. Genç kız telefonu yeniden yanına koyduğunda, Ege'nin elindeki telefon titredi. Titreyen sadece telefonu değil, Ege'nin bedeniydi aynı zamanda.

Hayallerimin içindeyim. Müzik dinliyorum bir yerde.

Ege artık emindi. İlk adımını sessizce attı tahta iskelenin üzerine. Yavaş bir şekilde, ses çıkarmadan ona doğru ilerliyordu. Telefonuna yazdığı mesajı hızlıca gönderdi.

Arkana bak.

Genç kız mesajı gördüğünde kalbinin yerinden çıkacağını düşündü. Zihnine saplanan bir sancı başının dönmesine sebep olmuştu. Saniyeler sonra, mesajı yollayan kişinin aynı mesajı sesli bir şekilde söylediğini duydu.

"Arkana bak."

Genç kızın gidebileceği bir yer yoktu. Hırkasının şapkasına saçlarını iyice sokup, şapkayı da yüzünün yarısı gözükecek şekilde indirdi. *Bitti* diye düşünüyordu genç kız, her şeyin yeni başlayacağını bilmeden.

Genç kız kadar Ege de kendini kötü hissediyordu. Midesi bulanıyor, başı dönüyordu. Ama ona doğru adım atmaktan vazgeçmedi. Attığı her adımda tahta iskele gıcırdıyor, tahtaların sesi etraflarında olan sessizlik kalkanını delip geçiyordu. Genç kız arkası dönük bir şekilde ayağa kalktığında, Ege olduğu yerde durdu.

Yavaşça ona doğru dönerken adını fısıldadı.

"Ege..."

Sanki ikisi için de her şey ağır çekimde ilerliyordu. İlk önce saçlarını gördü genç kızın. Sonra gözlerini. Genç kız pes ediyordu artık... Şapkasını çıkarıp ona baktı. Bir damla gözyaşı düştü o an gözünden. Bir damla gözyaşı, alacakaranlığa değil, şafak vaktine kurban oluyordu şimdi. Korkarak yineledi.

"Ege..."

Ege ne söyleyeceğini bilemeden öylece bekledi birkaç saniye.

"Sen..." dedi önce. "Bunca zaman..."

Konuşurken onun da sesi titriyordu. Ege'nin ilk kez kelimeleri tükenmişti. Nefes alış verişi artık sesliydi. Güç bela nefes alırken, kıza doğru birkaç adım atıp önünde durdu.

"Ben... Nasıl..."

Genç kız Ege'nin sözünü böldü.

"Ben... Ben..."

Ege kızın bir şey söylemesine fırsat vermeden onu kollarının arasına aldı. Ege'nin şapkası da çıkmıştı o sırada. Birbirinden hızlı atan iki kalp, rüzgârın esintisi ile şarkı söylüyorlardı birbirlerine bu gece. Dakikalar sonra Ege bir adım gerileyip ona baktı. Gözlerinin içinde kaybolup gidiyordu.

Tamamen oraya hapsolmadan önce düşündüğü tek şey, saçlarındaki papatya kokusuydu.

"Saçların," dedi Ege. "Papatya kokuyorlar."

Siyahın en güzel tonu olan laciverti bulalım diye beyazlar döktük paletlerimizin üzerine. Oysa bulduğumuz lacivert değil, bir hayal kırıklığıydı.

Dalgalar mı intikam alıyor kayalıklardan, yoksa kayalıklar dalgalara sarılmak için mi oradalar? Müzik, insanların seslerini yok etmek için bir araç mı? Yoksa yanlışlarımız mı var duymak istemediğimiz? Belki de şarkılara sakladığımız bir hayatımız vardır... Enstrümanların tuşlarına, tellerine ya da şarkıyı söyleyenin ağzından çıkan her bir heceye saklanıp kanayan hayaller vardır.

Hayaller midir gerçekliğini yitiren, yoksa umudumuz mudur yok olan? Katili biz miyiz düşüncelerimizin, yoksa istediğimiz şey için çabalayacak gücümüz mü yok?

Selam olsun karanlıkta gülümseyenlere. Işığını ararken tökezleyip düşenlere. Yaraları olmasına rağmen, vazgeçmeyenlere...



25

Atılan her adım, bir öncekinin katiliydi o günlerde. Rüzgâr gürültülü bir şekilde ağaçların dallarını dövüyor, ağaçlar ise inat ediyordu savrulmamak için. Her bir adım bir öncekinden daha yavaş, her bir yağmur damlası bir sonrakinden daha hızlıydı. Okul bahçesindeki betonda siyah lekeler bırakırken minik katreler, çocuğun gözlük camına bir yağmur damlası düştü. Yeni bir rüyanın içine giren ifrit gibiydi. Sonbaharın ilk günleri olmasına rağmen, hava matem havası gibi sıkıcıydı o gün. Alacakaranlıkta olduğu gibi bir renk vardı gökyüzünde. Bulutlar rüzgârın etkisiyle hızlıca yer değiştirirken, yerine bir sonraki geliyordu. Çocuk üzerine giydiği hırkanın fermuarını biraz gevşetip, siyah geniş yakalı tişörtünün dağılan yakasını düzeltti. Etrafı inceleme isteğini bastırmaya çalışarak gözlerini yere odaklayıp biraz daha yürüdü. Onu inceleyen bir çift göz olduğunun farkında değildi o an. Yeni öğrenci olduğunun anlaşılmaması adına, ellerini cebine sokup yürümeye devam etti. Zira okulun ilk günü fark edilmek hoş olmazdı onun için.

Onun metreler ötesinde bir kız, arkadaşlarının yanında amaçsızca dikilip, hiç de ilgisini çekmeyen konulara yapılan

esprilere yalandan gülüyordu. Günler sonra konuşacağı çocuğun, okuldaki gruplaşmalara vereceği isimlerden *Popülerler* grubunun arasındaydı. Yağmurun hızlanmasına dakikalar kala, sürekli beraber olsa da bir türlü sevemediği arkadaşının düşüşünü gördüğünde sesli bir kahkaha atmaktan alamadı kendini.

"Ulan, Mete! Gerizekâlı mısın oğlum sen?" diyen Yağız'a bakıp kahkaha atmaya devam ederken, kafasını başka bir yöne doğru çevirdi.

O sırada esen rüzgâr saçlarını dağıtsa da, kız bir noktaya odaklanmıştı.Dağılan saçlarını sağ eliyle yavaşça kulağının arkasına itti. Gülümsemesi artık kahkaha değildi kızın. Dudağının kenarları sadece üst dişleri gözükecek bir tatlılıkta kıvrılırken, elindeki gözlüğün camını hırkasının kenarına silmeye çalışan dağınık saçlı çocuktu baktığı.

Birkaç dakika sonra, Yağız'ın sesi kızın dikkatini dağıttı. "Tuğçe! Seninkileri topla, bugün eğlence var." Tuğçe hızlıca basketbol sahasının ortasına doğru ilerlerken, genç kız olduğu yerden kıpırdamadı. Tuğçe yanına dönmeden önce, genç kızın belki birkaç dakikası vardı. Rüzgâr tekrar estiğinde, kızın saçları bir lirik dansçının hareketleri gibi dans etti gökyüzünde. İşte hakkında sayfalarca efsanenin, seri dolusu kitapların yazılabileceği saniyeler başlamıştı. Çocuk gözlüğünü yağmur damlalarından temizlediğinde kızla göz göze geldi. Gülümseyişini saklamaya çalışan kız, başka tarafa bakmak istese bile, âşık bir ayyaşın dudakları arasındaki sigara gibi çekiliyordu mavi gözlerin içine. Kurtulamayacak gibi...

Genç kızın yanına gelen Tuğçe, onun nereye baktığını hemen anladı. "Yeni çocuk mu o?"

Arkadaşının sesiyle irkilen kız "Aman ne bileyim ben," diyerek savuşturmaya çalıştı.

"Hadi gidelim! Yağızlar eğlence var dedi."

Tuğçe konuşurken, genç kız yan gözle çocuğa bakmaya devam ediyordu. "Hey! Gidelim hadi!" Arkadaşları onu çekiştirirken, o birkaç dakika öncesine dönebilmeyi diliyordu.

Okul binasının köşesine ulaştıklarında, hiçbirini umursamadan, ellerini duvara dayayıp birkaç saniye daha çocuğa baktı. Çocuk o sırada cebinden çıkardığı kulaklıkları takmış, gökyüzünü seyre dalmıştı. Dağınık saçının ıslanmış bir teli, alnının yanına doğru düşmüştü.

Müzik sayesinde etrafındaki sesler kaybolmaya başlamıştı yavaş yavaş. Bahçedeki banklardan birine oturup kimsenin ona bakmadığından emin olduğunda, yeni okulunu incelemeye başladı. Duvarın kenarındaki heybetli ağacı gördüğünde, yağmur şiddetini arttırmıştı. Islanmaktan korkmadan, emin adımlarla yürüdü ağaca doğru. Gökyüzünde bir konser veriliyordu onun için. Bulutlar seyirci, güneş henüz sahneye çıkmamış sanatçı, rüzgâr sanatçının yardımcısı, yağmur damlaları ise bulutların umuduydu. Dakikalar geçerken, siyah bulutların arasından gösterdi güneş kendini. Işığı siyah bulutlara ulaştığında, renkleri yavaş yavaş çekiliyordu artık. Konserin en tatlı yeriydi işte. Sanatçının ezgisi seyircilerine ulaşıyor, katran karası dertlerini yok edip, yerine umut bırakıyordu.

Gökyüzü, mavi ve siyahın birleşimi olan lacivert renge büründüğünde çocuk konuştu.

"Lacivert Pazartesi. Sevdim. Şimdilik hoşça kal."

***

Sonraki günler, kızın tahminlerinin çok ötesinde gelişti. Kendi arkadaşları çocukla alay edip dışlar olmuştu. Ona yapılan, söylenen her şeye karşı sessizliğini korumuştu çocuk. Kulaklıkları, sigarası ve kürdanlarıyla birlikte yaşıyor, okulun ilk günü keşfettiği ağacın altında, belki umutlarını, belki hayallerini, belki kendini kurban ediyordu aslında var olmayan iplere. Bu döngü kıza asırlar gibi gelse de, ne ona yazmaktan vazgeçti, ne de karşısına çıkabilmek için yeterli kuvveti bulabildi kendinde. Geçen her gün ağaca yeni bir ip asılıyor, yine bir düş ölüyordu. Sonsuzdu işte döngü. Bir gün hayalleri, bir gün umutları... Acımasız celladı da kendisiydi.

Genç kız, internet üzerindeki bir siteden sürdürmeye karar verdi arkadaşlığını. Ama bu durum, her ikisi için de yokuşa sürüyordu belki her şeyi. Çocuğun bloguna yazdığı her bir kelimedeki çığlıkları, yardım çağrılarını gördükçe, onun rüzgârına kapılmaktan alıkoyamıyordu kendini.

Yine yağmurlu bir günde, ağacın altında şarkı söylerken onu duyduğunda, parmak uçlarındaki karıncaları hissetmesi de bundan değil miydi? Karıncalar ilk önce parmak uçlarında gösterdi kendilerini. Ayaklarına, saçlarına ulaştığında irkilirdi hep. Genelde bilgisayarı başında olurdu kız. Bedeninden çok daha büyük örme kazağını giyer, sıcak kahve fincanını ellerinin arasına alır, onu okurdu. Bir süre sonra karıncalar kalbine ulaştığında, genç kızın irkilmeleri titremelere dönüştü. Aşk parmak uçlarındaki karıncalanma hissi ise, kalbindeki savaş da neyin nesiydi?

Bu savaş, okulun son gün kızın tarafına gelen ağır bir darbeyle sarsıldı. Sevdiği ama bir türlü söyleyemediği çocuğun, bir başkasını öptüğü haberiydi büyük darbe. Ondan gelen *Bugün bir kızı öptüm!* mesajını okuduğunda, gülümseyen suratı düşmüştü. Yanağından aşağıya süzülen bir damla yaşı elinin tersiyle silip, *Memeleri var mıydı?* yazmıştı ona. Bu mesajının altında yatan, kızın gözyaşıydı aslında. Niyeti onu gülümsetmekti. Kendi hüznünü umursamadı genç kız. Zira çocuk ilk kez bu denli pozitif bir mesaj atıyordu. Her ikisi için de normal değildi bu. O günkü sohbetleri sadece birkaç dakika sürdü. Konuyu değiştirmeye çalışmıştı genç kız o gün. İngilizce hakkında yaptığı espriyi okuduğunda, hızlıca klavyenin tuşlarına rastgele basıp gönderdi. Çocuğa göre bu bir random gülme şekli olsa da, bir araya gelmiş karışık harflerin altındaki hıçkırığı, kızın klavyesinin üzerine düşen bir damla yaşı görmemişti.

Ama kız, yeni bir şey öğrenmişti o gün. Bazen birini sevmek, bencillik yapmadan onun mutlu olmasına izin vermekti.

İzin de verdi genç kız. Ne çok şey gördü, ne çok şey yaşadı o geceye kadar... Ne çok acı, ne çok yalandan gülümseme...



26

"Saçların," dedi Ege. "Papatya kokuyorlar."

Kız cevap veremedi. Dudakları arasından dökülecek bir kelime, kampa geldiklerinden bu yana biriktirdiği tüm gözyaşlarının dökülmesine sebep olabilirdi. Kız kendini sıkarak konuşmaya çalışsa da, gözlerinde biriken yaşlar ay ışığında çoktan parlamıştı.

"Ben..." diyebildi sonunda. "Gi-gitmeliyim."

Ege, hızlı bir hareketle yanından geçmeye çalışan kızı durdurdu. Bu an paha biçilmezdi. Ay ışığı gölün üzerine yansıyor, rüzgâr ilk defa doğru yöne esiyordu. Elleri ay ışığında buluşuyor; gözleri ise birbirlerine değil, ellerine bakıyordu. Her ikisi de öylece ellerine baktılar bir süre. Konuşmalarına gerek yoktu o an. Sonunda Ege, kızı kendine doğru çekti ve tahta iskelenin ucuna kadar götürdü.

"Şimdi oturacağız. Konuşmak zorunda değiliz. Konuşacak çok vaktimiz var çünkü."

Kafasını sallayarak onayladı genç kız. Dakikalar öylece geçip giderken, ay ışığındaki sessizliği yine Ege bozdu. Konuşmaya başlamadan önce, cebinden bir sigara çıkarıp yaktı.

"Ne var, biliyor musun? Bunca zaman tesadüfen veya zorunlu olarak yan yana gelsek, sanki beni gördüğüne gerçekten mutlu oluyordun."

***

Ve bir damla gözyaşı daha kurban giderken geceye, sessiz çığlıklar yankılandı kızın karınca dolu yüreğinde.

Kampa geldiklerinde, her şeyin düzeleceğini umuyordu. Ama tahminleri ve hayal ettikleri, balık olmayan bir gölde balık tutmaya çalışmaktan öteye geçmedi. Aynı odada kaldığı yakın arkadaşlarından biri ile sevgiliydi artık Ege. İkinci darbeyi, Tuğçe'nin Ege'yi öptüğü gece aldı. Sonraki günler işin boyutu da, rengi de değişti. Saklanmak için daha fazla efor sarf ediyor ama kendini de ondan uzak tutamıyordu.

Mahkûm olmuştu genç kız...

Küf kokan bir yemeğin unutulan baharatı gibiydi. Uzun bir süre boyunca, Tuğçe ve Ege'nin yanında olmaya mahkûmdu.

Ege'nin deyimiyle, ejderhaydı Tuğçe. Onun Tuğçe'ye bakarken nasıl kavrulduğunu görüyordu. Kavrulan Ege'nin yüreği değildi sadece... Ege mutluluktan, kız acıdan yanıyordu...

Bir süre bu acıya dayandı genç kız. Onu mesajlarıyla ne kadar uyarmaya çalışsa da, aşka düşmüştü bir kere çocuk. Aşka, bir ejderhanın pençelerine tutunarak sarılmıştı. Ne kızın kanayan yaralarını gördü, ne de ejderhanın pençelerinin ne kadar keskin olduğunu...

Ege'nin İstanbul'a dönmesi gerektiği gün, Tuğçe'nin ağzından Ege'yi dinlemeye dayanamadı. Çocuk uçakta, bulutlara bakıp hayallere dalarken, Tuğçe pençeleri dışarıda Ege'yi anlatıyordu ona. En yakın arkadaşından sevdiği adamı dinlemeye dayanamadı. Koşma bahanesiyle ormana attı kendini. Adımlarını sürekli hızlandırdı. Uzaklaşmak, kaçmak istiyordu adeta. Hastalığı bu noktada baş gösterecekti çünkü. Manik hallerinin diğerleri tarafından görülmesine izin veremezdi. Küçüklüğünden beri hastalığı ile yaşamaya alışmıştı.

Kontrolden çıktığı zamanlar da oluyordu. Çünkü bu hastalık, duygularını en üst düzeyde yaşamasına sebep oluyordu. Öyle bir hastalıktı ki bu, mutluyken çok mutlu oluyor, depresif bir modda ise ipin ucu kaçıyordu.

Doktoru hep 'Kendini kontrol etmeyi öğrenmelisin. Duyguları yoğun hissetmen, davranışlarını onların kontrol edebileceği anlamına gelmiyor,' derdi.

Kontrol etmeyi öğrenme aşamasında çok şey atlattı genç kız. Ergenliğe girdiği dönemde, hastalığı hakkında detaylıca bir araştırma yapmıştı. Eğer kontrol etmeyi öğrenemezse ne olacağını biliyordu artık. Çünkü bipolar hastalar, kontrolü duygulara bırakırlarsa, ya uyuşturucu bağımlısı oluyorlar ya da intihar ediyorlardı.

O gün kaçtığında, bir süre sonra kendini kamptan çok uzak bir noktada buldu. Bir taşın üzerine çıktığında, tüm kamp alanını ve gölü görebiliyordu. *Bu manzarayı Ege de görmeli,* dedi kendi kendine. *O burayı sever,* diye düşündü. Fakat göremeyecek kadar uzağa gittiğini hatırladığında sinirlenip, dağın daha yukarılarına kadar çıkmaya karar verdi. Hava karardığında, geri dönemeyecek kadar uzaktaydı. Korktuğu başına gelmişti işte. Kendiyle baş başaydı. Manik halinin onu kontrol etmesine izin verip, kontrolünü duygularına bıraktı. Bir süre sonra korkmaya başlayıp koştu. Koştu... Koştu...

Kampa dönüş yolunu bulmaya çalışırken, bir çamur birikintisinin içinde buldu kendini. Düştüğü çamurun içinden bir süre kalkmadı. Yüzünün yarısı çamurun içinde öylece bekledi. Hâkim olamadı kendine, derinden gelen tiz çığlığını geceye adayarak bağırdı. Parmakları arasındaki çamuru, içinde hiç barındıramadığı nefret duygusuna sinirlenerek sıktı. Gece boyunca korkarak, titreyerek dolandı ormanın içinde.

Gün ağarırken, kendini yine o kayada buldu. Çamura bulanan saçları ve kıyafetleriyle iz bırakıyordu kayanın üzerinde.

Tekrar kayanın ucuna çıkıp ileriye baktı ve gözlerini şaşkınlıkla büyüttü. Güneş, karşısındaki dağın ardından yeni başlıyordu yüzünü göstermeye. Gölün üzerinde oluşan sis, neredeyse kamp alanını görünmez kılıyordu. Genç kız, belki de o kamptaki hiçbir öğrencinin göremeyeceği bir manzarayı görme şerefine nail oluyordu o an.

Güneş tam tepeye ulaşmadan bir fikir düştü kızın zihnine. Ege'nin buraya gelebilmesi için bir oyun oynayacaktı. Onu hayal ettiğinde yeniden bir gülümseme yayıldı yüzüne.

Emindi artık. Kampa dönüş yolunu, sevdiği şarkılardan birini söyleyerek tamamladı.

Akşam, kaybolmuş bir kaybedenken; gündüz, kaybettiği halde gülümseyebilen bir kaybeden olmuştu



Ege, bitmek üzere olan sigarasını tahta iskeleye bastırıp söndürdü.

"Sebebini sormak istiyorum," dedi önce. "Her zaman yanımda olmana rağmen, neden söylemedin bana?" Derin bir oh çekti ve devam etti. "Neden?"

Kız titreyerek, hırkasına bağlı olan şapkayı yüzünün yarısını kapatacak şekilde kafasına taktı. Birçok şey anlatabilirdi o an. En yakın arkadaşının zamanla onu sevmeye başlamasından, hastalığından, Akın'ı ikna edebilmek için Ekin'le aralarını yapmaktan, korkularından, başkasıyla birlikteyken bile onun adına mutlu olmaya çabaladığından...

Ama anlatmadı. Zira bir kelime etse, on üç harf, iki kelimeden oluşan *'Seni seviyorum'*u düşürebilirdi dudaklarının arasından. Onun yerine yutkundu ve kaybolduğu mavi gözlerin içine baktı.

"Birçok kez söylemeyi denedim. Türlü türlü şeyler yapıp anlatmaya çalıştım. Her deneyişim bir öncekinden daha zor

olmaya başladı. Ben, hayali bulutunun ardına sığınmış biriydim. Ve sen, gökyüzünde kaybolan bir yağmur damlasından başka bir şey değildin."

Ege cevap vermedi. Kafası karışmaya başlıyordu. Cebinden çıkardığı birkaç tane kürdanı yanına koydu. Birini ağzına yerleştirirken, bir tane de genç kıza uzattı. Ona uzatılan kürdanı gören kız, buruk bir gülümsemeyle baktı. Ege'yi taklit edip, kürdanı ağzına yerleştirdi ve ucunu ısırdı.

"Bunu kullanınca havalı kaybeden mi oluyoruz?"

Ege gülümsedi.

"Hem de en kürdanlısından."

Kız yeniden gölü seyretmeye başladığında, kürdanın olmayan tadını incir tadı olarak hayal edip gülümsedi. Kampa gelişlerinden beri ilk kez bu rahatlığı hissediyordu Ege'nin yanında.

Aralarındaki suskunluk yer yer kelimelerle bölünürken Ege bir karar verdi. Ağzındaki kürdanı değiştirip eskisini göle attı. Göle düşen kürdan, suya girip çıktıktan sonra çok uzaklara doğru yüzmeye başladı.

Onların sessizliği devam ederken, ziyaretçiler baş göstermeye başlamıştı göl kenarında. Biri tahta iskeleyi gören bir ağacın üzerindeki dallarda, diğeri iskeleye çok yakın bir çalılığın ardında...



Genç kız üzerindeki çamuru temizlemeye çalışarak kamp alanına girdiğinde, meraklı öğrenciler ve vekil öğretmen etrafını sarmıştı. Neredeydin? Tüm gece dışarıda ne yaptın? Korkmadın mı? Sorulara vekil öğretmenin bağırması da eklendiğinde, bir yalana inanmalarını sağladı hepsinin. İnsanlar kolay inanırdı her şeye. Söylenen her sözü doğru kabul

ederlerdi. Çoğu arkasında yatan nedenleri sorgulamaz, hemen inanıverirdi.

"Yıkanıp temizlendikten sonra odama geliyorsun, küçük hanım. Aileni aramalıyız."

Kız, başıyla vekil öğretmeni onayladıktan sonra oturduğu banktan kalktı ve o an Ege'yi gördü. Yüzüne ilk günkü gibi bir gülümseme yayıldı. Birkaç saniye öylece bakıp, saçlarındaki yaprakları temizlemeye çalışırmış gibi yaparak ona doğru yürüdü.

"Berçin? İyi misin sen? Ne oldu?"

İsminin onun ağzından her dökülüşünde, kalbindeki karıncaların güçlenmesine engel olamıyordu. Kızın boynunda kuruyan çamur lekesi, heyecanın etkisiyle şişen damarının üzerinde parçalara ayrıldı. Ne diyeceğini bilemeden sorusuna soru ile karşılık verdi.

"Ne zaman geldin?"

"Bugün geldim. Beni boş ver, sen iyi misin?"

Ne yapacağını, ne diyeceğini bilemeyerek konuyu değiştirdi genç kız.

"Haydi sarılma zamanı!"

Ve sonraki dakikalar çamurlu şakalaşmalarla geçti. Kahkahalar bittiğinde "Dönmene sevindim," dedi genç kız.

"Ben de senin."

***

Böylece devam etti işte genç kızın hikâyesi. Bazen en çok özlediğimiz, en yakınımızda olurmuş aslında. Kız da en yakınındakini en çok özlüyordu. Gün geçtikçe, açıklamaya çalıştığı sır onun için daha zor bir hal alıyordu. Evrim zamanla en yakın arkadaşı olmaya başlarken, Tuğçe'den uzaklaşıyordu. Çoğu zaman, Tuğçe'nin ondan şüphelendiğini düşünüyordu. Sahnede o kötü olay yaşanmadan önce, son bir kez karşısına çıkmayı bile planlamıştı. Ege'nin söylediği şarkının her bir kelimesinde gözünden bir damla yaş düşüyordu. Çünkü o,

o gece hazırdı. Seyircilerin arasında olacağını, doğru yöne doğru şekilde bakarsa onu bulabileceğini söylemişti.

Ege şarkının ortalarındayken, Berçin ayaklanıp yanına gitmek üzere sahnenin merdivenlerinden yukarıya çıktı. Ama sözler sadece onu etkilememişti. Birçok öğrenci onu izliyordu. Ege, şarkısı bittikten sonra sahnedeki kalabalığı görünce şaşırmıştı. Kız gülerek baktı onun gözlerinin içine. Sarılmalar başladığında o olay oldu. Tam elini tutup, *Doğru yön burasıydı işte!* diyecekken, kelimelerinin üzerine düşen boyalar yine engelledi bunu.

İnsanların karşılarına engeller hep çıkardı. Ama insan hazırlıklı olmalıydı. Ege bir şekilde ikna edilip kampta kalmaya karar verdiğinde, bunun sebebi bile genç kızdı. Çok sevdiği bir kitabın, Momo karakterini ve Duman Adamlarını alıp, içinde herkes için umut barındıran Mumi'nin hikâyesini yazdı kendince. Onun doğru olanı yapacağını biliyordu. Yaptı da. Affetmeyi ve umudu öğrenirken, Yağız'a ve onun karakterine sahip birçok kişiye de öğretti bunu.

Umut herkes için vardı. Ama affetme lüksüne ancak bir kaybeden erişebilirdi.



Ege soğuğa aldırmadan, ayakkabısını ve çoraplarını çıkarıp ayaklarını buz gibi göl suyuna soktu. Berçin'in *Ne yapıyorsun sen?* der gibi olan bakışlarını umursamadan soğuk suyun içine girdi. Gökyüzündeki siyah bulutlar yavaşça dağılırken suyun içine attı kendini. Berçin'in korku dolu çığlığı yankılandığında Ege sessiz olması için onu uyardı.

"Şşşt! Kimse duymasın, yoksa gece mahvolacak."

Kızın elleri dudaklarını kapatmak için ağzına doğru giderken, Ege ona biraz su sıçrattı.

"Çok soğuk değil. Madem konuşmuyoruz, yüzelim o halde."

Berçin elleri ağzında, kafasını *hayır* anlamında salladı. Bu sırada Ege, titrediğini çaktırmamaya çalışarak üzerindeki tişörtü ve kapüşonlu hırkasını çıkarıp kızın yanına attı. Ellerini onun hemen yanında birleştirip, tahta iskeleye tutundu. Islanan gözlüğünü çıkarıp, burnunun üzerinde bıraktığı izi ovalayarak gülümsedi.

"Şimdi suyun içine gelirsen, gözlüğümü takmana izin veririm. Söz."

Berçin her ne kadar diretse de, Ege çoktan onun ayakkabısını çıkarmaya başlamıştı. Bu tatlı atışmaları devam ederken, onları izleyen gözler fazlasıyla sinirliydi. Tuğçe çalılığın arkasındaki oturma şeklini düzelterek, neler olduğunu iyice anlamaya çalışıyordu. Ağacın dallarından ayaklarını aşağıya sarkıtmış bir çocuk ise, sıktığı yumruğunu ağacın heybetli gövdesine geçirmişti.

Berçin en sonunda teslim olarak, üzerindeki kıyafetlerle kaydı oturduğu yerden suyun içine.

"Gece yüzmekten çok korkarım ben," dedi Ege'ye. Daha önce onu suyun içine çektiğini hatırlayarak. Birbirlerine o kadar yakındılar ki, suyun üzerinde kalmak için yaptıkları hareketler, arada ayaklarının birbirlerine değmesi ile sonuçlanıyordu.

Ege ona biraz daha yakınlaşarak fısıldadı. "Ben de."

Ege'nin çıplak bedeni ona değdiğinde, Berçin utanarak başını başka bir tarafa çevirdi. Fakat Ege onun utandığını görmüştü bu kez. Biraz daha yaklaşarak, ıslak dudaklarını onun yanağına değdirdi. Minik bir öpücük bıraktıktan sonra, yüzlerinin arasında neredeyse hiç boşluk yoktu.

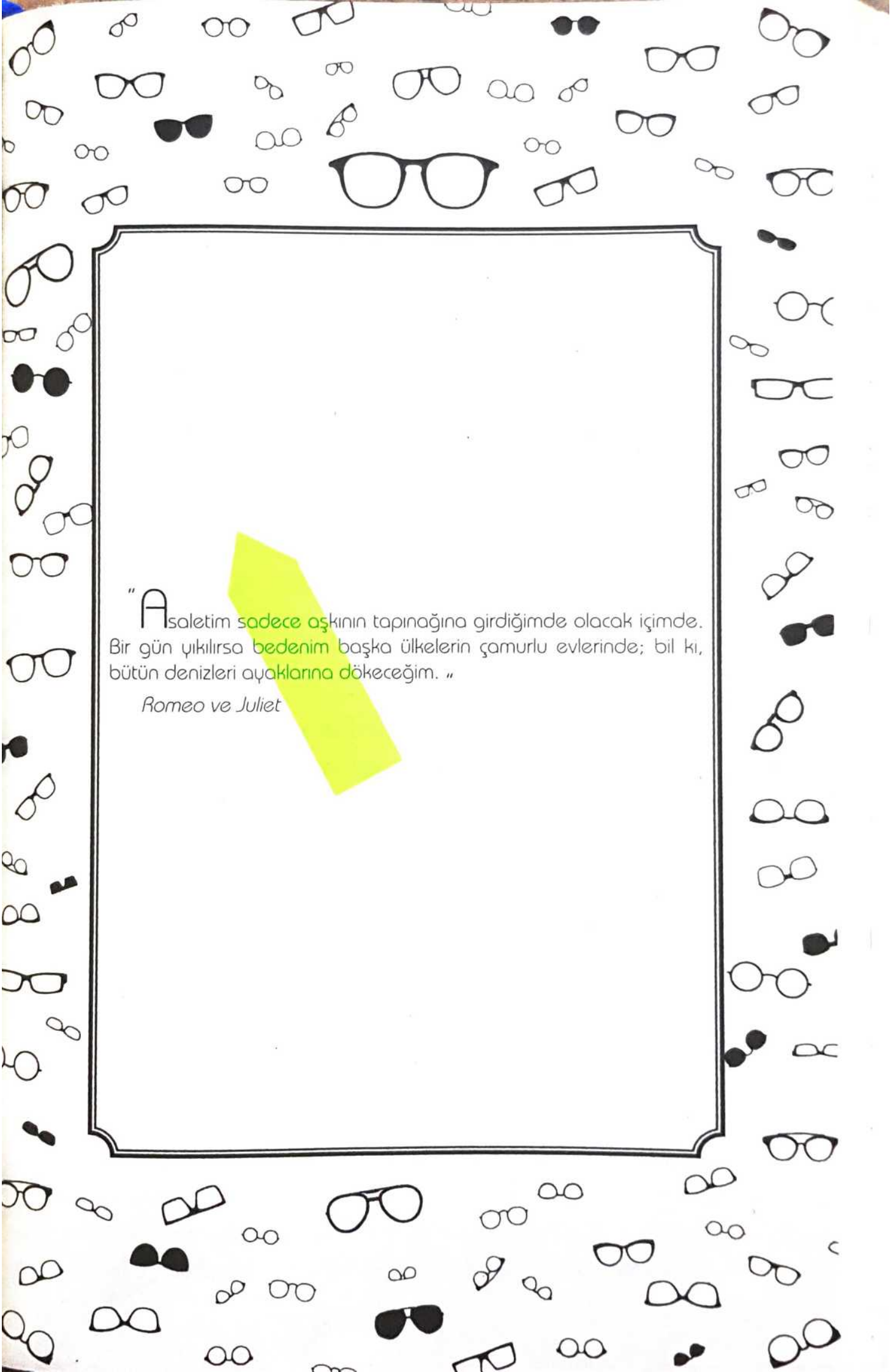
"Sandığım kadar sıcak değilmiş su."

Berçin de o sırada titrememek için nefes alış verişini burnundan yapmaya çalışıyordu. Kafasını *evet* anlamında

sallayarak iskeleye doğru yüzdü. Elleriyle iskelenin eski tahtasına tutunduğunda, telefonunun ışığının yandığını gördü. Islak elleriyle ekrana dokunup gelen mesajı açtı.

Gönderen; Gizli

Benim sırlarla dolu kıvırcık prensesim hiç üşümedi mi suyun içinde?



"Asaletim sadece aşkının tapınağına girdiğimde olacak içimde. Bir gün yıkılırsa bedenim başka ülkelerin çamurlu evlerinde; bil ki, bütün denizleri ayaklarına dökeceğim. "

Romeo ve Juliet



27

"Bir koyun..."
"İki Koyun..."
"Üç..."
"Dört..."

Uyuyamayacağımı kabullenerek, yatağın içindeki şeklimi değiştirdim. Ellerimi kafamın altında birleştirip, tavanı izlemeye koyuldum. Bir yandan gülümsüyor, bir yandan da anlam veremediğim heyecan dalgasının vücudumda dolaşırken verdiği hazzın keyfini sürüyordum. Uyku perisi bu gece de tozlarını bırakmayı unutmuştu yatağıma. Ellerimi kafamın altından çektim ve oturur pozisyona gelip sırtımı bazanın başlığına dayadım. Akın ince çarşafı üzerine çekmiş, sadece ayaklarını dışarıda bırakmıştı. Gözlerine taktığı leopar desenli uyku bandının bir tarafı burnunu kapatacak şekilde aşağıya kaymış, burnundan nefes alamadığı için de ağzı bir karış açık uyuyordu. Buradan bakıldığında, bütçesi düşük bir Karayip Korsanları filminin ucuz aktörleri gibi gözüküyordu.

Son günlerde, Berçin'le geçirdiğimiz vakitlerden mi bilinmez, yazma isteğim, üretkenliğim tavan yapmıştı. Blogger'ın

büyüsü artık daha ışıltılı gibiydi. Buna rağmen, kendime uyumam gerektiğini hatırlatarak tekrar yatağa uzandım.

"Yok," dedim. "Böyle olmayacak."

Uyku isteğimin önüne geçen yazma arzusu, dakikalar sonra başucumdaki komodinden bilgisayarı almama sebep oldu. Yine komodinin üzerindeki gözlüğümü alıp taktıktan sonra, bilgisayarı kucağıma koydum. Odanın hafif karanlığına alışan gözlerimi ekrandan gelen parlak ışığın etkisiyle bir süre kısarak baktım ekrana. Onu tanımama vesile olan siteyi açtıktan sonra, hızlıca *oluştur* bölümüne girip bir post attım.

Saat 01:23. Burada mısın acaba? Yoksa bana uğramayan uyku perileri, senin yatağına çoktan uğradılar mı? Sigaramı bulamıyorum. Uyumalıyım... Ama kapanmıyor gözlerim geceye inat. Yoksa yeni bulduğum ışık, gecemi gündüze çevirecek kadar büyülü mü?

Postu yayınladıktan sonra, ekrana bakıp öylece beklemeye başladım. Uyumadığını umarak bir bildirim bekledim. Ancak bir süre daha yanıt gelmeyince, uyuyor olduğunu düşünüp, beklemekten vazgeçtim. Ay ışığından faydalanarak gözlerimi odada gezdirdim. Sigara paketim ve çakmağım ortalarda görünmüyordu. Derin bir nefes verip tekrar bilgisayara çevirdim gözlerimi. YouTube'u açmadan önce, yastığımın altındaki kulaklıkları alıp bilgisayara taktım. Sitenin arama bölümüne *Is there a ghost* yazdıktan sonra, müzikle birlikte yeni bir post yazmaya koyuldum.

Saat 01:30. Sigaram hâlâ yok. Odamda bir hayalet mi var yoksa? Uykuya direndiğim bazı günleri özledim sanırım. Hani gözlerin batmaya başlar ya... Sanki bir sürü karınca vardır gözlerinin içinde. Ve sen uyumayı hiç istemezsin ya... İyisi mi ben gideyim. Sen zaten uyuyorsun.

Pes ederek, bilgisayarı komodinin üzerine geri koydum. Hızlıca banyoya gidip lavaboda yüzümü yıkarken, soğuk

suyun etkisiyle hafif bir titreme dalgası yayıldı vücuduma. Yüzümü kurulamadan önce aynaya bakıp bekledim. Ellerim lavabonun kenarında kendime bakmaya devam ettim. Gözlerim aynadaki ben'in gözleri ile buluştuğunda gülme isteğim yeniden geldi. Anlamsızca hareketler yaparak, saçlarımla oynamaya başladım. Bir yandan gülüyor, diğer yandan "Niye gülüyorum ben yahu?" diye sorguluyordum. Odaya dönmeden önce son kez aynadaki görüntüme bakıp ona göz kırptım.

"İyisin, iyi!"

Yüzümü kuruladığım havluyu yerine koyarken Hüsnü devreye girdi.

"Sen iyiysen, İsmail YK dünyanın en çekici erkeğidir, oğlum."

Onu umursamadan banyodan odaya adım attım. Akın yatış şeklini değiştirmiş, gözünde olması gereken uyku bandı boğazına kadar düşmüştü. Tam iç sesime söylenmeye niyetlenirken, komodinin üzerindeki bilgisayarın ekranı gözlerime takıldı. Kararan ekranın birdenbire aydınlanması bir bildirim geldiğinin işaretiydi. Adımlarımı hızlandırıp koşar adımlarla yatağa sıçradım. Sadece birkaç saniye sonra dudaklarımdan güçlü bir "Ah!" döküldü. Hızımı ayarlayamadığım için yataktan bir top gibi sekerek diğer yana düştüğümde, Akın'ın uyandığını anladım. Ayaklarım yatağın üzerinde, başım odanın zeminindeydi. Hızlıca ayağa kalkıp Akın'a döndüm.

"Uyandırdım mı?"

"Yok oğlum, ne uyandırması! Uyandırdın tabii lan! Ne yapıyorsun bu saatte?"

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek öylece baktım. "Odaya bir şey girdi sanırım. Ama bulamıyorum. Sen yat."

"Sen de bot. Hadi iyi geceler."

Yaptığı espriden sonra öylece dondum kaldım ve hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm.

Komodinden bilgisayarı alıp gelen bildirime baktığımda, sadece mobil uygulamasına gelecek olan güncelleme haberi olduğunu öğrendim. Sinirlenerek bilgisayarın ekranına bir tane geçirdim. "Salak!"

Birden sigaramı koyduğum yeri hatırladım. Yataktan biraz yana doğru eğilip, baza ile yer arasında kalan boşluktan paket ve çakmağı alıp doğruldum. Yakıp, dumanı içime çektikten sonra birkaç saniye boyunca sigaraya baktım.

Saat 01:57. Sigaramı buldum. Sen yoksun ama şimdilik onunla idare edebilirim. Boşa yaşanılan heyecanlar ne kadar kötü. Ya da konuşmayı istediğin kişi yerine, aptal bir güncelleme mesajı okumak. Bir umut bilgisayara koşmak, düşmek... Bak, gene yalnızım. Odamdaki hayaletlere teslim edip kendimi, melankoliye dalmadan önce uyumalıyım...

Kendimi sigaram bittikten sonra uyumaya koşullandırarak bir süre daha dolandım Blogger'da. Berçin'in sayfasına girip eski gönderilerini okurken, nedensizce gülümserken buluyordum kendimi yine.

"Bunca zaman..." dedim ekrana bakarak. "Bunca zaman hep yanımdaydın ama ben seni görmedim..."

Sigarayı söndürüp bilgisayarı kapatmak üzereyken, gece boyu beklediğim bildirimi aldım.

Heiley17'den mesajın var!

Bilgisayarın sağ altına gelen bildirime tıklayıp gelen mesajı açtım.

Hiç uyumadım ki ben.

Ne yapıyordun?

Merdivende oturuyordum. Sen neden uyumadın?

Ben de bilmiyorum... Sanki içimde bir canavar var. Midemde kelebekler, göğsümde davullar var. Bir şey düşünüyorum. Ya da birini. Heyecanlıyım. Neden bilmiyorum. Kendi kendime gülümsüyorum. Bazen dalıp gidiyorum. Kendime geldiğimde, sanki saatler geçmiş gibi hissediyorum. Hiç olmadığım kadar mutlu, hiç üzülmediğim kadar üzgün gibiyim. "Uyanın!" diye bağırmak istiyorum. Daha önce tanışmak istemediğim insanlara "Merhaba," deme arzusu gibi bir şey işte... Bir şeyler var ama ben ne olduğunu bilmiyorum... Ve bu beni korkutuyor.

Bir süre yazdığım mesaja bakıp göndermekten vazgeçtim. Hızlıca silip yenisini yazdım.

Bilmiyorum ki... Baksana, daha dün gibi buraya gelişimiz. Şimdiden yazın yarısı bitti. Yarım bir yaz kaldı bize. Sonra okul...

Olsun. Upuzun günler var daha. Hem önümüzdeki yıl, lisedeki son yılımız olacak

Bir şey soracağım sana.

Ekrana bakarak yanıt bekledim.

Tabii.

Yaz bitip okula döndüğümüzde, o sıkıcı derslerden çıkıp kantine veya bahçeye indiğimde yalnız mı olacağım?

O cevap yazana kadar, kamptan önceki okul günlerini hatırlatıyordu zihnim bana.

Yalnız mı kalmak istiyorsun?

Cevap yazmak için biraz bekledim. Çünkü ben yalnız olmayı severdim. Okulun bahçesindeki ağacımın altında oturmayı, müzik dinleyerek gökyüzünü izlemeyi... Ama şöyle de bir durum vardı. Hiçbir zaman rahat değildim. Kamp, bendeki kalıplaşmış yalnızlık kavramının değişmesine sebep olmuştu sanki. Sonuçta insan, çevresinde insanlar olsa da yalnız olurdu bazen. Kalabalığın arasında kaybolup ağlayan

küçük bir çocuk gibiydim. Ne cevap yazacağıma karar veremeden durdum biraz daha. Ama bir yıl daha... Bir yıl daha katlanabilir miydim tek başıma?

Sanırım hayır.

Cevap hemen geldi.

O zaman yalnız olmayacaksın. Şahsen ben, her tenefüs senin ağacının altında kahve içmeyi isterim.

Ekrana bakıp gülümsedim.

Demek ağacımı biliyorsun. (:

Demek yağmurda şarkı da söylüyorsun.

Birden o gün geldi aklıma. Hayyam ve yağmurdan perişan olup kaçtığım gün. Buruk bir gülümsemeyle ekrana bakarken, gerçekleri ilk kez bu denli rahat konuşmasına alışmaya çalışıyordum.

Birileri beni takip mi ediyor?

Yok canım... Ne alakası var? Otobüs beklerken sesini duymuş olabilirim. Şimdi uyumalıyım. Sen de uyu. Yarın derse yine geç kalırsan, vekil öğretmen ceza verir bu defa.

Ona hak vererek kabul ettim. Berçin'i gölün kenarında bulduğum günden beri uyku düzenim yerle bir olmuştu. Ne Akın ve Ekin'e, ne de başka birine bahsetmiştik bundan. Bilen bir kişi vardı sadece. Evrim'in bilmesi çok önceye dayanıyordu zaten. Tahta iskeledeki o geceden sonra, uyku beni ele geçirmediği sürece ihtiyacım yoktu. Yalan söyleyerek yazdım.

Ben de uyuyacaktım zaten. İyi geceler o halde.

Sana da...

Uyuyamayacağımı bilerek bilgisayarı kapatıp yerine koydum. Komodinin üzerine dağılmış kürdanlardan birini alıp dudaklarımın arasına yerleştirirken, minik diş darbeleriyle ucunu ısırıyordum. Derin bir nefes verip tavana baktıktan saatler sonra uykuya daldım.

"Ege! Oğlum, uyan ya! Bak, ben de geç kalacağım."

Yüzüme tişört atan Akın'ı başımdan savmaya çalıştım.

"Tamam. Sen git. Geliyorum ben birazdan."

"Oğlum kaç gündür aynı şeyi yapıyorsun. Gelmeyeceksin işte. Kalk hadi."

Pes ederek yatakta doğrulup oturdum.

"Tamam kanka, kalktım. Haydi yetişirim ben sana."

Yetişemeyecektim tabii ki. Yine kahvaltı saatini kaçıracak, belki bir, belki iki derse geç girecektim. Sonuç olarak kendimi vekil öğretmenin odasından bulup, gün içinde onun ameleliğini yapacaktım. Akın odadan çıkar çıkmaz, kendimi sırtüstü yatağa atıp, yastığı yüzüme bastırdım. Yaklaşık on dakika daha yattıktan sonra, tam kendimi uyku ve uyanıklığın arasındaki arafa bırakıp rüyalara dalacakken, telefonum çalmaya başladı. Akın olduğunu tahmin edip, homurdanarak telefonu açtım.

"Efendim, Akın. İşiyorum, Akın. Sabah sabah idrar yollarıma tecavüz etmek mi niyetin, Akın? Kapat, geliyorum, Akın."

"Ege?"

Karşıdan gelen sesi duyduğumda hemen doğruldum.

"Berçin?"

"Ben hiç rahatsız etmeyeyim seni. Geç kalmayasın diye aramıştım."

Toparlamaya çalışarak kekeledim. "Be-ben işemiyordum aslında. Yani şey... İşeyeceğim tabii ama..." Konuşamayarak sağ elimle kafamın yanına vurdum. Berçin'in kıkırdadığını duyduğumda daha bir telaşlandım. "Aman. Ne-neyse işte. İşeyip geliyorum. Ulan ne işemesi ya! Kalkıp geliyorum hemen."

Berçin'in sesli kahkahasını duyduğumda, iyice çuvalladığımı anlayarak pes ettim.

"Kapatayım ben. Geliyorum."

Bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu suratına kapattım. Utançla yataktan kalkarken, Ferdi Tayfur filmi yayınlayan bir Rus kanalı kadar çaresizdim. Aceleyle bir şort ve tişört giyip dışarı çıkarken, telefonumun saatine baktım. İlk dersin çoktan başladığını tahmin ederek dersliklere yöneldim. Programı bilmeden elime aldığım defter, öğretmenlerin bir şey söylemesine engel olacaktı. Nefes nefese kendimi dersliğe attığımda kapıda öylece kalakaldım.

"Hah!" dedi matematikçi beni görünce. "Bakın, Ege de tam zamanında geldi."

"Affedersiniz hoca..."

"Neredesin evladım sen?"

"İşiyor... Aman! Uyuyakalmışım."

Sınıftan bir kahkaha yükselirken, kimsenin yüzüne bakmadan en arka sıradaki yerimi aldım. Yağız ve Mete'nin, kafalarını sallayarak güldüklerini görsem de umursamadım. Tahtada yazılanları not edermiş gibi yapmaya başladım. Berçin ve Evrim'e bakamamıştım bile. Zira sabahki telefon konuşmasından sonra, bir süre Berçin'e bakabileceğimi sanmıyordum. Üstelik, dün gece içmem gereken antidepresan ilacımı içmediğim için baş ağrım neredeyse zirveye ulaşacaktı. Ağrılı geçen otuz dakikadan sonra nihayet öğretmen sınıftan çıkmıştı.

"Ege? Kahve ister misin?"

Şişen gözaltı torbalarımı gözlüğümün altından ovalayarak Berçin'e döndüm. Utanarak yüzüne bakarken, o sanki çekinir gibi konuşuyordu.

"Evrim'le birlikte kahve alacağız. İster misin?"

Ben cevap verecekken Akın atladı. "Ben istiyorum." Yanında oturan Ekin'e döndü. "Sen bir şey ister misin, saf yârim?"

Ekin *hayır* anlamında başımı sallarken, Evrim ve Berçin'e sessiz bir *evet* gönderdim. Kafamı sıraya koyup uykuya

dalmadan önce, Akın'ın kız arkadaşını sevme şekline sitem eden iç sesimi işittim.

Oğlum, nasıl iş ulan bu? Hakaret eder gibi seviyor kızı. Bebek seviyor sanki. Ay... Yerim seni. Koca dötünü ısırırım. Boklu! Ay şebek! Eşşek ya!

Birkaç dakika sonra, Berçin'in önüme koyduğu kağıt kahve bardağı bile uyanmamı sağlayamadı. Uzuvlarım uykuya, ben kahveye muhtaçtım. Kahveyi reddedip, bir sıra önümde oturan Tuğçe'nin saçlarına bakarak yeniden uyuyakaldım.

Sınıftakilerin kahkahalarıyla uyanırken, birinin ismimi seslendiğini duydum.

"Ege!"

Şaşkın bir halde kafamı sıradan kaldırırken, uyuduğumun fark edilmemesini umuyordum. Ne olduğunu anlamaya çalışıp, ben de sınıfla birlikte gülmeye başladım. Fakat bağıranın kürsüdeki vekil öğretmen olduğunu anladığımda yüzümü hemen düşürüp ona döndüm.

"Evladım, gece uyumuyor musun sen? Öğle arasında odama gel."

Ne diyeceğimi bilemeyerek kafamı salladım. O an, ortalama kırk beş dakikalık bir ders boyunca uyuduğumu fark ettim. Telefonumu çıkarıp saate baktım. 10:45. Öğle arasına daha vardı. Bu kez annemi arayacağını tahmin ederek sinirli bir nefes verdim. Vekil öğretmen sınıftan çıktığında, çoğu kişinin aksine biz yine içeride kalmıştık.

Üzülme, kanka. Ülke şartlarında en iyi evlat sensin.

"Biliyorum," diyerek sesli bir şekilde yanıtladım Hüsnü'yü. Yeni yeni kendime geliyordum. Gerinerek gözlerimi iyice araladığımda, Yağız ve Mete'yi öğretmen sandalyesine bir şeyler yaparken gördüm. Muhtemelen niyetleri, genç edebiyat öğretmenine şaka yapmaktı. Sandalyeye bir şeyler yaptıktan sonra, eserlerine gururla baktılar. Edebiyat öğretmeni ya düşecekti, ya da yapışacaktı koltuğa. Onlar yerlerine dönerken,

yapmamam gereken bir şey yapıp sataştım. Yapmamam gerekiyordu, çünkü Yağız'la olan konuşmamızdan sonra her şeyin dozu biraz azalmıştı onlar tarafından.

"Ne kadar zekisiniz," dedim. "Hayran kalmamak mümkün değil." Elimle sandalyeyi işaret ettiğimde sınıftakiler de oraya baktı.

Mete üzerime doğru gelirken Yağız önüne geçip onu durdurdu.

"Bir sorun mu var, Gözlük?"

"Kadın daha gencecik," dedim edebiyat öğretmeninden bahsederek. "Vekil öğretmene yapsanız neyse de."

Mete yerine otururken, elindeki kalemin kapağını bana attı.

"Sen karışma!"

Attığı kapağı tutmaya çalıştım ama başarısız oldum. Akın yerden aldığı kapağı Mete'ye geri attı.

"Ne ayak, anlamadım ben sabah sabah!"

Mete benim yapamadığımı yapıp, ona atılan nesneyi iyi bir çeviklikle havada yakaladı. Bu defa Yağız araya girerek, hedefine Akın'ı seçti

"Sen ne atlıyorsun şimdi? Sabah sabah tenine güneş değmemiş, boyundan büyük hareketler yapıyorsun."

Yağız'ın boyu Akın ve benden biraz daha kısaydı. Akın onun bu konuya sinirlendiğini bilerek dalga geçti.

"İstersen boy yarıştırmayalım," dedi Akın böbürlenerek. O sırada, olanlara sessiz kalamayan iç sesim, devreye girmeye can atıyordu.

Doyumsuz bir fahişe için, hakaret alma isteği tavan yapmış Ajdar gibi çocuk yemin ederim.

Sesli bir kahkaha attığımda kızlar bana doğru dönüp baktı. Fakat benim ilgimi çeken, Yağız ve Akın arasındaki diyalogdu.

"İlahi Akın, senin kadar göt bir oğlan çocuğu daha görmedim yemin ederim."

Akın elini göğsüne vurdu."Eyvallah, gözüm."

"Bir adam bu kadar mı fırlama olur ya!"

"Sağ olasın."

Akın'ın umursamadığını gören Yağız sinirleniyordu.

"Oğlum, harbiden ibnesin ha."

"Sağ ol kardeşim, sen de."

"Piç kurusu ya!"

Akın öne doğru eğilerek harfleri vurguladı.

"Canımsın."

Bu konuşmalara şahit olan sınıftakiler gülerken, olası bir kavgayı peşinde diğer öğrencilerle gelen edebiyat öğretmeni engelledi. Berçin ve Evrim sandalye olayını da anlatıp hallettikten sonra, dersler bir şekilde bitiyordu. Bazen Berçin'e bakarken takılıp kalıyordu gözlerim. Dikkatimi toplamayı denediğimde ise, Tuğçe'nin saçları engelliyordu beni. Öğle arasından sonra, vekil öğretmenin yanına gitmem gerekirken sınıfta kaldım. Berçin ve diğerleri yemeğe gitmem için ısrar etseler de, bir şey yiyemeyecek kadar halsizdim. Sınıfta yalnız kaldığımda, telefonumu çıkarıp Berçin'e mesaj attım.

Bu akşamüzeri koşmaya gidecek misin?

Bir dakika sonra cevap geldiğinde hızlıca açtım.

Evet, gelmek ister misin?

Tabii ki! Ben halsiz hissediyorum, revire gideceğim. Derslerden sonra görüşürüz o halde.

Seninle gelmemi ister misin?

Yok hayır. Üstesinden gelebilirim.

Tamam o zaman.

Herhangi bir ağrı kesici alabilme umuduyla revirin yolunu tuttum. Revirin girişine geldiğimde, Berçin'le buraya ilk gelişim geldi aklıma. Görevli kadına yaptığı benzetmeyi hatırlayıp gülümsedim. Birkaç kontrol ve öğüdün ardından, öğleden sonraki derse girmeme iznini koparmıştım. Vakit

kaybetmeden ağaç eve dönüp, gece gelmeyen uykudan intikam alarak gözlerimi kapadım.

Berçin'in koşu saatine yetişebilmek için kurduğum alarmların ilkine uyandığımda, guruldayan karnım yiyecek bir şeyler istiyordu. Aperatif bir şeyler gerekiyordu. Bu halsizliğin sebebi ya uykusuzluk, ya da o soğuk gecede göle girmemdi. Hızlıca Akın'ın kurabiyelerinden aşırıp yedim. Hazırlanmak için yeterli vaktim vardı. Banyoya gidip saçlarımı yıkamak, dişlerimi fırçalamak iyi gelebilirdi. Kendime tembihlediğimi yaparak hazırlandım. Aynada kendime bakarken sırıtmama engel olamıyordum. Banyodaki işim bitip odaya döndüğümde, Akın gelmiş, sabah giydiği tişörtü değiştirmiş, kapıdan çıkıyordu.

"Nereye kanka?"

Odada olduğumu fark etmemiş olmalıydı ki, şaşırarak bana döndü.

"Ekinlerin yanına gidiyorum, kanka. Gel sen de."

Hızlıca ona yetiştim. Yemekhaneye doğru gidiyordu. Yol boyunca, Berçin hakkında sorduğu sorulara kaçamak cevaplar vererek oyalamaya çalıştım. Çünkü değişen hiçbir şey yoktu aramızda. Sebebini bilmediğim bir şekilde garip davranıyor ya da heyecanlanıyordum onun yanında. Bunu tanımlayabileceğim bir kavram olmadığı için de saçmalıyordum konuşurken. Biz yemekhanenin kapısından girerken dışarıya çıkan Mete, Akın'la çarpıştı.

"Dikkat etsene, göt herif."

Akın umursamadan masum bir ifadeyle baktı Mete'ye ve eliyle saçlarını karıştırarak konuştu. "Seni sikerim ya. Çok tatlısın."

"Uza lan!"

Akın yangına körükle gidiyordu ama hepimiz dikkatli olmalıydık. Günler önce son bir uyarı vermişti vekil öğretmen herkese. Herhangi bir olay daha olursa, kim olduğuna

bakılmaksızın atılacaktık kamptan. Bu yüzden, birbirimizle olan kavgamız sözlerin ötesine geçemiyordu.

"Sen onu o tıfıl arkadaşına söyle. Uzaması gereken o, bebeğim."

Neyse ki Mete bunu duyamayacak kadar uzaklaşmıştı.

Akın yiyecek bir şeyler alırken, masada oturan Ekin ve Evrim'in yanına gittim.

"Berçin nerede?"

Ekin cevap verdi. "Koşu yolu yapmaya gitti."

Evrim ve ben soran gözlerle ona baktık.

"Ay neydi... Unuttum. Koşu yoluna koşmaya gidecekmiş."

Akın elindeki atıştırmalıklarla masaya geldiğinde, Ekin sırt çantasından çıkardığı tablet bilgisayarda bir şeylerle uğraşıyordu. Evrim, Berçin'e yardım edeceğini söyleyerek yanımızdan ayrıldı. Gitmeden önce omzuma vurup göz kırpmayı ihmal etmedi.

"Sana da iyi koşmalar."

Berçin'in gölde olanlar dâhil her şeyi ona anlattığını tahmin ederek gülümsedim. Kızlar arasındaki bu konuşma ağını çözmek imkânsızdı. O gittikten sonra yemeğe odaklanmıştım ki, Akın elindeki tabletle vakit geçiren Ekin'i gösterdi.

"Baksana, kanka." Masaya dirseğini dayarken, yumruk yaptığı elini yanağına yasladı. "Teletabilere benziyor ya. Yerim ben bunu."

Ekin'in Akın tarafından sevilme şeklini bir türlü anlayamayacaktım sanırım. Ağzım sandviçle doluyken soran gözlerle baktım ona.

"Vücuduna dâhil televizyonu var gibi durmuyor mu?" dedi gülümseyerek.

Sandviçi elime alıp masadan kalkarken, "Oldu o zaman... Ben gideyim, kanka," dedim.

"Nereye gidiyorsun? Akşam ne yapacağız?"

"Bir işim var. Gölün oraya gideriz yine. Ne yapacağız başka?"

Akın kafasını sallayıp Ekin'i izlemeye döndüğünde, hızlıca yemekhaneden çıktım. Berçin'i bulmak için koşu yoluna doğru ilerledim. Yolun başına geldiğimde telefonumu çıkarıp mesaj attım.

Neredesin?

Geliyorum hemen.

Tamam, bekliyorum ben.

Telefonumu cebime koyduktan sonra, bir kürdan alıp dudaklarımın arasına yerleştirerek sırtımı ağaçlardan birine yasladım.

"Selam."

Berçin yavaş adımlarla bana doğru yürüyordu.

"Selam."

"Hazır mısın?"

Berçin profesyonel bir sporcu gibi ısınma hareketleri yaparken öylece bakakaldım.

"Tabii ki hazırım. Isındım ben sen gelmeden önce," dedim yalan söyleyerek.

"O halde kulaklığını tak. Gidiyoruz."

"Tamam, patron sensin." Dediğini yapıp kulaklığımı taktıktan sonra bir müzik açtım. "Hazırım!"

Berçin'in o anda yaptığı şey yüzünden bir an olduğum yere çivilendim. Sağ eliyle elimi tutmuş çekiyordu beni.

"E, hadisene!"

Hemen kendimi toparlayıp peşine takıldıktan birkaç saniye sonra elimi bırakıp beni geçti. Onun önümde gitmesine izin verip, tuttuğu elime bakarak onu takip ettim. Berçin bu işte gerçekten iyiydi. On dakika sonunda ben nefes nefese kalırken, onda herhangi bir yorgunluk belirtisi yoktu. Kulaklığımı çıkarıp ona seslendim.

"Berçin!"

Kulaklığını çıkarıp arkasını döndü.

"Yeni başladık, yoruldun mu hemen?" Bana doğru yürürken, atkuyruğu yaptığı saçları omzunun önüne düştü. "Hep sigaran yüzünden, biliyorsun değil mi?"

Ben de ona doğru yürümeye başlarken bir şey fark ettim.

"Ne var, biliyor musun? Sana isminle seslenmek çok güzel."

Benim yanımdayken utanması en son isteyeceğim şeydi. Ben öyle dedikten sonra Berçin'in yüzünde garip bir ifade belirdi.

"Neyse ya... Hani bana büyük bir kayanın üzerinde not bırakmıştın. Orası nerede? Oraya otursak ya biraz."

"Tamam, olur. Bu taraftan gideceğiz o zaman."

Eliyle koşu yolunun dışında kalan bir yönü gösterdi ve oraya doğru yürümeye başladı. Kayaya ulaşana kadar hiç konuşmadık. Vardığımızda "Evet," dedim. "Hadi yukarıya." Daha önce inerken düştüğüm kayanın üzerine hızlıca tırmandım. O da aynı şekilde yanıma geldiğinde ben çoktan oturmuştum. Aklıma burada bana bıraktığı not geldi. Notu ararken düşeceğimi tahmin etmişti o zaman.

"Buraya bıraktığın not..." dedim ona bakarak. "Düşeceğimi nasıl tahmin ettin?"

Dudakları hafifçe yukarıya kıvrıldı gülerken. "Hep düşersin."

"Düşerim."

Sırtüstü kayalığa uzandım. Ağaçların arasından gördüğüm gökyüzünün muhteşemliğinin etkisiyle "Harika," dedim kendi kendime.

Berçin de kayanın üzerine uzanırken "Biliyorum," dedi.

Birkaç dakika geçtikten sonra kafamı ona çevirdim.

"Ne kadar büyük tesadüf, değil mi? Blogger'dan tanışıp aynı okulda olmamız." Bu defa buruk bir gülümseme vardı

dudaklarında. Gözlerimi gökyüzüne çevirirken devam ettim. "Sahi, nasıl buldun Blogger hesabımı?"

Bulutların arasından çıkan güneş, Berçin'in yüzüne vurduğunda elini siper etti gözlerine.

"Tamamen tesadüf," dedi ve konuşmak için tereddüt etti. "Kafamın içindeydi sanki yazdıkların. Senin yazdıkların, benim insanlara söylemek istediklerimdi sanki. O ana kadar sürekli yazıyordun. Hissediyordum ama okuyamıyordum. Bir gün hissettiğim şeyi buldum. Sonra hep okudum."

Bir şey söylememe fırsat vermeden konuyu değiştirip, müzik dinlemeyi önerdi. Sanki Heiley17 onun başka bir yanı gibiydi. Ve az önce, bana o cümleleri kuran Berçin değil, Heiley17'ydi.

Kafamı sallayıp, "Olur," dedim. Ve sonraki bir saati müzik dinleyerek geçirdik. Hava kararmaya yüz tuttuğunda, gitmemiz gerektiğini söyleyerek ayaklandı. Ben ondan hızlı davranıp, düşmemeye gayret ederek kayadan atladım.

"Bu kez düşmedim bak."

Kayanın yukarısından bana baktı.

"Düşmeliydin."

O sırada kayan ayağı dengesini bozdu. Tam düşecekken, savurduğu elini havada tutup düşmesine engel oldum. Diğer elimle belinden tutmuştum. Gözlerinin içine baktım.

"Düşüyordun."

"Düşmezdim."

Berçin'in telefonu çaldığında onu serbest bırakıp bekledim. Ekranı kaydırıp gelen mesajı okurken yüzü düştü.

"Ne oldu?"

"Hiç!" dedi önce. "Evrim'in yardımıma ihtiyacı varmış."

Az önce ekrana bakıp somurturken, birdenbire yüzüne bir gülümseme yayılınca şaşırdım.

"Kampa kadar yarışalım!"

"Ne? Ne yarışı?"

Berçin koşu yoluna doğru koşmaya başlamıştı bile. Hızlıca peşinden koştum. Kamp alanına yaklaştığımda, o çoktan kamp alanına dalmıştı. "Akşam görüşürüz!" dediğimi duymamıştı. Ellerimi dizlerime koyup, uzaktan görünen kamp ışıklarına baktım. Berçin gözden kaybolup kulübesine girdiğinde, koşu yolunun başındaydım. "Delisin sen, Ege!" dedim kendi kendime.

Hava neredeyse kararmıştı. Adımlarımı yavaşlatıp yürümeye başladım. Fakat tam kamp alanına geldiğimde hiç beklemediğim bir şey oldu. Bir çift el sırtımdan ittirip yere düşmeme sebep oldu. Gözlüğüm birkaç metre ileriye düşmüştü. "Ne oluyor?" dememe fırsat kalmadan aynı el beni yüzüstü çevirdi.

"Ulan adi herif! Her şey senin yüzünden!"

Yakını net göremesem de, karşımdaki yüz, okuldan yabancısı olmadığım bir simaydı. Yerde yatarken yakamı tutan ellerini açtım.

"Ne benim yüzümden, anlamadım?"

"Senin yüzünden işte!" dedi ve yüzüme yumruğu indirdi. Bir an, zaten az olan görüş açımın tamamen kaybolduğunu sandım. Yanımdan ayrılıp beni yerde bırakırken, kasten gözlüğümün üzerine bastı. Doğrulup, toprak yolun ortasına otururken, kırılan gözlüğümü elime aldım. Dudağımın kenarı patlamış olmalıydı ki, garip kan tadı dolaşıyordu içimde. Kamp tarafından birinin bana doğru koştuğunu gördüğümde öylece durdum.

"Ege? Ne oldu?" dedi Tuğçe nefes nefese bir halde.

Sağ elimle dudağımdan akan kanı silip, kan bulaşan parmağıma baktım. Sonra bir Tuğçe'ye, bir de elimde kalan paramparça gözlüğe.

"Kırıldı," dedim. "Camdan kalbim kırıldı!"



28

Oturuş şeklimi düzelterek, arabanın camını biraz açıp yan aynaya baktım. Arka koltukta oturan Berçin, arabanın camını açmış, ellerini çenesinin altında birleştirerek saçlarını arabanın camından sarkıtıyordu. Gülümseyerek sırtımı koltuğa yasladım. Yanından geçtiğimiz ağaçlar, silik bir görüntü oluşturuyordu.

Ağaçlar, kırık gözlüğüm derken, yine kendimi öldürdüğüm düşüncelerin ortasına atıyordum. İnsanlar, kırıcılığı sözlerin ötesine taşımakta niyetliydiler işte. Kötü bir söze üzülen kalplere yapılan saldırılar, fiziksel boyutlardaydı artık. İşin iyi kısmına gelecek olursak, kendimi tanıma yolunda çıktığım bu yolda yalnız değildim. Hani bazı zamanlar vardır, ciğerlerine çektiğin oksijen acı verir... Bazen bir resme bakarken üzülürsün, bazen dinlediğin bir müziğin ritminde kaybolursun... O geceye dönecek olursak, akabinde gelişen olaylar *How I met your mother*'a bir sezonluk kurgu verebilirdi. Tekrar yan aynaya baktığımda, Berçin'in de bana baktığını gördüm. Ona gülümsediğim zaman, bir saniye dudaklarını sıkıp aynı şekilde karşılık verdi bana. Bir yandan da rüzgârdan dağılan saçlarını arabanın içine çekmeye çalışıyordu. Bir an

kıvırcık saçlarını içeriye sokmak için verdiği mücadele komik ve bir o kadar da şirin gözükmüştü gözüme. Kahkaha atma isteğine boyun eğip ağzımı açtığımda, rüzgâr ciğerlerime dolup öksürmemi sağladı.

"Ege," dedi aracı kullanan vekil öğretmen. "Ne yapıyorsun?"

Dilim dışarıda bir şekilde ona dönerken öksürmeye devam ettim.

"Hiç."

Bu kez gülme sırası Berçin'deydi. Vekil öğretmen de benimle birlikte dikiz aynasından ona baktı. Gözlerimiz onunkilerle birleşince, koltukta büzüşüp camdan dışarıyı izlermiş gibi yaptı. Ama içten içe güldüğünden emindim.

Şehir merkezine yaklaştığımızda, vekil öğretmen göğsünü dikleştirip, ses tonunun otoriter olmasına dikkat ederek konuştu. "İlk işimiz, bir alışveriş merkezine yakın bir gözlükçü bulmak olacak. Sonrasında sizi alışveriş merkezine bırakacağım. Benim birkaç saat işim var. Bu süre içinde, isterseniz alışveriş merkezinde dolaşabilirsiniz."

Aynadan Berçin'e göz kırparken, onun hediye ettiği güneş gözlüğünü gözüme taktım. Vekil öğretmen konuşmaya devam edince, tekrar ona döndüm.

"Alışveriş merkezinin sınırları dışına çıkmak yok."

"Şey..." dedim ona bakarak. "Siz ne yapacaksınız ki?"

Vekil öğretmen, jöleye buladığı saçlarını dikiz aynasında düzeltirken kendi görüntüsüne gülümsedi.

"Bir işim var."

Yolculuğun geri kalanında çok fazla konuşulmadı. Genel olarak, ağaçtan düşüp gözlüğümü nasıl kırdığımdı yolculuğun konusu. Evet, Berçin dâhil herkese *Ağaçtan düştüm!* deyip yalan söylemiştim. Gerçeği bilen ve gören sadece bir kişi vardı; Tuğçe. Yardımı dokunmamış değildi aslında o gece. Kamp alanına onunla birlikte, elimde kırık gözlük,

dudağımda kanla dönünce, herkesin gündemi yine ben olmuştum. Eziklenme kat seviyem artmıştı. Ağaçtan dayak yediğime dair muhabbet dönerken, gerçeği bilen Tuğçe kibar bir şekilde dudaklarını birleştirip gülümsemişti yüzüme. O an, yüzünü tam seçemediğim bir çocuktan yediğim yumruğu kimseye anlatmayacağımı anlamıştım. Ertesi gün vekil öğretmen, beni gözlükçüye götüreceğini ve yanımda birini getirebileceğimi söylemişti. Tereddütsüz bir şekilde bunu Berçin'e teklif ettim ve o da kabul etti. Çocuğun bunu neden yaptığını sorgulamak için güzel bir zaman olsa da, bu günün tek önemli yanı Berçin'le geçireceğimiz vakitti. Belki de garip hissetmemin sebebini bir şekilde çözebilirdim bugün.

Vekil öğretmen arabayı gözlükçünün önüne yanaştırıp park ettiğinde bana döndü. "Gelmemi ister misin?"

"Hayır, hocam. Çok uzun sürmez zaten."

Cebinden çıkardığı cep telefonuna bakarken kafasını salladı. "Tamam. Ben burada bekliyorum."

Berçin'e *Hadi kızım, ne bekliyorsun, insene!* bakışımı atıp arabadan indim. Beni takip eden Berçin, gözlükçünün kapısının önünde bana yetişti. Tam kapının kolunu tuttuğu anda onu durdurdum.

"Dünyama hoş geldin," deyip, olmadığım kadar *cool* gözükmeye çalışarak kapıyı ittirdim. Fakat kapı açılmadı. Berçin ellerini göğsünde çapraz bir şekilde birleştirmiş bana bakıyordu. Gözlerimi devirip, "Yanlış dünya. Gidelim," dedim.

Tam arkamı dönmüş arabanın olduğu yöne ilerlerken, "Ege," dedi. "Burası, çıkış kapısı."

Şaşırarak ona baktığımda, eliyle kapının üzerinde yazan *Exit/Çıkış* yazısını işaret ediyordu.

Birkaç metre yan taraftaki giriş kapısına ilerleyip durdum. Tekrar havalı gözükmeye çalışarak ona baktım.

"Sen, genç bayan," dedim sesimi kalınlaştırarak. Bir yandan da dağılan saçımı düzelttim. O an baksanız, Kadir

İnanır'ın gençlik yıllarındaki gibi gözüküyor olabilirdim. Ama bu, tenine güneş değdiğinde parıldayan, o kadar hızlı koşmasına rağmen saçları bir kez bile dağılmayan Edward Cullen gibi hissettiğim gerçeğini değiştirmiyordu. "Burası benim mabedim. Onur duymalısın." Birkaç adım daha ilerleyip otomatik kapının önünde ellerimi açtım. "Hoş geldin."

Normalde, sergilediğim teatral becerinin devamında kapının bir vızıltı çıkararak açılması gerekiyordu. Sonraki saniyelerde de, ana kız karakterin çocuğa bakıp gözlerini büyütmek suretiyle şaşırıp etkilenmesi gerekiyordu. Ama *Ağalar, İstanbul ne tarafta?* diyen Müjde Ar kadar şanssızdım. Berçin yanıma geldi. Yüzüne baktığımda gülmemek için alt dudağını ısırdığını fark ettim. Açılmayan kapıya ellerimi dayayıp, aralıktan içeriye baktım.

"Ege," dedi Berçin camdaki yazıyı işaret ederek. "Saat 13:20."

Gösterdiği yazıya bakıp, ellerimle camı yumruklarmış gibi yaptım.

Çalışma saatleri: 08:30 - 19:00

Öğle molası: 12:00 - 13:30

"Ama neden?!"

Tüm oyunculuğum boşa giderken, hüsran içinde durumu vekil öğretmene anlattım. Gözlükçünün ilerisindeki alışveriş merkezini gösterip yanımızdan ayrıldıktan on dakika sonra, yabancı filmlerdeki kütüphanecilere benzeyen bir kadın dükkânı açtı. Oturduğumuz banktan kalkıp kapıya doğru ilerlerken, Berçin soran gözlerle bana bakıyordu. Muhtemelen yeni bir oyunculuk performansı yapıp yapmayacağımı merak ediyordu.

"Boş ver dünyayı falan. Hadi alıp çıkalım. Acıktım," dedim karnımı ovalayarak.

İçeri girdiğimizde kadın muhteşem bir samimiyetle karşıladı bizi. Elimdeki gözlüğü ona uzatırken, masasının önündeki sandalyelere oturmuştuk.

"Ya," dedim kadına bakarak. "Bana numaralı diye verdiler bu gözlüğü ama bir numarasını göremedim."

Kadın gülümserken, Berçin *Gerçekten mi?* der gibi bakıyordu bana. "Tamam," dedi. "Ölçüm yapıp, yeni bir cam ayarlayalım sana. Çerçevesini de değiştirmek ister misin?"

Kafamı *hayır* anlamında sallayacakken Berçin araya girdi. "Bence hiç gerek yok. Şişe dibi olanlardan alalım. Çok yakışır," dedi ve kahkaha atmaya başladı. Az önce benim esprime gülmeyen Berçin'e cevap vermeden öylece baktık.

Komik değildi çünkü. Gözlük ile ilgili yapılan en eski esprilerden biriydi şişe dibi esprisi. Miyop ya da hipermetrop olan herkese söylenirdi. Bu espriyi yapan kişinin optik bilgisi, kaşığın içine bakınca komik görünmek veya kola şişesinin dibinin görüntüyü deforme etmesi ile sınırlı olurdu. Berçin bizim gülmediğimizi gördüğünde utanarak sustu. Kadın, uygun cam için dükkânın arka taraflarına gidip gözden kaybolduğunda, Berçin dizime vurarak sordu.

"Yanlış bir şey mi dedim ben?"

"Aslında hayır. Şişe dibi gözlük esprisinden genelde hiç kimse hazzetmez."

"Nereden bileyim ben!"

"Boş ver. Ne yiyeceğiz?"

Berçin oturduğu yerden kalkıp tezgâhlardan birine doğru ilerledi ve gözlükleri incelemeye başladı.

"Bilmem, ben çok aç değilim."

O sırada raflardan birinde gözüme takılan, tam Berçin'in şişe dibi diye tabir ettiği gözlüğü alıp taktım. Muhtemelen, yaptığı espri ile bizi kırdığını düşünüp moralini bozmuştu. Eğilip, onun baktığı tezgâhın arkasına geçerek birden önüne fırladım.

"Bu güzel mi?"

Buruk bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra, tezgâhı incelemeye devam etti. Ama ben pes etmedim. Sinek gözlerine benzeyen bir güneş gözlüğünü alıp önüne geçtim.

"Bu da yakıştı biliyorum."

Bu kez gülümsemesi buruk değildi. Birkaç saniyeliğine dişlerini bile görmüş olabilirdim. Kendi kendine konuşup tezgâhlara bakarken, gözümdeki gözlüğü çıkarıp yerine koydum. Başka bir şey lazımdı.

"Aslında ben de gözlük takmak isterdim. Baksana, güzel gözüküyorlar böyle rafta olunca. Ama her ruh haline göre bir çerçeve alırdım herhalde."

O konuşmaya devam ederken, muhteşem bir gözlük çerçevesi gördüm. Sanki benim olması gerektiğini hissettim o an. Yavaş adımlarla rafa ilerleyip, aldım çerçeveyi. Hemen yanında daha komik bir şey vardı. Mor, üzerinde taşları olan bir çerçeveydi bu. Onu da alarak Berçin'e yaklaştım. Dişlerimi öne çıkararak, avına yaklaşan bir çita edasında sessiz olmaya özen gösterdim. Mor ve taşlı gözlüğü takarak, kulağının dibine kadar eğildim. Ve şarkımı söylemeye başladım.

"I'm sexy and i know it..."

Hızlıca önüne geçtiğimde, bana bir saniye şaşkınlıkla baktıktan sonra kahkaha attı. Bir yandan dans etmeye çalışıp, diğer yandan İngilizce şarkı söylemek çok zor olduğu için biraz nefes nefese kalsam da, onu güldürmeyi başarabilmiştim. Tam en muhteşem hareketimi gösterip sahneden ayrılacağım sırada, arka kısma giden görevli kadın elinde gözlüğümle geri döndü. Bana baktığında bir an için durakladı. Çünkü gözümde mor, taşlı bir gözlük çerçevesi vardı. Bir elim havada, diğer elim cebimde kalakaldım.

"Bunun çerçevesi çok hasar görmüş," dedi kadın masasına otururken. Ağzındaki sakızı garip ve komik bir şekilde çiğniyordu. "İstersen başka bir çerçeve seçebilirsin."

"Buldum zaten ben," diyerek, gözümdeki taşlı gözlüğü çıkarıp Berçin'e verdim. Masaya doğru ilerleyip, seçtiğim çerçeveyi kadına gösterdikten sonra, düzgün nefes almaya çalışarak sandalyeye oturdum. Berçin de birkaç dakika sonra yanıma gelip oturdu. Kadın elindeki çerçeveye uygun camları yerleştirmek için öne doğru eğildiğinde, Berçin kadının sakız çiğneyişini taklit etti.

"Harika! Camlar tam oturdu."

Bana uzattığı gözlüğü alıp, kafamı öne eğerek taktıktan sonra Berçin'e baktım.

"Kabul et," dedim. "Gözlükler aslında çok havalı."

Berçin'in cevap vereceği esnada, görevli kadının çığlığı her ikimizi de yerinden sıçrattı.

"Ay! Ay, ay, ay, ayy!!"

Kadın deli gibi yerinde sıçrıyordu.

"Ay, teyze oldum!"

Kadının teyze olma haberini duyduğumuzda, her ikimiz de şaşkın yüzlerimizi düşürüp onu tebrik ettik. Ama onun heyecanı yatışmak bilmiyordu. Fazlasıyla mutlu gözükürken, aynı zamanda da ağlamaklı bir yüz ifadesi vardı.

"Ay, yaşlandım resmen."

Kesin orta yaş bunalımına girmiş bu kadın, kanka. Sohbet sitelerine girip, takma ismini 'Annem-bana-koca-bul-evlen-dedi' yapıyordur kadıncağız.

Kısa bir sakinleştirme sohbetinden sonra, annemin daha önce bana verdiği ek kartını kullanarak gözlüğün parasını ödedim. Dükkândan çıkıp alışveriş merkezine doğru ilerlerken, yanımda getirdiğim güneş gözlüğünü Berçin'in sırt çantasına koyduk.

"Şimdiiii," dedim 'i' harfini uzatarak. "Hamburgerciye gidelim."

"Dediğim gibi; ben aç değilim. Ama eşlik edeceğim."

Onu taklit ederek alışveriş merkezinin kapısına doğru ilerledim.

"Eşlik edeceğim."

Omzuma vurarak gülümsedi. Tam içeriye girecekken, önümüze bir adam geçti. Kollarında birden fazla saat, elinde taşıdığı tezgâhta ise bir sürü parfüm vardı. Hızlı bir el çabukluğuyla tezgâhı açtı.

"Abi," dedi benden yaşça büyük olmasına rağmen. "Sen istiyor yeni saat? Bak güzel bunlar."

Adam ne zenciydi, ne de tam olarak beyazdı. Tezgâhtan aldığı bir saati algılayamadığım bir çabuklukta koluma taktı. Berçin eliyle ağzını kapatmış, ne yapacağını bilmeden bana bakıyordu. Adam ağzını şaklatarak devam etti.

"Güzel bu güzel. Abi, bak bu da var."

Bir şeyler yapması için Berçin'e bakarken, adam bakışımı görüp olayı başka bir boyuta taşıdı.

"Anladı ben... Abim, istiyorsun yengem güzel koksun?"

Tam yanlış anladınız diyecekken, birden cümlenin içinde geçen yengem kelimesinden rahatsız olmadığımı fark ettim. Adamı düzeltmek yerine dinlemeye devam ettim.

"Parfümler var bende. Sen alıyorsun saati, ben veriyor sana ücretsiz parfüm. Oldu?"

Kolumdaki saati, yüz hizamda kaldırıp Berçin'e gösterdim.

İnanma, kanka! Herif sikecek seni!

Hüsnü'nün uyarısıyla saatin fiyatını sormaya karar verdim.

"Ne kadar bu saat?"

"Abi, yüz dolar satıyor ben. Ama sen yetmiş beş yeter. Parfüm istiyor?"

Fiyatı duyduktan sonra isterik olarak öksürdüm.

"Yok yok!" dedim. "Saate ihtiyacım yok benim. Gözlük olsa alırdım bak." Durumu kurtarmaya çalışarak bileğimden çıkardığım saati tezgâha geri koydum. Kapıya doğru ilerlerken adam yeniden yetişti.

"Abi, sen istiyorsun ya gözlük. Benim kardeş satıyor. İstersin çağırayım?"

"Aman, sakın. Biz şimdi gitmeliyiz. Teşekkür ederim."

Alışveriş merkezinin döner kapısından içeriye girdiğimizde, derin bir *oh* çektim. Yürüyen merdivenleri kullanarak yemek katına çıktık. Terasta boş bir masaya oturduk. Garson ne istediğimizi sorunca, Berçin sadece su, ben de orta boy pizza ve bir litrelik kola siparişi verdim. Dakikalar sonra gelen pizzayı gördüğümde, gözbebeklerim büyürken karnım guruldadı. Sesi duyan Berçin gülümsedi.

"Ne ya! Kahvaltı etmedim ben."

"Erken kalkmıyorsun ki kahvaltıya yetişesin."

"Geceleri uyuyamıyorum. Ne yapayım?"

Hızlıca pizzadan büyük bir ısırık alıp ona baktım.

"Neden uyuyamıyorsun?"

Bardağa koyduğum koladan bir yudum alarak konuştum.

"Bilmem. Bir sürü şey düşünüyorum şu sıralar."

"Ne mesela?" dedi önümdeki pizzaya bakarak. Ben de pizzaya baktım.

"Boş ver. İstemediğine emin misin? Bak," dedim özendirmeye çalışıp pizzanın kaşarlı kısmını uzatarak.

"Hayır, istemiyorum."

Diretmekte kararlıydım. "Hadi ya. Bak ağlar." Elimdeki ısırdığım dilimi ona uzattım. "Hatırım için."

"Yok istemiyorum. Canım istese sana sormam bile."

Öne doğru eğilerek, pizza dilimini yüzünün hizasına kadar götürdüm. "Uçak geliyor..." Sesimi pilot sesine benzetmeye çalışarak devam ettim. "Kuleden iniş izni istiyoruz. Kule, cevap ver, tamam."

Berçin *hayır* anlamında kafasını sallayıp gülümserken, daha fazla rezil olmalıymışım gibi, yere sabitlenmeyen masa öne doğru kaydı. Bunun sonrasında Berçin'den bir "Ay!" benden bir "Of!" sesi yükseldi. Elimdeki pizza dilimi Berçin'in

yüzüne yapışmıştı. Berçin şok olmuş bir halde bana bakıyordu. Ne yapacağımı bilemeden yüzündeki mantarı aldım. Vızıltı gibi bir ses çıkararak, masanın üzerine düşen pizza dilimini alıp yavaş yavaş kendime doğru çekmeye başladım.

"Kule, cevap ver. Kaza yaptık. İkisi ağır dört yaralı mantarımız var, tamam. Ambulans ekipleri hazır olsunlar."

Masanın üzerinden aldığım dilimi bir çırpıda ağzıma atıp çiğnemeye çalıştım. Bir yandan konuşmaktı niyetim fakat harfler ağzımdan çıkmadığı gibi boğulmak üzereydim.

"Ben sana ye demiştim ama," derken sesli harflerin hepsi, sanki 'o' harfi gibi çıkmıştı ağzımdan. Yüzünü temizlemeye çalışan Berçin beni görünce kahkaha attı. Yüzünü ıslak mendille temizlediğinde, bize bakan gözler de başka yöne çevrilmişti. Kızmamasına şaşırarak, kolamdan son bir yudum aldım. Lahmacunun içine soğan doldurup eliyle yiyen kız gibi harbi, hamburgerden parmaklarına akan sosları çekinmeden yalayan kız gibi tatlı ve de komik gözüküyordu aynı zamanda. Etrafı umursamıyordu. Rezil olma gibi bir korkusu olmadığı için özgürdü. Benim aksime...

Yemeğimi bitirdikten sonra alışveriş merkezinde turlarken, aklıma sinemaya gitme fikri geldi. Vekil öğretmenden henüz ses çıkmadığı için belki bunun için yeterli vaktimiz vardı. Sinemaya giderken, çeşitli konularda komik atışmalar yaşadık. Aslında bir oyundu belki yaptığımız. Film afişlerinin önüne geldiğimizde, fazla seçeneğimizin olmayışı seçimimizi kolaylaştıracaktı. Bir tane Türk yapımı korku filmi, bir romantik komedi filmi ve daha önce izlemediğim bir serinin devam filmi vardı. Berçin filmleri incelerken, birden kendimi bir romantik komedinin içinde hayal ettim.

Kız ve çocuk, sinemaya gidiyorlar. Çocuğun niyeti, kızı anlamak. Kız ise her şeyin farkında. Sadece çocuğun onun için bir şeyler yaparken mutlu olmasını izlemeyi seviyor. Film hakkında

kararsız kalıyorlar. Korku filmine girip, korkan kızın elini tutabileceği geliyor çocuğun aklına. Kızın isteği ise, romantik bir filme girip çocuğun duygusal sahnelere vereceği tepkiyi görmek. Aralarında tatlı bir atışma başlıyor. Zamanları kısıtlı olduğu için karar vermek zorundalar. Klişe romantik filmlerde olduğu gibi, bir iki güzel sözle çocuk kızın isteğine boyun eğiyor. Film boyunca birbirlerine olan temasları, her ikisinin de ekrana bakarken gülümsemesini sağlıyor. Film sona yaklaştığında kız yüzünü çocuğa dönüyor. Birkaç saniye bakışma... Ve karanlıkta birleşen dudaklar...

Kendimi hayale kaptırmış, gözlerimi kapatıp, dudaklarımı ileriye doğru uzatmıştım. Berçin seslenince kendime geldim. Berçin'in arkası hâlâ dönüktü ama bana el sallayan biri vardı. Yaklaşık on metre ileride bir koltukta oturan orta yaşlı bir kadın el sallıyordu bana. Göz kırptığını gördüğümde ne olduğunu anlayıp hemen Berçin'in yanına koştum. Kadın muhtemelen ona öpücük attığımı sanmıştı.

"Korku filmine girelim, Ege!" dedi Berçin yanına gittiğimde.

O an, hiçbir şeyin hayalimdeki kız ve çocuğu izlediğim gibi olmayacağını anladım. Bu gerçeklik beni sarsarken, "Tamam, olur," dedim. Filmin başlamasına çok az zaman kaldığı için hemen biletleri alıp, hızlıca patlamış mısır satılan tezgâha doğru ilerledik. Tezgâhtaki pamuk şekeri görünce Berçin'in gözleri büyüdü. Ama ben, korku filmi izlerken pamuk şeker yememesi konusunda ısrarcıydım. Bir tartışma almış başını gidiyordu. Bir yandan o sipariş veriyor, bir yandan onun verdiği siparişleri iptal edip kendi siparişimi veriyordum.

Sinirli bir şekilde bana döndü. Kafasını yana sallayarak konuşuyordu.

"Pamuk şeker, meyve suyu, tamam!"

Onun kızgınlığını taklit ederek konuştum. Sinirliyken tek kaşını kaldırdığını o an fark ettim.

"Patlamış mısır, kola, tamam!"

Sonuç olarak; filmi kaçırmış, elimizdeki patlamış mısır, meyve suyu, kola ve pamuk şekerle alışveriş merkezinin bahçesindeki duvarda otururken bulmuştuk kendimizi. İstemsizce içinde olduğumuz duruma gülmeden edemedim.

"Teşekkür ederim," dedi gülerek. "Saçmalamak iyi geldi."

"Ben hep saçmalarım."

"Biliyorum."

"Mesela araba yarışı oynarken, oyunun teması yağmurlu ise arabayı yolun kenarına çekip bilgisayardan müzik dinlerim. Gerçek gibi oluyor."

Ağzındaki meyve suyunu püskürtecekken kendini tuttu. Sonraki dakikalar yine kendini sessizliğe bıraktı. Bir an her şey çok güzelken, dakikalar sonra sanki hiç gülmemişiz gibi dalıyordu gözleri. Aramızdaki sessizlik anlamsız frekansların dalgalanmasına dönüştüğünde, bir şeyler söylemem gerektiğini anladım. Ağzımı açtığım an, arkamızdaki bankta oturan çiftin kavgası ikimizin de dikkatini çekti. Adam, kadına aldığı saati gösteriyordu. Ama kadının yeni alınan saate harcanan paraya tepkisi sert oldu.

"İdare etmemiz gerekiyor diyorsun. Sonra da gidip saat alıyorsun, Ahmet!"

"Hayatım, eşantiyon diye parfüm verdiler yanında. Bayan parfümü."

Adam saatin fiyatını söylediğinde, ikimiz de saati kimin sattığını anlamıştık.

"Ne? Yüz dolar mı? Çakma saatle osuruk kokusuna yüz dolar mı verdin?"

"İthal bu. Orijinal."

Berçin kıkırdadı.

"Sen git elalemin zencilerine yedir parayı, Ahmet!"

"Zenci değildi satıcı, beyaz gibiydi yahu.

"Senin gibileri salakları kekleyerek renklerini açtırıyorlar tabii!"

Kadın banktan kalkıp ilerlerken, adam peşinden gitmeye mecburdu. Kadınların erkekler üzerindeki otoritesi çok güçlüydü sanırım o yaşlarda. Biten patlamış mısır kutusunu yanıma koyup kolamdan içtim. Berçin'in, pamuk şekerini hiç yemediğini fark ettim. O da ayaklarını benim gibi duvardan aşağıya sarkıtırken gülümsedi. Ona bakarken ben de gülümsemeden edemiyordum. Baktığımın o değil, elinde tuttuğu pamuk şeker olduğunu anladığında, küçük bir çocuk gibi dudaklarını büzdü.

"Söz ver. Sadece bir ısırık."

Bana uzattığı pamuk şekeri canavar gibi ses çıkararak ısırdım.

"Ama ya!"

Günün geri kalanı, komik diyaloglar ve atışmalarla geçti. Vekil öğretmen bizi almak için aradığında biz çoktan hazırdık. Kampa dönüş yolunda biraz öğüt yağmuru altında kaldık.

"Aman gençler dikkat edin..."

"Ege bir daha dikkat et düşme..."

"Zaten kampın bitmesine az kaldı..."

Vekil öğretmeni duymamak için kulaklıklarını takan Berçin, arka koltukta uyuyakaldı. Yolculuğun yarısını dikiz aynasından onu izleyerek geçirirken, bir süre sonra ben de uyudum. Kampa vardığımızda gözlerimi ovuşturarak arabadan indim. Vekil öğretmen yarınki derslere geç kalmamamızı tembih ederek odasına gitti. Ağaç evlere doğru ilerlemeye başladığımızda, sanki konuşmak için bir şeyimiz kalmamış gibi sessizdik.

"Ege," dedi Berçin hâlâ yemediği pamuk şekerini çantasına koymaya çalışırken. "Kırılan gözlüğünü bana verir misin?"

Durup poşetteki gözlüğü çıkardım. "Ne yapacaksın ki bunu?"

Cevap vermedi.

Elime aldığım gözlüğü yavaş hareket etmeye çalışarak onun gözlerine taktım.

"Şimdi gitmeliyim. Akın'la halletmem gereken bir şey var," dedikten sonra koşarak yanından ayrıldım. Asıl niyetim, yumruğun sahibini bulup nedenini sormaktı. Çay bardağında gereksiz yere bırakılan dudak payının sebebini sorgulamak gibi bir şey olacaktı sanırım.



Genç kız gün boyunca uzun zamandır hissetmediği kadar mutlu hissetmişti. Çok heyecanlandığında kahkaha atıp saklıyordu bunu. Şişe dibi esprisini yaptığında, Ege pizza yerken... Onun yanındayken, duygu değişimlerini kontrol edebileceğini sanıyordu ama yanılmıştı. Kalbinin ritmi, zaten var olan değişimlerini hızlandırmıştı onunla yalnızken. Pamuk şeker mi, mısır mı diye atıştıklarında, her ne kadar Ege şaka sansa da, o gerçekten sinirlenmişti. Kendine kızıyordu. Belki ileriye doğru söz geçirebilirdi. Hem hislerine, hem kendine. Kaldığı ağaç eve doğru yürürken, Ege'nin gözlüğünü bir an olsun çıkarmadı. Ağaç evin kapısına ulaştığında, birinin ismini seslendiğini duyup arkasını döndü.

"Pişt, kıvırcık."

Çocuk, Ege'nin okuldaki gruplaşmalara verdiği isimlerden Gotikler grubunun bir parçasıydı. Ağaçların ardından çıkıp kıza doğru ilerlemeye başladığında, kız taktığı gözlüğü çıkardı. Çocuğun üzerinde yırtık bir kot pantolon vardı. Üzerine giydiği siyah tişörtünün sağ kolundan dövmesi gözüküyordu.

Ustaca kesilmiş saçları, gülerken karanlıkta parlayan bembeyaz dişleri ve geceyi delen mavi gözleri vardı.

"Ne zaman döndün?"

Berçin cevap vermedi. Çocuğun gözleri kızın elindeki gözlüğe takıldığında, dudaklarına sinsi bir gülümseme yayıldı.

"Oysa ben," dedi çocuk. "Kullanılmayacağına emindim o gözlüğün. Sana mı verdi?"

Kızın gözleri korkuyla büyüdü.

"Burak, sen ne yaptın?"



29

Genç kız bakışlarını karanlığın ardına gizlenen, sükûtun çok sesli katillerine odaklamıştı. Bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyor ama doğru kelimeleri bir türlü bulamıyordu.

Bunu fırsat bilen Burak, karanlığı delen mavi gözlerini kıza kilitledi. Sağ elini yavaşça ona uzatıp, "Yürüyelim mi?" dedi.

Berçin bir adım gerileyerek sırtını ağaç evin kapısına yasladı. Ay ışığı çocuğun gülümsemesiyle buluştuğunda, en usta fotoğrafçıların bile kıskanabileceği bir resme bakıyordu genç kız. Ay henüz göğe yükselmemiş, ince gövdeli çam ağaçlarının ardında saklanıyordu. Işığının yansıdığı ağaçların altı, fantastik peri masallarındaki görüntüyü andırıyordu. Berçin sırtını kapıdan ayırmadan tek eliyle kapının kolunu aradı.

"Sana," dedi. "Benimle konuşmamanı söylemiştim."

Burak, dudakları yukarıya doğru kıvrılırken tekrar elini kıza uzattı. "Yürüyelim mi?" dedi bir kez daha ve ona doğru birkaç adım attı.

Berçin kızgınlık duygusunun yanı sıra, tedirgin olmaya başlıyordu. Korktuğundan değil, Burak'ın ona karşı olan hislerini bildiğindendi. Eli kapının koluyla buluştuğunda, içeriye

girmek için kendini hazırladı. Ama çocuk ondan hızlı davranmıştı. Aralarındaki mesafeyi kapatmış, elini kapı kolunu tutan Berçin'in elinin üzerine koymuştu. Bir nefes mesafesinde, her ikisinin gözleri de kapı kolunda birleşen ellerdeydi artık. Berçin'in şaşırdığını gören Burak, yüzünü ona çevirip gülümseyerek yineledi.

"Yürüyelim mi?"

Berçin sinirle nefesini bırakırken, sert bir hareketle elini kapı kolundan çekti. Burak, istediğini almaktan vazgeçmeyecek gibiydi. Onun için hiçbir zaman ikinci seçenek olmamıştı. Ya yürümeye ikna edecek, ya da zorla götürecekti. Kapı kolundan çektiği elini bu kez kapıya yasladı. Berçin'in cevap vermesini beklerken, tek kaşını kaldırıp kafasını yana yatırarak, ne yapmak istediğini belirtti. Burak'ın bu sert tavrı, genç kızın iyice sinirlenmesine sebep oluyordu. Genç kız sinirli halini herkesten saklardı. Sinirlenince ağlar ve bunu zayıflık olarak nitelendirirdi. Burak'ın onu kolundan tutup ormana doğru götürmeye çalışması bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Bana bak!" dedi sert bir şekilde kolunu sıkan güçlü ellerden kurtularak. Ses tonunun yüksek çıktığını fark eden genç kız, ağaç evin içinde olduğunu tahmin ettiği arkadaşlarının bu olaya şahit olmasını istemiyordu. Sesini alçaltmaya gayret ederken kolunu ovaladı. "Ne sanıyorsun sen kendini?" Berçin sessiz bir şekilde konuşmaya çalışırken, ciddiyetini belli etmek için mimiklerini kullanmak zorundaydı. Ama sinirle kafasını sallaması ve yaptığı el hareketleri genç adamı gülümsetmişti. Burak, yüzüne düşen kıvırcık saçları eliyle alıp kulağının arkasına koyarken, genç kız şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Sadece yürümek istedim, kıvırcık." Burak, Berçin'in cevap vermesini beklemeden devam etti. "Ve benimle yürüyeceksin.

Az önce karar verdin." Yerdeki taşa ufak bir tekme atarak tekrar ona baktı. "Şimdi gidelim mi?"

Berçin bir türlü hazmedemiyordu. *Yüzüne bir tane vurup neden gitmiyorum?* diye düşünürken, sinirlenerek Burak'ın göğsüne yumruk attı. Ancak bu sert darbe onu yerinden bile kımıldatmadı.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Az önce," dedi Burak. "Ağaç eve doğru baktın. Muhtemelen odandaki tüm arkadaşların içeride. Ve sen, az sonra olacaklara onların şahit olmasını istemiyorsun."

Geç kız çocuğun söylediklerine hak vererek konuştu. "Ne olacakmış az sonra?"

Burak alaycı bir şekilde eliyle düşünürmüş gibi yaparak çenesini ovaladı. "Bir düşünelim... Yüksek ihtimalle bağıracaksın. Belki yumruk atarsın. Ya da tırnaklarınla vücudumda, daha sonra baktığımda gülümseyeceğim çizikler bırakabilirsin."

Genç adamın her bir kelimesinde sinirlenen genç kız, vücudundaki kas kütlelerinin gerilmesine engel olamıyordu. Berçin'in sinirlendiğini gören Burak devam etti.

"Ya da kendine özgü hakaretlerinden birkaçını dillendirirsin. Ben paramı hakarete yatırıyorum."

Burak seri bir hareketle genç kızı kendi etrafında döndürüp elini omzuna koydu ve onunla birlikte ormana doğru birkaç adım atmasını sağladı.

"Ne yapıyorsun sen be?"

"Bak, bağırdın."

Berçin sinirle ellerini genç adamın göğsüne vurdu.

"Yumruk da attın."

"Seninle hiçbir yere yürümeyeceğim! Ben seninle bir şeyler paylaşırken..."

Burak bir anda ayaklarını yerden kesip onu omzuna atınca, Berçin'in lafı yarım kaldı. Şaşkınlıktan gözbebekleri büyüyen genç kızın nefesi kesildi.

"Madem sen yürümek istemiyorsun, o halde birlikte koşacağız, kıvırcık."

"Ya gerizekâlı! Bıraksana!"

Berçin'in bağırması boşunaydı. Burak'ın omzunda, sadece onun sırtını ve yeri görebiliyordu. Bir yandan kurtulmaya çalışarak bağırıyor, diğer yandan çırpınışlarının onu etkilemediğini düşünüyordu. On dakika süren bir koşuştan sonra, Burak kızı yere indirdi. Göle doğru değil, ormanın içlerine doğru geldiklerini o an fark etti Berçin. Onu taşıyan Burak olmasına rağmen, nefes nefese göğsü inip kalkan kişi genç kızdı. Burak, Berçin'i geride bırakarak yürümeye başladı. Ay artık ağaçların ardında değil, tam üzerlerindeydi.

Burak'ın onu bırakarak ilerlediğini gören Berçin, şiddetle toprağı tekmelerken sinirli sesler çıkardı.

"Bence," dedi Burak. "Şimdi benimle yürüyeceksin."

Genç kız koşarak ona yetişip, hızla arkasından ittirdi. "Ya salak! Ne sanıyorsun sen kendini?"

Burak ona doğru döndüğünde gülümsüyordu. Sağ koluna bakıp, kızın saniyeler önce tırnaklarıyla dövmesinin altına bıraktığı çiziği gördüğünde, gülümsemesi genişledi.

"Çizeceğini de söylemiştim."

"Ne bu kötü çocuk tavırları ulan? Zorla kaçırmalar falan! Nelere özeniyorsun sen böyle? Mafya mısın oğlum sen? Sekreterini tavlamaya çalışan patron özgüveni mi bu, ne yani? Çok sevilesi erkek kardeş klişesi falan mı okuyorsun sen?"

"Hakaret edeceğini de söylemiştim."

Burak acele etmeden, birkaç büyük kayayı aşıp ilerlemeye devam etti. Berçin bir kamp tarafına, bir de Burak'ın gittiği yöne bakarak derin bir nefes verdi ve sonra onun yere yansıyan gölgesinin peşinden ilerlemeye başladı. Bu arada,

Ege'nin kırılmış eski gözlüğünün güvenliğinden emin olmak için çantasını kontrol etti.

Kızın ayak seslerini duyan Burak "Sonunda yürüyorsun," dedi.

Burak'ın attığı her adım, Berçin'in adımlarının neredeyse iki katı kadar olduğundan, ona yetişmek için fazlaca efor sarf ediyordu. Bir yandan da konuşmaya çalıştı.

"Ege ile zorun neydi?"

"Sinir oldum."

Berçin sinirli bir kahkaha attı. "Nesin sen ya? İstediğin her şeyi yapabileceğini mi sanıyorsun?"

"Yapamayacağımı nereden biliyorsun?"

"Yavaşla, yoruldum!"

"Sırtıma alayım mı yine?"

"Bok kafalı!"

Burak bu küfre gülerken, Berçin birkaç hızlı adım atarak ona yetişti.

"Burak, bela çıkarmak mı niyetin? Ege'ye vurarak neyi amaçladığını söyle bana. Ben seninle bir şeyler paylaşırken..." Berçin cümlesini düzelterek devam etti. "Ben seni kendime yakın gördüğüm için onunla ilgili her şeyi anlattım. Evrim'e dahi söylemediğim detayları seninle paylaştım." Ege'nin o halini hatırlayan Berçin sinirleniyordu. "Kendini hangi statüye yerleştirerek bunu yaptığını bilmiyorum. Ama bundan sonra ondan uzak duracaksın."

Berçin hararetli bir şekilde konuşurken, Burak hiçbir şey yapmadı.

"Çok güzelsin."

Genç kızın vücudunda dolaşan kan hızlanıyordu.

"Aptal aptal konuşmayı bırak! Delirdin mi ya?"

"Belki de."

"Kelime oyunu mu oynayacağız şimdi?"

"Sen seversin."

"Kendini haklı gösterebileceğin hiçbir şeyin yok."

Burak, Berçin'le aralarındaki mesafeyi sinirli bir şekilde kapatarak tam önünde durdu ve fısıldadı. "Öyle mi diyorsun?"

"Dedim bile."

"Yürü o zaman."

Burak, Berçin'i kolundan tuttuğu gibi ağaç dallarının arasına soktu. Geldikleri yer Berçin'e çok tanıdıktı. Ege ile Tuğçe'yi beraber bira içerken gördüğü küçük göldü burası. O gün ormanda koşuyordu. Ege'nin sevdiği şarkılardan birini yerleştirmişti kulaklarına. Tuğçe'nin ona seslendiğini duyup buraya geldiğinde, Ege'yi görmüştü. Burak'ın onu buraya getirerek ne amaçladığını bilmiyordu. Soran bir yüz ifadesiyle ona doğru baktı ve bekledi.

"Söyle bana."

"Ne söyleyeceğim?"

"Âşık olduğun çocuğu, başka birine âşıkken burada gördüğünde ne hissettiğini."

Berçin'in yüreğine saplanan yumru karnına acı olarak yayıldı.

"Ben söyleyeyim mi?" Burak da sinirleniyordu. "Ya da devam edelim. En yakın arkadaşım dediğin kızın, onu öptüğünde ne hissettiğini söyle bana." Burak ellerini kafasının üstünde birleştirip kendi etrafında döndü. "Ya da beraber çadır kurmaya gittiğinizde, onları birlikte görüp ne kadar acı çektiğinden bahsedelim. Ne dersin?"

Berçin artık sinirli değildi. Titreyerek sıktığı dudaklarını gevşetip nefes aldı.

"Onların yanında dolaşırken ya da uzaktan izlerken, paylaştıkları mutluluğa şahit olurken çektiğin acı?" Burak sinirle kıza doğru ilerledi. "Söylemeyecek misin, kıvırcık? Gel şuraya otur o zaman." Daha önce Tuğçe ve Ege'nin oturduğu kayaya doğru çekip oturttu Berçin'i. Kendisi de tam önünde dikilip ona baktı. "Bana anlattın, kıvırcık. Şimdi de desene,

hakkın yoktu Gözlük'e bunu yapmaya diye." Burak ayakta dikilmek yerine, genç kızın ayaklarını sarkıttığı kayalığın önüne bağdaş kurup oturdu. "Vardı, kızım. Hakkım vardı."

Bu sırada yerden aldığı bir kaya parçasını avucunun içinde sıkıyordu.

"Bu kadar büyük bir sevgiyle doluyken ona karşı, acıdan başka bir şey hissetmedin sen. Hep güldün yanlarında. İçten içe ağladığını bilmedi hiçbiri. Sen onu sevdin, bense çektiğin her zerre acıyı. Onu anlattığın her acı dolu mesajında düşündüm. Bir insan, başka birini nasıl bu kadar çok sevebilir diye. Nasıl bu kadar güzel sevebilir diye..."

"Hata mı ettim sana bunları anlatırken, Burak? Çünkü sen arkadaşımdın benim."

Burak avucunun içinde sıktığı taşı iyice sıkıp yumruğunu yere vurdu.

"Bak hâlâ hata diyor! Sonra anladım, kıvırcık. Her acı dolu mesajında, yüreğim biraz daha yaklaştı sana. Engel olmaya çalışırken, daha çok sende buldum kendimi. Sonra o gece sizi gördüm gölde. Kafama dank etti." Burak, o gece ağacın üzerinde onları izlerken, sinirlenip ağacın gövdesine vurduğu elindeki yara izini ovalayarak devam etti. "Üzecek gene onu dedim. Kıvırcık prenses ifşa oldu ama o sünepe onu üzecek dedim."

"Ege'yle aramızda bir şey yok."

"Olmayacak mı?"

Berçin gözlerini kapatıp Ege'nin onu sevdiğini hayal ederken, gözünden düşen bir damla yaşı engellemedi.

"Ege onu sevdiğimi bilmiyor."

"Öğrenmeyecek mi?" dedi Burak kızın yanağından aşağıya akan gözyaşını başparmağıyla silerek.

"Şu hastalık dolu hayatıma anlam katan tek şey o oldu benim."

"Seni seviyorum."

"Burak!"

"Beni sevmene ihtiyacım yok, kıvırcık. Karşılık beklemeden sevmeyi sen öğrettin bana."

Geç kızın önünde bağdaş kuran Burak ayağa kalktı.

"İstersen şimdi git. Ama ben seni görmek, konuşmak istediğimde buna kimse engel olamayacak."

Berçin söyleyecek bir şey bulamadan ayaklandı.

"Bir daha aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Yaparım muhtemelen."

"Görüşürüz."

Berçin birkaç adım uzaklaştıktan sonra, Burak ona yetişip önüne geçti.

"Çantandan düşmüş. Kırılmasın," dedi gülümseyerek.

Berçin, Ege'nin gözlüğünü ondan alırken hem kızmış, hem de bu inceliği yaptığı için teşekkür etmişti. Ama beklemediği bir şey daha oldu o an. Ayın aydınlattığı muhteşem küçük gölün, gösterişli görüntüsü ve ormanın derinliklerinden gelen bir guguk kuşunun sesiyle, Burak güçlü kollarını ona dolamıştı.

Tam o esnada, karanlığın arasından bir telefon flaşı birkaç saniyeliğine onlara doğru patladı ve yok oldu...



3 Gün Sonra...

"Kırıldı ya!"

Akın, biyoloji laboratuvarındaki yüksek sandalyeye oturmaya çalışırken kıçüstü yere düşen Ekin'e bağırıyordu. Ekin, acıyan bölgesini ovuşturarak ayaklandı.

"Ne kırıldı ya?"

"Kalbim, sevgilim."

Kalbinden bahsetmediğini Ekin dışında hepimiz bildiğimiz için gülümsedik.

"Canın acıdı mı?" dedi Akın oturmasına yardımcı olarak.

"Yok hayır."

Evrim araya girdi o an. "Kızım, niye çığlık attın o zaman?"

"Akın gıdıklıyordu."

Evrim gözlerini büyüterek bana doğru bakınca, ikimiz de soran gözlerle Akın'a döndük.

"Ne ya! Çok güzel gülüyor."

Evrim de sandalyesine otururken, Berçin'in henüz sınıfa gelmediğini fark ettim. Şehir merkezine inişimizin üzerinden geçen üç gün muhteşemdi. Gerçi ilk gece Berçin'e attığım mesajlara verdiği cevaplar biraz garip olsa da, davranışlarında bir değişim yoktu. Değişen ben gibiydim. Yapmadığım şeyler yapıp, biraz daha sakarlaşmıştım. Buna nazaran, o kendi gibiydi.

"Ev."

"Ev ne ya?"

"Evrim işte."

Evrim kısaltmamı duyduğunda kahkaha attı.

"Berçin nerede? Gelmeyecek mi derse?"

Evrim elindeki poğaçayı yerken sinsice gülümsedi.

"Ne yapacaksın Berçin'i?"

"Yemek tarifi alacağım. Merak ettim yahu."

"Ne yemeği? Mercimek mi?"

Yüzümü buruşturarak sordum.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Evrim gülmemek için kendini sıksa da, ağzındaki poğaçayı göstererek güldü.

"Kesin fırında seversin şimdi sen."

"Ben," dedim utanarak. "En iyisi başka yere oturayım."

Sandalyeden kalkıp, oturacak başka yer olup olmadığına baktım. Ama her zaman olduğu gibi, sınıftaki gruplaşma laboratuvarda da olmuştu. Zekiler ön sıralarda, biraz daha zekiler ortada. Biz... En arkada...

Popülerler de bizim hizamızda oturuyorlardı fakat aramızda belirgin bir mesafe vardı. Yer bulamayacağımı kabullenerek yeniden Evrim'in yanına oturdum. Evrim yine fırın ve mercimek muhabbeti yapmadan önce ders başlamalıydı. O sırada sınıfa, *'ya oğlum, bir siktir git'*in en çok yakıştığı insan modelleri girdi.

"Bence," dedi Evrim içeri giren Yağız ve Mete'ye bakarak. "Yağız, kırmızı mercimek seviyordur."

Bana ima ettiği şey, muhtemelen Tuğçe'yle olan geçmişleriydi. Duymazlıktan gelmeye çalışırken içeriye Berçin girdi. Ve o an, kalbimin etrafındaki ipler gevşedi. Dirseğimi masaya yaslayıp, yanağımı yumruk yaptığım elime dayayarak, Berçin'in ağır çekimde bize doğru gelişini izledim. İlk önce, göğsüne dayadığı birkaç defteri düşürecekken tuttu. O an sarf ettiği enerji, kıvırcık saçlarının yüzünü kapatacak şekilde öne doğru uçuşa geçmesiyle son buldu. Saçlarını düzelttikten sonra, en ön sırada oturan birkaç kişiye gülümseyip, sessizce "Günaydın," dedi. Ve masaların arasından bize doğru gelmeye başladı. Bize doğru attığı her adımda, gözbebeklerimin büyüdüğü kesindi. Aramızda birkaç masalık mesafe kaldığında Gotiklerden birinin yere düşen kalemini almak için eğildi. Yerden aldığı kalemi çocuğa verirken gülümsemeyi ihmal etmedi. Farklı bir şeyler mi vardı? Yoksa onu hiç bu denli incelememiş miydim? Berçin arkamızdan dolanıp yerine oturacakken, Evrim kulağıma eğildi.

"Bence sen fırında seviyorsun."

"Efendim?"

"Mercimek diyorum. Yandı diyorum."

"Öf, Evrim!"

Berçin, Evrim'in yanındaki yerine otururken sesli bir nefes verip hepimize gülümsedi.

"Günaydın!"

Hepimizden senkronize bir şekilde "Günaydın," yükseldi.

"Ay!" dedi Ekin. "Ben kalişlerimi odada unutmuşum! Hemen geliyorum!" dedikten sonra, oturduğu yerden kalkmaya çalıştı. Ama Akın gıdıklayarak buna engel olmaya çalıştı.

Ekin gülerek laboratuvardan çıkarken, Akın bize döndü. "Kaliş ne diye sormayın. Kalemlerine öyle diyor."

Berçin, elini Evrim ve benim önümden uzatarak Akın'ın omzuna vurdu.

"Kuşum, bu dünyada fingirdeşmekten daha önemli şeyler var. Biliyorsun, değil mi?"

Akın elinin tekini omzuma koyarak önüme doğru eğilirken, Berçin de aynısını Evrim'e yaparak ona doğru eğildi.

"Evet, biliyorum. Önemli olan, aşkla fingirdeşmek."

Aşkla kelimesini söylerken, dudaklarını öne doğru öpücük şeklinde büzüştürmesiyle birlikte, Evrim'in ağzındaki poğaça parçaları masanın üzerine doğru uçuşa geçti. Hep beraber kahkaha atarken, Akın poğaça parçalarını işaret etti.

"Aynısını Ekin yapsa, yerdim o poğaçayı. Sen de ağzından çıkanı yiyecek birini bul bence."

Evrim ve Berçin tiksindiklerini ifade eden bir yüz ifadesiyle ona bakarken, Evrim çantasından çıkardığı ıslak mendille masanın üzerini sildi. Bunca yıllık okul hayatımda öğrendiğim şeylerden biriydi ıslak mendil efsanesi. Neredeyse tüm kızlarda vardı. Ve hiç tükenmiyordu. Evrim sildiği peçeteyi Akın'ın kulağına doğru attı.

"Al," dedi. "Ağzımdan çıkanı kulağın duysun. İğrenç pislik!"

Akın'ın kulağına çarpıp yere düşen peçeteye bakarken, Ekin elinde rengârenk kalemlerle geri döndü.

Onun peşi sıra sınıfa giren biyoloji öğretmeni, eşyalarını masasının üzerine bıraktıktan sonra, dikkatimizi çekmek için ellerini birbirine vurdu.

"Günaydın."

Sınıftaki herkes bakışlarını ona yöneltti.

"Bence kamptaki sivrisinek olayına bir çözüm bulunmalı," dedi ensesini kaşıyarak. Her neyse, arkadaşlar... Bugün insan vücudundaki, uygun şartlarda gerçek büyüklüğünün altı katına ulaşan organları ele alacağız."

Öğretmen bu sözüyle, sınıftaki tüm öğrenciler gülmeye başladı. Etrafıma bakıp, fesatça düşünenin bir tek ben olmadığımı anladığımda sessiz bir *oh* çektim. Bizim bu şekilde anlam çıkaracağımızı anlayan biyoloji öğretmeni gülüp devam etti.

"Ah, siz gençler..." dedi masasına otururken. "Durun size bir fıkra anlatayım."

Masasına oturduğunda, göğsünü dikleştirip fıkrayı anlatmaya başladı. Bu sırada sınıftaki herkes pürdikkat onu dinliyordu.

"Klasik bir kolejde öğretmenlik yapan Murat Bey," diye başlayıp, eliyle kendisini gösterdi. "Sınıftaki öğrencilerden birini kaldırıp sorar. Söyle bakalım, insan vücudunda gerekli şartlar sağlandığında, gerçek büyüklüğünün altı katına ulaşan organ nedir?"

Sınıftan yine bir kahkaha yükseldi. Öğretmen de bizimle birlikte gülüp devam etti.

"Öğrenci bu soruya bozularak, 'Hocam, sanırım bu bana sorulacak uygun bir soru değil. Ailemin bundan haberdar olacağına emin olabilirsiniz,' der ve yerine oturur. İstediği cevabı alamayan öğretmen, soruyu başka birine yöneltir. 'Sen söyle. Nedir bu organ?' Çocuk bilmiş bir ifadeyle ayağa kalkar ve cevap verir. 'Gözbebeği, hocam.' Öğretmen 'Doğru!' diye bağırdıktan sonra, az önceki kız öğrenciye döner. 'Size üç şey söyleyeceğim, küçük hanım. Birincisi; dersinize çalışmalısınız. İkincisi; aklınız fikriniz kötü şeylerde. Üçüncüsü; evlendiğinizde çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksınız."

Sınıftaki kızlar ne olduğunu anlamayıp birbirlerine bakarlarken, tüm erkeklerden bir kahkaha yükseldi. Evrim koluma vurarak sordu.

"Ne gülüyorsunuz be?"

"Söyleyemem."

Biyoloji öğretmeni yerinden kalkıp akıllı tahtanın önüne geldi. "Madem sizin de aklınız fıkradaki öğrenciler gibi çalışıyor, konuyu değiştiriyoruz. Hemen geliyorum," dedikten sonra sınıftan ayrıldı. Beş dakika sonra elinde bir tepsiyle döndüğünde, Akın tepsinin üzerindekilerin ne olduğunu merak ederek atladı.

"Hocam, limonata mı onlar?"

"Hayır, sıvı katkılı idrar örneği. Neden? İçecek miydin?"

"İçer hocam o," diye atıldı Yağız.

Akın hemen cevabı yapıştırdı tabii. "Oğlum, elini yıkarken üstüne sıçrayan suyu sidik sanan arkadaşların dalga mı geçtiler ilkokulda seninle? Kaşınıyorsun sabah sabah."

"Ben hep su sıçratan taraftım, canım."

"En çok kendine sıçratmışsın."

Öğretmen araya girdi. "Gençler."

Akın, Yağız'ı işaret etti.

"Hocam, yarrrr..."

Akın'ın küfür edeceğini sanan hoca bağırdı. "Küfür yok!"

"Hocam, yarr-dım edin diyecektim."

Dersin bir kısmı bu şekilde kaynamış oldu. Geri kalan dakikalarda, Berçin arada sıranın altından telefonuna bir şeyler yazıyordu. Muhtemelen birine mesaj attığını düşünerek, dirseğim sırada, elim yanağımda onu izlemeye devam ettim. İzlendiğini anlayıp yüzüme bakarken, yanağına düşen saçlarını kulağının arkasına atmayı ihmal etmedi. Göz kırpıp gülümsedi ve kafasını *Ne yapıyorsun?* der gibi iki yana salladı. Sesimi çıkarmadan, sadece dudaklarımı oynatarak *Hiç!* dedim. Yine sessizce *Bugün bir şeyler yapalım mı?* dediğimde,

beni anlamayıp kafasını salladı ve *Anlamadım,* dedi. Tek kelime söylediği için onun ne dediği anlaşılıyordu.

Öne doğru eğdiğimiz kafalarımızın arasına Evrim girdi. İlk önce Berçin'e, sonra bana bakıp gülümsedi. "Bence," dedi. "Fırın konusunu düşünmelisin."

Dudağımı büzüştürüp dersi dinlemeye dönermiş gibi yaptım. Ama Evrim'in kıkırdayıp Berçin'e baktığını görebiliyordum. Tahtaya boş boş bakıp uyuklamadan önce, ben de kendi kendime gülümsedim.

Oğlum, var ya... Whatsapp'tan yazmak istediğini, kelime kelime yazan insan iticiliğindesin şu anda. Ne öyle vıcık vıcık âşık tavırları?

Hüsnü'ye aldırmadan gülümsemeye devam ettim.

O da osuruyordur, kanka. Büyütmeye gerek yok yani. Hoşlanıyorsun kızdan işte.

Gün boyunca Evrim'in iğnelemelerine maruz kaldıktan sonra nihayet dersler bitti. Akşam yemeği yenilip yemekhaneden ayrıldığımız sırada Berçin'in yüzü düştü. Telefonuna sinirli bir şekilde bakıp kafasını salladı. Ekin ve Akın, en önde göl kenarına doğru ilerliyorlardı. Onların arkasında Berçin ve Evrim, en arkada da ben yürüyordum. Bir ara Berçin telefonunu Evrim'e gösterdi ama Evrim tek kelime etmedi.

"Ege!" diye bağırdı Akın önden. "Senin iş için bu akşam arayışa başlayalım, kanka."

"Tamam," deyip onayladım. Şehir merkezinden döndükten sonra Akın'a olanları anlatmış ve o çocuğu bulmak için yardımını istemiştim.

Gölün kenarına geldiğimizde, yemekhaneden çıkanların yavaş yavaş buraya toplandığı belli oluyordu. Göle yakın ağaçlardan birinin altına oturduktan sonra gölü izlemeye koyuldum. Berçin'i bulduğum gece aklıma geldiğinde istemsizce gülümsedim. Bizimkiler arkada muhabbeti koyultmuşlardı ama gölü izleyen tek ben değildim. Berçin, oturduğu

yerden kendini kaydırıp yanıma geldi. Ellerini dizlerinin etrafına dolarken, "Niye gülüyorsun?" diye sordu.

Ay ışığının vurduğu tahta iskeleyi göstererek, "Sen geldin aklıma," dedim.

Ayaklarını biraz daha kendine çekip, çenesini dizlerine dayadı. Ona baktım.

"Buldum seni."

Gözlerini gölden ayırmıyordu.

"Buldun."

Tam bir şeyler söyleyecektim ki, Ekin çığlığı bastı. O tarafa döndüğümüzde ağaçların arasından bir çocuk çıktı. Ve yüzü hiç yabancı değildi.

"Pardon, korkuttum," dedi yanımıza gelerek. "Berçin, konuşabilir miyiz?"

Berçin'in heyecanlandığını o an fark ettim. Göğsü hızlıca inip kalkıyor, şaşkın gözlerle çocuğa bakıyordu.

"Osun sen," dedim ona bakarak. Ama çocuk o kadar umursamazdı ki, bana sadece yan gözle bakıp Berçin'e döndü. Akın da anlamıştı çocuğun kim olduğunu. O ayaklanırken, ben de ayaklandım.

Evrim'in dudaklarından dökülen "Ne oluyor be?" lafı havada kayboldu.

"Kardeşim," dedi Akın önce. "Senin adın ne?"

Çocuk gözlerini Berçin'den ayırmadan Akın'ın sorusunu yanıtladı.

"Sana ne?"

"Tamam, sana ne. Gelsene ilk biz konuşalım seninle."

Berçin araya girdi.

"Burak! Git!"

"Dur ya," dedi isminin Burak olduğunu öğrendiğim çocuk. "İlk konuşalım bakalım."

Çocuk önde, Akın ve ben arkada, çalılıkların arasına doğru ilerlerken, arkamı dönüp Berçin'e baktım. Elleriyle

yüzünü kapatmıştı. Az sonra olacaklara kendimi hazırlarken, Akın'a sadece konuşmak istediğimi belirttim. Kızlardan biraz uzaklaştığımızda çocuk arkasını döndü.

"Evet?"

Akın ona doğru ilerlerken elimle onu durdurdum.

"Zorun neydi?"

"Zorum yoktu. Oğlum, var ya... Tam süzmesin sen ha."

"Anlamadım?" dedim şaşırarak.

"Kankana sor bakalım, senden sakladığı bir şey var mı?"

Anlamayarak Akın'a baktım. Aynı anda bana bakan Akın, dudağını büzüp kafasını *hayır* anlamında salladı.

Çocuk tiksinerek güldü ve devam etti. "Berçin'in kim olduğunu bilip bilmediğini sor bakalım. Neden senden sakladığını anlatsın?"

Şaşırarak Akın'a baktığımda, şaşırarak kaşlarını kaldırdığını gördüm. Tam *Akın, ne oluyoruz?* diyecekken, Akın "Ulan piç kurusu!" diye bağırıp çocuğun üstüne atladı. Ve benim de dâhil olmak zorunda kaldığım bir kavga başlamış oldu. Akın'ın üzerinden çektiğim çocuk yere oturur pozisyonda savrulurken, patlayan dudağındaki kanı başparmağıyla sildi.

"Eğlencelisiniz."

Akın olduğu yerden doğrulurken çocuk da ayaklandı. Beni kenara ittirip, tekrar Akın'a yöneldi. Çalılıkların üzerine yuvarlandığımda tanıdık bir çığlık sesi duydum. Akın ve Burak da durmuş, sesin geldiği yöne bakıyorlardı.

Berçin sırt çantasının bir kolunu tutmuş, kalan kısmının yere değmesine izin vermişti. Aramızdaki mesafeye rağmen, titrediğini görebiliyordum. "Yeter!" diye bağırırken sesinin çatallaştığını duyduğumda karnıma bir ağrı saplandı. "Ya lütfen yeter artık!" dedi ağlamaklı bir ses tonuyla. Olduğu yere ilk önce çantasını bıraktı, sonra dizlerinin üzerine çöküp yan bir şekilde yere oturdu. Onu daha önce böyle görmediğim için koşarak yanına gittim. Aynı şeyi Burak da yaptı.

Kalkmasına yardım etmeye çalıştığımda yine bağırdı. "Yeter ya, yeter!" Çantasını alıp ayağa kalktığında, Ekin ve Evrim de yanımıza gelmişti.

"Yapamıyorum, anlıyor musunuz?" Tam ağlayacağını düşünürken, gözünden bir damla yaş aktı. Karnıma tekrar bir ağrı saplandı. Burak elini uzatıp gözyaşını silmeye kalktığında, Berçin elinin tersiyle onu itti.

"Gerizekalı!"

Berçin çantasını tek omzuna astı ve bağırarak konuştu.

"Fazla geliyor, tamam mı? Sizin anlamadığınız her şey bana fazla geliyor ve delirecekmişim gibi hissediyorum!"

Ben neler olduğunu anlamaya çalışırken, Berçin ormana doğru koşmaya başladı. "Geliyorum," dedi Burak onun peşinden ilerleyerek.

"Sakın, Burak! Sakın!"

Berçin ağaçların arasında gözden kaybolduğunda Burak, Akın'a döndü.

"Yine konuşalım. Çok eğlenceliydi."

"Konuşuruz," dedi Akın elini Ekin'in omzuna atarak. Burak yanımızdan ayrıldıktan sonra, kendimi Evrim'in yanında buldum.

"Nereye gider?"

"Ege..."

"Nereye gider?" dedim Evrim'in kolunu tutarak.

"Küçük gölün oraya bak. Sakın üzerine gitme."

Evrim daha lafını bitirmeden koşmaya başladım. Bu taraflarda kamp ışıklandırması olmadığı için, ormanı aydınlatan sadece ay ışığıydı. Koşarken, bir yandan olup bitenleri düşündüm. Tam küçük gölün olduğu yere girilen ağaçların arasına girecekken kendimi yerde buldum.

"Sikeyim ya!"

Hızlıca toparlanıp ayağa kalktım ve gölün olduğu alana daldım. Berçin, daha önce Tuğçe'yle birlikte oturduğumuz

kayalıkta oturuyordu. Ufak bir tepeden akan küçük şelalenin sesinden başka bir ses yoktu etrafta.

Geldiğimi anladığında, "Ege..." dedi. "Git."

Umursamadan yanına tırmanıp oturdum.

"Yalvarırım. Biraz yalnız kalmalıyım."

"Ben yokmuşum gibi davran."

"Olmaz."

"Ağlarım bak."

Gülümsedi. "Ben gideyim o halde."

"Gitme."

"Sen şimdi burada otur. En başından düşün tüm konuşmalarımızı. Her şeyi düşün ama olur mu? Gerekirse sabaha kadar otur. Tüm detayları hatırla. Ben de aynı şeyi başka bir yerde yapacağım."

Yalnız kalma kararının kesin olduğunu anladığımda boyun eğdim. Düştükten sonra saçlarımda kalan yaprağı aldı.

"Düştün mü?"

"Evet."

"Canın acıdı mı?"

"Bilmem."

Berçin kayalıktaki çantasını alıp, "Görüşürüz," diyerek ormana doğru ilerledi. Tam ağaçların arasında kaybolacakken, çantasından düşen bir şey dikkatimi çekti. O fark etmemişti. Hızlıca oturduğum yerden kalkıp, düşürdüğü şeye doğru koştum. Bir defter olduğunu fark ettiğimde, "Berçin, defterini düşürdün!" diye bağırdım ama duymadı. Ayın aydınlattığı alanda, defterin üzerindeki yazı net bir şekilde görünüyordu. Yazıyı sesli bir şekilde okudum.

"Bipoların günlüğü."

Biraz mavidir, biraz siyah... Biraz özlemin, biraz karanlığın rengidir. Bazen siyahı nefret kokar, bazen mavinin açıklığı nefretten sevgi yaratır. Çoğu zaman araftadır. Kararsızdır işte. Hangi renk olacağına karar verememiş, siyahın sonsuzluğunun çekiciliğine kendini kaptırmışken, mavinin dayanılmaz cazibesini de arzulamıştır. Bu sebeple, arada kalmıştır. Siyah ve mavinin arasındaki arafta bir başınadır. Biraz ben, biraz sen gibi...



30

Bakma.

"Azıcık."

Günah, günah.

"Bir günah fazla olsun. Ne kaybederim ki?"

Oku, yazan Berçin'in adıyla oku o vakit.

İçsel kavgama ara vererek, olduğum yerde biraz dikildim. Ay ışığında parlayan harfler, elimdeki defterin içinde yazanları okuma arzumu arttırıyordu. Berçin'in, defteri için geleceğini düşünerek, küçük gölün kenarındaki kayalığa geri döndüm. Elimde günlüğü öylece durdum. Onun gelmediği her saniye, elim defteri açmaya biraz daha yaklaşıyordu. "Bir bakıp çıkacağım," dedim kendi kendime ama açamadım. İsmi *günlük* olduğu için özel olduğu kanısındaydım ve özel olan şey kurcalanmamalıydı. Ama günlüğün ötesinde olduğunu düşündüğüm bir kelime ekliydi öncesinde. Defterin üzerindeki yazıyı sesli bir şekilde okurken, derin bir nefes verdim.

"Bipoların günlüğü."

Otuz dakikalık bir bekleyişten sonra, defteri kayanın üzerine koyarak olduğum yere uzandım. Sırtımı koyduğum taş biraz huzursuz hissettirse de umursamadım. Büyük bir

şehirde yaşadığımız için, genelde gökyüzünü ve ayı bu kadar net göremiyorduk. Şehre nazaran, daha başkaydı burada gökyüzü. Berçin'in dediğini yapmaktı niyetim. *Her şeyi düşün*, demişti. *En baştan.*

Hayal etmek kolaydı ama rahatsız edici anılarla doluydu birçoğu. Yapamayacağımı anlayıp, yeniden oturdum kayanın üzerine. Geçmişi düşüneceğim zamanlarda kendimle baş başa kalmalıydım. Her yanım, her düşüncem onunla doluyken bunu yapmak çok zordu. Belki de elimde tuttuğum defter, onu tanıma yolunda çıkacağım yolda zaferim olacaktı.

Ne zaferinden bahsediyorsun? Sen savaşla aşkı karıştır...

"Okumayacağım," diyerek böldüm Hüsnü'yü. "Sadece bir sayfasına bakacağım." Karanlık bir gecede, zifiri karanlığa yol alacaktım belki defterin bir sayfası ile...

Çık o karanlık siperinden...

İç sesime aldırmadan, gözlüğümü düzeltip defteri elime aldım. "Sadece bir sayfa," diye tekrar ederek gözlerimi kapattım. Okuyacağım sayfayı ben değil, parmaklarım seçecekti. Gözlerimi açmadan, sayfaların parmaklarım arasından kayıp gittiğini hayal ettim önce. Durdum, kendimden emin olamadan. Kararsızlık çemberinin içine hapsolurken gözlerimi açtım ve sayfanın en başında yazan satırı okudum.

Şaşırdın mı?

Bir an, onun benimle konuştuğunu hayal ettim. Sanki bu sayfayı görmem gerekiyormuş gibiydi. Tesadüften başka bir şey değildi belki de. Ama tesadüfler değil miydi birçok şeyin başlangıcı? Kafamı sallayarak, cevapladım Berçin'in kâğıda yazdığı soruyu.

"Şaşırmadım."

Devamını okumadan önce, derin bir nefes alıp kendimi hazırladım.

Şaşırdım. Bugün bir kez daha şaşırdım. Bununla yüzleşmemin üzerinden günler geçmiş sanki... Onu izlerken, etrafına koza ören bir tırtılın kelebek olup uçuşunu izler gibiyim. Kollarım... Kollarım uyuşuyor. Uyuşma hissi, kollarımdan başlayıp vücudumu sarıyor. Bazen seviyorum bu hissi. Parmaklarıma ulaştığında, avucumun içinde süper bir güç tutuyor gibi hissediyorum. O an bir süper kahraman gibi birine vursam, yok edebilirmişim gibi... Genelde avucumun içinde kalıveriyor. Bugün yeni bir şey öğrendim. Yıllar sonra bunu okuyacağımı bilerek, kendime not bırakıyorum. Duygu değişimlerime hep bir isim bulmak istemiştim. Meğer bunun bir ismi varmış; hipomani. Mutluluk duygusunu aşırı hissettiğimde oluyormuş. Bu yüzden hipomani evresini fark etmeyebilirmişim. Şimdi düşünüyorum da, çok mutlu, çok enerjik hissettiğim anılarımın hepsi ya onunla alakalı, ya da onun hakkında. Ama ben yine de akademik terimi kullanmayacağım. Ben bu evreye hipoaptal diyeceğim. Çünkü aptal gibi oluyorum onunlayken. Uzaklara daldığını görüyorum bazen. Durup dururken gülümsüyor. Bazen onun yanındayken, içime dolan kelebekleri salıveriyorum dışarı. Görmesin kelebeklerimi diye kahkahalarımı siper ediyorum kulaklarına. Görmüyor ama sesimle doluyor o an. Kelebeklerim ölse de bazen, gülümsemesi yüzüne her yayıldığında tırtıllarım yeni kozalar örüyor kendilerine, şad olsun diğerlerinin ruhları diye...

Oturduğum kayanın üzerinden inip, dibine çöktüm. Dizlerimi kendime doğru çekip rahat bir şekilde oturduğumda tekrar okudum yazdığını. Bir kez daha... Sonra bir kez daha... 'O' diye bahsettiği kimdi? Ben olabilir miydim? Ya da Burak? Burak kimdi? Evet, birkaç kez okulda ve kampta görmüş olabilirdim onu ama birdenbire neden bu kadar ön plana çıkmıştı? Zihnim bu soruların cevaplarını ararken, günlüğün diğer sayfalarını da okumayı istiyordum. Belki aradığım cevapların hepsi diğer sayfalarda gizliydi.

"Bir sayfa daha," dedim kendi kendime. "Başka okumayacağım." Gözlerimi kapatıp, tekrardan parmaklarımı bir sayfa seçmesi için defterin üzerinde gezdirdim. Sayfayı açtığım sırada, çalılıkların arkasından bir ses geldi ve ardından Tuğçe'yi gördüm. Defteri hızlıca arkama sakladım. Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"Korkuttun beni. Merhaba."

"Selam."

Yanıma doğru ilerlerken saçlarını omzunun ardına attı.

"Kimse gelmezdi bu saatte buraya. Hayırdır?" deyip, gülümseyerek yanıma oturdu.

"Biraz yalnız kalmam gerekiyormuş."

"Muş? İyi misin, Ege?"

"Aslında iyiyim. Sanırım hayatım soru işaretleriyle dolu. Şu ergenlik ve büyüme çağı arasındaki evrede kalıp, aptalca şeyler yapmaktan korkuyorum."

"Birilerinin konuşmaya ihtiyacı var galiba?"

Hızlı konuştuğumu fark ederek yutkunup sustum.

"İyisin ama değil mi, Ege?"

Dizlerimi biraz daha kendime doğru çektim.

"Dediğim gibi, iyiyim ama yolunda gitmesi gereken şeyler, yolunda gitmiyor. Bir şeyi çözüyorum, başka soru işaretleri çıkıyor önüme."

"Belki ben bir şeyler yapabilirim. Tabii anlatmak istersen."

"Etrafımdaki insanlar benden ne istiyor anlamıyorum."

"Seni kıskanıyorlar."

İçten bir kahkaha atarken, Tuğçe'nin gözleri arkamda sakladığım deftere kaydı.

"Kıskanıyorlar mı? Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Dalga geçmek mi? Bir düşünsene... Okulu düşün mesela. Buraya gelmeden önceki günlerini. Herkesin tavrı aynı mı sana karşı?"

"Senin de değil. Okulun son günü tuvalette olanları hatırlıyor musun?"

Tuğçe başını öne eğip cevap vermedi.

"Ben hatırlıyorum ve o günden bugüne ne değişti merak ediyorum."

"Seni tanıdılar."

"Beni okulda da tanıyabilirlerdi."

Yine sustu Tuğçe.

"En çok neye üzülüyorum şu an biliyor musun?"

"Neye?"

"Beni en çok tanımak isteyen kişi, okuldayken başlamıştı benimle konuşmaya. Onu fark edemedim yalnızca."

"Bazen insanlar geç kalabiliyor birçok şeye. Sonrasını düşünmeden hareket edip, kaybedebiliyoruz hayatta."

"İyi bilirim."

"Neyi?"

"Kaybetmeyi."

"Seninle konuşmak çok güzel."

"Biliyorum."

Tuğçe gülerek omzuma vurdu.

"Ege ya..."

Ben de gülümseyerek ona baktım. Bir zamanlar kızlar tuvaletinde korkuyla geri çekilen çocuk, şimdi ejderhanın gözlerinin içine bakıyordu yanmadan.

"Kampın bitmesine çok az kaldı, ona üzülüyorum."

Okulun başlayacağı aklıma geldikçe ben de üzülüyordum. Çünkü burada olan her şeyin iki katı orada olacaktı.

"Senin için değişen bir şey olmayacak, üzülme. Yine popüler olmaya devam edeceksin. Koridorlarda havalı havalı gezerken, sana bakan gözler olacak."

"Ben bir çift göz istiyorum sadece."

"Bu saç rengi ile çok zor."

"Ne o?" dedi eline aldığı bir tutam saçı burnumun ucuna dokundurarak. "Artık beğenmiyor musun saç rengimi?"

Burnuma değen saçları, burnumu kaşıma isteği ile dolmama sebep olduğunda bir ürperti hissettim. Cevap vermedim bir süre. Saç renginde kaybolup gittiğim günler geldi aklıma. Gülümsedim. "Ben," dedim. "Gitmeliyim."

"Nereye?"

"Onu bulmaya."

"O kim, Ege?"

"O işte."

Oturduğum yerden hızlıca kalkıp defteri arkamda saklamaya devam ettim. "Tek başına korkmazsın değil mi burada?"

"Hayır. Ben de döneceğim az sonra."

Tuğçe de benimle birlikte ayaklanıp büyük kayanın üzerine tırmandı.

"Biraz müzik falan dinleyeceğim. Yeniden konuşuruz, değil mi?"

"Muhakkak. Görüşürüz."

Tuğçe'nin yanından yine soru işaretleriyle ayrıldım. Aslında herkesi aklımdan uzaklaştırıp düşünmem gerekiyordu. Belki Burak'ı bulmalıydım. Ya da Akın'ı. Evet evet, Akın'ı bulmalıydım. Elimdeki defteri ise, sahibine iade etmeliydim. Yürüyüş yoluna çıkıp, adımlarımı Berçin'in kaldığı ağaç eve doğru yönlendirdim. Belki de hiç okumamalıydım o sayfayı diye düşündüm kendi kendime. Çünkü daha da karışık bir hal alacaktı her şey. Daha çok soru işareti... Karanlık yolda ilerlerken karanlık düşüncelere kapılacağım sırada, çalan telefonumla irkildim. Kimin aradığına bakmadan, ekrandaki açma simgesini yana doğru hızlıca kaydırıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Alo."

"Egee!" diye bağırdı annem 'e' harfini uzatarak.

"Anne, uygun bir zaman değil."

"Ay, Ege ya! Duyan da romantik bir anda sevdiceğine koşuyorsun sanır. Ne demek uygun bir zaman değil? Annelere her zaman uygundur bir kere."

"Efendim, anne?"

"Ne diyeceğimi de unutturdun bana!"

"Hatırlayınca ararsın o zaman, anne?"

"Hatırladım, dur! Sizin okul mesaj attı. Önümüzdeki ay kamp bitiyormuş sanırım. Sen gelmeden şey diyordum... Daha büyük bir eve mi taşınsak? Ben uygun bir yerler baktım. Aslında Türkiye'ye döndüğümden beri bakıyorum. Resimlerini atarım birazdan, olur mu?"

Kafam başka bir yerde olduğu için, annemin söyledikleri uçtu gitti o an.

"Ege?"

"George'la görüşmeye başladınız, değil mi?"

"Sa-Saçmalama ya!" derken kekelemesi, söylediğimi kanıtlıyordu. Ki zaten kısa İngiltere gezisi detayı da kaçmamıştı gözümden. Sadece unutmuştum.

"Ne istersen onu yap, genç bayan. Ama ben bu birleşmeyi onaylamıyorum."

"Ne birleşmesi ya?"

"George'la birleşmediniz mi?"

"Ege, terbiyesizleşme!"

Utanarak, elimdeki defteri kafama vurdum.

"Ben öyle demek istemedim. Takılmak, sevgili olmak manasında..."

"Ay, kapat şu telefonu! İnsanın hevesini kursağında bırakıyorsun ya!"

"Kursak tam olarak vücudumuzun neresinde, anne?"

"Resimleri atarım. Kamptan döndüğünde göstereceğim ben sana nerede olduğunu!"

Dişlerimi sıkıp güldüm kendi kendime.

"Özledim anne, ondan takılıyorum sana," deyip gönlünü almaya çalışsam da, daha lafım bitmeden telefon suratıma kapandı.

Onu daha sonra arayacağımı zihnime not ederek yürümeye devam ettim. Berçin'in kaldığı ağaç evin kapısının önünde durdum. İki basamak merdiveni tek seferde atladıktan sonra, yavaşça kapıyı tıkladım. İçeriden konuşma sesleri duyuluyordu ama kimin konuştuğunu tam olarak anlayamadım. Birkaç saniye sonra, kapıya doğru yaklaşan ayak seslerini duyup, merdivenleri geri indim. Evrim, Ekin'le birlikte kapıyı açtı.

"Berçin burada mı?"

"İçeride ama konuşmanız için uygun bir zaman değil bence," dedi Evrim kapıyı biraz kapatarak.

"Bence de, çünkü Berçin'in gözüne bir şey kaçmış galiba. Bir de üşüyor sanırım," diyerek arkadaşını destekledi Ekin.

Yanlarından geçip içeriye girmeye çalıştım ama Evrim önüme geçti.

"Kız gecesi yapıyoruz, Ege. Bilirsin ya."

Gözlerimi devirerek Ekin ve Evrim'e baktım.

"Ay, kız gecesi mi? Ben hemen pelüş Osman'ımı alayım!"

Evrim şaşırarak Ekin'e bakarken, kapıdan geçmeyi tekrar denedim. "Siz gidip pelüş Osman'ı alın, ben de içeriye gireyim, olmaz mı?" Evrim kafasını *hayır* anlamında salladı. "Bir şey vereceğim." Ama Evrim kararını değiştirecek gibi değildi. Kollarını göğsünde çapraz birleştirdi. "O zaman..." dedim. "Size anlatacağım bir şeyler var. Biraz yürüyelim mi?"

Kızlar ilk önce birbirlerine baktılar, sonra kapıyı kapatmadan merdivenleri indiler. "Çok fazla vaktimiz yok ama," dedi Evrim yanıma gelerek.

Tam o esnada, "Hadi siz yürüyüp gelin biraz!" diyerek onların indiği merdivenleri çıkıp ağaç evin kapısına doğru hücum ettim.

"Ya Ege!" diye bağırıp dikkatimi dağıtan Evrim ve basamaklardan birine takılan ayağım yüzünden, kapı ardına kadar açılırken yüzüstü odanın içinde buldum kendimi. Elimdeki defter benden çok uzağa savrulmuştu. Kızlar arkamdan içeriye girdiklerinde gözlerimi açtım. Berçin sırtını odadaki yataklardan birine yaslamış, elleriyle dizlerini sarmış yerde oturuyordu. Gözlerinin beyazı kıpkırmızıydı. Daha da önemlisi, elimden düşen defteri gördüğünde gözbebekleri yerinden çıkacak gibi büyümüştü. Yerimden kalkmadan, "Okumadım," dedim. "Gerçekten okumadım."

Berçin hızlıca defteri alıp, sırtını yasladığı yatağın altına kaydırdı.

"Okumadığını biliyorum," dedi, kan çanağı gözleriyle bana bakarak.

Yerden kalkıp yanına gittikten sonra, onun gibi yapıp sırtımı yatağa yasladım. Evrim o sırada Ekin'i de alıp ağaç evden ayrıldı. Kapı kapandıktan sonra başımı Berçin'in omzuna koydum.

"Yine buldum seni."

"Buldun."

Kafamı omzundan kaldırıp gözlerinin içine baktım elimde olmadan.

"İlk kez görüyorum seni bu şekilde."

"Umarım son olur," derken buruk bir şekilde gülümseyerek gözlerini silmeye çalıştı.

Neden yaptığımı bilmeden, gözünü silmeye çalıştığı elini tuttum ve ona baktım.

"Berçin."

Elini bırakıp, gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Bir şey söylememi beklermiş gibi gözlerimin en derinlerine iniyordu bakışları. O an, o kısacık saniyelerde ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Her şeyi konuşabileceğimizi biliyorsun, değil mi?"

Kafasını eğince, önüne düşen saçları yüzünü görmemi engelledi.

"Bazen her şeyi anlatmak istersin ama uygun kelimeleri bir türlü bulamazsın."

"Bazen de milyonlarca kelimen varken anlatacak kimsen olmaz."

"Uygun kelimeleri bulamıyorum."

"Benim için dene."

"Ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Tamam o halde," dedim ayağa kalkarak. "Ben başlayacağım." Ne yapacağımı anlamaya çalışarak, şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Hiçbir şey söylemeden karşısına geçtim.

"Ne yapıyors..."

Sözünü elimle *dur* işareti yaparak kestim ve işe koyuldum. Ellerimi birleştirip, bir kuş simgesi yaratmaya çalıştım. Kuşa benzediğinden emin olduğumda, uçurmaya başladım.

"Anlamıyorum, Ege."

"Sessiz sinema oynayıp anlatacağız. Madem uygun kelimeleri bulamıyoruz. Anlatacağız."

Gülümseyip cevap vermedi. Tekrar yaptığım kuşun kanatlarını hızlıca karnıma vurdum. Bu sırada Berçin tahmin etmeye çalışıyordu.

"Kuş. Kanatları yorulmuş uçmak için."

Bir şey söylemeden, kuş yaptığım ellerimi yine karnıma vurdum.

Gözlerini korkuyla büyüttü.

"Öldü mü?"

Kafamı *hayır* anlamında sallarken aynı hareketi tekrarlayıp, karnımda oynatmaya başladım. Yüzüme de acı çeken bir ifade yerleştirdim.

"Kuş... Uçmak için çok yorgun. Bir yere sıkışmış ve acı çekiyor."

"Senin sıran," dedim yanına otururken.

Birkaç kez "Ben yapamam," dedikten sonra, ısrarlarıma dayanamayıp ayaklandı. Çalışma masasına gidip, önündeki sandalyeyi aldıktan sonra karşıma geçip oturdu. Bir süre öylece bekledi.

"Yok, ben yapamayacağım!"

"Sus! Sessiz sinema bu. Mecbursun."

Kafasını omzunun üzerine düşürerek derin bir nefes verdi. Ve biraz daha bekleyerek anlatmaya başladı. Kafası yavaş yavaş dağılıyordu. O hareket ederken içten gülümsedim. Benim yaptığım gibi elleriyle kuş yapıp karnına götürdü. Sonra da yüzüne acı bir ifade yerleştirip kuşun kanatlarını durdurdu. Biraz bekledikten sonra, ellerini açıp tavana doğru kaldırdı. Ben de tahminimi söyledim.

"Veteriner bulup iyileşti."

"Öf! Daha yaratıcı olmalıydın. Benim başka bir fikrim var," deyip çalışma masasından bir defter ve kalem alıp geldi. Kendini yüzüstü yatağa atarak defteri önüne koydu. "Bir oyun oynayacağız!" dediğinde yüzüne yayılmış kocaman bir gülümseme vardı. Sanki biraz önce kan çanağı olmuş gözleriyle bana bakan kız gitmiş, yerini hiperaktif biri almıştı. Az önce yatağın önünde oturup dizlerine sarılmış kız Heiley17 ise, şimdi şaşkın şaşkın baktığım kız, Berçin'in ta kendisiydi. Aynı şaşkınlıkla, ayaklarım yatağın dışında kalacak şekilde yatağa uzandım. Ellerimi çenemde birleştirerek, ilk önce ona, sonra bir şeyler karaladığı deftere baktım. Bu sırada konuşarak bir şeyler anlatıyordu ama sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. Gittikçe kısılıyor, duymamı imkânsız hale getiriyordu. Kâğıda bir şeyler yazarken ufacık saniye aralarında gülümsüyordu. Onun gülümsemesini gördüğümde ben de gülümsüyordum. Onun tüm dikkati defterdeyken, onu izlediğimden bihaberdi.

"Ege?"

Bana baktığını fark ederek hemen kafamı deftere çevirdim.

"Hiçbir şey anlamadım."

"Dinlemedin ki."

"Sana bakıyordum."

Utanarak bakışlarını deftere çevirdi. Onun ardından ben de deftere baktım.

Sayfanın başına yazdıklarını okudum.

İki hayvan, bir akvaryum, bir okyanus.

Aynılarını alt alta bir daha yazmıştı ve karşıları boştu.

Birinci hayvan:

İkinci hayvan:

Akvaryum:

Okyanus:

"İlerledikçe anlarsın. Şimdi bana bir hayvan söyle," dedi kalemin ucunu 'Birinci hayvan' yazan yerin karşısındaki boşluğa koyarak.

"At."

Dediğimi hızlıca yazdı.

"Bir tane daha."

"Kedi."

Onu da ikinci hayvan yazan yerin karşısındaki boşluğa yazdı.

"Akvaryum deyince aklına ne geliyor. Tek kelime söyle ama."

"Hapsolmak."

"Peki, okyanus?"

"Lacivert."

Laciverti duyunca gülümsedi. Defter sayfasındaki boşluk dolmuştu.

Birinci hayvan: At

İkinci Hayvan: Kedi

Akvaryum: Hapsolmak

Okyanus: Lacivert

"Ne şimdi bu, anlamadım," dedim ona bakarak. Yatakta yan dönerek, elimi kafama yaslayıp uzandım bu kez. Yatağın kenarında olduğumdan, düşmemeye dikkat ederek ona baktım.

"Şimdi yorumlayacağız," deyip kâğıda bakmamı işaret etti. "Birinci hayvan sendin."

"Pardon?"

Gülümsedi.

"Yani senin kişiliğin. At asil bir hayvandır. Rüzgârın ona ne uçuracağını bilmeden, rüzgâra doğru koşar hep. Özgür olmayı sever aynı zamanda. İnsanlar tarafından yarışmaya, bir şeyler yapmaya zorlanmadığı sürece mutludurlar."

Şaşırıp kafamı salladım.

"Ama atları hep çalıştırırlar. Yarışlara sokup, ağırlık taşıtırlar. Üzerine binerler. Sevdim bunu."

O tam devam edecekken, "At gibi adamım ha!" deyip esprili bir şekilde omzumu ona vurdum. Gülümseyerek devam etti.

"Kedi ise, sana göre ruh eşin. Kediler mistik hayvanlardır. Kendi gizemlerinin içinde, çok iyi birer oyuncudurlar aslında. Günlük işleri engellenirse, hasta numarası yaparlar mesela. Kedilerin nankör olduğu söylenir. Ama bir kediyi onun arzu ettiği gibi seversen, en sadık hayvan olabilir. Kediler aynı zamanda tehlikeli hayvanlardır. Ne zaman ne yapacakları belli olmaz."

Şaşırmaya devam ederek, "Kedilerin gözleri de çok güzeldir," dedim ona bakarak.

"Devam ediyorum."

"Benim için bir sakıncası yok."

"Akvaryum, senin iç dünyandı. İç dünyanda hapsolduğunu düşünüyorsun bence. Olayları..." dedi gözlüğümü işaret ederek. "Daha içeriden görüyorsun. Bu durumdan sıkılmış olabilirsin, kurtulmak istiyorsun. Ama içerideki suda

nefes almaya alıştığın için, dış dünyaya ayak uyduramayacağını düşünüyorsun."

"Kişilik testi mi yapıyorsun bana ya?"

"Doktorum yapmıştı bana da."

"Ne doktoru?"

"Boş ver, devam edelim. Neden okyanus dediğimde lacivert dedin? İnsanlar genelde bu soruya sonsuzluk, korku, kaybolmak, boğulmak gibi cevaplar verirlermiş."

"Lacivert güzeldir."

"Güzeldir," dedi kafasını sallayarak. Sonra yatağa benim yaptığım gibi yan yatıp defteri aramıza çekti. Gözlerimin içine bakıyordu. Elini yavaşça kalbimin üzerine koydu.

Eline bakıp onu dinledim.

"Okyanus senin kalbindi. Ne kadar derine inersen, o kadar karanlığa gömülüyorsun. Kalbin aslında lacivert. Ama seni anlamak için siyahına inmek gerek," dedi ve gülümsedi.

Tam gülümseyeceğim sırada ağaç evin kapısı hızla açıldı. Tuğçe'yi görünce telaşa kapılıp, yatağın kenarından yere düştüm. Berçin'le olduğum süre boyunca onların ağaç evinde olduğumu unutmuştum. Sanki ebeveynine yakalanmış gibi hızlıca yerden kalkıp ayaklandım. Berçin de yatağın üzerine oturup bağdaş kurdu.

Tuğçe'ninse yüzü asılmıştı.

"Ben gideyim artık," dedim telaşla. "Akın'ı bulmam gerek." Ve adeta kaçarak odadan çıktım.

Yüzümde aptal bir gülümsemeyle kendi kaldığım ağaç eve yöneldim. Az önce olanlar, gerçek olamayacak kadar güzeldi. Gecenin geri kalanında, Akın'dan her şeyi dinledim. Berçin'in kim olduğunu bildiğini ve bana söylememesinin nedenini anlattı. "Aşk be kardeşim," dedi. "Ben de sevdim," diye devam etti. "Ki zaten söylememi o istemedi," dediğinde devamını dinlemek istemedim. Herkesin kendine göre haklı sebepleri vardı. Kendim öğrenmem daha iyiydi belki de.

Yatmadan önce, Akın yatağının yanındaki tişört öbeğinden bir tane çekip bana attı.

"Aramız iyi dimi, kanka?"

"İyi tabii."

***

Ertesi gün, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu herkes. Özellikle Berçin, sanki dünü hiç yaşamamış gibi neşeliydi. Kimse olanları sorgulamadı. Bu bana biraz ilginç gelse de, belki de doğru olan buydu. İngilizce dersinin yapılacağı sınıfa girerken, Akın elini sevgilisinin omzuna attı.

"İstanbul'a döndüğümüzde kurban keseceğim, sevgilim," dediğinde hepimiz ona baktık.

"Ne be! Babam da arabasını çok seviyor diye kurban kesmişti. Sonra kanı arabanın önüne sürmüştü."

"Sen de," dedi Berçin arka sıradaki yerine otururken. "Ekin'in alnına sürer, öyle gezdirirsin onu."

"Ay, hayvan ölmeyecek dimi, Akın?"

Ekin yerine otururken Akın ona eşlik etti.

"Ölecek, sevgilim. Kurban edeceğim onu senin için. Kana bularım ulan her yeri senin için."

"Ay yapma, Akın. Korkarım ben öyle şeylerden."

Ekin'in ciddiye aldığını gören Evrim ve Berçin onları umursamadan önlerine döndüler. Ben de tek başıma en arkadaki yerimi aldım. Akın sevgilisiyle, Berçin de Evrim'le oturunca yalnız kalmıştım bugün.

İngilizce öğretmeniyle birlikte sınıfa giren Burak'ı gördüğümde yüzüm düştü ve vücudumdaki kan geri çekildi.

"Bunun ne işi var ulan bizim sınıfta?" dedi Akın bana dönerek.

"Bilmiyorum."

İngilizce öğretmeni Akın'ın sorusunu yanıtlayarak konuşmaya başladı. "Arkadaşlar, Burak diğer sınıftan. İngilizcede

eksikleri olduğu için, kamp bitene kadar ek ders olarak sizinle birlikte derse girecek."

Gözlerim Burak'a kaydığında, bana bakarak güldüğünü fark ettim.

"Boş olan bir yere oturabilirsin," dedi öğretmen Burak'a. Yavaş yavaş sıraların arasında ilerlemeye başladı ve benim yanıma oturdu.

"N'aber?" dedi bana göz kırparak.

Akın dirseğini benim sırama koyarak bize döndü. "İyidir, kardeşim. Senden n'aber?"

Burak öne doğru eğilirken, ben de onunla beraber eğildim.

"Sizinle konuşmaktan çok keyif aldım. Ziyaret etmek istedim."

"Bizim pek keyif aldığımız söylenemez," dedim ona bakarak.

"Keyif almaya bak, sıra arkadaşım," dedi ve elini omzuma attı. "Artık bir şeyler paylaşıyoruz. Buna sırayla başladık."

Omzumu düşürerek elini çekmesini sağladım.

"Hocam!" diye bağırdı Akın. "Şu sansürlenesi insan modelini biraz blurlaştırır mısınız? Sınıftakiler rahatsız olmasınlar."

Hoca ne dediğini anlamayarak Akın'a baktı.

"Aynı işlemi Yağızlara da yapın lütfen."

"Ne diyorsun evladım sen?"

Akın ellerini uzaktan Burak'ın yüzüne tutarak yanıtladı. "Siz İngilizler nasıl diyor; bu yüzü biraz censorship'leseniz?"

"Seni bir şipleyeceğim şimdi! Ne olduğunu anlamayacaksın!"

Akın önüne dönerken söyleniyordu. "Ben arkadaşlarımın iyiliğini düşünüyorum, hocam. Bazı insanlar yüzlerinde siyah sansürle doğmalıymış."

"Çık dışarı!"

"Sevgilimi de alırım ama, hocam!" Akın kız arkadaşını kolundan tutup kaldırdı. "Kalk, kız! Yemekhaneden göl manzaralı masa ayırttım bize. Gülsüm Anneme gidelim."

Ekin ne olduğunu anlamaya çalışarak ayaklandı. Akın bu sırada bana doğru eğildi.

"Sana kolay gelsin, kardeşim."

Çaresizce başımı salladım.

Akınlar kapıya ulaştığında öğretmen bağırdı.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Hocam, çık dediniz ya..."

Akın hızlıca Ekin'i kapıdan dışarıya iteledi.

"Ben sana çık dedim!"

"Hocam biz paket olarak geliyoruz. Birimiz çıkınca diğerinin dikkati dağılıyor zaten."

Gülümseyerek, ellerini kaldıran İngilizce öğretmenine baktım.

"Git, lütfen gidin. Sabah sabah migrenim tavan yapmadan..."

Günün geri kalanı keyifli bir şekilde geçti. Dersler bitip akşam yemeğini de hep birlikte yedikten sonra, ağaç eve dönüp bilgisayarı açtım. Berçin'le değil, Heiley17'mle konuşmak istiyordum bu akşam.



Burak az sonra yapacaklarından emin olamayarak Ege'nin kaldığı ağaç eve doğru yürümeye başladı. Attığı adımlar ilk kez emin değildi kendilerinden. Yazın sonuna yaklaşıldığı için, Antalya'nın dağ kesimleri geceleri soğuk olmaya başlamıştı. Önceki gece gökyüzünü süsleyen yıldızlar, heybetli bulutların ardında kaybolmuşlardı. Ay ise savaş veriyordu ışık için. Burak sert bir şekilde kapıyı çaldı. Üzerindeki siyah

hırkanın şapkasını kafasına takıp, kapının açılmasını bekledi. Israrcı bir şekilde tekrar vurduğunda kapı yavaşça açıldı.

Burak'ı karşısında gören Ege, öylece yüzüne baktı.

"Hayırdır?"

"Sigara içelim mi, kardeşim?"

Ege anlamayarak omzunu kapıya yasladı.

"Merak etme, bir şey yapmayacağım. Konuşmaya geldim."

Burak ağaç evin önündeki merdivenlere otururken, Ege de içeriden sigara paketini alıp gelmişti. Çekinerek Burak'ın yanına oturdu. Sigarasını ağzına yerleştirirken, Burak çoktan yakmıştı kendisininkini. Hızlı bir nefes alıp, dumanı havaya üfledi.

"Onu üzecek bir şey yaparsan, karşında beni bulursun."

Ege de bir nefes çekerek ciğerlerindeki dumanı üfledi.

"Sen olmasaydın üzülmeyecekti."

"Bu zamana kadar hep sen üzdün onu. Ama şimdi... Seninleyken güldüğünü görüyorum. Sana bakarken gözlerinin içi ışıldıyor."

Ege cevap vermedi.

"Onu seviyorum, Gözlük."

"O seni seviyor mu?"

"Sevecek."

Burak oturduğu yerden kalktı. Sigarasını Ege'nin ayaklarının dibine atıp ezdikten sonra ona baktı. Yaptığının yanlış olduğuna karar verip, konuşmaktan vazgeçti o an.

"Seninle konuşmak iyi bir fikir değilmiş," dedikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Ege bir süre daha oturup, sigarasını bitirdi. Burak'ın söyledikleri zihninde yankılanıyordu.

"Sana bakarken gözlerinin içi ışıldıyor."

Ege garip bir duyguyla doldu o an. Rüzgârın esmesinden mi bilinmez, vücuduna bir ürperti yayıldı. Düşünmek için sakin bir yere ihtiyacı vardı. Ağaç eve girip, eşyalarının arasında bir hırka aradı. Ama giysilerinin çoğu çamaşırhanede olduğu için aradığını bulamadı ve Akın'ın dolabına yöneldi. Eline aldığı hırkayı, kendi bedeninden çok büyük olmasını umursamadan üzerine geçirdi. Yatağının başucundaki komodinin çekmecesinden birkaç kürdan alıp, hırkanın cebine koydu. Ağaç evden çıkarken, Berçin hakkındaki düşünceler zihnine dolmaya başlıyordu. Bol hırkanın şapkasını takıp, gecenin karanlığında göle doğru yürümeye başladı.

"Belki de," dedi. "O diye bahsettiği benimdir."

İlk kez, ondan hoşlandığını kendine itiraf etmek üzereydi. Ağaçları aştıktan sonra göl kenarına çıktı.

Karanlık bulutlarla olan savaşı şimdilik ay kazanmıştı. Bulutlar ayın üzerinde değil, etrafındaydılar. Ege derin bir nefes alıp göğsünü şişirirken, aynı hızla nefesini geri verdi.

O sırada onu gördü.

Genç kız, rüzgârı gördüğü gibi dışarıya atmıştı kendini Ege ile aynı sebepten. Üzerinde bir tişört vardı sadece. Üşümeyi sevdiği için, rüzgârı en iyi hissedebileceği yerde bulmuştu kendini. Suyun yanında. Kulaklığında Ege'nin en sevdiği gruplardan birinin melodisi yankılanıyordu.

Ege bir süre onu izledi. Rüzgârla havalanıp uçuşan kıvırcık saçlarında kayboldu gitti. İlk kez o an fark etti onu gördüğünde hızlanan kalbinin ritmini. İlk kez o an, her şeyi yapabilirmiş gibi hissetti.

Adımlarını kızın olduğu tahta iskeleye yöneltti. Yavaş adımlarla ilerledi iskelede. Gıcırdayan tahta seslerini duymuyordu kız. Ya da arkasından birinin geldiğini...

Ege onun tam arkasında durdu ve cebindeki kürdanlardan birini ağzına yerleştirip, hırkasının fermuarını indirdi.

Biraz daha yaklaşıp, kızı hırkanın içine aldı. Fermuarını biraz çekmeyi ihmal etmedi. O sırada şaşıran Berçin, bir şey diyemedi. Ege'nin elleri saniyeler sonra kızın belinden dolanarak ön taraftaki ellerini bulmuştu. Rüzgârı sevdiği ilk andı Ege'nin. Tuttuğu soğuk elleri sıkarak konuştu.

"Ben geldim," dedi. "Çok üşümüşsün."



31

Ege o an ne yaptığının kendi bile fakında değildi. Saniyeler önce hayranlıkla izlediği kıvırcık saçlar, şimdi burnuna, yüzüne değiyordu. Ucunu çiğnediği kürdan diş etine saplanıp tatlı bir acı verdiğinde, kendi gerçekliğine döndü. Rüzgârı ilk kez sevdiği anda, hislerine de bir isim koymuştu. Berçin hırkanın içinde titrerken, Ege gözlerini kapatıp başını omzuna bıraktı. Bu sayede yanakları birbirine değiyordu.

Olanların şokunu atlatamayan Berçin ise, olduğu yere sabitlenmişti. Ege'nin başı omzuna indiğinde o da gözlerini kapadı. Hırkanın altında birleşen ellerini hayal etti. Uyanmak istemediği bir rüyaydı bu. Ama rüyalarından genelde düşerek uyanırdı. Beraberinde bir titreme gelir, aniden gözlerini açtığında üzülürdü. Umut ederek kurduğu düşlerin, düş olarak kalmasından yakınırdı. Düş olmadığını, Ege az önce söylediğini tekrarlayınca anladı.

"Çok üşümüşsün."

Cevap vermek için ağzını açtı ama konuşamadı. Anın tadını biraz daha çıkarmak istiyordu sadece. Çünkü hayatında

güzel olan her şey, kısa sürede yok olurdu. Bir süre daha bekledikten sonra heyecanla yutkundu.

"Ben soğuğu severim."

"Bugünden itibaren ben de seviyorum."

Genç kız gözlerini açtığında, bakışlarını gölün karşı kıyısındaki bir ağaca odaklayıp gülümsedi.

"Ben üşümeyi de severim."

"Onu sevmeyi öğrenebilirim."

Ege de gözlerini açıp gülümsedi. Hırkanın altındaki ellerini bir saniye bile birbirlerinden ayırmadan konuşmaya devam ettiler. Bu, Berçin'in ilk kez duygu durumu değişmelerini kontrol ettiği an olacaktı. Bu aynı zamanda, Ege'nin ilk defa çok heyecanlı olmasına rağmen kürdana ihtiyaç duymadığı andı.

"Yağmuru seversin sen."

"Severim."

Ege okuldaki o günü hatırladı. Ağacın altında söylediği o şarkıyı, yağmuru... Ve Berçin'in de o ana şahit olduğu geldi aklına. Berçin'in omzundaki başını azıcık kıpırdatarak, çenesinden rahatsız olmayacağı şekilde düzeltti. Gözlerini kapattı ve o günü hayal etti.

"Hiç, hiçbir şeyi bilmiyorlar..."

Berçin bunu duyduğunda gülümsedi. Ege devam etmeye niyetli gibiydi.

"Bilmek istemiyorlar... Şu cahillere bak, dünyanın sahibi onlar... Şu cahillere bak, dünyaya egemen onlar..."

Berçin mırıldanarak Ege'nin dizelerini tamamladı.

"Onlardan değilsen eğer, sana zalim derler..."

Ege ellerini Berçin'in ellerinden ayırıp, belinden kavrayarak yavaşça kendine doğru çevirdi. Genç kız onu yönlendiren ellere karşı koymadan, Ege'nin istediği yöne doğru döndürdü kendini. Bol hırkanın içinde kendi etrafında dönmesi kolay olmuştu.

"Sadece sarılmak istedim," dedi Ege gözlerine bakmaya çekinerek.

"O halde büyük bir sarılma kazandın," diye cevapladı Berçin kollarını ona dolayarak.

Berçin'in ellerini belinde hissettiğinde Ege heyecandan alt dudağını ısırdı. Bu zamana kadar kürdan olan yer boştu. Ellerini Berçin'in etrafına sararken, onun başı da göğsüne yaslanmıştı. Berçin tekrar gözlerini kapadığında, Ege'nin kalp ritmi doldu kulaklarına. Sanki yerinde duramayan, durmak istemeyen bir kalpti bu. Her ikisi de heyecanla soluyordu.

Kalp ritimlerini heyecan yüklü nefesleriyle süsleyip, bir müzik bahşediyorlardı geceye. Öyle bir müzikti ki bu, dinlerken tavana bakıp gülümseyebilecekleri, gözlerini kapattıklarında her şeyi en başından yaşayabilecekleri... Öyle bir müzikti ki, romantik bir filmin son sahnesi gibi... Ağır çekimde ve nefes kesici... Bir süre hiç konuşamadı ikisi de. Rüzgârı, geceyi ve o anı paylaştılar. Kurulacak ne çok cümle vardı aslında. Anlatılacak ne çok şey... Ama umursamadılar. Onun yerine, geceyi çektiler içlerine tüm gizemiyle birlikte. Bulutları soludular ay ışıldasın, onlar özgürlüklerine kavuşsun diye.

"Berçin."

İsminin seslenildiği duyan genç kız, ellerini çekip Ege'nin göğsüne koydu. Kendisinden biraz daha uzun olan çocuğun gözlerini görebilmesi için başını kaldırması gerekiyordu. Bunu yaptığı an, gecenin karanlığında parlayan bir çift gözde kayboldu. Güçlükle "E-efendim?" diyebildi. Fakat harfler Ege'nin kulaklarına ulaşamadan yok olup gidiyordu. Mavi gözlerin en lacivertine, en siyahına inmek üzereydi. İkisi de konuşamadı. Çoktan kaybolup gitmişlerdi. Bir hikâye biterken, yenisini kendileri için yazacaklardı belki de.

Bir yaz sonu hikâyesiydi. Rüzgâr esiyordu. Bulutlar ayın ışığıyla beyaza dönerken, gözleri anlattı her şeyi.

Birkaç dakika sonra Ege'nin cebindeki telefon çalınca, her ikisi de kendine geldi. Utanmıştı genç kız. Kızaran yanaklarını saklamak için başını eğdi. Ege telefonunu çıkarmak için ellerini ceplerine götürdü. İki kişinin etrafını saran hırkanın içinde hareket etmek çok zordu. Saniyeler sonra, Ege'nin ağzından "Ulan!" kelimesi yükselirken, Berçin "Hayır ya..." dedi çaresizce. Ege, yere düşerken Berçin'i de peşi sıra çekmişti ve bu sırada telefonu sanki onunla dalga geçer gibi cebinden çıkıp yanlarına düşmüştü. Ege sırtüstü uzanırken, Berçin onun üzerindeydi. Genç kız gülmemek için sıktığı dudaklarından bir nefes bırakıp, Ege'nin açtığı hırkadan dışarı attı kendini. Sağına doğru yuvarlandığında, bir anda Ege'nin yana uzanan kolunda buldu başını. Ege kimin aradığına bakmadan açtı telefonu.

"Efendim?"

"Kanka, tuvalette misin?"

"Hayır Akın, tuvalette değilim."

"Tamam, kanka. Bir süre daha girme, olur mu?"

Berçin kıkırdamamak için kendisini sıkarken, Ege başını sallayıp cevap vermedi.

"Oğlum, zaten istesen de ben girdikten sonra giremeyeceksin," dedi Akın kahkaha atarak.

"Tamam, girmem."

"Kanka ya, ben şimdi sıçarken Ekin'in validesinin hesaplarına baskın yapacağım. Taktik versene."

"Sonra konuşsak, Akın?"

"Olur ama erken gel odaya. Yardım lazım."

"Tuvalette mi?"

Berçin gülmemek için ağzını kapattı bu kez. Az da olsa Akın'ın ne söylediğini duyabiliyordu.

"Yok kardeşim, tek başıma üstesinden gelirim. Sen erken gel."

"Tamam. Kapat."

"Ya... Bana ne önce sen kapat."

Ege sesli bir kahkaha atıp Akın'ın oyununu kabul etti.

"Ya hayır, sen kapat."

"Siktir, ilk önce ben kapatacağım!" Akın kahkaha atıp, Ege'nin yüzüne kapattı telefonu.

Telefon kapanınca her ikisi de toparlanıp ayağa kalktı.

"Ben soğuğu ve üşümeyi seveceğim. Peki ya sen, düşmeyi sevebilecek misin?"

Berçin gülümsedi. "Severim."

Birlikte tahta iskelede ilerlemeye başladıklarında, onları izleyen gözlerden habersizdiler. Ege, Berçin'in üşümesine dayanamayıp üzerindeki hırkayı ona verdi. Kampa kadar öylece yürüdüler. Peşlerindeki gölgenin farkında olmadan.

Gölge sinirliydi. Burnundan soluyordu. Berçin ve Ege görüş açısından çıktıklarında, telefonunu eline alıp hızlıca bir şeyler yaptı. Saklandığı ağacın arkasından, yüzünde halinden memnun bir gülümsemeyle çıktığında, göğsünü dikleştirip onu görmeyen gözlere doğru gülümsedi. "Bakalım," dedi. "Şimdi ne yapacaksınız."

Ağaç evlere doğru yürürken, birbirleriyle geçirdikleri kısacık zamanı hayal ediyorlardı. İkisinin yüzünde de şaşkın bir gülümseme vardı. Berçin inanamazken, Ege yaptıklarına hayret ediyordu. Berçin'in kaldığı ağaç evin önüne geldiklerinde, rüzgâr tekrar onlara doğru esti. Bu kez biliyorlardı rüzgârın onlara ne taşıdığını. Umudu getiriyordu rüzgâr. Sevgiyi, ait hissetmeyi ve vazgeçmemeyi...

Berçin'in ağaç evinin önüne gelene kadar, diğer öğrencilerin garip bakışlarına maruz kaldı her ikisi de. Yüzlerindeki kızarıklık ele veriyordu onları. Ağaç evin önüne geldiklerinde durdular. Ne söylemeleri gerektiğini bilmiyorlardı. Ege ışığın altında bakmaya utandı bu kez kaybolup gittiği gözlere. Ayağının altındaki çakıl taşını yavaşça tekmeledi.

Bir şeyler söylemesi gereken belki de Ege'ydi o an. Ama yapamadı. Soyut kelimeleri boğazına somutluk olarak takıldı ve konuşamadı.

"Ben en iyisi içeriye gireyim."

Görüşürüz mü demeliydi? Yoksa susup beklemeli miydi? Berçin cevap vermesi için ona bakarken, Ege sanki başka birini dinlermiş gibi dudaklarını büzdü şaşırarak. Sonra gülümsedi ve yere baktığı gözlerini kızın ellerine çevirdi. Yavaşça kavradı genç kızın ellerini. Sonra gözlerine doğru eğildi aralarındaki boy farkı kapansın diye. Göz hizasına geldiğinde, "O vadettiğin kocaman sarılmalardan bir tane bahşetmeden mi gideceksin?" dedi.

Genç kız başını öne doğru eğdi utanarak. Ellerini Ege'nin ellerinden kurtararak onun boynunda birleştirdi. Parmak uçlarında biraz yükselmesi gerekiyordu bunu yapmak için. Ege de ellerini ona doladıktan sonra kulağına fısıldadı.

"Bunu sevebilirim işte."

Genç kız ellerini çekerken gülümsüyordu. Bir balerin edasıyla kendi etrafında dönüp, ağaç evin kapısına doğru ilerledi. Kızarık bir yüzle gülümseyip, "Çok alışma," dedi ve evin içine attı kendini.

Ege olduğu yere sabitlenip kalırken, genç kız sırtını kapattığı kapıya yaslamış, Evrim'e bakıp gülümsüyordu. Ege'nin hâlâ orada olduğunu biliyordu ama çok utanmıştı. Kapattığı kapıyı hızlıca açıp, kafasını aralıktan dışarıya uzattı.

"Ya da alışabilirsin. Ne biliyim, öyle işte."

Ege sağ eliyle ensesindeki saçları karıştırdı gülümseyerek.

"Yarın görüşürüz o halde."

"Görüşürüz."

Harika vakit geçirdiklerini düşünüyordu ikisi de. Ege kendi ağaç evine doğru ilerlerken, Berçin arkadaşı Evrim'in sorularına maruz kalıyordu. Dakikalar sonra Ege tam ağaç eve girecekken, telefonunun bildirim sesini duydu. Bir eli

kapının kolundayken telefonunu çıkarıp açtı. Aynı dakikalarda, yatağına bağdaş kurmuş oturan Berçin'in telefonuna da bildirim gelmişti. Blogger'dan onlara mesaj gönderen kişi aynıydı.

İkisi de bildirimi açıp ekrana baktıklarında, içlerinden bir şey koparmış gibi hissettiler. Ege'nin telefonunun ekranında bir medya dosyası vardı. Gece çekilen fotoğrafta, Berçin ve Burak birbirlerine sarılmışlardı. Flaş patladığı için yüzleri pek belli olmasa da, onların olduğu anlaşılıyordu. Fotoğraflarının çekildiğinden bihaberdi ikisi de. Ege derin bir nefes verip ağaç evin içine attı kendini. Blogger'dan gelen kullanıcıyı arattığında, resmi gönderen hesabın kapatılmış olduğunu gördü.

Aynı dakikalarda Berçin de ekrana bakarken donup kalmıştı. Onun telefonunda ise, Ege ve Tuğçe'nin birlikte olduğu zamanlardan kalma bir fotoğraf vardı. Ege'ye gelen mesajdan farklı bir şey vardı ona gelen medyada. Altında bir cümle yazıyordu resmin.

Defter arasına sakladıklarımızın ortaya çıkma vakti mi gelmiş?



Üç Gün Sonra...

"Seni azgın Arizona kertenkelesi! Çek ulan elini götümden!"

Akın yemek sırasında arkasında bekleyen Yağız'a söyleniyordu. Yağız elleriyle Akın'ın omzuna vurup ittirdi.

"Oğlum, sen neye karşı tepki olarak doğdun? Acele etsene!"

Oturduğum yerden onları izleyerek gülümsedim.

"Bebeğim ya... İstersen biraz daha elle. Yokluk tabii."

Akın, Yağız'dan biraz uzaklaşıp önünde bekleyen Ekin'i dürtükledi.

"Sevgilim ya, şu Yağız'a bir şey söyle elliyor beni."

Ekin anlamayan bir yüz ifadesiyle Akın'a dönerken Yağız onun konuşmasına fırsat vermedi.

"Gece yarısı fantezin miyim oğlum ben senin? Uza hadi!"

"Hâlâ elliyor Ekin ya!"

Ekin ne olduğunu anlamamıştı ama muhtemelen sinirli olması gerektiğini düşünüyordu. İlk önce kısa saçlarını savurdu, sonra Akın'ı aşıp Yağız'a doğru saldırdı.

"Sen ne yapıyorsun ya? Seni var ya, ilk önce gulu gulu, sonra cumburlop!"

Akın gülümserken, Yağız ağzı açık bir şekilde Ekin'e bakakaldı. Oturuş şeklimi düzeltip, ağzımdaki kahveyi dışarıya püskürtmemek için dudaklarımı sıktım.

Yağız ağzını kapatarak, yavaşça Akın'ın omzuna vurdu.

"Ne dedi?"

"Söylemem, işine bak."

Omzundaki onu çeviren kollara itaat eden Ekin, sırasına geçerken Akın'a fısıldadı.

"İyi miydi?"

Akın gülümseyerek ellerini onun boynuna doladı.

"Harikaydı."

Yağız ve Akın atışmaya devam ederken, gürültüyle açılan yemekhanenin kapısına çevirdim gözlerimi. Tuğçe içeriye girmişti. Daha önce dalgalı olan saçları, omzunun aşağısına kadar keskin bir düzlükte inerken, etraftaki kimseyi umursamadan yemek sırasında bekleyenleri geçti. Sıradaki erkekler dilleri dışarıda izliyorlardı onu. İlgi çekmeyi çok iyi biliyordu Tuğçe. Yanından geçtiği birkaç kız, onun sıranın önlerine doğru ilerlemesi hakkında sesli bir şekilde yakınmaya başlamıştı. Tuğçe konuşmaları duyup, onların yanına doğru ilerledi. Hiçbir şey söylemeden, ilk sataşan kıza yaklaştı. Aralarındaki mesafe kapandığında, geri çekilen kız sırtını meyvelerin dizili olduğu dolaba dayadı. Tuğçe

umursamadan biraz daha yaklaştı. Gidecek yeri kalmayan kız öylece beklerken, Tuğçe kızın arkasındaki stanttan bir elma alıp onun gözlerinin önünde ısırdı.

"Günaydın, kızlar. Bir sorun mu var?"

Kızlardan hiçbir cevap gelmedi.

Tuğçe "Ben de öyle düşünmüştüm," dedikten sonra sıranın en önüne geçip, kahvaltılık bir şeyler aldı.

Akın kız arkadaşıyla birlikte masaya gelince, dağılan dikkatimi toparladım. Arada bir aklıma gelen Berçin ve Burak fotoğrafını zihnimin derinliklerine göndermekte sorun yaşamıyordum artık. Sebebini, kimin gönderdiğini ya da ne yapmak istediğini o gece sorgulamıştım. Kendimi çıldırmanın sınırında bulduğumda, sorularıma cevap aramaktan vazgeçtim. Çünkü her bulduğum cevap, yeni bir soru işareti koyuyordu düşlerimin önüne. O sırada Berçin, Evrim'in kolunda içeriye girdi. Geçtiğimiz üç gün boyunca, yolunda gitmeyen hiçbir şey olmadı. Akşamüzeri yürüyüşlerimiz rutinleşmek üzereydi Berçin'le. Filmlerden, müziklerden, takip ettiğimiz bloglardan konuşuyorduk. Sadece konuşabilmek için... Çünkü ne dinlediğimizi, ne izlediğimizi ve takip ettiğimiz blogları ikimiz de biliyorduk. Sessiz kalmaktan iyiydi bu. Yazmak yerine konuşuyorduk çünkü bu kez. Tek detay, ara sıra Berçin'in yüzünde beliren gerginlik hissiydi. Gerginlik değildi belki. Korku ya da telaş ifadesi de olabilirdi. Onu anlamaya çalışmak, biten bir filmin anlaşılmayan sonu gibiydi. Tekrar tekrar izlenmesi gereken... Gülümseyerek izledim onu masaya gelene kadar. Yanıma oturması için biraz kayıp, onu bekledim. Ama onun için kaydığımı anlamayan Berçin, Evrim'in arkasından yaklaşıyordu masaya doğru. Yanıma oturmaya teşebbüs eden Evrim'in kolunu sıktığımda "Ay! Salak!" diye bağırdı. Berçin bu kez anlamıştı. Gülümseyerek yanıma otururken Evrim söyleniyordu.

"Ekin, kay kız yana."

Ekin yana kayarken, Evrim onların arasına oturdu. Akın bu durumdan şimdilik şikâyetçi gözükmüyordu. Ağzıma tereyağı ve bal sürdüğüm bir dilim ekmeği atarken Berçin'e baktım.

"Günaydın."

Aynı içtenlikle gülümserken gözlerimin içine baktı. Ve sanırım ilk kez annem dışında biriyle göz teması kurmaktan çekinmiyordum.

"Günaydın."

"Gerçekten o tabağındaki şeylerle doyacak mısın?"

Tabağındaki iki zeytinden birini ağzına atıp benim tabağıma baktı.

"Tabii."

Evrim tabağındaki poğaçalardan birinden koca bir ısırık alıp, ağzı dolu bir şekilde konuştu. Eliyle Berçin'i işaret ediyordu.

"Yalan ya! Geceleri kıvranıyor sonra *açım açım* diye."

Berçin dudağını büzüp nefesini burnundan verdi.

"A-a! Külliyen yalan!"

"Kızım," dedi Akın. "O zayıf kalıyor en azından. Seni ne yapacağız?"

Evrim elleriyle belini tutup kendine baktı.

"Bence iyiyim."

Ağzımdaki lokmayı çiğnerken çatalımla Evrim'i işaret ettim.

"Bence de iyi."

Evrim, Akın'a dil çıkarıp, saçlarını savurarak bana döndü. "Teşekkürler tatlım," dedi. "Ay, hem dokunmayın bana. Kamp bitiyor diye depresyona girdim galiba. Hiç dönmek istemiyorum İstanbul'a."

Akın bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada, vekil öğretmen yanında rehberlik öğretmeniyle birlikte yemekhaneye girdi.

"Herkesin kahvaltısına bir süreliğine ara vermesini istiyorum," dediğinde, herkes onlara doğru dönüp bekledi.

"Biliyorsunuz ki, kampın bitmesine kısa bir süre kaldı. Yaz başında yaptığımız eğlence son anda yapılanlar yüzünden sekteye uğrasa da, yaz sonu eğlencesi başlığı altında, buraya veda edeceğimiz bir etkinlik düzenleyeceğiz. Bu kez yakındaki kamplardan konuk gelmeyecek. Ailelerinize ve okul yönetimine davetiyeleri gönderdik."

Vekil öğretmen boğazını temizlerken, yine jöleye boğduğu saçlarını sağ eliyle kulağının arkasına itti. Sözü rehberlik öğretmeni aldı. Üzerine giydiği kısa, dar siyah eteği ön masalarda oturan erkek öğrencilerin dikkatini çekmişti. Öne eğilerek çocuklara baktı.

"Gözlerime bakacaksınız, gençler."

Yemekhaneden bir kahkaha yükselirken, rehberlik öğretmeni de gülümseyip konuşmaya başladı.

"Yaz başındaki aksiliklerin tekrar yaşanmaması için, herkesi ikişerli olarak görevlendirme kararı aldım. Listede herhangi bir değişiklik yapılması söz konusu olmayacaktır. Beraber geçireceğiniz son günlerin tadını çıkarmanızı istiyorum. İsmini okuyacaklarım yarından itibaren derslerden muaf sayılacaktır. Hocam, listeyi alabilir miyim?"

Vekil öğretmenden listeyi alıp okumaya başladı. Liste okunurken tek istediğim, eğer orada ismim yazıyorsa, yanında da Berçin'in isminin olmasıydı. Sabırsız bir şekilde isimleri dinlemeye başladım. Heyecanımı gizlemeye çalışıp, dirseğimi masaya koyarak yumruk yaptığım elime yanağımı yasladım.

"Tuğçe Yılmaz, Berçin Gökçeoğlu."

Gözlerimi kapatıp sinirli bir şekilde üflerken, Berçin'le göz göze geldik. Bu eşleşmeden o da memnun değildi.

Birkaç isim daha okunduktan sonra, Evrim'le Ekin eşleşmişti. Ardından ismimi duydum.

"Ege Akın." Rehber öğretmen boğazını temizleyip sonraki ismi okudu. "Burak Üstün."

Oğlum var ya... Hatay kadar mağdursun şu an. O plaka kodundan, sen koyduğumun Burak'ından...

Gözlerimi kapatıp, sessiz bir şekilde "Siktir!" dedim.

"Yağız Sabaoğlu, Akın Sucu."

İsmini duyan Akın, az ilerimizdeki masada oturan Yağız'a bakıp öpücük yolladı. Yağız sinirli bir şekilde bizim masaya doğru bakarken, Akın eliyle havadaki boşluğa çizdiği temsili popoyu tokatlıyordu.

"Akın?"

"Efendim, hocam."

"Ne yapıyorsun?"

"Pratik, hocam. Çok heyecanlıyım."

"Her neyse, arkadaşlar. Yarından itibaren provalara başlayabilirsiniz. Eşleştirmeleri bizzat kendim yaptım. Yaz boyu gözlemlerim getirdi sizleri bir araya. Unutmayın, listede değişiklik yapmak söz konusu değildir. Tüm provalar boyunca, son dakika sürprizleri olmasın diye başınızda olacağım."

"Ve," diye sözünü kesti vekil öğretmen. "Aileleriniz buraya geldiğinde, onlara kamptan çok memnun kaldığınızı söyleyin. Bağış yapmayı ihmal etmesinler."

Öğretmenler yemekhaneden ayrılınca, herkes yaz sonu etkinliği hakkında konuşmaya başladı. İnsanlar birbirlerine doğru eğiliyor, arada bir bana bakıyorlardı. Bugüne kadar ne olduğu unutulsa da, o gece sahnede neler olduğunu herkes hatırlıyordu. Boyayı, fiyaskoyu... Kaçışımı... Ellerimi oturduğum sandalyenin kenarlarına götürüp sıktım. O anı ya da geceyi tekrar yaşamak yerine ölmeyi yeğlerdim. Gözlerim bir noktaya kilitlenip, üzerime boşalan boyayı hayal ederken dişlerimi sıktım. Saniyeler sonra, gerginliğimi fark eden Berçin elini elimin üzerine koydu.

"Her şey yolunda gidecek."

Gözlerimi ona çevirdim.

"Gidecek mi?"

"Gitmesini sağlayacağız."

Elimin üzerine koyduğu eline baktığımda utanarak elini çekti. Kızaran yanaklarına ve gülümserken kısılan gözlerine bakmak, masum bir çocuğu izlemek gibiydi. Nefretten yoksun, bir hayal gibi masum...

Gözlerimle Burak'ı aradım. Yemekhanenin girişindeki masalardan birinde, tek başına oturuyordu. Dirsekleri masada, elleri çenesinde öylece bana bakıyordu. Ondan korkmadığımı belli etmek için, onun oturuş şeklini taklit edip ona bakmaya başladım. Bu bakışma birkaç dakika sürdü. Sonra tabağının yanındaki kahve fincanını alıp bir yudum içti. Bir süre bana baktıktan sonra, romantik bir filmdeki itici karakter edasında sinsice gülümsedi. Yüzüm asılırken, oturduğu yerden kalkıp yemekhaneden çıktı.

Öğlene kadar olan dersler, gereksiz bir gerginlikle geçerken, öğleden sonra her şey yeniden normale dönmüştü. Akın gerçekleştiremeyeceği vaatlerle Ekin'i gülümsetiyor, Evrim eski erkek arkadaşı ve kampın bitecek olmasından yakınıyor, Berçin ise anlayışlı bir şekilde onu dinliyordu. Ara ara gülümsüyor, bazen de onunla birlikte kızgın bir yüz ifadesi alıyordu gülümsemesinin yerini.

Öğleden sonraki son ders başlamadan önce dersliğe girerken, Akın kız arkadaşının elini bırakıp sırtıma atladı.

"Koş, kanka!"

"Ulan!"

Kızlar kahkaha atarken, Akın yine bağırdı. Bu sırada sınıftakiler bize bakıyordu. Dediğini yapıp, sırtımda Akın'la sıraların arasında koşmaya başladım. Arka sıraları aşıp önlere doğru koşarken, Yağız'ın attığı çelme ile yere yığıldık. Ben yüzüstü yerde yatarken, Akın sırtımda oturuyordu. Zorla nefes almaya çalışırken, sınıfa vekil öğretmen girdi.

"Ne yapıyors..." derken duraksadı. Sorgulamaktan vazgeçip, "Sabır!" dedi. "Merak etmiyorum. Etmeyeceğim."

Gözlüğümü düzeltip, olduğumuz yerden kalktım. Akın muzip bir tavırla yerine geçerken, ben de hızlıca sırama oturdum.

"Bu sınıftan görevli olanlar, yarın sabah dokuzda toplantı salonunda olsun." O sırada edebiyat öğretmeni içeriye girdi. Vekil öğretmen "Size devrediyorum hocam. İyi dersler," diyerek sınıftan ayrıldı.

Dersin sonlarına doğru herkes uyuklarken, öğretmen önümüzdeki yıl sınavda çıkabilecek edebiyat sorularını sormaya ediyordu.

Akın ise yine derse neşe katacak bir şey yapmak niyetindeydi. Elinde buruşturup top yaptığı kâğıdı Yağız'a fırlattı.

"Hocam, Yağız uç yiyor!"

Yağız sıradan kafasını kaldırıp Akın'a döndüğünde, sadece ağzını kıpırdatarak, bel altı küfürlerini sessiz bir şekilde dile getirdi.

"Ucumu ye, Yağız!"

"Benimki 0,9. Sen ye!"

Sınıftan kahkaha yükselirken, edebiyat öğretmeninin bir şey söylemesine fırsat kalmadan zil çaldı. Zile sevinmemin tek sebebi, Berçin'le yapacağımız akşamüzeri yürüyüşüne çok az kalmasıydı. Berçin'i izlerken, yarını ve etkinliği düşünmemeye çalıştım...



Genç kız, çöktüğü lavabonun kenarında, elinde günlüğü, kaleminde hisleri, yüzünde bir gülümsemeyle anlatıyordu her şeyi. Çokça mutlu şeyler yazar olmuştu günlüğüne bu sıralar. Defteri ilk kez şahit oluyordu bu tarz kelimelere. Elinde kalem, bir süre baktı öylece yazdıklarına. Herkesin

uyuduğu zamanlarda, Blogger hesabına gönderilen resmin kim tarafından gönderildiğini araştırıyordu. Kullanıcı isminden başka bir şeye ulaşamamıştı. Yazdığı yazının sağ üst köşesine o kullanıcı adını yazdı.

Gölge?

Çıkarımlar yapmaya çalıştı kendince. Kimse bilmezdi onun blog kullandığını, bir şeyler yazdığını... En çok takıldığı konu da, Tuğçe ve Ege'nin resmiydi. Zihninden uzaklaştırmaya çalıştığı tüm anılar gün yüzüne çıkarken, defterine son bir cümle yazdı.

Bazen gerçekten geliyorlar...

Akşamüzeri yürüyüşü için Ege'yi bekletmemesi gerektiğini düşündü o an. Defterini kapadı ve aynada kendine baktı. Saçlarını düzeltip, kollarını defterine siper ederek banyonun kapısını açtı. Dışarıya adım atacağı sırada, uzun süredir konuşmaktan, diyaloga girmekten kaçındığı ama geçmişte çok yakın arkadaş olduğu Tuğçe'yi gördü karşısında. Öylece donup kaldı. Bir gün konuşmaları gerektiğini biliyordu Berçin.

Tuğçe bir adım geri çekilip geçmesine izin verdi.

"Biraz konuşalım mı, Berçin?"



32

Genç kız birkaç saniye olduğu yerde bekleyip, odanın içinde hareket eden Tuğçe'yi izledi. Sonra kendi yatağı yerine, onun yatağına oturduğunda, Berçin yüzüne yerleştirdiği bir gülümsemeyle cevapladı.

"Konuşalım tabii..."

Dakikalar önce birkaç cümle yazdığı günlüğünü ardında saklamaya çalışarak kıyafet dolabına ilerledi ve tişört yığınının altına sıkıştırdı. Dolabın içini düzenlermiş gibi yaparak zaman kazanmaya çalışıyordu. Daha fazla oyalanamayacağını anladığında, dolabın kapağını kapatarak Tuğçe'ye döndü. Yavaşça yatağa yaklaştı. Yastığını kucağına alıp, onun yanına oturdu.

"Ne oldu bize, Berçin?"

Berçin ona bakmadan, yerdeki bir toz tanesine odakladı gözlerini. Stres yapmamaya çalışıyordu. Ve eğer konuşacaksa, ilgileneceği bir şeyler olmalıydı. Bir anda eline takılan yastığın fermuarıyla oynamaya başladı.

"Bilmem..."

Tuğçe eskiden en yakın arkadaşı olan Berçin'in kucağındaki yastığa başını koyup, cenin pozisyonunda yatağa yattı.

"Ben en yakın arkadaşımı çok özledim."

Berçin cevap vermedi.

"Sohbet etmeyi, hatta hiç benzemeyen müzik tarzlarımız hakkında tartışmayı bile..."

Berçin yavaş yavaş gerildiğini hissediyordu. Saç diplerindeki karıncalanma ile derin bir nefes verdi. Geçmişte güzeldi her şey... Tıpkı geriye dönüp bakıldığında, gülümseyerek hatırlanan kötü anılar gibi. Yaz kampına kadar sorun yoktu. Tuğçe'nin insanlara karşı olan tavırlarını düzeltmeye bile çalışırdı çoğu zaman. Sonra hiç olmaması gereken bir şey oldu. İlk önce camdan bir kalp, erimeyi göze alarak girdi alev alev bir kalbe. O camdan kalp eridi ateşin gücüyle. Sıvı haline geldiğinde, sadece kendinin yandığının farkına vardı. Toparlanmaya çalıştı. Başardı da. Olması gerektiği gibi giderken her şey, bu kez alev âşık oldu camdan kalbe. Ejderhaydı o. Alev alevdi. Ama içindeki yangınların onsuz bir değeri olmadığını anlaması da çok uzun sürmedi.

Bir ejderha, Gözlük'ün tekine âşık olduğunda, onların aralarındaki ilişki de değişmişti.

"Koca bir yaz geçti resmen," dedi Berçin yastığın fermuarına bakarak.

"Koca bir yazı ayrı geçirdik. Neler planlamıştık hâlbuki. Neden yolunda gitmedi hiçbir şey?"

"Bilmem... İnsanları tanıdık. Okulda böyle değildi."

"Yalan söyleme. Sen okuldayken de herkesle arkadaş olabilirdin," diye takılarak Berçin'in saçını çekti Tuğçe.

Berçin gülümseyerek ona baktı. Yaz kampından önce, odasındaki yatağında konuştuğu arkadaşıydı şu an konuştuğu belki de.

"Evrim gelse de ekip tamamlansa." Tuğçe yatakta doğrularak onun karşısına oturdu. "Sahi, o Ekin'i nereden buldunuz ya?"

"Ekin çok tatlı kız ve Akın'ın sevgilisi."

"Şey... Sanki biraz..."

"Tatlı kız."

Berçin, Tuğçe'nin ne söylemeye çalıştığını anlayarak sözünü böldü. Sinirlendiğini hissediyordu. Çünkü Tuğçe hâlâ aynıydı ona göre.

"Her neyse," dedi Tuğçe. "Ya, ben bir şey danışacağım sana."

Berçin soran gözlerle ona bakarak, sırtını yatağın başlığına dayadı.

"Ege için bir şeyler yapmak istiyorum. Bu söylediğime inanmayacaksın ama Ege'yi özlüyorum."

Genç kız gerilen yüz kaslarını belli etmemeye çalışarak dinlemeye devam etti.

"Bilirsin işte... O şapşallıkları geliyor gözümün önüne. Sonra yaptığım hataları fark ediyorum. Birinin beni sevmesi imkânsız gibi geliyordu hep. Ama o sevmişti. Ve şimdi... Sanki unutmuş gibi beni."

Berçin yutkunup elindeki yastığa sarıldı. Sevdiği adamı dinliyordu başkasından. Yine, yeniden...

"Ne konuda danışacağını anlamadım hâlâ," dedi ciddi bir ses tonuyla.

"Beni yeniden sevmesini sağlamaya çalışırken, bana yardım etmeni istiyorum. Siz..." Tuğçe ışıltılı bir gülümsemeyle Berçin'e baktı. "Siz çok iyi arkadaş oldunuz."

İlk cümlesinden sonra dinlemedi Berçin onu. Bunu yapmak, yine kendisini karanlığa atmak demekti. Bunu yapmak demek, aydınlık bir günde, gölgede saklanmak demekti. Tekrar baştan yaşamaya niyeti yoktu her şeyi. Savaşmayı öğrettiği adamı, kaybedeceği bir savaşa göndermeyecekti. Hele de savaşma sırası kendisindeyken. Yastığı kenara koyup, oturuş şeklini değiştirdi. Gözlerini biraz kısarak Tuğçe'ye baktı.

"Birinin seni sevmesi için," dedi alçak bir ses tonuyla. "Tuğçe olmayı bırakmalısın."

Berçin ufacık bir mimik hareketi yapmadan, tekrar geriye doğru yaslandı. Tuğçe'nin yüzünde de herhangi bir ifade yoktu. Bir dakika boyunca ikisi de birbirlerinin gözlerinin içine baktı. Sessiz savaş devam ederken, Tuğçe'nin dudakları yukarıya doğru sinsice kıvrıldı. Bu gülümseme çok tanıdıktı Berçin için ama ifadesini bozmayarak ona bakmaya devam etti.

"Ege'ye âşık olduğunu biliyorum."

Nefesi kesildi. Gözbebekleri küçülürken, beyni *Kaç!* diyordu. Öyle de yapacaktı. Telaş halinde gözükmemek için yavaşça yataktan kalkıp, elindeki yastığı yerine koydu. Dolaba ilerleyip, koşu kıyafetlerini aramaya başladı. Bir yandan cevap vermesi gerektiğini hatırlatıyordu kendine. Aklına gelen ilk şeyi söylediğinde, aradığı kıyafeti bulmuştu.

"Ne diyorsun sen ya?"

Arkası Tuğçe'ye dönükken, kıyafet aramaya devam edermiş gibi yaptı.

"Her şeyi biliyorum."

Berçin'in titreyen eli, bir tişörtün üstüne sabitlendi. Tıpkı olduğu yere çivilenen bedeni gibi. Bu noktadan itibaren duygularını kontrol edemeyecekti. Tuğçe'yle konuşmaya başlamasından bu dakikaya kadar, arka planda tutmaya çalıştığı tüm duyguları dışarıya bıraktı. Telaş, hepsinden önce geldi. Elinin altındaki tişörtü çektiğinde, koca bir dolap kıyafet yere düştü. Onları toplamaya çalışırken, ne yapacağını bilemeyerek, "Ne diyorsun kuşum ya?" dedi. Eşyaları düzgün bir şekilde toplayamayacağının farkına vardığında, yerdeki bütün eşyayı tek seferde kucağına alıp dolabın içine attı.

"Günlüğünü okudum."

Genç kız kanı çekilmiş gibi hissetti. Yüzü bembeyaz olurken dondu kaldı. Eli dolabın kapağında, gözleri kapalı durdu birkaç saniye. Derin nefes alıp sakinleştirmeye çalıştı kendini. Ama yapamadı. Kapağı sertçe kapatıp ona döndü.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Tuğçe hâlâ gülüyordu. Berçin ona doğru birkaç adım atarak bağırdı.

"Bu yüzden kimse sevmiyor seni! Aptalın tekisin çünkü! Hâlâ gülüyorsun bir de!"

"Bu numaraları Ege'ye yedirebilirsin ama ben yemedim, tatlım. Hep böyleydin sen. Kıskanıyorsun beni. Ege beni seviyordu. Hâlâ da seviyor. Sadece bunun farkında değil."

Berçin kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Her şey senin etrafında şekillenmeli, değil mi? Ne var biliyor musun, Tuğçe? Şimdi söyleyeceklerimi daha önce kimse sana söylemedi. Kıskanç olan sensin! Bugüne kadar insanlara çektirdiklerin... Sırf onları kıskandığın içindi. Onların, benim, kaybeden ya da ucube diye adlandırdığın herkesin duyguları gerçekti."

Sakinleşmesi gerektiğini hatırlattı kendine ama yapamadı.

"Bunun eksikliğini yaşadın hep. Bu yüzden köpek muamelesi yaptın herkese. Seni zorla sevmelerini sağladın. Herkesin sana karşı olan sevgisi sahteyken, ben bu şekilde arkadaşın olmayı kabul ettim senin. Çünkü her insanın içinde azıcık da olsa iyilik vardır dedim kendi kendime."

Tuğçe'nin yanından hızlıca geçerek, ağaç evin kapısına yöneldi Berçin.

"Ama sen kızım...Saf kötülüksün. Katran karası duyguların, sahte umutların, bencil ruhun, karanlıkta boğulmaya mahkûm senin."

Berçin kapıya ulaştığında sert bir şekilde açtı tahta kapıyı. Dışarıya çıkacağı sırada Tuğçe seslendi.

"Ege ruh hastası olduğunu biliyor mu?"

Dışarıya attığı adımını geri çekerek yeniden eve girdi ve yavaşça kapıyı kapattı. O an genç kızın dudaklarına da sinsi bir gülümseme yayılmıştı. Mavi gözleri başka bakıyordu. Nefes alış verişi sakin, yüzü gergindi. Tuğçe'ye doğru ilerleyip

tam önünde durdu. Ellerini dizlerine koyarak öne doğru eğildi. Kafasını yana doğru yatırıp sakince gülümsedi.

"Sanırım çözdüm... Karanlıkta tek başına olduğun için korkuyorsun sen artık. Hastayım evet. Bu hallerimin ne denli tehlikeli olduğunu araştır bence internetten."

Genç kızı ilk kez bu kadar sakin görüyordu Tuğçe. Sanki Berçin değildi onunla konuşan. İçinde sakladığı karanlık tarafıydı. Işığın ardına hapsettiği, kimseye göstermediği, korkutucu yanıydı.

"Dilediğini yapabilirsin," dedi Berçin. "Ben bundan böyle yanında olmayacağım." Sonra arkasını dönüp tekrar kapıya doğru yürüdü.

Geri çekilmeyi sindiremeyen Tuğçe arkasından gidip, onun açtığı kapıyı hızlıca kapattı.

"Ben istediğim her şeyi elde ederim. Seni yok ederim, Berçin. Öyle bir dağıtırım ki seni, toparlanamayacak hale gelirsin."

Berçin, Tuğçe'nin kapattığı kapıyı şiddetle açtı. Bu sırada kapı Tuğçe'ye çarpmıştı. Tuğçe kolunu ovuşturarak sinsice gülümsedi. Acı hoşuna gitmiş gibiydi.

Berçin'in kulağına eğilip fısıldadı.

"Gölge, benim."

Berçin de aynı şekilde ona doğru eğilip, Tuğçe'nin yanağına düşen bir tutam saçı kulağının arkasına attı.

"Götümün gölgesi!"

Ardından kendini dışarıya atarak, Tuğçe'yi geride bıraktı. Ege'yle buluşmasına daha vakit vardı. Ormana gidip uzaklaşmak istedi biraz. Rahatlaması gerekiyordu. Ege'nin, bu hallerini görmesine izin veremezdi. Adımlarını ormanın içine doğru çevirip ağaçların arasına daldı. Giymeyi unuttuğu koşu kıyafeti aklına geldiğinde daha da sinirlenip, yerdeki küçük bir taşı tekmeledi. Koşmaya başlayıp, küçük gölün olduğu yere doğru ilerledi. Rüzgârı hissetmek istiyor ama

sıcak bir sabahın bunaltıcı akşamüzeri havasından başka bir şey hissetmiyordu. Biraz bölgenin neminden, biraz sinirli olduğundan dolayı avuç içleri terliyordu. Üşümek istiyordu oysa. Hissizleşinceye kadar üşümek... Bastırmayı beceremediği duyguları donana kadar üşümek... Küçük gölün olduğu alana açılan ağaçları aşıp, gölün kenarındaki kayalığa doğru yavaşça ilerledi.

Akşamüzeri karanlığında etrafta kimse yoktu. Kayalığın üzerinde unutulan bir çift terlik, bir yüzme havlusundan başka. Kayanın üzerine çıkıp unutulan eşyaları yere attıktan sonra, tiz ve sinirli bir çığlık attı kendi kendine. Rahatlamak ve deşarj olmak için. Elleri saçlarının arasında, komik şeyler düşünmeye çalışıyordu. İp yumağı ile oynayan bir kedi getirdi aklına. Ama sonra kedi yumağın altında kalarak can verdi hayalinde. Kıvırcık saçlarını ellerinin arasına aldı ve kediyi zihninden uzaklaştırıp başka bir hayale daldı. Bu kez bir kelebek düşündü. Ama rüyalar çok kısa olduğu için, kelebeğin ölümü de erken oldu. Tekrar sinirli bir ses çıkararak ellerini dizlerine vurdu.

O sırada gölün diğer tarafındaki hareketlilik gözünden kaçmıştı. Burak, Berçin'in kenara attığı havlu ve terliğini gördüğünde gülümseyip suyun içine dalmıştı. Sessiz birkaç kulaç atarak ona doğru ilerleyip, yine onun görebileceği noktada gölden çıktı. Berçin sinirli ve şaşkın bir şekilde onu izlerken hiçbir şey söylemedi.

Yavaş hareket ediyordu Burak. Dizlerinin biraz üzerinde olan şortu, yüzerken biraz daha yukarıya kıvrılmıştı. Berçin'e hiç bakmadan, sakin bir şekilde şortunu düzeltip, olduğu yerde sıçradı. Vücudundan aşağıya akan su damlaları, kayalığın üzerinde siyah lekeler bırakıyordu. Burak biraz öne eğilerek saçlarını karıştırdı. Sonra ıslak saçlarını geriye doğru atarak Berçin'e bakıp gülümsedi. Karanlık bir gülümsemesi vardı. Beyaz dişleri, kararmak üzere olan havada ışıl ışıldı.

Birkaç adımda havlusuna ulaşıp yerden aldı. İlk önce kollarını kurulayıp, havluyu sol kolundaki dövmesinin üzerinde gezdirdi. Sonra belirgin karın kaslarının olduğu bölgeyi ve bacaklarını kuruladı. Havluyu ters çevirip saçlarını kurularken, Berçin'e baktı.

"İnsanların eşyalarına nazik davranmayı öğrenmelisin, kıvırcık."

Henüz geçirdiği atağı atlatamayan Berçin kızgın bir şekilde konuştu.

"Ne işin var senin burada?"

"Yüzmeye geldim."

"Başka yer mi yok yüzecek? Git şimdi!"

"Büyük gölde yüzmeye gidince herkes bana bakıyor, kıvırcık. Burası iyi. Hem sen sonra geldin. Sen git."

Elinde havlu yavaşça Berçin'in yanına doğru ilerleyip oturdu.

"Bence sen de beni izlemek için geldin buraya."

Gözleri büyüyen genç kız, sinirle Burak'ın gözlerinin içine baktı.

"Harika, sinirlisin."

"Boğazını sıkacak kadar hem de."

"Bu hallerini çok seviyorum. Asıl sen oluyorsun bir anda. Korkusuz ve yenilmez."

"Bence defolup gitmelisin!"

"Ben de yenilmem, kıvırcık. O yüzden berabere kalacağımız bir savaşta öldürmeyelim hislerimizi. Bırak, bende kalsın sevgim. Git diyorsun ya... Gene giderim."

Burak ellerini dizlerinin etrafına sarıp konuşmaya devam etti.

"Ama senden gitmem, kıvırcık. Kendimden giderim. Kokunu, gözlerini götürürüm yanımda. Sesini götürürüm, sen Gözlük'le konuşurken kendimi avutayım diye..."

Berçin gözlerini devirerek baktı ona.

"Unut bunu, Burak. Sen ve ben diye bir şey olmayacak."

"Ne güzel geliyor kulağa ama."

"Neymiş o?"

"Sen ve ben."

Berçin bir şey söylemek için ağzını açtığında, Burak bunu izin vermedi.

"Konuşma, kıvırcık. Gideceğim şimdi. Sadece bu saniyelerin tadını çıkarıyorum," dedikten sonra ayağa kalkıp, Berçin'in yere fırlattığı terliklerini giydi.

Genç kızın Tuğçe'ye olan öfkesi yavaş yavaş dağılıyordu. Sakinleştiğini hissediyor, vücudundaki kan dolaşımı düzene giriyordu.

Burak havluyu omzuna atarak Berçin'e doğru yaklaştı. "Ne var, biliyor musun?" dedi. "Hani senin sinirli hallerini seviyorum dedim ya... Daha çok sinirlenmeni sağlayacağım." Tam o esnada ıslak dudaklarını kızın yanağına bastırdı. Ne olduğunu anlayamayan Berçin, tiz bir çığlık atıp bağırdı.

"Gerizekâlı!"

"Şimdi muhteşem gözüküyorsun işte," dedi Burak uzaklaşırken. "İyi geceler, kıvırcık."

"Aptal!"

Burak ağaçların arasında kaybolurken, Berçin hızlıca yanağını silmeye koyuldu. Bunu yaparken kendi kendine söylenmeyi ihmal etmedi.

"Salak!"

Burak'ın gidişinden sonra bir süre sessizce oturdu. Duygu durumundan emin olduğunda Ege'ye mesaj attı.

Canım bu akşam yürüyüş yapmak istemiyor. Küçük gölün oradayım. Burada otursak olur mu?

Çok geçmeden cevap geldi.

Az sonra geliyorum.

Ege mesajı aldığı gibi, Berçin'in olduğu yöne doğru yürümeye başlamıştı. Kamp alanından çıkıp koşu yoluna girdiğinde hava kararmıştı. Kampın ışıkları arkasında kalırken, yolu aydınlatma işini ay üstlenmişti. Ona doğru attığı her adımda özgüven doluyordu düşünceleri yüzünden. Göğsünü dikleştirerek, dudaklarının arasına bir kürdan yerleştirdi. Havalı gözüktüğünü düşünüyordu o dakikalarda. Gecenin karanlığında, kendi kendine gülümseyerek yürüdü. Küçük gölün olduğu yerdeki çalılıkların arasına geldiğinde, bir saniye bekleyip ağzındaki kürdanı yere attı. Ve derin bir nefes aldı. Çalılıkların arasında ilerleyip orada da nefes molası verdiğinde, önüne uzanan dalların arasından onu gördü.

Şelale, sakin bir şekilde dökülüyordu küçük göle. Ay ışığı akan suyun rengini beyazlaştırırken, göl zifiri karanlıktı. Siyaha karışan beyaz umutlar akıyordu gölün üzerine. Dolunay vardı gökyüzünde. Ay o kadar heybetliydi ki, bulutlar bile cesaret edememişti önüne geçmeye. Gözlerini manzaradan ayırıp genç kıza odaklarken, onu daha iyi görebilmesini engelleyen dalı biraz aşağıya indirdi. Hayranlıkla onu izlerken, Berçin oturduğu kayalığın yukarısına tırmanmak için ayaklandı. Ege, kaşlarını kaldırarak ona bakarken, ne yapacağını anlamaya çalışıyordu.

Genç kız kayalığın en yüksek olduğu yere tırmandığında, kollarını açıp kafasını biraz geriye yatırdı. O an, Ege'nin hayranlığı bir kat daha arttı karşısındaki manzaraya. Kayalığın üzerinde duruyordu genç kız. Ege'nin bulunduğu noktadan bakınca, koca dolunaya sarılmış gibi görünüyordu. Sadece küçük şelalenin ve Ege'nin ayağının altında ezilen çalıların sesi vardı gecede.

Ege görüntünün büyüsüne kapıldığında, tuttuğu dalı unuttu. Bir anlık boşlukta bıraktığı dal çenesinin altına vurunca, sessizce küfredip çıktı çalılığın ardından. Ağaçlardan saçına ve üzerine düşen yaprakları temizlerken ona seslendi.

"Berçin!"

Genç kız, Ege'nin sesini duyduğunda gülümseyerek ona doğru döndü. Bu dönüş Ege'nin gözünde başka bir hayranlıktı. O dönerken, kıvırcık saçları yavaşça havalandı ve omzuna düştü. Ege'yi gördüğünde oluşan gülümseme ayın ışığıyla ışıl ışıldı. Ve gözleri...

"Geldin!" dedi bağırarak.

"Geldim," diye yanıtladı Ege ona el sallayarak.

Birkaç saat sadece ikisi oturdu. Aynı ritimde atan kalplerinin sesini ikisi de duyamıyordu. Ama heyecan duygusu, gözlerinin içinde belli ediyordu kendini. Akın sevgilisiyle birlikte yanlarına gelirken, Evrim de onların peşine takılmıştı. Güzel ve tatlı bir arkadaş sohbeti dinledi ağaçlar gece boyu. Şakalaşmalar, kahkahalar yankılanırken gecede, dostlukları bir kez daha taçlandırılıyordu.

Arkadaş edinmek zordu. Bu olgu yerleşmişti artık onların zihinlerine. Arkadaşlık bolca affetmeyi, çokça gülümsemeyi kazandırmıştı onlara...



"Senin sıran, Gözlük."

Burak'ın işaret ettiği büyük kolonları, prova için toplantı salonunun arkasına taşıma sırası bendeydi. Gözlerimi devirerek, onu taklit ettim.

"Senin sıran, Gözlük."

Kızgın bir yüz ifadesiyle bana bakarken, kolonlara ilerleyip birini kaldırdım.

"Oğlum, ne yayıyorsun ağzını konuşurken?"

"Benim ağzımdan sana ne!"

"Hay senin ağzına, işine bak."

Burak'ı umursamadan kucağımdaki kolonu sahnenin arkasına taşıdım. Şu an bulunduğumuz mekân, daha önceleri

toplantı salonu olarak kullandığımız yerdi. Sahne düzenlemeleri ve provalar için kullanmamıza izin verilmişti. Ve yaratıcı rehberlik öğretmeni sayesinde, birbirleriyle iyi geçinemeyen bir sürü insan buraya hapsolmuştu.

Ben, Burak'la birlikte ayak işlerini yaparken, Tuğçe ve Berçin bir köşede prova yapıyorlardı. Berçin'e bakarken, bulundukları ortamdan rahatsız olduğu hissine kapılmadan edemedim. Akın, Yağız ile birlikte teknik işlerle uğraşırken, Evrim ve Ekin'e de etkinliğe davet edilecek ailelerimize okul adına mesaj gönderme işi verilmişti. Sahnenin arkasından çıkıp, Burak'a sıradaki kolonu taşıması için sessizce işaret verdim.

"Sanki sen göstermesen taşımayacaktım."

"Ben gösterdikten sonra taşıman çok daha eğlenceli."

"Kaşınıyorsun!"

"Sivrisinek mi kaldı, oğlum. Yaz bitiyor."

Burak eliyle uzaklaşmamı işaret ettiğinde onu görmezden gelip, Akın'ın yanına doğru ilerledim. O sırada Evrim'in sesini duyup, salonun diğer ucuna baktım. Evrim ve Ekin bir masanın önünde oturmuş, ellerindeki listede yazan numaralarla iletişime geçmeye çalışıyorlardı.

"Of kızım, ne yaptın ya?"

Ekin şaşkın bir yüz ifadesiyle Evrim'e bakıyordu.

"Ne yaptım ki?"

"Kızım, okulun sahibine *'Etkinliğimize davetlisiniz, tatlım,'* diye mesaj mı atılır?"

Sessizce gülümseyip yönümü onlara doğru çevirdim. Yanlarına vardığımda, "Yardım lazım mı?" deyip boş bir sandalyeye oturdum.

"Ama rehber öğretmen attığınız mesajlarda samimi olun demişti, Evrim."

"Kızım, *tatlım* niye yazıyorsun koskoca adama?"

"Ay bilmem ben. Yoruldum zaten."

"Ben devam ederim senin yerine, hadisen biraz dinlen," dedim.

Ekin büyük bir gülümsemeyle bana bakarken, çok mutlu görünüyordu. Listeyi önüme çekip, bir tane numara seçtim ve rehber öğretmenin yazdığı örnek mesajı yolladım. Bu sırada Akın'ın yanına ulaşan Ekin, çantasındaki bir şeyi gösteriyordu ona.

"Öf, Ege! Bırak, vallahi bunaldım. Rehberlik yellozu da ortalarda yokken mola verelim biz de."

Telefonu masaya bırakıp, zaten hazır olan ruhumu ona teslim ettim. Akın'ın olduğu tarafa giderken, Evrim'in içmediği su şişesini alıp kafama diktim. Bana sinirli bir şekilde baksa da, bu yüzden kızmayacak kadar yakın arkadaştık artık.

"Kanka," dedi Akın. "Gel, gel."

Yanına gidip, işaret ettiği tarafa baktım. Yağız teknik malzemeler ve ışıkların olduğu düzeneğin etrafında yere eğilmişti. Dirseklerini dizlerine dayamış, elindeki kabloyu nereye takacağını düşünüyordu.

"Evrim, gel kız sen de bak," dediğinde, Evrim'in peşine Ekin de takıldı.

Hep beraber Yağız'a doğru bakarken, "Hayal edin," dedi Akın. "Ayağında Adidas bir ayakkabı, fosforlu eşofman altı, üzerinde kapüşonu takılmamış mavi bir hırka... Kafasında ucu kırılmış siyah Nike şapka..."

Evrim kahkaha atarken Akın devam etti.

"Zengin falan ama ruhu keko adamın. Oturuşa bak."

O sırada Evrim'in sesini duyan Yağız bize döndü.

"Ne gülüyorsunuz ulan?"

"Kızlar egona, ben oturuşuna hastayım, bebeğim. Yanlış anlama."

Yağız ayaklanıp elinde tuttuğu kablo ile bize doğru gelmeye başladı. Akın ellerini kaldırarak teslim olurmuş gibi yaptı.

"Aman huzurumuz kaçmasın, Yağız Beyciğim."

"Ya sabır!" diyerek geri döndü Yağız.

Ama Akın takılmadan edemiyordu.

"Ne sabrı yahu? Küçükken oynadığın su tabancasına zemzem suyu mu koyardı annen? Ne bu *iman boy* tavırları?"

"Az ötede oyna arkadaşlarınla, kardeşim. O sevgilini de al götür buradan. Ortamın zekâ seviyesini düşürüyor."

Akın sinirlenmişti bu kez. Arkasını dönüp ilerleyen Yağız'a bakıp ne yapacağını düşündü.

Ekin, Evrim'e "Aptal mı demeye çalıştı o bana?" derken, Akın'ın yüzünde beliren gülümseme yanaklarına kadar yayıldı. Ne planladığını, Yağız'ın elindeki ucu birleştirmesi gereken kablonun fişini taktığında anladım. Elektrik akımı Yağız'a ulaştığında çaresizce bağırdı.

"Öldüreceğim ulan seni!"

"Deme öyle... Bak Allah çarpar."

Koşturmaca, rehber öğretmenin gelmesine kadar sürdü. Aralarındaki kavga fiziksel saldırı aşamasına geçtiğinde, öğretmen tarafından ayrı yerlere yollandılar.

Provalar birkaç gün daha bu şekilde sürdü. Kavgalar, sözlü dalaşmalar derken, göl kenarındaki sahne hazırlığının başladığı gün, kamptaki tüm öğrenciler Evrim'in psikolojisindeydi. Kampın bitecek olmasına üzülen insanlarla doluydu her taraf. Oysa daha iki hafta vardı. Gülsüm Anne bile bu psikolojideydi. Akın'a kurabiye yaparken ağlamaklı bir ses tonuyla konuşuyor, bize ne kadar alıştığından bahsediyordu.

Öğrencilerin hepsi derslerden sonra göl kenarındaki hazırlık için çalışırken, prova yapanlar bambaşka yerlere dağılmışlardı. Burak'ı göl kenarında bırakarak, toplantı salonunda kalan son kolonu almaya gittim. Kapıyı açıp içeriye girdiğimde, sahnenin arkasından gelen sesleri duydum. Yavaşça sesin geldiği yöne doğru ilerleyip, gizlice onlara baktım. Berçin, Tuğçe ile konuşuyordu. Hararetli bir konuşma

olduğu yüzlerindeki ifadeden belliydi. Bir anda Tuğçe çok şaşırmama sebep olan bir hareket yaptı. Tek eliyle Berçin'i yakasından tutup kendine doğru çekti. Gözleri... Gözleri, alev alevdi. Ama sonra, beni daha çok şaşırtan başka bir şey oldu. Berçin aynı hızla, Tuğçe'nin elini tutup geriye doğru savurdu.

Ne yapacağımı bilemeden, hızlıca çıktım toplantı salonundan. Kolonu da alamamıştım. Göl kenarına dönerken, telefonuma gelen mesaj ürkmeme sebep oldu. Eğer toplantı salonunda iki dakika daha dursaydım, telefonun sesini her ikisi de duyup beni görecekti. Cebimden çıkardığım telefona baktım. Mesaj annemdendi.

Ege! Okulundan gelen mesajı yeni gördüm, tatlım. George iş için Türkiye'deymiş. O da gelmek istiyor. Yakında görüşürüz. Annen.



33

İki Hafta Sonra...
Etkinlik günü...

Koskoca bir yazın bu kadar hızlı bir şekilde bitmesini beklemiyordum. Bir cesaretle aldığım kararın olumlu ya da olumsuz tüm yönlerini düşündüğümde bana kattıklarını tarttım bir süre. Soru işaretlerini, kazandığım dostlarımı... Elimde katlanmayı bekleyen tişörtü yana atıp, yatağın üzerine oturdum gülümseyerek. Okulun son günü yanlışlıkla kızlar tuvaletine girip Tuğçe'yle karşılaşmasaydım, şimdi burada olamayacaktım. Odaya geldiğimde perdeleri açtığım için, tatlı bir gün ışığı doluyordu içeriye. Odadaki hareketlenmeden dolayı havaya yükselen toz tanecikleri, gün ışığının yansıdığı yerde dans ediyorlardı birbirleriyle. Ellerimi başımın arkasında birleştirip geriye doğru attım kendimi. Yatağın üzerine uzandığımda, düşünmeye devam ettim. Akın'ı, Ekin'i. Evrim'i, Berçin'i, Tuğçe'yi ve diğerlerini... Yüzümdeki gülümseme, bugün gelecek olan annem ve eski kocası yüzünden düştü. Biyolojik olarak babam olabilirdi ama hiçbir zaman bu kelimeyi benden sesli

duyamayacaktı. Yatış şeklimi değiştirmeden, cebimdeki telefonu çıkardım. Ve anneme bir mesaj attım.

Ne gerek vardı onun gelmesine, anne?

Çok geçmeden cevap geldi.

Ay, Ege... Deme öyle... Heyecanlı zaten adam.

Telefonu kenara bırakıp cevap atmadım. Ama birkaç dakika sonra annem yeniden yazdı.

Okul yönetimi ile konuştuk. Arabalarıyla gelen aileler, çocuklarını etkinlikten sonra alabiliyorlarmış. Eşyalarını topluyorsun, değil mi?

Üzgün bir tavırla kafamı sallayıp, yattığım yerden doğruldum. Kampın bitecek olmasına gerçekten üzülüyordum. Cevap vermeden önce, komodinin çekmecesindeki sigara paketinden bir tane çıkarıp yaktım. Yatağın altında sakladığım kül tablasını da alıp yatağın üzerine koydum. Elimde telefon, anneme ne yazacağımı düşündüm. Elim bir türlü gitmiyordu *topluyorum* yazmaya.

Evet, toplamaya başladım. Herkes gibi. Neden benim de diğerleriyle birlikte otobüsle dönmemi istemiyorsun? Bana o adamla vakit geçirtmeye çalışıyorsun, değil mi? Keşke gelmeseydiniz!

Cevap gelmesini beklediğim sırada, bir süredir ortalarda olmayan Hüsnü'yü duydum.

Oğlum... On kişiye gönderilmesi gereken dini mesajlardan birini atsaydın kadına daha iyi. Kıracaksın kalbini işte kadının. Bu Ayşe, o hasta... Bir gönderme, bir Fatiha yazsan, sevap kazanırdın en azından.

George'a karşı olan tavrım, kesin ve netti. Annem cevabı geciktirmedi.

Baban o senin. Saatler sonra karşılaşacaksınız. Yapma böyle! Adam Türkçe şarkılar dinliyor, birkaç kelime daha öğrensin, seninle konuşabilsin diye. Arabada Ziynet Sali

dinlemek ne kadar eğlenceli ise, ben de o kadar eğleniyorum şu an bu durumdan.

Gözlerimi devirip yanıtladım.

Ziynet Sali değil, bence Çarşambi ya da Perşembi dinlemeli. Cevap yazamam, anne. Akşam görüşürüz.

Bu espriden sonra, cevap atmaması normaldi. Mesaj gelmeyecek olmasının rahatlığıyla işime koyuldum. Bavullardan birini doldurup hazırladığım sırada, içeriye Akın ve kız arkadaşı girdi. Ardından da Berçin ve Evrim. Buruk bir gülümsemeyle onlara bakıp selam verdim. Evrim az sonra geleceğim deyip ağaç evden çıkarken, Berçin yavaşça gelip yanıma oturdu. Rahat oturabilmesi için, henüz bitmemiş sigaramı söndürüp, kül tablasını komodinin üzerine koydum. Yüzündeki üzgün ifadeyi anlamaya çalışıp ona baktım önce.

"Neyin var?" diye sorduğumda o da bana baktı.

"Bizimkilerden biri yurt dışında, diğeri toplantıları yüzünden gelemiyor."

Ailesinin yaz sonu etkinliğine gelemeyecek olduğunu duyduğunda, buna fazlasıyla üzüldüğünü anladım yere bakan gözlerinden.

"Bende normalde bir tane vardı ama ek paket olarak fazlalık geliyor bir tane. Senin olsun mu o?"

Gülümseyip teşekkür etti.

"Ne söyleyeceksin bu akşam?" diye sordum. Hep gizli gizli çalışmıştı."

"Sürpriz," diye yanıtladı. "Sen?"

"Yaz başı eğlencesindeki şarkının aynısını. Rehber öğretmen, bu kez boya olmayacağının garantisini verdi."

Akın ve Ekin'i görmezden gelip ona doğru kaydım.

"Özür dilerim." Yere sabitlediği gözlerini bana çevirdi. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakarken gülümsemeden edemedim. "O gece yanlış tarafa baktığım için. Meğer doğru yön, yan tarafımmış."

Berçin bir şey söyleyecekken Akın arkadan bağırdı. "Kanka! Biz az sonra geliyoruz. Eşyaları toplamak için Evrim'i de getirelim. Sırf o yüzden kaçtı."

Onlara dönmeden "Tamam," dedim.

Yalnız kaldığımızda "Ege," dedi Berçin. "Sana anlatmam gereken şeyler var. Ama hiç konuşmadan dinleyeceksin."

Ona bakarak, ağzımdaki hayali fermuarı çektim. Bunu yaparken gülümsemesini bekliyordum ama o gülmedi.

"Şöyle başlayacağım..." dedi ve derin bir nefes aldı. "Beni iskelede bulduğun geceden sonra birçok şey oldu. Aradaki gereksiz detayları anlatmayacağım. Çünkü bunları düşünürsem daha kötü olacağımı biliyorum. Blogger'dan, Gölge isimli bir hesaptan ara ara mesajlar aldım. En son gelen bir fotoğraftı. İçinde Tuğçe ve senin olduğun bir fotoğraf."

Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda, "Söz verdin, konuşmayacaksın," dedi. Ağzımı kapatıp, kelimelerimi geri yuttum. Sıram geldiğinde bahsedecektim bana gelen fotoğraftan.

"Bir süre kimin bunu yapabileceğini düşünerek vakit harcadım. Ama sonra o geldi bana."

Kaşlarımı kaldırıp vereceği ismi bekledim.

"Tuğçe'ymiş. Aslında bu da sorun değildi. Ta ki hakkımdaki bir gerçeği öğrenene kadar. Okula döndüğümüz zaman, bir dedikodu yayacak etrafa. Ve Ege... İnsanlara anlatacağı şey yalan olmayacak."

Komodinin üzerine dağılmış birkaç kürdandan birini alıp, dudaklarımın arasına yerleştirdim.

"Ben hastayım, Ege."

Bir an için ısırdığım kürdanı tutan elim dondu. Bedenim gibi.

"İlaç tedavisi ile bir ömür boyu süren bir şey bu. İlaçlar kullanılmazsa intiharla bitebiliyormuş. Ama merak etme... Öyle bir şey olmayacak. Daha rahat anlaman için açıklayacağım. İnsanlardan *'Berçin ruh hastasıymış!'* cümlesini duyduğunda,

herkesten önce sen bil diye. Çünkü anlamayacak kimse. Bunun ismi; bipolar bozukluk. Ne zaman ne yapacağım belli olmuyor bu yüzden. Henüz çok ciddi bir atak geçirmedim. Bazen çok neşeli ve hiperaktif oluyorum, bazense depresif. Yükseklerde uçan ruhum birden çöküşe geçebiliyor. Sonrasında ise değersizlik hissi geliyor. Melankoli eklendiğinde bambaşka biri oluyorum. Ama bil ki, ben her zaman benim."

"Anladım," dedim çenemi ovalayarak. "İki kişiydin aslında bu zamana kadar. Bazen Heiley17 olarak konuştum seninle, bazen sadece Berçin. Ama ben paket olarak ikisini de çok sevdim," dediğimde gülümsedi. Omzuna başımı koyarken ben de gülümsüyordum.

"Çok farklı sayılmayız aslında. İki deli iyi anlaşırız." Annemle mesajlaşırken yana attığım telefonu elime alıp, bana gönderilen fotoğrafı açtım. "Bak," dedim fotoğrafı göstererek. "Bunu da Tuğçe göndermiş olmalı."

Berçin gözlerini büyüterek ekrana baktı. Fotoğrafı çekenin Tuğçe olduğuna emindi. "Başkası olamaz. Burak benim arkadaşımdı."

"Arkadaşımdı?"

"Bir süredir iyi anlaşamıyoruz."

"Benim için iyi. Burak'ı sevmedim."

"İnsanlar niye böyle, Ege? Bazen iyi bir şey yapsan bile, kötülüğünü isterler senin."

"Acımasızlar çünkü."

Acımasızlardı... Beyaz umutlarını lekelerlerdi başkalarının. Aldıkları umutları, hayalleri ve güzel sözcükleri çalarlar, kendileri için kullanırlardı. Umudu çalınan kişiyi dımdızlak bırakırlardı. Değersiz ve eski bir tişört gibi. Ama o eskimiş tişörtleri giyen insanlar da vardı. Umudun yok olduğu hayatlarına, onları giyerek devam ederlerdi. Bir ışık, bir yol işareti için tutunurlardı karanlığın acımasız dikenlerine. Benim gibi, Berçin ya da Heiley17 gibi...

Bir süre daha konuştuk Berçin'le. Akın, Evrim ve Ekin gelene kadar, rahatsızlığı hakkında daha çok bilgilendim. Onu takdir ettiğim noktalar çoğunluktaydı. Hislerini kontrol edemediğini söylüyordu ama bunları saklarken yaptığı her şey ustacaydı. Keşke kendimi ifade etmeye çalıştığım noktalarda, onun kadar cesaretli olabilseydim. *Berçin... Benim içimde bir şeyler var. Söylenmesi gereken ama bir türlü söylenemeyen. Gökyüzünü izlerken hissedilen duygular gibi. Tarif edilemez ve anlatılamaz. Sanki vücudunun karıncalanması, ayaklarının yerden kesilmesi gibi. Karanlık bir gecede, gökyüzündeki karanlığa inat ışıldayan yıldız gibi muazzam. Birdenbire heyecanlanmak gibi. Konuşamamak, sadece yutkunmak gibi...* diye anlatabilseydim içimdekileri. *Berçin, ben senden hoşlanıyorum. Hoşlanmayı geçtim, sana âşık oldum,* diyebilseydim.

Diyemedim. Belki de bunları ona söyleyeceğim an henüz gelmemişti. Belki de muhteşem bir an olması gerekiyordu bunları duyduğu anın. Bir gece yarısından sonra mesela. Yağmurlu bir sonbahar gününde. Yaprakların ağaçlarına veda ettiği, umut dolu bir günde. Ya da karlı olmalıydı o gün. Üşümeyi seven kızın ellerinin soğuktan kıpkırmızı olduğu karlı bir gün...

Eşyalarımızı toplayıp odadan çıkacağımız sırada, Akın'ın leoparlı göz bandı alay konusu olmuştu bir kez daha. Ama bize kırılmamıştı. Çünkü biz, kendimizle her türlü alay edebilen arkadaşlar olmuştuk artık. En eşek şakalarının bile kahkahalarla bittiği, hakaretleri iltifat sayan arkadaşlar olmuştuk.

Gün birdenbire akşama dönerken, aileler de yavaş yavaş geliyordu. Okul yönetiminin beklediğinden fazla katılım olmuştu etkinliğe. Henüz ortalarda gözükmeyen annem ve eski kocası, kampta geçireceğim son gecenin tadını biraz daha çıkarmamı sağladılar. Gelen aileler göl kenarındaki etkinlik alanına doluşurken, biz son kez ayaklarımızı ıslatıyorduk tahta iskelenin üzerinde. Gülsüm Anne, elinde

bir tepsi kurabiye ve meyve suyu ile yanımıza geldiğinde harika bir haber verdi bize. Okulun kantinini ona vermek istediklerini ve kamp boyunca yaptığı yemeklerle yönetimin takdirini kazandığını anlattı. Yanımızdan ayrılırken, Akın ve Ekin'e takılmayı da ihmal etmedi.

"Bu kız yanlışlıkla seni öldürmesin diye geliyorum İstanbul'a," dedi ve gülümseyerek Ekin'i büyük kollarının arasına aldı. "Ben ona her şeyi öğreteceğim."

Sahne hazırlığına yardım etmek için gitmemiz gerektiği sırada, annemin bana seslendiğini duydum.

"Ay, Ege ya! Nasıl da özledim!" diyerek sarıldı yanına gittiğimde.

Saç renginin siyah olduğunu fark ettim o an. Sarılmasına aynı şekilde karşılık verirken, yanındakini görmezden gelip gülümsedim.

"Saçlarını Perwoll ile mi yıkıyorsun, anne?"

Annem mizah anlayışımı bir türlü beğenemiyordu. Gözlerini devirip sordu. "Güzel olmuş mu? Bence ciddi bir iş kadınına döndüm."

Elimi karnıma götürüp, İngiliz kraliyet selamı vererek önünde eğildim.

"Muhteşem olmuşsun, kraliçem. Yanındaki saray soytarısı mı?" dedim George'a bakarak.

Ne söylediğimi anlamayarak, "Hi," dedi sadece. Annemin güldüğünü gören biyolojik babam, iyi bir şey söylediğimi düşünmüş olacak ki, bir anda sımsıkı sarıldı bana.

Yüzümü buruşturarak geri çekildim. Benimkilere benzeyen gözlüğü çarptı o an gözüme.

"Buradaki tek Gözlük benim, bayım."

Çevirmesi için anneme baktı.

"He is happy to see you again," diye çevirdi annem söylediğimi.

"Niye yalan söylüyorsun adama? Onu görmekten mutlu falan olmadım. Ayrıca az da olsa İngilizce biliyorum. Almancayı da götingenli Ethem'den öğrenmiş olabilirim ama anlıyorum söylediklerini."

"Kırmasana adamın hevesini. Türkiye'deki toplantılarını iptal etti seni görebilmek için."

"Neyse ne... Benim yardım için gitmem gerekiyor. Etkinlikten sonra görüşürüz."

Annemin cevap vermesini beklemeden yanlarından ayrıldım. Hava yavaştan kararırken, ailelerin oturacağı sandalyelerin üzerine yerleştirilen ışıklar açıldı. Sahnenin ardından bakıldığında, karşımdaki manzara muazzamdı. Güneş dağların arkasına saklanırken, yerini sevgilisi aya bıraktı. Yıldızlar ona destek olmak için konumlanmıştı gökyüzünde. Ailelerin birbirleriyle olan sohbet sesleri, sahnenin arkasına gürültü olarak geliyordu. Vekil öğretmenin sahneye çıkmasıyla etkinlik başlamış oldu.

Vekil öğretmenin konuşması, resmî ve bağış isteyiciydi. Sahne ardında da bir hareketlilik başladığında, geçen seferki anda buldum kendimi. Yaz başı eğlencesinin olduğu geceyi hatırladığımda, yüzümdeki endişeyi gören Berçin yanıma geldi.

"Her şey yolunda gidecek."

Gülümseyerek, oturmamız için hazırlanan sıralardan birine oturdum. O sırada, Evrim ve Ekin de bize katıldı. Akın sinirli bir şekilde yanımıza yaklaştığında kendi kendine söyleniyordu.

"Neymiş efendim; o şarkı olmazmış, aileler varmış. Ulan benim ailem de orada. Onlardan utanmıyorum ben ya!"

Ekin ona dönerek "Ne oldu kurabiyem?" dedi.

"Bir saniye! Kurabiyem mi?" diye Evrim araya girdi.

"Akın ona öyle dememi istiyor," diyerek yanıtladı Ekin.

Berçin istemsizce attığı kahkaha ile öne doğru eğilirken, *kurabiyem* kelimesine tepkisiz kaldım.

"Cino'ya yazdığım şarkıyı söylemek istedim, izin vermedi jöle kafa. Protokole hizmet edeymişim... Götümü yesin. Şap koyacağım içeceklerine en sonunda."

"Sakin ol, kuşum," dedi Berçin. "Sen bir yolunu bulursun."

"Bulurum tabii!" diyerek Ekin'in yanına oturdu.

Heyecanımı dizginlemeye çalışarak kalktım yanlarından. Biraz uzaklaşmaktı niyetim sıram gelene kadar. Göl kenarından yürüdüğümde, gürültü de arkamda kalıyordu. Bir daha göremeyeceğim gölün manzarasına baktım bir süre. Etkinlik öncesi için bir tane sigara atmıştım cebime. Onu çıkarıp yaktım geceye ve vedalaşmaya adayarak. Güzel bir vedalaşma olsun diye önce aya, sonra yıldızlara gülümsedim. Geri dönmem gerektiğinin farkına vardığımda, etkinlik alanına doğru attım adımlarımı. Sahnenin arka tarafına ulaşacağım sırada, Tuğçe belirdi karşımda. Ejderhanın gözleri, omzumun ardındaki bir noktaya bakıyordu.

"Ege, konuşmamız gerek."

Berçin'e ve bana resimleri onun attığını öğrendiğimden beri fikirlerim değişmişti Tuğçe hakkında. O hâlâ, okulun kızlar tuvaletinde kırmızı ruj süren Tuğçe'ydi. Ama ben, ondan korkan Ege değildim artık. Yakıcı bakışlarına karşılık verebilirdim belki bu kez. Soğuk bir ses tonu ile sordum.

"Hangi konuda?"

"İkimiz hakkında."

"Her şeyi biliyorum, Tuğçe."

"Ne diyorsun ya?"

"Fotoğraflar, Tuğçe. Fotoğraflar..."

Tuğçe'nin yüzü beyaza dönerken, yanından geçerek onu arkamda bıraktım.

"Seni seviyorum diyecektim, gerizekâlı!" diye bağırdı arkamdan.

Ona doğru dönüp, geri geri adım atmaya başladım. "Ben de," dedim. "Seviyordum."

Tekrar önüme dönüp, onu geride bırakarak sahne arkasına ulaştım. Akın ve Yağız yine tartışıyorlardı. Berçin'in yanındaki yerimi alırken, öğrencilerin sırayla sahneye çıktığını fark ettim. Zekilerden bir kız şarkısını söylüyordu. "Neler oluyor?" diye sordum Berçin'e.

Evrim'le birlikte kıkırdayarak yanıtladı. "Akın sahneye çıkabilmek için, bir sonraki kızın şarkısının arka fon müziklerini silmiş bilgisayardan."

Akın ve Yağız'ın yanına gideceğim sırada vekil öğretmen geldi.

"Neler oluyor yine burada?"

Yağız sinirli bir şekilde cevapladı vekil öğretmenin sorusunu. "Hocam, bu beyinsiz sıradaki performansın background müziğini sildi."

"Vallahi o yaptı!" diyerek ellerini kaldırdı Akın. Bu sırada gülümsüyordu. "Ben sadece incelemek istedim."

"Ne yapacağız şimdi?"

O an Mete araya girdi. "Başkasını çıkaracağız sahneye, hocam. Arka plan müziğine ihtiyacı olmayan birini."

Akın yüzündeki gülümsemeyi düşürmeden, bir eliyle diğerinin dirseğini tutarak el salladı vekil öğretmene.

"Kesinlikle olmaz!"

O sırada, sahnedeki performansını bitiren öğrenci diğer taraftan aşağıya iniyordu. Telaşa kapılan vekil öğretmen ellerini birbirine çarpıp Akın'a döndü. "Git, çık şu sahneye ve bizi rezil et evladım," dedi sakince. Sonradan pişman olacağını bilmeden...

Bu haberi duyan Akın'ın gözlerini büyürken, sevinçten Yağız'a sarılıp yanağından öptü.

"Ulan Yağız!" diye bağırdı saçlarını karıştırıp. "İlk defa bir işe yaradın."

Yağız olanların şokunu atlatamayıp olduğu yerde kalırken, hızını alamayan Akın çıktığı sahne merdivenlerinden inip, Ekin'i dudaklarından öptü. Merdivenlerden tekrar çıkarken Ekin'e bağırdı.

"Daha çok istiyorum bundan! Çilek mi yedin sen?"

Vekil öğretmen dâhil herkes şok içerisindeydi. Sahnedeki Akın'a bakıp, "Yandık!" dedi.

Akın seyircilere selam verirken, kızlar ilk öpücüğün şaşkınlığını yaşayan Ekin'i kendine getirmeye çalışıyorlardı.

Ekin kendine geldiğinde söylediği ilk şey, "Gökkuşağını gördüm," oldu.

Evrim kahkaha atarken, Berçin "Tamam," dedi. "Kendine geldi."

Akın mikrofonu eline aldığında, sahnenin arkasındaki herkes nefesini tuttu. Ne söyleyeceğini merak ediyorduk. İlk önce öksürerek mikrofonun çalıştığına emin oldu.

"Anne!" diye bağırdı Akın. "Neredesin?"

Vekil öğretmenin pişman olduğu andı bu. Elleriyle yüzünü kapatmış Akın'ı dinliyordu.

Seyircilerle aramızdaki perdeyi biraz aralayıp, Akın'ın annesini görmeye çalıştık. Kalabalığın arasında bir kadın gülerek el sallıyordu Akın'a.

"Anne, az önce kız arkadaşımı öptüm!"

Evrim "Hızını alamadı tabii," diyerek kahkaha attı.

Akın sahnenin kenarından ona bağıran vekil öğretmeni görmezden gelip konuşmaya devam etti. "Bir insanı öptüğünüzde, tatlı bir şey yediyse eğer tadını alabildiğinizi biliyor muydunuz?" dedi.

Sahnenin önündeki protokol koltuklarında oturanların yüzleri düşmüştü.

"Ve," dedi Akın. "Benimki çilek yemişti. Neyse, konumuz bu değil. Normalde buraya çıkmayacaktım fakat en ön sırada oturanlarla konuşmak istedim. Öncelikle size teşekkür

ederim. Sonradan gelmiş olsam da, harika insanlarla tanıştım. Bana ve arkadaşlarıma böyle güzel bir yaz geçirttiğiniz için hepinize teşekkürler!" diyerek sahnede dolaşıyordu.

"Vekil öğretmenimiz..." diye başlayan cümlesini duyduğumuzda, hepimiz şaşkınlıkla Akın'ı izleyen adama döndük.

"Kendisi muhteşem bir insan. Bir dediğimizi iki etmeyip, kırmadı bizi. Gerçi hâlâ kuaförünün ismini söylemedi bana. Sizce de saçları Superman'inkilere benzemiyor mu?"

Saçları ile alay edilmesini sevmeyen vekil öğretmenin elleri başına giderken, seyircilerden kahkaha sesleri yükseliyordu.

Akın "Vaktinizi aldım, özür dilerim. Bu şarkıyı köpeğimiz Cino'ya yazmıştım," diyerek başladı şarkısını söylemeye.

Evrim, Berçin'in omzuna vurarak, "Ağlıyor mu kız o?" dedi. Gösterdiği kişi, Akın'ın annesiydi ve gerçekten ağlıyordu.

"Kadın köpeğini çok seviyordu herhalde," dedi Berçin.

Akın şarkısını bitirdiğinde, kadının ağlamaklı hali birden değişip kahkaha atmaya başladı. "Gördünüz mü? Aynı Akın gibi," dedim ikisine de.

Akın sahneden inip vekil öğretmenden azar yerken, Evrim ve Ekin çıkmıştı sahneye. Onların ardından sıra Berçin'deydi. Derin bir nefes verip, kimseye bakmadan çıktı merdivenleri. Işıkların altında yavaşça ilerleyip, sahnenin ortasında durdu. Elinde mikrofon, başı öne eğik bir halde birkaç saniye bekledikten sonra gülümseyerek baktı herkese. Ve herkesin hayranlığını kazanacak kadife sesi yankılandı kulaklarda. Şarkıyı söylerken kapattığı gözlerini hiç açmadı. Söyledi... Söyledi...

Yağmur...
Kaybolmuş bir düş gibi ayrılırken buluttan,
İnsanlar, geceye inat
Paylaşır sonsuzluğu.
Sarhoş kalbim yutarken karanlığı
Yeni bir ben yaratır arafta.

Siyah bir kalbin içindeki küçük bir kız çocuğu geceye bakar,
Hayal eder camdan prensini.
İnsanlar, geceye inat
Paylaşır sonsuzluğu.
Kişilikler parçalanır zamanın sonsuz döngüsünde.
Ve bir kalp umudu arar sahipsiz bir çocuk gibi.
Ruh...
Bedene döner bambaşka hislerle.
Ve bir adamın sesi yankılanır gecede...
Neredesin?
Ruh, kalbe dokunduğunda cevabını verir,
Buradayım!
İnsanlar, geceye inat
Paylaşır sonsuzluğu...

Berçin şarkısını bitirene kadar kimseden hiçbir ses çıkmadı. Sesi yüreklere dokunurken, geceye karıştı. O sahneden inene kadar, sesinin ve şarkısının bende hissettirdiklerinin şokundan kendime gelemedim.

"Harikaydın, kızım!" diye bağırdı Evrim.

Berçin utanarak kız arkadaşına sarıldı. Sahne sırası bana geldiği için, hayranlığımı belirtemedim Berçin'e. Sözlerinin şokunu atlatamadan sahnede buldum kendimi. Elimde mikrofon, kalakaldım öylece. Çünkü az sonra söyleyeceğim şarkı, Heiley17 için yazdığım, yaz başı eğlencesinde söylediğim şarkıydı. Telaşla, sahnede gitarı aradım. Yavaş hareket edip, kendime gelebilmem için vakit kazanmaya çalışırken, vekil öğretmen kenardan bağırdı. "Hadi Ege!"

Sahnenin yanına baktığımda, herkesin beni izlediğini gördüm. Bir an için, sahnenin üzerindeki ışıklar beni rahatsız etti. Şarkının ilk cümlesini söylerken kekeleyince, annem ve George'la göz göze geldim. Ne yaptığımı anlamaya

çalıştıkları ve endişelendikleri yüzlerindeki ifadeden belliydi. Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes verdim. Yapamayacağımı hissettiğim an, sahneden inmeye karar verdiğim andı. Gözlerimi açıp, sahneden inmeyi planladığım anda, Berçin'in sesini duydum. O... benim şarkımı söyleyerek sahneye çıkıyordu. Yüzündeki bir gülümseme vardı. Gözleri... Gözleri gülüyordu. Yanıma geldiğinde ona katılmamı işaret etti başıyla. Onun söylediği yere kalan olan kısımdan giriş yaptım şarkıya bir cesaretle.

Seraplara ait kurulan düşler ise, yokluğunu gösterir...
Ellerde kum taneleri,
Sislere yazılan cümleler...
Bir kaybedenin şuurunda bulur kendini...

Şarkı bitene kadar, gözlerimi Berçin'in gözlerinden ayırmadım. Ve ilk kez doğru yöne bakıyordum. Son cümleyi de söylediğimiz anda, Berçin'i kollarımın arasına aldım. İnsanlara dönmeden önce kulağına fısıldadım.

"Doğru yönü buldum."

Seyircilere döndüğümüzde, annem ve George'un birbirlerine bakıp gülümsediklerini gördüm. Annemle göz göze geldiğimizde, kocaman bir gülümseme ile el salladı bana. Gece bir şekilde bitmişti. Annem peşinde eski kocasıyla sahnenin ardına gelerek, sırayla tüm arkadaşlarıma sarıldı.

"Harikaydınız!" dedi Berçin'e. "Tatlım, sen Ege'nin kız arkadaşı mısın? Çok sevindim. Ay, Ege ya... Kıvırcığı salatada sevmezsin ama en iyisini bulmuşsun. Ay, çok sevindim! Ay, delireceğim galiba! George!" diye bağırdı Berçin ve bana sarılırken. Sonra Evrim, Ekin ve Akın'a bakarak "Gelin siz de!" diye bağırdı. Ekin yanımıza geldiğinde, "Kız, sen çilek yiyen kız mısın?" dedi takılarak. "Ya George! Take a photo!"

Biyolojik babam telefonunu çıkarıp fotoğrafımızı çektikten sonra anneme döndüm.

"Anne, Berçin benim..."

"Utanma yahu! Anneden utanılır mı?"

"Sevgilim değ..."

"Utanma, Ege ya! Çok güzel bir şey bu."

"Sevgilim değil, anne."

Utanarak Berçin'e baktım. Annem de Berçin'e dönerek yine utandırdı beni. "Kız niye değilsin? Çok yakışıyorsunuz ya!"

George "Calm dawn, honey," diyerek annemi çekiştirdi. "Ege," dedi bozuk bir Türkçe ile. "Biz bekliyor arabada." Arkadaşlarıma el sallarken "Nice to meet you guys," deyip, uzaklaştırdı annemi.

Biz de birbirimize sarıldık sanki hiç görüşmeyecekmişiz gibi. Evrim ve Ekin'in ailesi geldiğinde, eşyalarını almak için ağaç evlerine döndüler. Ekin'in babasını gören Akın, sahnede bahsettiği kızın Ekin olduğunu anlamasın diye bizden uzak durmaya çalışsa da, adam anlamıştı. Çaresiz, babasının elini sıkan Akın, "Çilek miydi emin değilim, efendim. Özür dilerim," diyerek iyice çuvalladı. İstanbul'a döndüğümüz gibi görüşme sözü verip, ayrıldık birbirimizden. Berçin, ailesi gelmediği için fazlasıyla üzgündü. Onların gelmemesi, kampta iki gün fazladan kalması demekti.

"Ne yapacaksın?" dedim onun kaldığı ağaç eve doğru yürürken.

"Otobüsü bekleyeceğim sanırım."

"Bizimle gelsene! George büyük bir arabayla gelmiş. Hem burada beklemek zorunda kalmazsın."

Bir an düşündü ve yüzüne gülümseme yayıldı.

"Annemi aramalıyım."

On dakikalık bir telefon konuşmasından sonra gereken izni almıştı. Valizlerini aldığımızda, içindeki heyecan ve mutluluk yüzüne yansıyordu. Ardından benim kaldığım ağaç eve gidip valizimi aldık ve bir şey unutmadığımdan emin olarak evden ayrıldık.

"Gece yolculuğunu sever misin?" diye sordum arabaya doğru yürürken.

"Gündüz yolculuğundan nefret ederim," diye yanıtladı.

Ailelerin arabalarını park ettikleri alana ulaşıp, bizimkileri gördüğümde el salladım. Annem, Berçin'in bizimle geleceğini öğrenince ona tekrar sarıldı. Onlar sarılırken, eşyalarını arabalara yerleştiren arkadaşlarıma baktım. Akın'ın annesi benim gibi orta halli bir aileden geliyordu. Fakat vefat eden eşinden çok büyük bir miras kaldığı için, kendi ayakları üzerinde rahatlıkla duran bir kadın olmuştu. Akın gibi eğlenceli bir kadındı. Annesinin şoförüne yardım ederken, ona el salladım. Evrim de valizlerini arabaya yerleştiriyordu. Arabaların olduğu alana gelen Gülsüm Anneyi gördük hepimiz. Bir anda, ben dâhil tüm ekip ona doğru koşup sarıldı. Gülsüm Anne, "Ağlattınız beni, eşekler ya," diyordu.

O sırada Ekin bağırarak bana seslendi. "Ege! Sizin arabanın rengi lacivert mi?"

Annem ve George'un geldiği arabaya baktım. Audi a6 ve lacivertti.

"Sanırım öyle," dedim gülümseyerek.

"Sizinle gelebilir miyim? Lütfen!"

"Bizim için sorun olmaz da, baban?"

Ekin arkasını dönüp babasına bağırdı. "Babiş! Ben Ege ve Berçin'le gideceğim. Yarın İstanbul'da görüşürüz."

Babası izin vermediği için, birkaç damla gözyaşı dökerek kandırdı onu. Ekin gelir de, Akın geri kalır mı? Tabii ki hayır! Aramızdaki sohbeti duyan ailelerimiz birbirlerine

bakıp anlaşırken, annem güvenli bir şekilde gideceğimizin garantisini veriyordu. Evrim ailesine baktığında, babasının başıyla onayladığını görünce sevinçten bağırdı.

Ve böylece, arka koltuğa işkence çektirmeye hazırdık.

Annem zorla Berçin'i yanıma oturttuktan sonra araba çalıştırıldı ve yavaş yavaş kamptan uzaklaştık. Kamp alanı ağaçların arkasında kalırken, dönüp son bir kez baktım. Herkes benimle birlikte arkaya dönmüştü.

"Çok güzeldi be!" diye bağırdı Akın.

Annem, yolculuk için fazlasıyla heyecanlıydı. Ve ara ara heyecandan George'un omzuna vuruyordu. Gecenin ilerleyen saatlerinde, yorgunluğa dayanamayanlar uyurken, bir tek ben uyanıktım. Biyolojik babamın dikiz aynasındaki yansımasına baktığımda, ne kadar benzediğimizi fark ettim. Aynada göz göze geldiğimizde, hemen camdan dışarıya bakarmış gibi yapıp gözlerimi kaçırdım.

"Ben umuyor, iyi arkadaş oluruz, Ege."

Onu duymazlıktan gelip, uykuya teslim ettim kendimi.

Camdan içeriye vuran güneş ışığıyla uyandığımda, bir süre dışarıyı izledim. Yazı, olduğum ve olacağım adamı hayal ettim. Boğaz Köprüsü'nün üzerine geldiğimizde annem uyanmıştı. Bana dönüp sessizce "Günaydın," dediğinde aynı şekilde karşılık verdim.

Berçin başını omzuma koyup uyuyakalmıştı. Rahat etmesi için, biraz daha kapıya doğru kayarken, başı göğsüme düştü. Kıvırcık saçları ensemi kapatıyordu. Bu beni rahatsız etmedi. Kolumu koltuğun arkasına atarak, biraz daha alan açtım ona. Akın leoparlı göz bandıyla gayet rahat gözüküyordu. Ekin de onun kollarının arasında oldukça rahattı. İlk önce uyuyakalan Evrim olduğu için, Akın geceden katladığı peçeteyi onun kulağına sokmuştu. Koltuğun arkasına uzattığım elimle sakince aldım peçeteyi.

Gözlerim tekrar camdan dışarıya kaydığında, "İstanbul," dedim. "Geri döndük."

Berçin uyurken, tüm olanları en başından düşünme fırsatım oldu. Heiley17 olarak benimle konuştuğu her şeyi düşündüm. Sonra onu bulduğum geceyi... Her şeyi. Beyaz tenine düşen saçları alıp kulağının ardına koyarken, duyamayacağını bilerek mırıldandım.

"Seni seviyorum."

Ne yaptın kendin için?

Ne yaptın tavana bakmaktan başka?

Ne yaptın soğuk havalarda üşüyen kediler için?

Söyle bana, ne yaptın kaybolup gitmek üzere olan geleceğin için?

Ayşe Teyzene günaydın dedin mi gülerek? Annene? Annem, her şey için teşekkür ederim, dedin mi? Ya da bakkal Mehmet Amca? Bir kez baktın mı gözleri sana ne anlatıyor diye?

Ne yaptın azizim, söyle bana? Bir şeyler yap... Yap, azizim! Yoksa tükeniyor benim de kelimelerim. Bir cümleyi daha bitirip nokta koyarken, bir adım daha yaklaşıyorum sona. Son diyorum! Yap... Yap, azizim! Ölüyoruz işte amına koyayım!

Selam ver, güzel şeyler söyle insanlara. Orada kimse var mı demekten vazgeç. Orada kimse yok! Kendi yaralarını bile kendin sarmalısın, azizim. Zira cam koyuyorlar yaralarının üzerine, sonra da kapattık biz bu yarayı diyorlar. Diyorlar, azizim. Diyorlar ve acıtıyorlar. Onların güzel sözleri bile sahte. Sen onlara doğruyu öğret.

Öğret, cam dostum.

Kara kalplerin ışığı sen ol.

Bak onlara, vazgeçmelerini söyle. Vazgeçmezlerse, seni çok seviyorum deyip sarıl. Isıt katran kalpleri. Isıt ki, bulaştırmasınlar kötülüklerini başkasına.



34

Tüm umutların, tutuşmaya hazır bir kibrit kutusundaki kibritler gibi yan yana dizildiği bir sonbahar gecesinde yeni başlayacaktı hikâyeleri. Kaybedişlerin, defter kenarlarına çığlık çığlığa resmedilen silik siluetlerin can bulduğu gecede... Cam kenarından caddeyi izleyen küçük bir kızın korku dolu iç çekişiyle başlayacaktı... Sevginin yüzlerden okunduğu, solan gülümsemelerin ardındaki kahkahaların gece yarısı kâbuslarını böleceği günahsız bir gecede... Yağmurun zevkle yağdığı, yaprakların ağıtlarla ağaçlarına veda ettiği bir gecede... Ruhun bedene sıkı sıkı sarılması için sevgiye ihtiyacı olduğu sırada, geceyi delen bir çığlığın altındaki yardım çağrısında...

İşte o gecenin sabahında, alt kattan gelen krep kokularıyla uyandı. Hikâyesinin yeni başlayacağını bilmiyordu henüz. Yattığı yerde kıpırdamadan, ellerini kafasının altında birleştirip odasının tavanına baktı. Üç gün önce döndükleri kampı bu kadar özleyeceğini hiç düşünmemişti o sabaha kadar. Ne çok kaybetmişti, ne çok kazanmıştı kısacık bir zamanda.

"Ege! Kahvaltı hazır!" diye bağıran annesinin sesini duyduğunda, gözlerini kapatıp samimi bir şekilde gülümsedi.

"Az sonra geliyorum!" diye bağırdı ama yataktan çıkmaya da niyetli değildi. İnce çarşafın altında telefonunu arayıp buldu. Hızlıca kilidini açıp bir mesaj gönderdi.

Bugün görüşüyoruz, değil mi?

Uyandığı gibi takması gereken gözlüğünü takmadığı için, ekrana kısık gözlerle bakıyordu. Cevap gelmesini beklerken, çarşafı yüzüne kadar çekip derin bir nefes aldı. Belki de uyanmamıştır diye düşündü ama dayanamayıp telefonu tekrar eline aldı. Hızlıca yeni bir mesaj yazdı.

Günaydın demeyi unuttum. Günaydın!

Kamptan döndüklerinden bu yana görüşememişti arkadaşlarıyla. Bunun eksikliğini hissedeceğini de tahmin etmezdi ama özlüyordu. İnce çarşafın altından çıkmadan, komodinin üzerindeki gözlüğünü aldı ve çarşafın kenarıyla camlarını temizledi.

Ege yataktan çıkıp odasının camına doğru ilerlerken, Berçin de kendi yatağında gözlerini açmıştı. Telaşla başucundaki saate baktı. Saatin erken olduğunu görünce derin bir nefes verip telefonunu aldı eline. Ekrandaki mesaj bildirimini gördükten sonra hızlıca açtı ve gelen mesajları yanıtladı.

Bu sırada Ege cam kenarına ulaşmıştı. Perdeyi açıp, yazdan kalma güneşin odasına dolmasına izin verdi. Sonbaharın habercisi ağaç yaprakları, renklerinin yerini kahverengiye bırakıyordu. Hafif rüzgâr tenine değdiğinde, üzerinde sadece iç çamaşırı olduğunu hatırladı ama umursamadı. Soğuğa alışması gerekiyordu. O, soğuğu severdi. Yavaşça kafasını dışarıya uzattı. Bu sırada kapattığı gözlerinin önünde minik, hareket eden ışık huzmeleri vardı. Bir süre onların dans edişlerini izledi. Gelen mesajın bildirim sesiyle gözlerini açmadan önce, onunla doluydu zihninin içi. Saçları ve ruhu her yerindeydi gözlerini kapattığı karanlığın. Cam pervazından biraz geri çekilip mesajı açtı.

Günaydın! Evrim ve Ekin az sonra bizde olurlar. Akın'dan haberin var mı?

Gülümseyerek okudu mesajı. Daha önceleri sadece Blogger için kullandığı telefonu, onun için bir iletişim aracıydı artık. Kısa bir şort ve bir tişört giyip kahvaltı için aşağıya inerken, elinde telefon mesaj yazıyordu.

Akın buluşacağımız yerde bizi bekleyecekmiş. Son mesajı; "Saunadayım kanka, sonra konuşalım. Bay." Geceden beri hâlâ orada değilse yetişecektir.

Annesine günaydın dedikten sonra, kahvaltı masasına oturup gelen cevabı okudu.

Birkaç saat sonra görüşürüz o halde.

Görüşürüz.

Telefonunu masaya koyup, önündeki krep tabağına gömüldü. Sohbetleri, öz babası ile başlayıp kampta olanlar hakkında devam ederken, bir yandan da kreplerini yiyordu. Bu sırada annesi, ayaklarını sandalyeye çekip kollarını etrafında birleştirmiş, can kulağı ile onu dinliyordu. Zaman zaman kahkaha atıyor, zaman zaman da yüzü düşüyordu. Okulların açılmasına bir hafta kalmış olsa da, konuşmanın gidişatı artık son sınıf olduğuna ve gireceği üniversite sınavına geldiğinde Ege kahvaltısını bitirmişti. Annesi oturduğu yerden kalkıp, oğlunun önündeki tabağı ve içi boş çay bardağını alırken, "Gençlik aşkları başkadır," dedi. "Hoşlanıyor musun o kıvırcık kızdan? Neydi adı? Burçin miydi? Hatırladım! Berçin'di," diye devam ederken, Ege kafasını masaya dayadı.

"Ay, Ege... İçin kıpır kıpırdır şimdi. Miden bulanır, kekelersin de."

"Bunu konuşmasak olur mu?" diye mırıldandı Ege utanarak.

"Yabancı mıyım ben ya? Ona söyledin mi?"

Ege cevap vermedi.

"Söylesene!"

Annesinin meraklı sorularını umursamadan kalktı yemek masasından ve merdivenlere yöneldi. Odasına yaklaştığında "Ben dışarı çıkacağım!" diye bağırdı. İçeri girip kapısını kapatırken, annesinin "Kıvırcık ile buluşacaksan, temiz kıyafetlerinden giy!" dediğini duymadı.

Dolaptaki ütülenmiş kıyafetlerinin arasından, siyah bir pantolon çıkardı. Üzerine ne giyeceğini düşünürken, eline gelen ilk tişörtü çekti eşyaların arasından. Beyaz, geniş yakalı bir tişörttü bu. Üzerinde *Arctic Monkeys* baskısı olan tişörtü de pantolonla birlikte yatağına fırlattı. Vakit kaybetmeden kısa bir duş alıp, ayırdığı kıyafetleri giydi. İlk kez, gerçekten hazırlandığını fark etti o an. Güzel ve ilgi çekici görünmesi gerektiğini düşünüyordu. Berçin'in ona baktığında gülümsemesini, gülümserken ışıldayan gözlerini görmek istiyordu. Havanın rüzgârlı olabileceğini düşünerek, kampa götürmediği hırkalarından bir tanesini alıp üzerine giydi. Saçlarına baktığında pek memnun olmasa da, ellerini aralarına daldırıp karıştırdı. Odadan ayrılmadan önce, yanına birkaç kürdan ve sigarasını almayı ihmal etmedi.

Merdivenleri gülümseyerek iniyordu. Alt kata inmesine birkaç basamak kala, hepsini tek seferde atladı. Önce mutfağa uğrayıp masada bıraktığı telefonunu aldı, sonra da kapıya yöneldi. Ayakkabılarını giyerken annesine bağırdı. "Anne! Ben çıkıyor dışarıya. Sen bakmak iyi kendine," dedi babasının Türkçesi ile alay ederek.

"Ay, Ege ya!" diye bir ses duyuldu salondan. "Dalga geçme şu adamla! İngiltere'ye dönmeden önce seninle görüşmek istiyor bu arada!"

"Söyle randevu alsın o zaman, anne. Ben önümüzdeki on yıl doluyum."

"Ay, dur dur! Geliyorum hemen, gitme!" diyerek, koşa koşa üst kata çıktı kadın. Yeniden merdivenlerin başında göründüğünde, çok heyecanlıydı.

"Zamanı geldi bence! Bu..." dedi elindeki saati gösterirken. "Dedenin saati."

Ege annesinin elindeki saate baktı. Sonra gülümserken, bozuk bir aksan ile konuştu.

"Sen istiyorsun onu bana takmak, önce verecek biraz harçlık."

Kadın gülümseyerek yaklaştı Ege'ye. Cebindeki elini tutarak çıkardı ve deri kayışlı eski saati koluna taktı. "Sakın bir şey olmasın saate, Ege. Aile yadigârı."

Ege kolundaki saate baktığında, ona yakıştığını düşündü.

"Anne, harçlık verecek misin, yoksa kapalı çarşıya gidip okutayım mı bunu iki yüz liraya?" dediğinde annesinin gözleri büyüdü.

"Ay sakın! Hemen geliyorum!" diyerek telaşla salona koşup, biraz para çıkardı cüzdanından. "Al bunları," dedi. "Zaten ek kartım hâlâ sende. Onu da kullanabilirsin."

Ege ona uzatılan kâğıt banknotları memnuniyetle alıp cebine koydu. Kapıdan çıkacağı sırada annesi kollarını ona doladı.

"Ay benim oğluşum hazırlanmış... Mis gibi kokuyormuş... Haniymiş Ege," diyerek saçlarını karıştırdı oğlunun.

"Ya anne!"

Ege kendini saran kollardan kurtulduktan sonra hızla kapıdan çıktı. Annesi kapının ardından bakıp, gururlanarak izledi oğlunun gidişini. Yaz başından bu yana kaydettiği mesafeyi görüyordu. Bir ömür büyüttüğü oğluna gülümseyerek baktı. Ege evlerinin bahçesinden çıkmadan önce, arkasını dönüp el salladı ona.

"Hoşça kal, anne. Akşam görüşürüz," dedikten sonra, yürümeye başladı.

Öğle vakti olmasına rağmen, renkleri siyaha dönük bulutlar güneşin önüne geçmişlerdi. *O, böyle havaları sever,* diye düşünüyordu Ege. Hırkasının kapüşonunu takarken, dudakları arasına bir kürdan yerleştirdi ve kaldırımda bekledi.

Birkaç dakika sonra durdurduğu taksiye binerken, ardında sonbaharın ilk vedası gerçekleşiyordu. Bir yaprak veda ediyordu ağacına. Hafif rüzgârın etkisiyle savruldu... Savruldu güz kokan havada...



Taksiden indikten sonra, Yenikapı metro istasyonunun üst kısmında bekledim. Aşağıya inildiğinde telefonlar çekmiyordu. Annemin taktığı kol saatine baktığımda, epey erken geldiğimi fark ettim. Metro istasyonunun girişinde beklemek yerine, oturacak bir yer bulmaya karar verdim. Girişteki aynalı camdan kendime baktıktan sonra, merdivenlerden indim. Çok da yüksek olmayan bir kaldırıma oturup, bir tane sigara yaktım. Kulaklığımdan güzel bir müzik yayılırken, keyifli bir gün geçireceğimi düşünüyordum.

İnsanlar yanımdan koşturarak geçip giderken, büyük şehirde yaşamanın ne kadar zor olduğunu düşünmeye başladım. İnsanlar sürekli çalışıyor, sürekli bir yerlere yetişmeye çabalıyor, hep bir koşturmaca halinde yaşamlarını sürdürüyorlardı. Bu şartlar altında sevdikleri insanlara ne kadar vakit ayırdıklarını tartarken kendi kendime söz verdim. Büyüdüğümde sevdiğim insanlar işimden daha önce gelecek diye. Bir kez geldiği hayatı, sevdikleriyle geçirmeliydi insan. İşleri ne kadar yoğun olursa olsun, onlara sevgisini hissettirebilmeliydi. Bunu ufak bir hediye ya da bir tebessümle yapabilirdi. Hiçbir şey yapamıyorsa, *Seni seviyorum!* diyebilmeliydi. On üç harfin bir araya gelip oluşturduğu iki kelimeyi hissettirmeliydi sevdiklerine...

Bitmek üzere olan sigaramı söndürüp Berçin'i düşündüm. İstanbul'a dönerken omzumda uyuduğu geldi aklıma. Kulağına fısıldadığım ama onun duymadığı cümle... Belki de duymaması gerekiyordu o an için. Bunu aylarca konuştuğumuz internet sitesi üzerinden yapabilirdim. Ya da hiç söylememeliydim. Ben zihnimin içinde bunun savaşını verirken, arkamdan boynuma sarılan bir çift el ile anlık bir korku yaşadım.

"Ege!" diye bağırdı Evrim. "Oğlum ya! Çok özledim!"

Ayaklanıp, hızlıca ona sarıldım. Yanında Ekin ve Berçin vardı. "Ben de," dedim aynı içtenlikle karşılık vererek. Ekin'e de sarıldıktan sonra sıra Berçin'e gelmişti. Bir an, elini mi sıksam, yoksa sarılsam mı diye kararsız kaldım. Sebebini bilmeden, tokalaşmak için elimi uzattım garip bir yüz ifadesiyle. Ama o, uzattığım elime bir şaplak attı.

"Salak! Gel buraya," dedi kollarını açıp. Yüzümde bir gülümsemeyle açtığı kollarının arasına dalıp, ben de ona sarıldım. Sarılırken kapadığım gözlerimi heyecandan açamadım bir süre. Birbirine değen vücutlarımızdan, kalbimin atış hızını hissedebiliyor muydu acaba?

Evrim'in "Tamam. Ayrılın. Yeter! Ne bu samimiyet?" dediğini duyuyordum ama ayrılamıyordum Berçin'den. Kendimi onda öyle bir kaybetmiştim ki, Evrim'in "Ay Ege! Bırraksana kızı!" demesiyle toparlandım. Ellerimi ondan çekip, yüzüne bakmaya utanarak yere baktım birkaç saniye.

"Akın nerede kaldı ya?" diyerek sarılma olayını dağıtmaya çalışsam da, Evrim'in birkaç saat gündemi bu olacak gibiydi.

Akın'ın gelişiyle birlikte, sarılma olayı tekrar başladı. Ben Akın'a sarılırken, Evrim takılmayı ihmal etmedi. "Sarıl canım, sarıl. Berçin'e bir daha sarıl," dedi. Berçin kolunu sıkınca, Evrim vazgeçti bu konu hakkında konuşmaktan. Metroya girerken Akın kampı ne kadar özlediğinden bahsediyordu. Arada bir Ekin'e, o gece gerçekten çilek mi yediğini

sorarak muziplik yapıyordu. Tren geldiğinde, ne kadar kalabalık olursa olsun binmeye karar verdik. Sonradan pişman olacağımızı kim bilebilirdi? Akın metronun içindeki insanları ittirerek bize yol açmaya çalıştı. Bunu da, "Açılın, hamileyim!" diyerek yapıyordu. Sırtımı, metronun camına dayayarak beklemeye başladım. Ara ara Evrim'le göz göze geliyordum. Yüzündeki sinsi gülümsemesini her görüşümde, başımı öne eğiyordum utanarak. Bu bakışma ve gülümsemeler, Taksim durağına geldiğimizde son buldu. Kapılar açıldığında, tüm kalabalıkla birlikte indik. Meydan yerine Gezi Parkından çıkmayı tercih ettik.

"Ne yapacağız bugün?" diye sordu Berçin.

Akın cevap verecekken, elini tuttuğu kız arkadaşı cevap verdi.

"Göle gidip yüzelim!"

"Canım..." dedi Evrim, Ekin'in saçını okşayarak. "Kampın bittiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ya... Sahi..." diye yanıtladı Ekin.

Akın araya girdiği sırada, Gezi Parkına çoktan çıkmıştık. "Galata'ya doğru ineriz. Kafeye, sinemaya falan da gidebiliriz."

Herkes önerisini kabul ettiğinde, Taksim Meydanı'na doğru yürümeye başladık. İstiklal Caddesine ulaştığımızda, kalabalığın arasında yürümekte güçlük çekiyorduk. En önde Akın, ardında kızlar, en arkada da ben vardım. Bu caddenin mantığını hiçbir zaman anlayamamıştım. Gelişlerimin çoğu ya alışveriş için, ya da annemin arkadaşlarıyla kahve içmesi içindi. İlk kez kendi arkadaşlarımla birlikte gelmiştim. İnsanlar caddede sadece yürüyordu. Ekin bir sokak sanatçısının önünden geçerken adamdan korkup bağırdı. Jack Sparrow kıyafeti giyen adamın gerçek korsan olmadığına ikna olması biraz zaman aldı. Galata Kulesi'ne yaklaştığımızda, başka bir sokak sanatçısının önünde durduk. Yabancı

bir turist, gitar çalıp daha önce duymadığım bir caz şarkısı söylüyordu. Biz kadının önünde durduğumuzda, birkaç kişi de bizimle birlikte dikilip dinlemeye başladı. Sokak sanatçısının etrafı giderek kalabalıklaşırken, Akın kız arkadaşının elini bıraktı ve kadının yanına gidip ritim tutmaya başladı. Bu sırada bizimkiler de alkışlayarak ayak uydurmaya çalışıyordu. Gülümseyip, herkes gibi ritim tuttum. Ama kadının söylediği şarkı gittikçe şiddetleniyor, alkış sesleri de artıyordu. Bulunduğumuz dar sokak kalabalıklaşırken, parti havasına bürünüyordu herkes. Yabancı yaşlı bir çift, kendi döneminden olan eski şarkıyı duyduklarında ortamın enerjisini almışlar ve yorgun yüreklerini sevgileriyle canlandırıp dans ediyorlardı. Bir süre yaşlı çifti ve dans ederken birbirlerine bakışmalarını izledim. Gözüm bir an için Berçin'e kaydı. Onun da bana baktığını fark edip kulağına eğildim.

"Bana mı bakıyorsun sen?"

"Mutlusun."

Evet demek için ağzımı açtığım sırada, arkadaki kalabalık tarafından sokak sanatçısının önüne ittirildim. Birkaç saniye sonra, Berçin de peşim sıra ittirildi. Kadın şarkısını söylerken bir an bağırdı. "Dans!" Ne yapacağımı bilemeden etrafıma baktım. Kalabalık kadını onaylayarak etrafımızda bir yuvarlak oluşturduğunda, elimi çekinerek Berçin'e uzattım. Ne yapacağını biliyormuş gibi, tuttuğu elimle kendi etrafında döndü. Yüz yüze geldiğimizde gülümseyip bana doğru yaklaştı.

"Dans edemediğini biliyorum. Çıkalım buradan."

Tuttuğu elimi bırakmadan, kalabalığın içinden çıkardı beni. Biraz uzaklaştığımızda, sokaktaki binalardan birinin merdivenlerine oturduk.

"Teşekkür ederim."

"Dans ederken komik gözüküyorsun. İnsanların eğlencesini mahvetmek istemedim," dedi gülümseyerek. Takıldığını

bildiğim için, omzumu omzuna dokundurdum. Bu sırada sanatçının şarkısı bitiyor, kalabalık da yavaş yavaş dağılıyordu. Ekin, Akın'ın sırtına binmiş, birlikte kalabalığın arasından çıkıyorlardı.

"Açılın! Mavi saçlım geliyor!" diye bağırarak yanımıza geldiler. Evrim yüzü asık bir şekilde çıktı kalabalıktan. Zorla Berçin'le aramıza oturup, elini ağzına siper ederek kulağına bir şeyler fısıldadı. Berçin onun anlattığı şeylere şaşırırken hepimiz meraklanmıştık.

"Ne anlatıyor bu sana?" dedi Akın, Evrim'i işaret ederek.

Evrim'in sinirli olduğu yüzünden belliydi.

"Sana ne?" diye tersledi Akın'ı.

"Kızım, kafalarım seni. Ama Evrim'e kafa atmaya ihtiyacım yok. Malum," dedi saçlarını düzeltip yüzünde ego dolu bir gülümseme ile. "Taş gibiyim maşallah."

Evrim ve Berçin ayaklanırken, Ekin sevgilisine döndü.

"Ney taş gibi, Akın?"

"Götü," diye yanıtladı Evrim. Sinirli bir şekilde devam etti. "Galata'ya gitmeyeceğiz. Karşı sokakta bir kafe var. Oraya gidiyoruz."

Evrim ve Berçin önde kol kola yürürken, Akın'ın yanında yürümeye devam ettim. Ekin aldığı cevaptan tatmin olmamıştı.

"Gerçekten taş gibi mi, Akın?"

Alt dudağımı ısırarak gülmemeye çalıştım. Akın'ın dudakları gülmek için yukarı kıvrıldı. "Ne taş gibi mi, sevgilim?"

Ekin utanarak başını omuzlarının arasına gömdü. Dudaklarını büzüp gülerken "Popon," dedi.

Dayanamayıp kahkaha attım.

"Kanka," dedi Akın. Elini omzuma atarak. Sen biraz önden yürür müsün?"

Dediğini yapıp onları arkamda bıraktım. Taş gibi benzetmesini Ekin'e anlatırken kullanacağı terimleri duymayı

zaten istemiyordum. Berçin ve Evrim'e yetiştiğimde, neler olduğunu sordum ama yanıtlamadılar. Yanlarında yürürken, Evrim'in neye bu kadar sinirlenebileceği hakkında çıkarımlarda bulunmaya çalıştım fakat herhangi bir sonuca varamadım. Cevap alamadan, peşlerinden bir kafeye girdik. Tarihi bir binanın giriş katındaki kafe, yine hoş bir dekorasyonla düzenlenmişti. Duvarlarda kırklık ve ellilik plakların yanı sıra, birkaç müzik sanatçısının posterleri vardı. Caddeye biraz taşan iki küçük balkonu ve balkondaki korkuluklarda da çiçekler vardı. Berçinleri takip edip, oturdukları masaya oturdum. Akın kız arkadaşıyla gelip oturduğunda, Evrim masaya doğru eğildi. Ses tonunu alçak tutmaya gayret ederek konuşmaya başladığında hepimiz masaya eğilmiştik.

"Şu karşı masada oturan çocuğun ismi, Tolga. Sakın arkaya bakmayın!" dediği an hep birlikte bahsettiği masaya baktık. Evrim sinirli bir şekilde bizi önümüze döndürmeye çalışırken, çocuk ve yanındaki kızın bizi fark etmediğini görünce rahatladı.

"Kendisi eski sevgilim olur. Kampın ilk zamanlarında beni ağlatan şerefsiz buydu işte," dediğinde, Evrim'in Heiley17 olduğunu düşündüğüm zamanlar geldi aklıma. Gülümseyip, onu dinlemeye devam ettim.

"Şimdi bu şerefsizle sürekli internetten görüştük. Bir gün skype'ını açık unuttu. Bende melül melül bunu izliyorum. Telefonu çaldı işte bunun. Bilgisayarın başına oturup telefonla konuşmaya başladı. Ben de ne zaman fark edecek diye ses çıkarmıyorum tabii. Tatlı tatlı gülümseyip bunu izliyorum. Meğer telefonda kızın tekiyle konuşuyormuş. Ki şu an yanındaki sürtük o olsa gerek."

Akın "Çok heyecanlı," diyerek sandalyesini masaya yaklaştırdı. O esnada Evrim anlatmaya devam ediyordu.

"Kıza aşkım, cicim diye hitap ettiğinde kudurdum ama yine ses çıkarmadım. Sonra bu telefonu kapattı. Bilgisayarda

bir şeyler yaparken fark etti programı. Tıkladığında beni gördü karşısında. Hem ağlıyorum, hem sinirliyim. Şok oldu beni görünce tabii. Şoktan adımı söyleyebildi sadece."

"Sen ne dedin?" diye sordu Akın.

"*Evet, ben Evrim. Sen de orospu çocuğu olmalısın!* deyip kapattım yüzüne. Her neyse... Hep bugünü bekledim. Şimdi göstereceğim ona gününü."

"İşte benim kızım!" diyerek yumruğunu uzattı Akın. Evrim aynı şekilde karşılık verdiği sırada, kafenin garsonu masaya gelip ne istediğimizi sordu.

"Şu karşıdaki çocuğun cesedini istiyorum," dedi Evrim garsona. "Getirebilir misin? Yoksa kahve alacağım." Garson şaşkın şaşkın bize bakarken, herkes sırasıyla siparişini verdi.

Evrim kahvesi geldikten sonra fincanını alıp masadan kalktı. Bu sırada Berçin "Eyvah!" dedi. Az önceki Evrim'den eser yoktu şimdi. Eski sevgilisinin olduğu masaya yüzünde kocaman bir gülümsemeyle gitti. Tolga, Evrim'i karşısında gördüğünde ufak çaplı bir kriz geçirdi. "Selam! Ben Evrim," deyip, kahvesini masaya koyarak yanlarına oturdu. Ellerini Tolga'nın boynuna dolayıp, "Sevgilim! Nasıl da özledim seni," dedi. Yeni sevgili kız şoktan hiçbir şey söyleyemezken, çocuk Evrim'in ellerini boynundan çekti. "Evrim, ne yapıyorsun?"

Evrim çocuğu duymazdan gelip karşısında oturan kıza döndü.

"Ablası mısınız? Tolga hiç bahsetmedi sizden. Çok memnun oldum," diyerek elini uzattı kıza. Ama kız cevap vermeyip, ellerini göğsünde birleştirdi. Sinirli bir yüz ifadesiyle sevgilisine sordu.

"Tolga, kim bu kız? Eski sevgilin mi?"

Evrim "Ay, canım..." diyerek yanağını sıktı kızın. "Boş zamanlarında sudoku mu çözüyorsun? Ne akıllısın sen öyle!" dedikten sonra kahvesinden bir yudum aldı.

Bu sırada Akın omzuma vurarak "Bak kanka, çok heyecanlı olacak şimdi," dedi.

Evrim kafenin içine bakarak, ses tonunu alçalttı. Ne diyeceğini duyabilmek için öne doğru eğildik.

"Bu piç kurusu, ikimizi birden idare etti, canım. Ben bunu fark ettim. Ama sen hâlâ yanındasın. Şimdi masadan gidiyorum. Sen de bir an önce hesabı iteleyip kaç yanından. Sonra çok üzülürsün," dedi ve kalktı masadan. Yanımıza geldiğinde, kızın önündeki içeceği eski sevgilisinin üzerine döküp kafeden ayrılmasını zevkle izledi. Masada yalnız kalan çocuk oturduğu yerden sinirle kalktı ve bizim masaya bakmadan doğruca kasaya gidip hesabını ödedikten sonra çıktı.

Günün geri kalanı, Evrim'in moralini düzeltmek için yaptığımız şaklabanlıklarla geçti. Kafeden çıktıktan sonra, Evrim'i sırtına alan Akın bir sokak boyunca onu taşıdı. Evrim'in neşesi yerine geldiğinde, gün hepimiz için güzel geçiyordu. Arada bir Berçin'le göz göze geliyor, karşılıklı gülümsemelerimizde heyecanlanıyordum. Akşamüzeri hava kararırken, hiç kimse ayrılmak istemediği için birlikte film izleme kararı aldık. En yakın ev Akın'ın evi olduğu için, film onun evinde izlenecekti. Birkaç metro durağından sonra, Akınlara gidildi ve film seçme kavgası başlamış oldu. Korku filmi izlemek isteyenler ve komedi filmi isteyenler olarak ikiye bölündükten sonra, iki buçuk saatimizi fantastik bir filmle harcadık. Akın'ın annesi evde olmadığı için herkes rahattı. Kısa bir süre sonra ailelerden telefonlar gelmeye başladı. İlk ayrılan Evrim oldu. Annesi gelip onu alırken hepimize sıkı sıkı sarıldı. Akın kız arkadaşını kendisinin bırakacağını söyleyince birlikte evden çıktık. Onlar ayrı bir güzergâha yönelirken, kararan havadaki bulutlar dikkatimi çekti.

Berçin'le birlikte metro istasyonunun önüne geldiğimizde, "Yağmur yağacak," dedim.

"Harika."

Metroya yürüyen merdivenlerden inerken, birkaç basamak aşağıdaki Berçin'e baktım. İçim umut ve sevgi doluyken düştü yine aklıma. En ücra köşesine, aniden.



Onlar metroya bindiklerinde, sabah toprağa düşen ilk yaprağın hüznünü taşıyan bulutlar ağlamaya başlamak üzereydi. Siyah gökyüzü gri bulutlarla dolarken, yerin altında giden bir aracın içinde gülümsüyorlardı birbirlerine. Sanki her ikisinin de anlatmak istediği şeyler vardı. Tren, bir sonraki istasyonda durduğunda Ege'nin inmesi gerekiyordu. Fakat inmedi. İçinden bir ses *Yola onunla devam et!* diyordu. İçindeki sesi ilk kez dinlediği andı. İnmeyip geri döndü tıka basa dolu metroya. Kızın soran bakışlarına aldırmadan, karşısına dikilip trenin tavanından sarkan plastiğe sıkıca tutundu. Bunu yaptığında çok yakınlardı artık birbirlerine.

Genç kız, "Neden inmedin?" diye sorduğunda, gözlerini kaçırdı ondan. Utandığını görmesini istemiyordu. "Sana eşlik edeceğim evine kadar."

Her durakta biraz daha insan doluyordu trene. Ege kalabalıktan rahatsız olup kızı çekerek, trenin arka taraflarına doğru götürdü. Berçin sırtını cama yasladığında tutunacak bir yer aradı. Dengesini korumaya çalışırken, aracın hızından dolayı biraz sendeledi. "Bana tutun," dedi Ege gülümseyerek. Karşısına geçip, trenin arka kısmındaki direğe yaslandı ve kızın onun yanına gelmesine yardım etti. İnsanlar oturacak yer bulamadıkları için arka tarafa doğru ilerlediklerinde, genç kızın elleri Ege'nin hırkasına iyice sarılmıştı artık. Zaman geçiyor ama etraflarındaki sessizlik çemberi yırtılmıyordu. Ege zihninde konuşma provası yaparken, ona tutunan ellere bakıyordu. Berçin ise heyecanını saklayabilmek için gözlerini yere dikmişti. Tren son durakta durduğunda

yağmur çoktan yağmaya başlamıştı. Trenden inerken Ege hırkasının kapüşonunu taktı. İşte şimdi, ikisi de ne yapmaları ya da söylemeleri gerektiğini bilmiyordu. Hafif yağan yağmurun altında öylece beklediler. Tren hızlıca onların olduğu istasyondan ayrılırken içindeki sessizlik çemberini de götürdü.

Ege ellerini hırkasının cebine sokup "Biraz oturalım mı?" dediğinde, Berçin hiçbir şey söylemeden, en yakın banklardan birine oturdu. Bulundukları metro istasyonu açık bir istasyondu. Her iki taraftan geçen trenleri bekleyen insanların oturabilmesi için banklar vardı orta kısımda.

Ege, Berçin'in yanına oturup, ne söyleyeceğini bilemeden bekledi bir süre. Birinin bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyorlar ama konuşamıyorlardı. Neşeli bir günün ardından yüreğe düşen melankoli hissi gibi sessizdi ikisi de.

"Hava çok güzel," dedi Berçin yüzünü gökyüzüne kaldırarak.

"Yağmuru severim," diye cevap verdi Ege. O da gökyüzünü görebilmek için başını kaldırdığında, birkaç yağmur damlası gözlüğünün üzerine düştü. Bir çiçeğin yaprağına düşen, umut dolu cemre gibi...

"Seversin."

Ege gülümsedi ama yüzüne düşen yağmur damlalarını sevdiği için gözlerini gökyüzünden ayırmadı. Bunu fırsat bilen genç kız, onu izlemeye başladı. Yüzüne, gözlüğüne düşen yağmur damlalarıyla birlikte onun ruhuna karıştı. Ensesinden aşağı doğru ilerleyen bir damlaya sarılıp, kalbine doğru indi. İzlenildiğinin farkına varan Ege daha sonra tekrar bakmak üzere ayırdı gözlerini geceden. Başını indirip ona baktığında, göz göze geldiler yine. Berçin utanarak bakışlarını kaçırmaya çalışsa da yapamadı. Yağmurun altında öylece baktılar birbirlerine. Yüzlerindeki çizgilerden yola çıkıp, sessiz bir şekilde döktüler her şeylerini ortaya. Bu sessizlik sürüp giderken, genç kız gülümseyerek onun

gözlüğünü çıkardı. Ege şaşırarak ne yapacağını anlamaya çalıştı. Genç kız elindeki gözlüğe bakıp gülümserken, "Islandılar," dedi. Hırkasını biraz açıp, iç kısmıyla sildi gözlüğü. Yavaşça Ege'nin gözlerine yerleştirirken gülümsüyordu. Bu işlem yapılırken, Ege ne yerinden kıpırdadı, ne de gözlerini bir an ayırdı gözlerinden.

"Dans edemediğimi söyledin bugün."

"Evet. Ve seni oradan kurtardığım için şanslısın," dedi Berçin raylara bakarak.

"Dans edelim."

"Çıldırdın mı, Ege?"

"Hayır, sadece bir şeyleri yapabildiğimi kanıtlamak istiyorum."

"Bana bir şey kanıtlamak zorunda değilsin."

"Sana değil, kendime."

Ege dans edemeyeceğini bilerek, telefondaki bir uygulamadan dans edebilecekleri bir parça buldu. Ayağa kalkıp metrodaki insanlara baktı önce. Kimsenin onlara bakmadığından emin olduğunda, bulduğu parçayı açıp genç kızın önüne geldi. Elini ona doğru uzatırken, "Kaybettiğimiz zamanlar için," dedi.

Genç kız ona doğru uzanan eli tutup kalktı oturduğu yerden. Banktan biraz uzaklaştıklarında, Ege ellerini kızın beline sardı. Berçin'in elleriyse çoktan Ege'nin omuzlarındaydı. Bu sırada, bulundukları istasyona başka bir tren gelmek üzereydi. Raylar titrerken trenin sesi duyuldu uzaktan. Bulundukları yerde durduğunda, trenin içindeki insanlar merakla onlara bakmaya başladı. Bir tanesinin elinde telefon, cama düşen yağmur damlaları arasından onları videoya almaya çalışıyordu. Berçin gülmemek için alt dudağını ısırırken, "Hiçbir şey söyleme," dedi Ege. "Ben konuşacağım."

"Bir şeyler var. Sanki kalbim acıyor ama tatlı bir acı. Nefesim kesiliyor, yutkunamıyorum. Ve sebebi..." dedi genç kızı kendi etrafında döndürürken. "Sebebi sensin."

Bu sırada genç kızın kalbi, avcıdan kaçan bir kuş kadar hızlı atıyordu. Sanki ölecekmiş gibi... Bir şeyler söylese, sanki bunlar son sözleri olacakmış gibi...

"Hayır hayır! Sakın bir şey söyleme. Konuşursan susarım. Bu, tam şu anda olmalı. Yağmurun altında. Gece olması en doğrusuydu belki de. Çığlık çığlığa satırlarımı okuduğun günlerdeki gibi okumalısın şimdi beni. Gözlerime bak ve gör yazmayan kelimeleri. Bu kez doğru yöne sen bak mesela."

Ege'nin açtığı şarkı bitmek üzereydi. Genç kız ellerini onun boynundan çekerken, ne söyleyeceğini bilemeyerek yere baktı.

"Hayır! Hayal et. Bir müziği duymak zor olmamalı."

Kızın ellerini tutup, boynuna geri yerleştirdi. Ve gecede yankılanmayan bir müzikte dansları devam etti.

"Duyuyorsun, değil mi? Bu bizim şarkımız olsun. Kimsenin duyamadığı, kimseyle paylaşmak zorunda olmadığımız. Bu, yağmurun şarkısı olsun."

Kendi etraflarında sallanırlarken, Ege konuşmaya devam etti. Tüm konuşma boyunca söylemeye çalıştığı tek şey, on üç harften oluşan bir *'seni seviyorum'*du... Söyledi de. Zihinlerinde çalan müzik biterken, kulağına doğru eğildi genç kızın. Dans eden bedenleri durduğunda öylece kaldılar.

"Anlatamıyorum... Bu, birine âşık olmak ya da birini sevmekse, onlardan biri içimdeki. Ama daha ötesinde bir şeyler var. Bu kadar basit olamaz. Seni seviyorum demek bu kadar basit olmamalı ama seviyorum."

Genç kız heyecanla ağzını açtı. Bir şeyler söyleyebilmek, anlatabilmek için. Fakat Ege, "Bir şey söyleme bu konuda," diyerek susturdu onu. "Şimdi senin evine doğru yürüyeceğiz. Yol boyunca, içimden geçenleri anlatırken bu kadar

cesur davrandığım için gurur duyacağım kendimle. Sen de o sırada düşünebilirsin."

Genç kız kafasını sallayarak onu onayladı. Kollarını boynunda biraz daha sıkarak bedenini ona yaklaştırdı ve kulağına doğru götürdü dudaklarını.

"Berbat bir dansçısın."

"Biliyorum," dedi Ege gülerek. "Gidelim mi?"

Metro istasyonundan ayrıldıktan sonra, yağmurun altında yürümeye başladılar. Ege yol boyunca gülümsüyordu. Ağaçtan kopardığı bir yaprağı alıp elinde oynamaya başladığı sırada, genç kız onu durdurdu.

"Bu bina."

Saat epey ilerlediği için, evlerinin olduğu cadde bomboştu. Apartmandaki ışıklardan birkaçı yanıyor, karşı caddedeki evlerden birinde, küçük bir kız cam kenarında elinde oyuncağıyla onları izliyordu. Ege bir şey söyleyecek mi diye ona baktı ama konuşamadı genç kız. Dudakları mühürlüyken, kalbi anlatmak, *seni seviyorum* diyebilmek için can atıyordu.

Ege ona sarılıp "Yeniden görüşeceğiz," dedi. Arkasına bakmadan caddenin karşısına geçti. Kapüşonunu takmasına rağmen, ıslanan saçları alnına düşmüş, yüzü asılmıştı. Karşı kaldırıma geçtiğinde arkasını döndü.

Berçin hâlâ onun bıraktığı yerdeydi. Ona bakıp gülümsedi ama arkasına da hüznünü saklamıştı.

Genç kız gözlerini kapatıp, aylardır söylemek istediği kelimeleri dillendirmek için kendini hazırladı. Şiddetlenen yağmurun altında, derin bir nefes alıp gözlerini açtığında ona baktı.

"Ben de seni seviyorum!" diye bağırdı ama sesi hızlıca önlerinden geçen bir itfaiye aracının sirenlerinde kayboldu. Ege duymadığını ifade eden bir el hareketi yaptığında tekrar bağırdı.

"Seni seviyorum!"

Bir an kalbinin durduğunu hissetti Ege. Vücudunda dolaşan kan hızlanmıştı. Midesinin bulandığını düşünerek gözlerini açıp kapadı birkaç kez. Etrafına bakmadan ona doğru koşmaya başladığı sırada, yüzündeki gülümseme caddenin ortasında yerini korkuya bıraktı. İtfaiyenin ardından hızlıca giden bir araç, tam üzerine doğru geliyordu. Caddenin karşısında onları izleyen küçük çocuk korkuyla iç çekerken, Berçin'in çığlığıyla birlikte bir fren sesi yankılandı gecede. Ege ne olduğunu anlayamadan bilinci kapandı. Bedeni yerden yükselirken genç kız bağırdı. "Ege!" Yapabileceği bir şey yoktu. Yerle bağlantısı kesilen beden, sonbaharın ilk yaprağı gibi savruldu geceye. İlk önce gözlüğü ayrıldı bedeninden. Gözlüğün camları kırılırken, ruhu da kırılmıştı. Beden sert bir şekilde yere düştüğünde, direksiyon hâkimiyeti tekrar sağlanan araç caddedeki ağaçlardan birine çarpıp durdu.

Genç kız koşarak yanına gittiğinde, "Hayır hayır..." diye yalvarıyordu ilahi yaratıcısına. Bilinci kapanan Ege'nin yüzünü aldı ellerinin arasına ve birkaç kez ismini söyledi bağırarak.

Araba çarparken tuttuğu nefes, dışarıya kan olarak çıktı. Kanlı bir öksürük döküldü dudaklarından Ege'nin. Birkaç saniye karşısındaki gözlere bakıp, karanlığa bıraktı kendini. Berçin kanlı elleriyle telefonunu çıkarıp 112'yi tuşladı. Ambulans geldiğinde onunla birlikte bindi aracın arkasına. Ağlıyor, vücudundaki titremeyi durduramıyordu. Birilerine haber vermeliydi. Ege'nin cebindeki telefonunu aldı. Kırılmamıştı. Annesini aradıktan sonra, konuşamayıp acil servis yetkililerinden birine verdi telefonu. "Annesi!" diye bağırdı görevliye. Ve yıkıldı ambulansın içine. Görevlilerden birinin, nefes alabilmesi için onun ağzına bir maske yerleştirdiğini gördüğünde bağırdı.

"Hayır! Takmayın! Nefes alamaz o! Bunalır!"

Acil tıp teknisyenlerinden biri onu sakinleştirmeye çalışırken, bir yanı ölüyordu genç kızın. Kısa ve dar koltuğa

oturmak yerine, Ege'nin ayakucuna oturup, kafasını ayaklarına yasladı. Ağlarken, ciğerlerinin acımasını umursamadı. Ambulans acil servisin önünde durduğunda, herkesten önce indi araçtan.

"Yardım edin!" diye haykırdı. Birkaç doktor ambulansa doğru koşarken, sedye araçtan indirildi.

"Araba kazası!" dedi hemşirelerden biri doktora. "İç kanama olabilir. Hastanın bilinci kapalı. Çok fazla kırığı var."

Onlar Ege'nin bedenini içeriye götürürken, Berçin de peşlerinden koştu. Ancak onun yanına girmesine izin verilmedi. Sedye, üzerinde ameliyathane yazan bir kapının ardında kaybolurken genç kız yere yığıldı. Dizlerinin üzerine düşüp ağlamaya başladı. Birkaç hastane görevlisi onu koltuklara oturttuğunda zaman kavramı tükenmişti. "Geri gel, Ege... Çık oradan..." diye sayıklayarak bekledi.

Bir saat sonra, götürüldüğü kapı geri açılırken annesi hastaneye gelmişti. Oğlunun ameliyathaneden çıkarıldığını gördüğünde ağlamaya başladı. Yanına doğru koşmaya çalışsa da yapamadı. Oğlunu öyle gören kadın, "Ay Ege ya... Ne olur..." diyerek yıkıldı duvarın kenarına. Berçin, sedyenin başına koşarak ona baktı. Bu sırada, tuttuğu kırık gözlük elinin kanamasına sebep oluyordu. Göğsünün inip kalktığını fark ettiğinde, zihnindeki ölü ruh, çocukluğuna sarılıp yeniden peydahlandı camdan bir kalbin atışında. Genç adamın bilinci yerinde değildi. Yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarını onunkine bastırdı. Elini saçlarına götürüp, açık olmayan gözlerinden onun ruhuna dokunmaya çalıştı. Gözlerinden dökülen bir damla yaş, Ege'nin yanağına düştüğünde, "Bana döndün," dedi ve götürülmesine izin verdi.

Eylül... Bir sonbahar akşamına ait nemli zamanların yorgun ayakları dolaşıyor kumların üzerinde.

Bütün *şey*'ler *hiçbir şey*'liğe alışırken, bir dem şefkate sunacak özlerini arıyorlar duvar diplerinde.

Sonu gelmeyecek bir bekleyiş mi acaba bizi olduğumuz yere kilitleyen? Acı soluyor ciğerler. Nefreti, terk edilişi... Aşkı ve diğer her şeyi kusmak istiyor. Ama kasvetin dayanılmazlığı, ara sokakların kıdemli ayyaşları gibi. Bu kadar canı nasıl yanar insanların? Hüzün, ne zamandır ayrı yaşıyor bizden? Bildiklerimiz yalan! Duyduklarımız yer altı farelerinin sesleri miydi? Eğer mutluluk değilse acının kardeşi, iki düşmanı taşır mı bu bünye?

Yabancılaşıyoruz... Uzaklaşıyoruz kendimizden. Donduruyor anlatamadıklarımız zihinlerimizi. Palyaçolara mı kaldı bizi korkutmak? Belki de felçli bir yetinme güdüsünün verdiği hazza muhtaç, sonu olmayan hikâyelerden başka bir şey değil geleceğimiz.

Çaresiziz. Var olana karşı aciziz. Gitmek isteyişlerimiz bile şuursuz bir ayaklanmadan ibaret. Oysaki hayaller kurmuştuk düşlerimizde. Kimsenin yüzünden eksilmemeliydi gülümsemeler.



17

Ciğerlerindeki oksijen acı veriyordu kadına. Sanki yutkunmasını engelleyen yabancı bir madde çöreklenmiş gibi hissediyordu boğazına. Yanağına akan makyajına burun sıvısı karışırken, elini kalbinin üzerine götürerek gözlerini kapadı. Titreyen ellerini duvara yaslayıp ayaklanmaya çalıştı ama yapamadı. Ayakları ihanet ediyordu ona. Saniyeler sonra aynı yerde buldu kendini. Ayağındaki topuklu ayakkabıları çıkarıp, birkaç dakika sonra güç bela kalktı duvarın kenarından. Soğuk zemin çıplak ayağıyla buluştuğunda, ilk adımını attı ürkekçe. Etrafındaki insanlar flu gözüküyordu gözüne. Hastanenin acil servis ışıkları sanki gözlerini kör edecek gibi ışıldıyordu. Acil servisten bir hemşirenin yanına ulaştığında, kapılar bir kez daha telaşla açılıyordu.

"Araba kazası!" diye bağırdı acil tıp teknisyenlerinden bir tanesi. Hemşireler acil doktorlarının peşinde koşarken kadın yine yalnız kaldı. "Yakındaki hastanelerde ameliyathaneler dolu olduğu için bize getirildi. Bundan önce getirilen çocuğa çarpan aracın şoförü. Ağaca çarpıp, ön camdan

dışarıya çıkmış. Hastanın bilinci yerinde değil," diye tekrarladı acil tıp teknisyeni doktorlara.

Sedye üzerindeki adamı güç bela görebildi kadın. Oğluna çarpan adamın yüzünü zihnine saklamak istiyordu. En ücra köşesine değil, tüm düşüncelerinin önüne. Derin bir nefes aldıktan sonra, danışma bankosunun önüne gidip, ellerini kefen beyazı masaya dayadı. "Oğlum!" dedi hıçkırarak. "Oğlumu görmek istiyorum." Kadının çaresizliği, yuvasız kalmış bir bebek gibi masumdu. Danışmadaki görevlilerden biri, sakin kalmasını tembihliyordu. Ama kadın sakinleşemiyordu. Oğlu kanlı nefeslerle öksürürken sakinleşemiyordu.

"İsminizi öğrenebilir miyim, hanımefendi?"

"Nermin. Nermin Akın."

"Hastanın ismi?"

"Ege Akın."

"Baba ismi?

Kadın sorulara tahammül edemese de, hepsini sabırla yanıtladı. Geçen her saniye, çığlık dolu gözyaşları kefen beyazı masaya düşüyor, sanki oğlu ondan biraz daha uzaklaşıyor gibi hissediyordu. Karşısındaki görevli önündeki bilgisayara bakıp yüzünü buruştururken, klavyesinin yanındaki telefon ahizesini kaldırıp hızlıca bir iki tuşa bastı. "Ege Akın. On yedi yaşında," dedi telefonun diğer ucundakine. "Tamam. Bildiriyorum," dedikten sonra Nermin Hanıma döndü.

"Oğlunuz müşahede altına alınmış. Birkaç saat içinde görebileceksiniz."

"İyi mi?" diye çığlık attı kadın.

"Ben bir şey söyleyemiyorum, efendim. Doktoru yakında sizi görecektir," yanıtını aldıktan sonra, beklemesi için gösterilen koltuklara doğru ilerledi. Çaresizliği hissediyor, oğlu için yapabileceği herhangi bir şey olmadığından kendini suçluyordu. Etrafındaki insanları umursamadan, bırakıverdi bedenini kan kırmızı koltuklara. Elinden kayan

ayakkabılar fayans zeminle buluştuğunda tok bir ses çıkarırken, başı omzuna düştü kadının. Sessiz gözyaşları yanağından aşağıya süzülürken, zihni tam anlamıyla bomboştu artık. Annesini, babasını kaybetmiş bir kadındı o. Bir kaybı daha kaldıramazdı sevgiden yoksun yüreği. Hele de kalan tüm sevgisini vererek büyüttüğü oğlunun uçup gitmesine izin veremezdi. O ihtimali düşündüğü an, sıktığı bedenini gevşetip, hıçkırarak ağlamaya başladı.

"İyi olacak, değil mi?" diye bir fısıltı duydu arkasından. "Gitmeyecek, değil mi?" dedi aynı fısıltı. Omzuna düşürdüğü başını kaldırıp, sesin geldiği yöne döndüğünde Berçin'i gördü. Dizlerini çenesinin altına çekmiş, kollarını bedenine dolamış öylece bakıyordu ona doğru kan çanağı gözlerle.

Genç kız, kadının donuk gözleriyle karşılaştığında gözyaşlarını serbest bıraktı bir kez daha. Nermin Hanım oturduğu yerden kalkıp, onun yanındaki koltuğa geçti hızlıca. Genç kızın titrediğini gördüğü an, kollarını ona dolayıp kendine doğru yaklaştırdı.

Hıçkırıkları ve gözyaşları birbirine karıştığı sırada, ruh bedende kalmak için savaş veriyordu. Kadın, genç kızın etrafına doladığı ellerini gevşetip gözlerinin içine baktı. "Ne oldu?" diye sorarken, gözyaşlarından ıslanan kıvırcık saçlarını düzeltti Berçin'in.

"Araba... Araba çarptı," diye yanıtladı genç kız. "Ege... Ege beni eve bırakmış, geri dönüyordu. Sonra yağmur vardı. İtfaiye... Siren sesleri..."

Genç kız olayları hatırlamaya çalışırken, manik atak geçirmek üzere olduğunu bilmiyordu. Zihninin içerisindeki olayları sırasına göre dizmeye çalışırken, camları kırılmış gözlüğü daha çok sıkıyordu. Bir damla kan fayansların üzerine düştüğü sırada, kan çanağı gözlerini kadının gözlerine odaklayıp, kanlar içindeki ellerini ona doğru uzatıp, kırık gözlüğü gösterdi.

"Kırıldı," dedi titreyen elleri arasındaki gözlüğü gösterirken. "Acıyor mudur canı?" Bir damla yaş daha süzüldüğü sırada donmuş gözlerini kadınınkilerden ayırıp ellerine baktı. Canının acıması umurunda değildi. Ya da kanlar içinde kalmış elleri. "O, Gözlük. Bunsuz eksik kalır ki... Götüreyim mi ben bunu ona? Ya da kendisi kalkıp istesin benden, daha iyi olur, değil mi Nermin Abla? Ağzında kürdanıyla, dudaklarının kenarını yukarıya kıvırarak baksın ilk önce bana. *Ben Gözlük*, desin. *Onu bana ver*, desin. Ben de kalbimi bırakayım ellerinin arasına gözlüğüyle beraber. Kırsın, parçalasın... Ne isterse yapsın ama yeter ki gelsin..."

Genç kızın kanlar içindeki ellerini gören Nermin Hanım, gözünden akan yaşları silip, el çabukluğuyla aldı kırık gözlüğü. "Ellerin kanıyor!" dedi korkuyla. Genç kız, ellerinden alınan gözlüğün yerindeki boşluğa baktı. Kesiklerden süzülen kanlar, pantolonuna bulaşmıştı. "Ellerim önemli değil. Gözlük kırıldı." Aslında görmediği bir noktaya odaklanmış gözleri, karanlığa doğru çekiliyordu. Titreyen ellerine bedeni eşlik etmeye başladığında, karanlıktaydı artık. Nermin Hanımın sesi uzaktan geliyor, dudakları nefes alabilmek için kendiliğinden aralanıyordu. Atak geçiren bedeni, ciğerlerine dolan oksijeni dışarıya vermekte zorlanıyordu. Çünkü beyni Gözlük'le o kadar doluydu ki, bunu yapmayı unutuyordu. Solunumu azalırken, titremenin şiddeti de artıyordu.

Nermin Hanımın "Doktor! Yardım lazım!" diye bağırması onun kulağına fısıltı olarak ulaşıyordu. Dakikalar sonra koltuğun üzerindeki bedeni güçlü eller tarafından taşınırken, o bunun farkında bile değildi. Gözlerini bir saniyeliğine onu taşıyan kolların sahibine çevirdi. Gerçeklik ve olaylar dizisi o an akın ediyordu zihnine. İlk önce, "Ege!" diye bir çığlık attı. Asfalt zemine düşüp kırılan bir gözlük görüntüsü gösterirken zihni ona, korkuyla derin bir nefes alıp kendini karanlığın sessizliğine bıraktı.

Nermin Hanım kızın acil servis yatağına yatırıldığını gördüğünde, ondan sakladığı gözyaşlarını dışarıya bıraktı. Yatağın etrafındaki perde hemşireler tarafından kapatılırken, genç kızın ellerinden damlayan kan izlerini takip ederek bekledikleri koltuğa döndü.

***

Genç kızın gözleri birkaç saat sonra açılırken, kafasını yana doğru yatırdı. Avuç içi tavana bakacak şekilde yatağa uzatılan koluna bağlı serum iğnesini gördüğünde, kısık olan gözlerini kocaman açıp nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Her şey zihninde yerli yerine oturduğunda, korku dolu bir nefesle yatakta doğrulup, ayaklarını aşağıya sarkıttı. Gözleri bir an, henüz bitmemiş seruma kaydı. Acı çekmeye aldırmadan, hızlı bir hareketle iğneyi kolundan çıkarıp attı. Gözlük camının kestiği elleri beyaz bandajlarla sarılmıştı. Gözlerini odanın içinde dolaştırırken, kendisinden başka kimsenin olmadığını fark etti. Bir an kendi kendine "Ege!" dedi. Sesinin tonu alçak olsa da, boş odanın içinde yankılandı. Yataktan aşağıya sallandırdığı ayakları zeminle buluştuğunda, gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Güçlü olmalıydı. Ege için güçlü kalmalıydı. Ağır adımlarla kapıya doğru ilerledi.

Suçlu değildi ama öyle hissediyordu. Hissetmeli miydi? Kendisi bile bunun cevabını bilmezken, kapının tokmağını yavaşça çevirip kapıyı araladı. Koridorun parlak ışığı odanın içine dolarken, gözlerini ışığa alıştırabilmek için birkaç kez kırptı. Koridora baktığında çok fazla insan olmadığını gördü. Yabancı gelmeyen kırmızı koltuklarda kimse oturmuyordu. Kapıyı yavaşça aralayıp, gıcırdayan sesle kendini dışarıya attı. Parlak ışık odadakinden daha fazla olduğu için, gözlerini ovalamak zorundaydı. Hızlıca inip kalkmaya başlayan göğsünün içindeki ürkek kalbi, normal bir insanınkinden daha hızlı atıyordu. Ne yapacağını bilemeden koşmaya başladı hastane koridorlarında. Duvarda asılı tabelaları

okumaya çalışarak vakit kaybetmeden geçiyordu. Tanıdığı bir yüz görmeye ihtiyacı vardı durabilmesi için.

Ama o yüzü, kendini yangın merdivenlerinde bulana kadar göremedi. Nefes nefeseyken, ellerini dizlerine koyup gözlerini kapattı. Nefesini düzenlemeye çalışırken onu düşünüyordu.

"Ege yok!" dedi kendi kendine. "Gitmiş!"

O ana kadar, ağladığının farkında bile değildi genç kız. Bir damla gözyaşı yanağından yuvarlanıp dudağının kenarına ulaştığında fark etti. Gözyaşının tuzlu tadını aldığında, dişlerini alt dudağına bastırıp ellerini dizlerinden çekti. Yangın merdivenlerinin korkuluklarına ilerleyip, ilk önce aşağıya baktı. Çok yukarı çıkmış olmalıyım diye düşünürken, daha da yukarıya çıkmak istedi. Yan yana dizilmiş demirlere tutunarak çıkmaya başladı merdivenleri. Her basamakta kalbindeki acının hafiflediğini, kelebeklerinin öldüğünü hissediyordu. "Ege yok! Gitmiş!" diye tekrarladı yine kendi kendine. Karanlığı delen mavi gözleri kan çanağıydı. Acı gözbebeklerine oturmuştu artık. Kelebeklerinin katili şeytanlara daha fazlasını kurban ediyordu yanağından yuvarlanan gözyaşlarıyla birlikte. Yavaş çıktığını düşündüğü merdivenleri birkaç dakikada tamamlamış, çatıda bulmuştu kendini. Yağan yağmurun ıslattığı, zift dökülmüş çatı zemini onun karanlığıydı artık. İçinde kalıp kaybolmak istediği... Çığlıklarını hapsedebileceği...

Zorla açtığı demir kapıyı ses çıkarmamaya gayret ederek kapattı. Karanlık zeminin çukur kısımlarında biriken su birikintilerine aldırmadan, çatının ortasına doğru ilerleyip kendini zemine bıraktı.

Oradaydı işte. Karanlığın tam ortasında, bir başına. Zemine sırtüstü uzanmış, gözlerini kapatmıştı. Her şeyin bir rüya olmasını diliyordu kendi kendine. Bir kâbus olsun... Yeter ki sonrasında uyansın. Razıydı tüm acıları çekmeye. Katmerlenen tüm dertleri üstlenmeye...

Gözlerini açtığında, görmek istediği manzara değildi karşısındaki. Gökyüzündeki ay, kamptaki ay olamazdı. Bu kadar uzaklaşmış olamazdı ondan. Olayın coğrafi açıklamasına aldırmadan aya kızdı o an. "Ege seni severdi," dedi titreyen parmaklarını ona doğru uzatarak. "Ama sen bizden uzaklaştın."

Sinirle ayağa kalktı genç kız. Derin nefesler alıyor, bunca zaman boyunca uğraştığı otokontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. Esen rüzgârı saç köklerinde hissederek, çatının kenarına doğru ilerledi. Bel hizasından biraz daha yüksek olan duvarın önünde durup, hastanenin ışıldayan acil kapısına baktı. Ellerini taş duvarın üzerine koyup, çenesini de üstüne yasladı. Bir an, Ege'nin getirilişini gördü kuş bakışı.

İlk önce, bir siren sesi doldu kulaklarına. Sonra ambulansı hayal etti. Acilin önüne yanaşırken çıkan fren sesi yankılandığında kulaklarında, korkuyla alt dudağını ısırdı. Sonra kendini gördü. Sonra da sedye ile çıkartılan Ege'yi. Telaşla hastane binasına götürülen sedyeyi. Aynı şeyleri o an hayal ederek yine yaşarken, bir karar aldı kendi kendine. Yerinde zıplayarak, ilk önce oturdu duvarın üzerine. Bir ayağı dokuz kat yükseklikten aşağıya sarkıyordu, diğeri ise çatıya... Korkularını yenmek için aldığı karar üzerinde birkaç saniye düşündükten sonra, ayağa kalktı duvarın üzerinde. Kalbi artık yerinden çıkacak gibiydi. Korkmuyordu. Korkudan değildi bu kadar hızlı atışı. Heyecandandı. Kocaman bir gülümseme yayıldı o an suratına. "Yaptım!" diye bağırdı kendi kendine. Gözlerini kapattı ve dokuz kat yukarıda esen rüzgârın tadını çıkardı. Bir an çalan telefonla dengesi bozulsa da, kendini güç bela çatıya geri attı. Telefonunu cebinden çıkarıp ekrana baktığında, şaşkınlıkla aralanan dudaklarının arasından heyecan dolu bir nefes döküldü.

Gözlük Arıyor...



Genç kız heyecanla kaydırdı telefonun ekranını yana doğru. Telefonu kulağına yaklaştırırken, diğer taraftan gelecek sesi merak ediyordu.

"Alo?"

"Berçin, neredesin? Annen geldi."

Ege'nin annesinin sesini duyduğunda, imkânsızı hayal ettiğini anladı. Arayan *o* olamazdı. Çünkü o... "Ben..." Ne söyleyeceğini bilmeyerek tekrarladı. "Ben... Ben lavabodayım. Hemen geliyorum."

"Herkes seni arıyor. Annen çok endişeli," dedi telefonun ucundaki titrek ses.

"Ege, iyi mi?"

Kadın cevap vermedi. "Bir an önce gel," dedikten sonra telefonu kapatırken, Berçin onun hıçkırdığını duydu. Zoraki çıkan cümlelerdi sanki bunlar. Ama hiçbir şey umurunda değildi artık. İyi olması gerekenler iyi değildi çünkü. İyi hissetmesi gereken, yüreği sevgiyi yeni bulmuşken içinin aşkla titremesi gereken kişi kendinde değildi. Geldiği yönden alt katlara dönmek için acele etmedi. Pek soğuk olmasa da rüzgârı hayal etti. Tenine kurşun gibi çarpan ama acıtmayan rüzgârı... Çatıdan yangın merdivenlerine açılan

demir kapıyı sakince kapatıp, yangın merdivenlerinin korkuluklarına ellerini sürtüp, onun şarkısını doladı diline...

Rüzgâr neleri taşıdığını bilemezken

Sen savrulursun...

Ayağının altında ezilen beton artıklarının sesi, onun ritmiydi. Demir korkuluklara sürttüğü elinin işaret parmağındaki yüzüğü ise enstrümanı... Şarkısı biterken, hastane koridoruna açılan kapıda buldu kendini. Eli kapının kolunda birkaç saniye bekledi. Karanlıktan aydınlığa geçmek zordu onun için. Ama yapabilirdi. Yapmamış mıydı zaten? Heiley17'yken karanlıkta, Berçin'ken aydınlıkta durmamış mıydı? Bunu yapmak çok zor olsa da yapmıştı. Ama bu kez, Heiley17 olarak en acı noktada, aydınlığın tam ortasında durmalıydı. Yapamayacağını hissediyordu. Kapı kolundaki elini çekip, sırtını kapıya yasladı. Gözlerini kapadı ve saymaya başladı.

Üç...

"Ege iyi olacak."

İki...

"Olmalı."

Bir...

"Olmak zorunda."

Gözlerini açıp, derin bir nefes aldı korkularına inat. Son bir kez aya bakıp, titrek dudaklarına annesini avutsun diye sahte, buruk bir gülümseme yerleştirdi. Birkaç saniye içinde yaşadığı değişim muazzamdı. Sahte gülümseme dudaklarına yayılırken, gözbebekleri büyüdü. Tereddüt etmeden kapıyı açıp içeriye attı kendini. Karanlığa alışan gözleri, koridorun beyaz ışıklarında korkarak küçüldü. Birkaç göz kırpmasından sonra anca alıştı gözleri ışığa. Koşarak geçtiği koridorları hatırlayabilmek için yavaşça yürümeye başladığı sırada, tanıdık gelen bir tabeladan dönüp alt katlara indi. Tanıdık gelen kırmızı koltukların olduğu alana geldiğinde, tanıdık birini aradı gözleri. Saniyeler sonra annesini gördü.

Kendi gibi kıvırcık saçları olan kadın, danışmaya kızının nerede olduğunu soruyordu telaşla.

"Anne, buradayım," dedi Berçin donuk bir sesle.

Kadın telaşla sesin geldiği yöne döndüğünde, kızının ismini bağırıp ona doğru koştu. Kızının ıslanmış kıvırcık saçlarını alnından geriye doğru sıvazlarken, ağlamamak için sıkıyordu kendisini. Sargı içerisindeki ellerini, ellerine alıp ne olduğunu sordu. Sordu sormasına da, cevap alamadı. Kızının ellerini bırakıp, yüzünü avuçlarının arasına aldı. Alnından öperken "Geçecek, tatlım..." dedi. Çığlıklar dolu gözyaşlarından birini daha bırakan genç kızın dudakları titriyordu. Yanağından aşağıya doğru akan yaşı annesi başparmağı ile yakalayıp sildi. "Şşşt!"

"Şimdi evimize gidelim. Senin uykuya ihtiyacın var. Yarın tekrar gelip ayrılmayız buradan olur mu?"

Genç kız vücudunun yanına sabitlediği ellerini sıktı.

"İyi olacaktır, tatlım. Arkadaşın iyileşecektir. Doktorla konuştum. Gitmene izin verdi."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi genç kız sessizce.

"Tatlım... Burada yapabileceğin bir şey yok. Yarın geliriz."

"Gitmiyorum, anne!" derken ses tonunu biraz daha yükseltti.

"Ama..."

"Gitmiyorum dedim!" Sıktığı ellerini kafasının kenarlarına bastırarak devam etti. "Gitmeyeceğim! Onun gülümsediğini görmeden gitmeyeceğim! Sen git!" Kafasını iki tarafa doğru sallayarak annesinden uzaklaştı. "Git. Bırak beni burada, ne olur... Yanında kalayım!" Geri geri attığı adımlar kırmızı bekleme koltuklarına çarpıp oturmasını sağladığında, yine ağlamaya başladı. "Gelmeyeceğim! Gitsene!" Yüzünü ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı. Kadın, kızının bu hallerine alışıktı ama böylesine değil. Koşarak kızının yanına gidip oturdu. Kollarının arasına alıp, yüzünü onun kıvırcık saçlarına gömdü.

"Çok korkunçtu, anne. Yağmur yağıyordu. Sonra o... Geceye doğru havalandı. Hep bahsederdi bana aydan... Güneşe âşık o derdi. Üzüldüğünden bahsederdi hep. Sonra düştü, anne..."

"Bir şey yok... Sakin ol, kızım..."

"Var, anne... Bir şey var," Annesinin ellerinden kurtulup ona baktı. "Zihnimin içinde, midemde ve kalbimde bir şeyler var. Acı çekiyorlar. Çırpınıyorlar ama ben yardım edemiyorum."

"Güçlü olmalısın, Berçin."

"Eve gelmeyeceğim."

O sırada Ege'nin annesi danışmanın ardındaki bir odadan çıktı. Genç kız, annesini koltuklarda bırakıp ona doğru koştu.

"Ege... İyi mi?"

"İyi," dedi yere bakarak. "Tam bir şey söylemiyorlar. Bekleyin, doktoru sizi görecek diyorlar."

Berçin derin bir nefes verdikten sonra, annesini tanıştırıp Ege'nin yanında kalacağından bahsetti. İtiraz etmedi genç kadın. Hayatı boyunca yalnız kalmıştı ve bir omza ihtiyacı varsa, o da şu andı. Berçin'in annesi kızını Nermin Hanıma emanet edip hastaneden ayrıldıktan sonra, kan kırmızı koltuklardaki bekleyiş devam etti.

Sükûtun çok sesli katilleri hükmünü sürdürürken, parlak hastane koridorunda bir doktor yanlarına doğru yaklaştı. Üzerinde umudun temsili beyaz önlüğü ile önlerinde durduğunda, her ikisi de ayaklanıp ona baktı.

"Ege Akın'ın annesi misiniz?"

"E-evet. Benim."

"Ege'nin durumu iyi. Şu an müşahede altında. Kendisini görebilirsiniz. Narkozun etkisinde olduğu için hâlâ uyku durumunda. Vücudundaki kırıklardan dolayı bir süre daha öyle kalacak. Bu süre zarfında sakin kalmalı, pozitif düşünmelisiniz. Beni takip edin lütfen."

Sorgulamadan doktorun peşine düştüler. Asansöre bindiklerinde, Nermin Hanım soru yağmuruna tuttu doktoru. Ama doktorun kullandığı tıbbi terimlerin hiçbirini anlamadı. Asansörden inip birkaç koridor geçtikten sonra, camdan bir duvarın önünde durdular. Ege'yi gördüklerinde, ikisinin de nefesi kesildi.

Gözlerden yaşlar akarken "Camdan kalpli çocuğu, camdan bir hücreye koymuşlar..." dedi Nermin Hanım ve ağlayarak döndü doktora. "Yanına girebiliyor muyuz?"

Olumlu yanıt alıp, biraz daha konuştuktan sonra doktorun peşinden alt kata geri döndü. Uyumak istemiyordu. Oğlu kendine geldiğinde, ona destek olmak için ayık olmalıydı.

Genç kız camın diğer tarafındaki Ege'ye bakarak elini cama koydu. Başını cama yasladığında, nefes alış verişiyle camın üzerinde buhar oluşuyordu. Ağlamamak için söz verdi kendine o an. Gülümsemelere onunla alışırken, dudakları aşağıya doğru büzülmemeliydi. Okula geldiği ilk gün, onu gördüğünde hissettiklerini hissetmeliydi. İçindeki kırgın çocuğu saklamalı, Gözlük'ün ruhuna sarılıp, yanında olduğunu hissettirmeliydi. Elini camdan çekerken nefes alıp cama doğru üfledi. Camda kalan buğunun üzerine gülen bir surat çizip odaya girdi. O, ağır adımlarla Ege'ye doğru ilerlerken, camdaki gülen surat kayboluyordu.

Yatağın başucuna geldiğinde, dokunmaya korkarak eğildi yüzüne doğru. Biraz bakıp, kulağına doğru yaklaştırdı dudaklarını. "İyi olacaksın!" Dudaklarını sıkıp geri çekildi. Yatağın bir tarafında cihazlar vardı. Kulak tırmalayıcı sesler çıkaran, ne olduğunu bilmediği cihazlar. Bir tane tekli koltuk, birkaç sandalye ve televizyon. Tekli koltuğu zorlanarak yatağın kenarına yaklaştırdı. Ege'yi rahatsız etmekten korkarak yavaş hareket etmeye çalışıyordu. Dakikalar sonra kendini koltuğa bırakıp, dizlerini göğsünün hizasına çekti. Yatağın kenarından sarkan elini tutup ona baktı dolan gözleriyle. Yüzündeki yaralara dokunmak istiyor ama yapamıyordu.

Oysa çocukken düştüğünde annesi hep *Gel, öpeyim de geçsin!* derdi. Sahi, geçer miydi? Bunu umarak, tuttuğu elleri dudaklarına yaklaştırıp öptü.

Saatler sabaha yaklaşırken, güneş kendini binaların ardından yavaş yavaş gösterirken uyuyakaldı genç kız. Eli onun ellerinde, umutla uyudu. Nermin Hanım odaya döndüğünde, oğlunu ve Berçin'i o şekilde görünce iç geçirdi. Sabaha karşı eski kocasını aramış, durumdan haberdar etmişti. Destek olmaları için, Ege'nin telefonundan arkadaşlarına haber vermeyi de ihmal etmemişti. Telefonunu açıp rehberine baktığında çok az kişi olduğunu görüp üzülmüştü. Yanında George'la yatağın ayakucunda dikilip oğullarına baktılar. Nermin Hanım başını eski kocasının omzuna yaslayıp beklerken Berçin uyanıyordu. Gözleri bir hışımla açılırken, karşısında Ege'nin annesi ve George'u görüp koltukta doğruldu.

"Bir şey oldu mu?" diye sordu onlara bakarak.

"Hayır, canım. Biz de doktoru bekliyoruz. Öğleden önce net bir bilgi verebileceklerini söylediler."

"Akın, Evrim... Onlara haber vermeliyim," derken cebindeki telefonu çıkarmaya uğraşıyordu. "Ege uyandığında burada olmalılar."

"Ben Ege'nin telefonundan hepsini aradım, tatlım. Uyanacağını tahmin etmedik. Aç mısın? Kahve istersen George alabilir."

Nermin Hanım, George'a bakarak birkaç İngilizce cümle kurdu. Adam başıyla onaylarken, Berçin onu engellemeye çalışsa da yapamadı.

George elinde sıcak kahveler ve sandviçle geri döndüğünde, Berçin yemek yemeyi reddedip sadece kahveyi aldı. Hepsi yatağın kenarında otururken, dakikalar inatla geçmek bilmiyordu. Birbirleriyle çok az konuşuyorlar, kendi içlerinde ise savaş veriyorlardı Ege için. Bir saat sonra, odanın kapısı sert bir şekilde açıldı. Akın gözleri dönmüş bir şekilde, yanında Evrim ve Ekin'le birlikte içeriye girdi. Berçin, Evrim'e

doğru koşup sarılırken, arkadaşını gördüğünde yine ağlamaya başladı.

"İyi mi kardeşim?" diye bağırdı Akın. "Ne oldu birdenbire?" Berçin'e koşup o da sarıldı. Sorular annesi tarafından yanıtlanırken, Evrim de ağlayarak Berçin'in koltuğuna oturdu. O kadar çok anlatmıştı ki genç kız, tekrar anlatarak o anları yaşamak istemiyordu. "Araba çarptı," dedi arkadaşlarına bakıp. "Dün gece..."

O sırada odaya dün gece açıklama yapan doktor girdi. Elinde tuttuğu beyaz önlüğü sandalyelerden birine bırakarak, George ve Nermin Hanıma döndü. "Ege bir saat içinde uyanacak. Uyandıktan sonra yanında olmanız ona çok iyi hissettirecektir. Uyandığında hemşireye bildirmeniz gerekiyor. Ameliyat esnasında yapılan sargıları değiştirilip, kırıkları alçıya alınacak."

"Hemen haber vereceğiz," dedi Nermin Hanım. "Başka yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Doktor Ege'nin bağlı olduğu cihazlara bakıp, elinde tuttuğu dosyaya bir şeyler yazdı. "Özel konuşabilir miyiz lütfen?" Cevap beklemeden dışarıya doğru çıkarken, Nermin Hanım ve George peşinden gitti.

Akın sandalyelerden birini çekip Ege'nin yanına oturdu. Dirseklerini dizlerine koyup, yumruk yaptığı ellerini alnına dayadı.

"Ah be kardeşim!"

"Şşşt!" diye bağırdı Ekin. "Sessiz ol."

Akın kız arkadaşına baktığında, doktorun sandalyede unuttuğu beyaz önlüğü giydiğini gördü.

"Ben sanırım doktor olmak istiyorum."

Evrim buruk bir gülümseme ile ona baktı.

"Senin IQ'un çok fazla, tatlım. Doktorluk düşünme, daha üzerini iste."

Ekin giydiği beyaz önlüğe sarılıp kendi etrafında sallanırken, "Dimi ya..." dedi. "Ege uyansın da, ona da göstereyim!"

Hepsi birden sessizce gülümserken, Ege'nin bilinci yavaş yavaş kendine geliyordu. Bedeni gözlerini açabilmek için çok yorgundu. Etrafındaki sesleri duyuyor ama cevap veremiyordu.

***

Nermin Hanım, George'la birlikte doktorun odasına geldiklerinde, yorgun bir şekilde deri koltuklara oturdular. Genç kadının gözaltı torbaları çıkmış, gözleri uyumamak için direniyordu. Doktor, masasına otururken elindeki dosyayı bırakıp kalemini yanına koydu.

"Ege buraya getirildiğinde iç kanaması vardı. Ameliyata alındı. Kırıkları için ön sargı ameliyat esnasında yapıldı. Size söyleyeceklerim için kendinizi hazırlayın. İyi olanı düşünmelisiniz. Ege'nin yanında olmalı, bunu ona da hissettirmelisiniz."

"Ne oldu?" diye sordu kadın korkuyla. Eski eşinin elini tutuyor, ondan destek almaya çalışıyordu.

"Geçirdiği kaza esnasında Ege'nin omuriliği zarar görmüş. Omuriliği sıvısı kaybı yaşadığı için ayaklarında his kaybı var."

George, Nermin Hanımın ağladığını gördüğünde *Ne oluyor?* diye sordu İngilizce olarak. Ama sorusuna yanıt alamadı. Doktor devam etti.

"Bu tür vakalarda, yeniden yürümek fizyoterapi ile mümkün. Bu süreç hastaya bağlı olarak uzayabilir de, kısalabilir de. Ama en önemli etmen çevresindeki insanlar. Burada da devreye siz ve arkadaşları giriyor. Ona destek vermeli, yanında olmalısınız."

Nermin Hanım, yaş dolu gözlerle doktora baktı. "Yürüme ihtimali var, değil mi?"

"Evet. Dediğim gibi bu..."

Doktorun sözünü böldü. "Yürüyene kadar ne yapacak? Okula nasıl gidecek?"

Doktor soğuk bir tavırla yanıtladı. "Tekerlekli sandalyeler bunun için var, hanımefendi."

Ne var biliyor musunuz? Mutlu olamıyoruz. Ne kadar çabalarsak çabalayalım, ne kadar istersek isteyelim olmuyor. Bazen marketlerden aldığımız bir çikolata ile mutlu olan bizler, çok kırdık kalplerimizi. Yalnızlığı, mutsuz olmayı öyle sert bir şekilde hissettik ki, yara bandı bile kapatamaz oldu izleri. Bazen büyük bir marketin raflarının arasında, bazen bir otobüste, bazen çarşının göbeğindeki bir yerde donup kaldık. Gözlerimiz doldu... Zihnimize gerçeklik ile bağı olmayan yumruklar atıldı o anlarda. Öyle sert oldu ki yumruklar, yardım için ağzımızı açamaz olduk. "Bana yardım edin!" diye bağıramadık. "Acıyor işte..." diyemedik. Onun yerine, hiç olmamış gibi yapıp, mutlu olmayı umut ettik her seferinde. Bizim gibi milyonlarca insanın hapsolduğu yapay bir dünyaya anlatmayı tercih ettik her şeyi. Bazen insanların çektiğimiz acıyı görmeleri için karanlık iletilerle doldurduk her yeri. Bazen bir şarkı, bazen bir resim anlattı hislerimizi. Neydi amacımız? Yine mutlu olmak mı? Belki. İnsanlar paylaştığımız acılara, beğeni butonuna tıklayarak ortak oldular. Beğeniler artarken, daha da bir yalnızlaştık. Adına sosyal medya dediğimiz bu illet tek dostumuz oldu zamanla. Eksiklik hissi artarken doğruyu bulamadık. En büyük kötülüğü de aynada gördüğümüze yaptık. Aynadakinin ne isteğini hiç önemsemedik. Orada gördüğümüz kendimize, öyle hakaretler, öyle aşağılayıcı ithamlarda bulunduk ki... Sevemedik kendimizi.

Karşılaştığımız her zorluğun, özgüvenimizden bir parça alıp kaçmasına izin verdik.

Gün, bizden alınanı geri kazanma günü. Hak ettiğimiz, yapmayı isteyip yapamadığımız her şeyi geri alma günü. Odalarımızın penceresini bundan sonra kendimiz için açalım. Kendimiz için olsun dileklerimiz. Önce aynadakine "Günaydın, bugün harika gözüküyorsun!" diyelim. Katmerlenmiş acıyla sarılı yüreklerimizi kendimize açalım bir kereliğine. İçimizde, yeri geldiğinde gülümsemeyi unutan o çocuğu, bir günlüğüne de olsa gülümsetip mutlu edelim.

Son olarak; bu yazıyı okuyan siz ve ben. Buradayız. Her şeyde olduğu gibi, en sonda. Bana üç tane çikolata hediye eden kişiye dediğim gibi; bu cümlenin sonuna koyacağım üç noktanın arasındaki sonsuzluktayız... Ve hepimiz el ele tutuşuyoruz. Kaybettiklerimiz ve geri almayı istediklerimiz adına "Merhaba," diyelim bu satırda birbirimize.

"Merhaba, dostum. Sen bir kaybedensin ama bu şekilde çok güzelsin. Merhaba!"



37

Bir Uzak Doğu efsanesine göre, iki gezgin varmış. Amaçları insanları keşfedip, iyiliği ve doğruluğu anlatmakmış. Yapmışlar da... Oradan oraya gezip durmuşlar amaçları uğruna. Sevginin paylaştıkça büyüdüğünü, kibir, nefret, aşağılama gibi duyguların insanlara zarar verdiğini, bunların yerine aşk ve özlem duygusunun kudretinin farkına varmalarını öğütlemişler. Gittikleri yerlerde çok fazla konaklamamışlar. Çünkü onlara göre, kalbi siyah olan insanlar, çok daha fazlaymış beyazlardan. Küçük bir çocuğun yüreğine umut kırıntılarını serptikten sonra yola çıkmışlar yine. Dağları, ovaları aşıp bir volkanın önünde kalmışlar. Yaşça küçük olan gezgin, insanları keşfetmek için çıktıkları yolda, bu engeli aşamayacaklarını düşünerek, umutsuzluğa kapılmış. "Buraya kadar," demiş. "Kaybedeceğiz, azizim. Karanlık yine kazanacak, kaybetmiş olanlar yine kaybedecek!" demiş. Gün geceye dönerken, dağın eteğinde kamp kurma kararı almışlar. Bu, çıktıkları yolda ilk kez durakladıkları anmış. Umutsuzluk çemberi genç gezginin etrafını sararken, kendini yavaş yavaş karanlığa bırakıyormuş. Yaşça büyük olan gezgin ateşin başına oturmuş.

"İki tane kurt varmış. Biri karanlık ve umutsuzluk, diğeri aydınlık ve umut doluymuş," demiş. "Sürekli kavga eden bu kurtlardan hangisi galip gelir?" diye sorarken, çıkınından çıkardığı bir elmayı gence atmış. Genç gezgin, havada yakaladığı elmaya bakıp gülümserken, "Hangisini beslersen, o kazanır," demiş.

Ben de öyle yaptım. İçimdeki milyonlarca kurdun içinde, zor da olsa aydınlık olanı seçip umutla besledim onu. Kendi aydınlığımda bazen karanlığa düşsem de, aşk girdi işin içine. Kırmızı sanılan aşkın renginin lacivert olduğunu öğrendiğim zaman, daha çok sarıldım umuda. Çokça dışlandım, çokça aşağılandım. Zamanla birini sevmek, zamanın ötesinde birine âşık olmak böyle hissettiriyor olmalıydı insana. Korkusuz ve yenilmez. Ama bazı anlar vardır... Her şeyin yolunda gittiği anlarda, birdenbire olan olaylar...

Gözlerim yorgun... Etrafımdaki sesleri duyabiliyorum ama sanki dudaklarımın üzerinde görünmez bir fermuar var. *Sizi duyabiliyorum,* diyebilmek için aralanmıyorlar. Karanlık ve umutsuzluk dolu kurtçuklar artık daha fazla. Işık, sanki terk etmiş gibi beni. Ekin'in sesi kulaklarıma dolarken, doktor olmakla alakalı bir şey söylediğini öğreniyorum. Annem? Birkaç konuşma daha... Sonra onun sesi doluyor kulaklarıma. Ömrüm boyunca dinleyebileceğim bir melodi sanki. Uyurken, uyanıkken, yürüyüş yaparken, fotoğraf çekerken... Gülümsediğini anlıyorum. Muhtemelen Ekin'e.

Nefes almak için ağzımı açmak istediğim an, karın bölgemde bir sancı hissediyorum. Acıyor... Neden ki? Acı kuvvetli ama başa çıkılmayacak gibi değil. Elimi kıpırdatmaya çalışıyorum. Acıyan yeri tutmak istiyorum. Beynim sanki gönderdiğim komutları reddediyor. İyi de neden? Kapalı gözlerimin karanlığında bir başımayken, Hüsnü'yü arıyorum. Gözlerimi açabilmek, bir şeyler söyleyebilmek için yardım istiyorum. Ama herhangi bir ses yok. O da mı gitti?

Çaresizliğim, karanlığı ve umudu geride bırakıp öne geçerken, gözlerim kendiliğinden açıldı. İlk önce kör edecek parlak bir ışık ile karşı karşıya geldim. Birkaç kez kırptıktan sonra, görüntü yavaş yavaş netleşti. Tanıdık yüzler şaşkınca bana bakarken, beynim artık gönderdiğim komutları yerine getirebiliyordu. Elimi karnımdaki acının üzerine götürüp bastırdım. Dudaklarımın arasından bir "Ah!" yükselirken, Akın'ın sesi kulak tırmalayıcı bir tizlikte kulaklarıma ulaştı.

"Kardeşim!"

Şaşkınlıkla ona doğru döndüğümde, cevap vermek için ağzımı açtım. Ağzımdan dökülmesi gereken kelimeler, boğazımın kuruluğuna yapışıp kaldığında cevap veremedim. Ağzım öylece açık kaldığında, Berçin telaşla bağırdı.

"Su! Suya ihtiyacı var."

Başımı güç bela Berçin'e doğru çevirdim. Neler olduğunu anlamam gerekiyordu. Berçin, Evrim'le birlikte oturduğu koltuktan hızlıca kalkıp bir masaya doğru ilerledi ve üzerindeki sürahiden bir bardak su koydu. Yine hızlıca başucuma gelip, yavaşça suyu içirdi.

"Biriniz hemen annesine haber versin!" diye bağırdı Evrim. "Doktor haber verin demişti."

Akın odadan koşup çıkarken Berçin'e döndüm. "Neler oluyor?" diye sorarken, boğazıma yüzlerce iğnenin batırıldığını hissediyordum. Berçin sesimi duyduğunda, gözünden bir damla yaşın aktığını gördüm. Evrim'in koltuğu ile yatağın arasına girip başucumda dikildi. Yumuşacık elleri alnıma değdiğinde, saç köklerimde bir elektriklenme hissettim.

"Şşşt!" dedi "Konuşmak için yorma kendini. İyi olacaksın."

Konuşamazdım zaten. Ağzımı açtığımda, vücudumun altında artan acı karnımdakinden çok daha fazlaydı. Akın peşinde bir doktorla geri döndüğünde, arkalarında annem ve George'u gördüm. Hastanede oluşum, her şeyin açıklamasıydı. Siren sesi... Ve o sese karışan bir *seni seviyorum* çığlığı...

Acımı umursamayıp gözlerimi Berçin'e çevirdim. Ona bakıp gülümsediğimi gördüğünde, saçlarını geri atarken yanağına düşen yaşı sildi. Sıcacık bir gülümseme belirdi sonra dudaklarının kenarında. Hüzün dolu ama mutluluğu arzulayan bir gülümseme. Gözlerimi Berçin'den ayırarak, koluma iğne yapan doktora baktım. *Ne yapıyorsun?* demek için ağzımı açtığımda yine iğneler battı boğazıma.

Ağrı kesici yaptığını dakikalar sonra hafifleyen ağrılarım sayesinde anladım. Annemin yüzünde fazlasıyla üzgün bir ifade vardı ve bunun sebebini merak ediyordum. Sormak için hazırlanmamdan dakikalar sonra yattığım yatak hareket ettirildi. Arkadaşlarım ve annemden uzaklaştırılırken, ağrı kesici artık çok etkiliydi. Bırak konuşmayı, parmaklarımı bile kıpırdatamıyordum. Uyuma isteği bedenimin etrafında konuşlanırken, gözlerim yine yenildi. Birkaç saat sonra kendime geldiğimde, aynı odadaydım. Herkes bıraktığım gibiydi. Annem ve George yan yana, Berçin başucumda ayakta, Evrim yatağın yanındaki koltukta, Akın ve Ekin de odadaki sandalyelerde oturuyorlardı.

"Biraz daha dinlen, tatlım," dedi annem alçak bir ses tonuyla. Götürülürkenki halinden çok daha kötüydü şimdiki hali. Sadece o değil, şaşkın gözlerle baktığım arkadaşlarımın da yüz ifadeleri berbattı.

Odanın içine dolan gün ışığından, öğlen vakti olduğunu tahmin ederek uzağımdaki cama baktım. Dışarıda güzel bir sonbahar günü olmalıydı. Onlara sorular sormak istiyor ama boğazımdaki iğnelerden korkuyordum. Bunun yerine, gözlerimi hepsinin üzerinde tek tek gezdirdim. Bir şey söyleyeceğimi düşünerek hepsi merakla bana bakıyordu. Kafam yatağa sabitlendiği için ve fazlasıyla ağırlaşmış hissettiğim için kıpırdamadan gözlerimi Ekin'e odakladım. Kısa mavi saçlarının arasından üzgün gözlerle bakıyordu bana. Hayat dolu, yüzünden gülümseme eksik olmayan Ekin'i ilk kez bu

şekilde görüyordum. Üzerine giydiği doktor önlüğünü gördüğümde gülümsedim. Dudaklarımdan ilk çıkan kelimeler "Doktorum siz misiniz, hanımefendi?" oldu. Ekin ona seslendiğimi anlamayarak arkasına ve etrafına bakındı. Üzerindeki doktor önlüğünü hatırlayıp da, "Ay, buradaki tek doktor benim," dediğinde odadakilerden buruk bir kahkaha yükseldi.

Üzerimdeki üzgün bakışlara aldırmadan, Ekin'le konuşmama devam ettim.

"Ölecek miyim?"

"Doktoruna sorsana?" dedi Ekin telaşla.

"Doktorum siz değil miydiniz?"

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Doktorun olabilir miyim?"

Gülümseyip gözlerimi anneme çevirdim. "İyi miyim, anne?"

Annem cevap vermeden önce alt dudağını ısırdı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra sorumu yanıtladı.

"İyisin, tatlım. Daha iyi olacaksın."

Gözlerimi annemden ayırıp tavana odakladım.

"Ne çarptı be!" dedim kendi kendime.

Akın heyecanla araya girdi. "Arabaymış, kanka."

Yutkunup, gülümsemeye çalışarak ona döndüm. "Araba olduğunu biliyorum. Güzel çarptı, onu söyledim."

Evrim'in içten kahkahası odaya dolarken, Berçin'e baktım. Niyetim onları neşelendirmekken, bir türlü gülmüyorlardı. Yüzündeki endişe miydi, yoksa korku mu?

"Sana bir şey oldu mu?" dedim ona bakarak. Dudaklarını sıkıp kafasını *hayır* anlamında salladı. "Ne bu matem havası o zaman?" Sorumu hepsine yöneltmeme rağmen hiçbiri yanıtlamadı.

"Ege! İlk ben imzalayabilir miyim?" diye bağırdı Ekin heyecanla.

"Ne imzalayacaksın?" diye sordum merakla.

"Alçılarından birini!"

Telaşla kafamı öne eğip vücuduma baktım. Her iki ayağımda da alçı vardı. Biri dizden aşağıda, diğeri ise biraz daha üstünde. Bu yetmezmiş gibi, sol kolum da dirseğime kadar alçıyla kaplanmıştı. Sinir ve korkuyla anneme sordum.

"Alçılar ne kadar kalacak, anne?"

"Bir buçuk ay, tatlım," dedikten sonra devam etti. "Doktorun zaten konuşacak seninle. Kendini nasıl hissediyorsun? Canın acıyor mu?"

Üzgün yüz ifadesine aldırmadan konuştum. "Daha erken olmaz mı? Okul var bir hafta sonra."

"Doktorun anlatacak canım her şeyi."

Annem sorularıma kaçamak cevaplar verirken, diğer herkes bizi dinliyordu. Suskunluk dakikalarca devam etti. Bu sırada bir şeyler söyleyerek onları gülümsetme çabalarım işe yaramadı. Bir süre sonra George ve annem, kahvaltı etmek için odadan çıktı. Arkadaşlarımın durumum hakkında bir şey bilmediklerini tahmin ederek soru sormadım. Sormak da istemiyordum. Durumuma üzülebilir, çekeceğim ağrıları hayal ederek kendimi moral olarak sıfıra çekebilirdim. Ama yapmadım. İçimdeki umut ışığına sarılarak, kendimi motive etmeye çalıştım. Sonuç olarak bu, bir yerlerimi ilk kırışım değildi. Düşüşleri ile meşhur Ege, çokça alçı görmüştü büyüme yolunda. Önceki ikisi bu denli ciddi olmasa da, kırıktı sonuçta. Ve ben, bir süre bunlarla yaşayabilirdim. Heykel gibi... Kuruyan boğazım için su rica ettikten sonra, Berçin hemen dileğimi gerçekleştirdi.

"Buna alışabilirim," dedim ona bakarak. Kaza öncesine kadar olanları ima etmeye çalışarak devam ettim. "Ve inan alışmamı istemezsin." Berçin'in utandığı yüzünden okunuyordu.

Evrim parmağı ile önce beni, sonra Berçin'i işaret ederek "Siz ikiniz! Neler oluyor?" dedi.

Cevap vermek için Berçin'e baktım ama bir şey söyleme niyetinde değil gibi gözüküyordu. Konuyu değiştirme amacıyla, özlemini çektiğim bir şeyi dillendirdim.

"Kahve veya çay istiyorum. Kim almak ister?"

"İçebileceğini düşünmüyorum," dedi Evrim. "Doktoruna soralım mı?"

"Kim takar doktoru. Lütfen..."

Onlar reddetseler de, biraz uğraştıktan sonra hepsini ikna ettim. Ekin gitmek için gönüllü olduğunda, üzerinde doktor önlüğü ile odadan ayrıldı. O gittikten sonra, konuşmalarımız hep geçmişe dairdi. Kamptan, Taksim gezisine kadar geldiğimizde, Evrim'in eski sevgilisine yaptıklarına hep birlikte gülümsedik. Kendimi şanslı hissediyordum; Akın, Evrim, Ekin ve Berçin'e sahip olduğum için. Arkadaşlık kavramının ne olduğunu öğrendiğim insanlara bakarak gülümsedim.

"Ben... Teşekkür ederim... Çok kısa zamanda her şeyim oldunuz. Hayatım bundan sonra sizden öncesi ve sonrası olarak ayrılmış durumda. Ki, önceki hallerimi Evrim ve Berçin çok iyi biliyor," derken Berçin'e göz kırpmayı ihmal etmedim. "Bir şeyler söylemek istiyor ama bunun için doğru kelimeleri bulamıyorum. Sanırım bilgisayarım şu an burada olsa, çok daha iyi ifade ederdim kendimi. Konuşma konusunda pek iyi değilim."

Hepsi gülümseyerek bana sarılmaya kalkınca acıyla bağırdım. Acı kuvvetli olsa da, gülmemize engel değildi. Belki bu halim, aramızda espri konusu olacaktı. Onlar diğerleri gibi değildi. Alay etmezlerdi. Tamam, dalga geçerlerdi ama kötü niyetle değil. Ve ben söyledikleri bir cümlenin altında yatan anlamın ne olduğunu bilecek kadar tanıyordum artık onları. Dakikalar geçerken, Akın sevgilisinin neden hâlâ gelmediğini merak etmeye başlamıştı. "Tam yarım saat oldu. Kantin alt katta," diyerek sitem ediyordu. Evrim gidip bakacağını

söyleyip ayaklanırken odanın kapısı hızlıca açılıp, sert bir şekilde kapandı.

Ekin korku dolu gözlerle sırtını kapının ardına yaslamıştı. Ellerinde hastanelerde kullanılan eldivenlerden, yüzünde ise bir maske vardı. Bir elinde ismini bilmediğim bir alet tutuyordu. Giydiği doktor önlüğünün üstündeki kan mıydı? Akın koşarak kız arkadaşının yanına giderken "Ne oldu?" diye soruyordu. Ekin cevap vermeyince, Evrim korkmuş bir ses tonuyla konuştu. "Kesin birini öldürdü," derken, kafasını oturduğu koltuğa gömdü. "Bugünün geleceğini biliyordum."

Akın sorusunu tekrarladıktan sonra, Ekin onu geçip odadaki sürahiden bir bardak su içti. Nefes nefese konuşmaya başladığında, hepimizin merak ettiği sorular yanıtlanmak üzereydi.

"Ben bir şey yaptım," dedi heyecanla. Elindeki metal objeyi masanın üzerine bıraktıktan sonra, üzerindeki önlüğü çıkarıp sandalyeye attı. "Bir tane kadın vardı. Üzerindeki önlük benimle aynıydı. Sonra ben bunu takip ettim. Kadın bir yerde ellerini yıkayıp bu eldivenlerden taktı," diye devam ederken, ellerindeki eldivenden ve boğazına kadar indirdiği lastikli maskeden de kurtuldu. "Ben doktor falan olmak istemiyorum. Şok korkunç şeyler gördüm, Akın. Merak ederek kadını takip ettim. Onun yaptıklarını yapıp, bir odaya girdim. Ay Akın... Aynı filmlerdeki gibiydi. Masada bir adam yatıyordu. Üstünde ışıklı bir şey vardı. Etrafında da üç dört kişi. Ses çıkarmadan yanlarına gidip izlemek istedim. Gittim de. Birinin yanına yaklaşıp izlemeye başladım. Takip ettiğim kadın adamın kolunu kesiyordu. Iyy... Çok iğrençti. Sonra... Sonra kadın benden bir şey istedi. Ne olduğunu anlamayınca işaret ettiği masadan şu şeyi alıp ona verdim." Masaya bıraktığı objeyi gösterirken, Evrim heyecanla "Eee?" dedi.

"Kadın bağırdı işte. *Ah şu stajyerler!* diye bağırdığında, korkudan sıçrayıp aletlerin dizili olduğu masayı devirdim. Sonra üstüme kan sıçradı. Ben kaçarken kadın arkamdan bağırıyordu. *Yanlış damarı kestim tampon yapın!* diye..."

"Kolsa ölmemiştir," dedi Evrim. "Oğlum, uzak tut şu kızı böyle yerlerden."

Akın, Evrim'in uyarısını dikkate alarak, onu hastaneden götürmeye karar verdi. Ekin'in çıkardığı doktor önlüğü ve diğer şeyleri de sırt çantasına attıktan sonra bana döndü.

"Kanka, delilleri yok ettik. Gene geleceğim ben. Senin bir yere kıpırdağın yok zaten," diye espri yaptı. Evrim de evden bir şeyler alması gerektiğini söyleyerek onların peşine takılınca, Berçin'le baş başa kaldık.

Nefes almakta güçlük çekecek gibiydim. Çünkü her derin nefes alış verişimde vücuduma ağrı saplanıyordu. Berçin, Evrim'in kalktığı koltuğu yatağıma biraz daha yaklaştırdıktan sonra oturdu. Dün gece söylediği *seni seviyorum*'u bir kez daha duymak istiyordum. Gerçekliğinden emin olmak, buna kendimi inandırabilmek için...

Sanki neler düşündüğümü anlıyormuş gibi, alçıda olmayan elimi ellerinin arasına aldı. Başını biraz yaklaştırıp, tuttuğu elimi koltuğun kenarına koyduktan sonra, yan bir şekilde başını üzerine koydu.

"İyi olacaksın, Ege. Ben hep burada olacağım. Tam yanında. Hep tutacağım elini. Sen bırakmak isteyene kadar."

Başını kaldırıp bana bakarken, bu kez ellerimizin üzerine çenesini dayadı.

"Ya bırakmayı hiç istemezsem?"

"Umarım istemezsin."

***

Üç Gün Sonra...

Günlerin geçip gittiğini bilmek, sona yaklaştığını düşündürürmüş insana. Bitecek olan her şeyin yeniden başlayacağına

inandırıldık büyürken. Birçoğunu tecrübe ettik. Yorulduk... En çok da hayatı tecrübe ederken yorulduk. Korkanlar oldu. Geri dönüp vazgeçenler... Kalbi kırılan insanlar oldu. İstemeden kırıldı kalpler defalarca. Genç bir kız, Uzak Doğulu iki gezginin konuştuğu, içi umut dolu bir çocuğa âşık oldu. Aşk olgusu filizlenip nesiller boyu devam etti yaradılış gereği. Bir süre sonra insanlar, bu olgunun insanı kuvvetlendirdiğini ve her şeyin önüne geçebilecek bir his olduğunu fark etti. 'Romeo ve Juilet, Aslı ile Kerem, Leyla ile Mecnun, Ferhat ile Şirin'lerin hikâyeleri anlatıldı dilden dile, aşkın insana neler yaptırabileceğini anlasınlar diye.

Tarih boyunca bilim, felsefe, edebiyat hep aşkı konu aldı. Araştırdı... Henüz dokuz yaşındayken gördüğü Beatrice'e ömür boyu âşık olan Dante'ye *İlahi Komedya*'yı da aşk yazdırmamış mıydı? Anlatılan hikâyeler bir örnek teşkil etse de insanlara, bir yerlerde çok daha büyükleri yaşandı. Aşk yalnız değildi. Beraberinde acı dâhil bir sürü olguyu da getirdi. Mutlu olanlar lacivertin mavisine doğru koşarken, acıya mahkûm olanlar siyahına kaçtı...

Hep ortada olan hayatıma aşk girdiğinde, maviye kaçacağımı umut ederken, siyahta buldum kendimi. Ama yalnız değildim. O, yanımdaydı. Elimden tutuyordu. Hiç bırakmayacak gibi, sıkıca sarılıyordu. İnsanın, erken keşfetmesi gerekirmiş aşkı. Hikâyemiz belki dilden dile dolaşmayacak, adına kitaplar, şiirler yazılacak bir hikâye olmayacaktı. Biz sadece birbirimizi yaşayacaktık...

Olayın üzerinden üç gün geçmesine rağmen, kimsenin hüznü azalmadı. Onların aksine ben mutluydum. Sahip olduklarım, kazandıklarım için... Geçen üç günde arkadaşlarım sık sık ziyarete geldiler. Berçin ise bir gün olsun ayrılmadı yanımdan. Yalnız kaldığımızda, o gece hakkında konuşmaya çalıştım hep. Utangaçlığı hat safhada, gülümseyerek yanıtladı sorularımı. Bu süre zarfında, George ve annemin

yakınlaştığını görmezden geldim. Oğlu için yeterince üzülüyordu... Belki de eski kocasının varlığı ona iyi hissettirebilirdi. Yine doktoru görmeye gittikleri sabah, başucumdaki koltukta uyuyan Berçin'i izledim. Sabah saatlerinde odaya dolan gün ışığı yüzünün bir yanını aydınlatırken, diğer tarafına gölge düşüyordu. Köprücük kemiğinin boşluğu tamamen karanlıktı. Gözlerini sıkarken, yavaşça uyanmaya başlıyordu. Gözleri, gözlerimle buluştuğunda ayırmak istemedim bakışlarını. Hapsolmak, daha derinlerine inmek istedim. Yüzündeki gün ışığıyla gülümseyip baktı bana. "Günaydın," dedi uykulu sesiyle. Alçıya alınmayan elimi ona doğru uzatırken "Günaydın. Keşke uyanmasaydın," dedim.

Koltuktaki şeklini değiştirip gerindi. "Neden?"

"Boş ver..."

Ne kadar güzel göründüğünden bahsetmek istemedim o an. Bazen uyurken kendi kendine gülümsediğinden ve o gülümsemenin gördüğüm en güzel şey olduğundan... Ona uzattığım elimi tutarken, başını yana yatırıp bana bakmaya devam etti. Annem odaya girene kadar her şey mükemmeldi. Ne o gözlerini kaçırıyordu, ne de ben kaçmak istiyordum.

Annem "Ege," dediğinde, istemeyerek ayırdım gözlerimi ondan. O ise daha onlar odaya girdiğinde utanarak bırakmıştı ellerimi.

"Efendim, anne?"

"Bugün taburcu olacaksın."

"Harika."

Endişeli bir yüz ifadesiyle yaklaştı yatağıma doğru. Elinde tuttuğu kutuyu bana uzattı.

"Yeni gözlüğün."

Siyah kutuyu alıp içindeki gözlüğü taktım.

"Havalıymış."

Buruk bir gülümseme ile bana baktı.

"Ayağının üzerine bir süre basamayacağın için, tekerlekli sandalye kullanmak zorunda kalacaksın, tatlım."

Kapı tıklanıp açılırken, George tekerlekli sandalyeyi ittirerek odaya girdi. Sandalye sorun değildi. Yalnızca alçılar çıkana kadar onunla okula gitmek, götürülmek bir işkence olacaktı. Kendimi demotive etmemeye çalışıp Berçin'e döndüm.

"Seni de gezdiririm," dedim gülümseyerek.

"Daha çok ben seni gezdirecekmişim gibi geldi." Gülümseyerek ayağa kalktı ve George'un yanına gidip sandalyeyi tuttu.

"Sorun değil, anne. Bir süre idare edebilirim. Bunun için üzülmene gerek yok." George'a bakıp gülümsedikten sonra önündeki tekerlekli sandalyeyi işaret ettim. "Senin arabandan daha güzel ha?" dedim. Baba yerine koymayacak olsam da kendisini, bu süre zarfında ona karşı olan tavırlarım yumuşamıştı. Annem gülümseyip söylediğimi çevirdiğinde, o da gülümsedi.

"Benim araç yavaş, bu hızlı," dedi ellerini sandalyeye vururken.

Ağrılar biraz azalmış olsa da, alçılar çıkana kadar belirli aralıklarda çekeceğimi biliyordum. Acıyı onlara fark ettirmemem gerekiyordu. "Deneyebilir miyim?" dedim sandalyeyi işaret ederek. George'un yardımıyla sandalyeye oturduğumda takılmayı ihmal etmedim. "Ehliyet istiyorlarsa daha bir yılım var," dedim ellerimi tekerleklere koyup. Ama onlar gülümsemiyordu.

İyi de neden?

Annem bana doğru yaklaşıp, sandalyenin önünde eğildi.

"Doktor Beyin sana söylemek istedikleri var, tatlım," dediğinde içime bir kurt düştü.

"Neler oluyor, anne?"

Annem cevap vermeden ayağa kalktı. Önümden çekildiğinde, karşımdaki doktorun alçılarıma baktığını fark ettim.

"Geçirdiğin kaza çok tehlikeliydi, Ege. Buna rağmen, enerjini ve mutluluğunu kaybetmedin. Öncelikle bunun için tebrik ederim."

Berçin sandalyenin arkasındaki kulpları tutan ellerini omzuma koydu. Alçıda olmayan elimle omzumdaki elini tutup sıktığımda doktora döndüm.

"Hayat kısa, doktor bey. Eğlenmeye bakıyorum."

"Harika. Bu enerjini hiç kaybetmeyeceğini umuyorum. Buraya getirildiğinde iç kanaman vardı. Ben ve ekibim sayesinde başarılı bir ameliyat geçirdin. Ayakların ve kolundaki alçıların çıkarılması, kemiklerinin kaynamasına bağlıdır. Bu süre zarfında..."

Doktorun konuşmasını böldüm.

"Sonuçta çıkacak. Etrafımdakilere üzülmemelerini söyler misiniz lütfen?"

"Ailen ve arkadaşların seni seviyor, Ege. Bunu sakın unutma. Buraya getirildiğinde omuriliğinde bir çatlama söz konusuydu. Omurilik sıvısında kayıp yaşadığın için alçılar çıktıktan sonra bir süre yürüyemeyeceksin."

Doktorun cümleleri beynime saplanırken, annem ve Berçin ağlamaya başladı.

"Bunun anlamı, zedelenen omurilik ve beyin arasındaki tüm iletişimin geçici bir süreliğine veya tamamıyla yok olmasıdır. Yeniden yürümek, tamamen senin elinde olacak. Ailen ve arkadaşlarına sırtını dönmemeli, her zaman yanında olduklarını bilmelisin. Bu süreci, fizyoterapiye devam ederek atlatacağını tahmin ediyorum. Hastanemizin tıbbi doküman ve araçları son sistemleri ile yanında olacak. Bunu istemeli ve kendine inanmalısın."

Şoku atlatamadan, derin nefesler almaya başladım. Ve aldığım her nefes, acı olarak yansıyordu vücuduma. Titrek bir sesle sordum.

"Ne yani? Bir daha yürüyemeyecek miyim?"

"Bu tamamen senin elinde, genç adam."

Bir daha yürüyememek düşüncesi zihnime düştüğünde, nefes alamadığımı hissettim. Vücudumdaki acı da şiddetlenerek artarken, annem telaşla önümde eğildi.

"Ege, iyi misin? Biz hep yanında olacağız, tatlım."

Nefes nefese yüzüne baktım. Söyleyecek bir şeyim yoktu. "Nefes alamıyorum. Dışarıya çıkmak istiyorum," dedim ayağımdaki alçılara bakarak. "Götürün beni buradan." Annem gözündeki yaşları silip Berçin'e baktı. Oturduğum ve belki de bundan sonra bedenimin bir parçası olacak sandalye Berçin tarafından döndürülürken, içimde beslediğim umut ışığı da söndü.

"Biz doktor beyle konuşup eşyaları topladıktan sonra, aşağıda buluşuruz," diyen annemi duymazlıktan geldim. Sandalyeyi asansöre doğru ittiren Berçin'in sessizce ağladığını biliyordum. Gözlerimi kapattım ve gelecekteki günleri düşünmeye başladım. Arkadaşlarım bir yere gitmek istediklerinde yük mü olacaktım onlara? Ya da anneme? Sevecekler miydi beni bu şekilde? Berçin asansörün zemin kat düğmesine bastığında, elimi gözlüğümün altından sokarak gözlerimi ovuşturdum. Bunun gerçekliği tokat etkisinde işlerken zihnime gözümden yaş aktığını hissettim. Saklamaya çalışarak başımı öne eğdim.

Hastanenin bahçesine çıktığımızda, Berçin bizi ağaçların arasındaki bir banka doğru götürdü. Beni bankın önüne getirip, kendisi de tam karşıma oturdu. Sandalyenin kenarlarına koyduğum ellerimin üzerine ellerini koydu. Gözlerinin rengi, ağladığı için daha çok belirgin ve parlaktı artık. Benim aksime saklamıyordu artık bir şeyini benden. Ne gözyaşını, ne de...

Buruk bir sesle "Ben hep buradayım, Ege," dedi. "Beni karşında görüyorsun. Oysa ben, hep olmak istediğim yerdeyim." Elini kalbimin üzerine koydu. "Tam burada." Sonra sandalyeye yaklaşıp, tuttuğu elimi kendi kalbinin üzerine koydu. "Sen ise hep buradaydın. Başında beri. Artık beraberiz.

" Banka doğru geri çekildi. Bırakmadığı elime baktı ve üzgün bir gülümseme yayıldı dudaklarına. "Sakın kendini üzme, olur mu?"

Gözlerimi ona çevirip, tam gözbebeklerinin siyahına odakladım.

"Gene mi kaybettik?"

Cevap vermedi.

"Havalı kaybettim en azından."

Gülümseyip kıpırdandı. Elimi tutan ellerini çekip, sandalyenin kenarlarını kavradı. Öne doğru biraz eğilip yüzünü benimkine yaklaştırmaya başladığında ne yapacağını anladım. Gözlerinden bir damla yaş yanağına akarken daha da yaklaştı. Yüzlerimizin arasında bir nefes mesafesi kaldığında heyecanla gözlerimi kapadım. Dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce "Sen hep havalıydın," dedi. İlk önce üst dudağını hissettim dudaklarımın arasında. Alt dudağı da onu izleyerek dudağımın altına değdiğinde, kalbim ağzımda atıyormuş gibiydi. Rüzgârı hissettiğimde, ağır çekimde ayrıldı dudakları dudaklarımdan. Banktaki yerine otururken elimi tuttu. Gözlerimi heyecanla açıp ona baktım.

"Vay canına!"

Utanarak başını önüne eğdi. Elimle ilk önce onun dudaklarını, sonra benimkileri işaret ettim.

"Az önce ne oldu? Ben bir şey anlamadım! Tekrarlama ihtimalimiz nedir?"

Dudağının sağ kısmı yukarıya doğru kıvrılırken, beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Aptal!" dedikten sonra, bir kez daha dudaklarını dudaklarıma bahşetti.

"Daha da havalıyım sanırım artık. Tarih vazgeçmeyenleri, savaşanları yazarmış hep. Seni kazandım... Bundan sonra savaşmam gerekecek."

Berçin ellerini yavaşça ayağımdaki alçının üzerine koydu.

"Peki, sen... Sen Ege? Vazgeçecek misin?"

"Asla."

Biliyorum, bazen gökyüzüne bakıyorsunuz. Yıldızların ötesine dalıyor gözleriniz. Belki bir pencerenin kenarında oturuyorsunuz, belki denizin dibindeki kayalıklarda... Belki de odanızda tavana bakarak görüyorsunuz orada olmayan yıldızları... Güzel mi güzel hayaller kurarken, derin bir iç çekme dökülüyor dudaklarınızdan. Hayal kuruyorsunuz ya da üzgünsünüz. Bazen öyle bir an geliyor ki, neden üzgün olduğunuzu bile bilmiyorsunuz. Etrafınız sahte gülüşler, sahte insanlarla dolup taşarken, siz onlara cevap olarak avazınız çıktığı kadar susuyorsunuz. Etrafınızdan, size iyi gelmeyen insanları uzaklaştırmalısınız. Çünkü siz, ıyiyi bilenlersiniz. İyi olanı hak edenlersiniz. Bakın etrafınıza... Size zararı olan herkesi, her şeyi çıkarın hayatınızdan. Koca bir orta parmak gösterin onlara.

Hayat, sizi üzmelerine izin vermenize yetmeyecek kadar kısa ve sız üzülmeyi hak etmiyorsunuz. Hayatınıza iyi şeyler katın.

Bir yerlerde genç bir adam, odasının tavanına bakarak, sevdiği ama konuşamadığı kızı düşünüyor.

Bir yerlerde genç bir kız, her gün sınıfın penceresinden sevdiği çocuğu izliyor.

Bir yerlerde çoğu insan iç çekiyor.

Hiçbir şey için geç değil. Ne yapmak istiyorsanız onu yapın ve kimsenin hayallerinizin önüne geçmesine izin vermeyin.

Bakın, bir yerlerde de çay soğuyor.



FİNAL

"Anne!"

Yatmaktan uyuşan bedenimi kıpırdatmaya çalışarak, günlerdir yattığım yatağın içerisinde hareket ettim. Bu şekilde yaşamaya alışabilirdim aslında. Odam alt kattaki boş odalardan birine taşınmış, evin düzeni içeride tekerlekli sandalye ile dolaşabileceğim şekilde ayarlanmıştı. Her şey ayağıma geliyordu. Okul yeni başlamış olsa da, Berçin her gün okul saatinden sonra arkadaşlarımı toplayıp soluğu bizim evde aldırıyordu. Kişisel ihtiyaçlar dışında, beni zorlayan bir şey yoktu şimdilik. Annemden aldığım habere göre, bahsedilen fizyoterapi olayı alçılarım çıktıktan sonra başlayacaktı. Moralimi bozmamalıydım. Ama bunu yapmak, mutluluğun zirvesindeki birine gülme, ağla demek gibiydi. Adım atmaktan acizdi bedenim. Lavaboya her gidişimde, annemin alt kat lavabosuna yaptırdığı düzeneklere takılıyordum. Tekerlekli sandalyeyi içeriye sokup kapıyı kapatmak tam bir işkenceydi. Durumumu fırsat bilen biyolojik babam George, annemi kandırıp iki gün önce iş yerinden izin aldığını ve benimle vakit geçirip yardımcı olmak istediğini söyleyerek eve yerleşmişti. Bu, annemle yakınlaşacakları anlamına

gelse de, artık umursamıyordum. Bencillik denilse de bunun adına, kendimi düşünme zamanım gelmişti. Elimdeki patates cipsini bırakıp tekrar anneme seslendim.

"Ölsem haberin olmayacak! Anne!"

Üzerinde mutfak önlüğü, elinde büyük keskin bir bıçakla kapımda belirmeden sesi ulaştı.

"Ay Ege ya! Elimi kesecektim."

Odama girdiğinde hızlıca yanıma geldi.

"Bağırmak istemedim, tatlım. Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Yatağa bastırdığım ellerimle vücudumu geriye atarak dikleştirdim.

"Sen neden yemek yapıyorsun?"

"George, Türk yemeklerini özlemiş."

"Ev hanımı mı olacaksın, anne? Sulanıyor mu sana?"

"Saçmalama, Ege!" dedi ayakucuma oturarak. "Zaten bir şey yapamadım. Dışarıdan söyledim hepsini. Ben salata yapıyorum sadece."

"Salata ile başlar, imamı bayıltır, terziyi kudurtursunuz birkaç haftaya. Ne kadar bizimle yaşayacak, anne?"

"Onu boş ver şimdi, Ege."

"Takılıyorum sadece... Önemli olan senin mutluluğun."

"Sana çarpan aracın sürücüsünden şikâyetçi olmadık ya... Adamın o gece evi yanmış, çocuklarından birinin yanıkları hayatiymiş..."

"Olmayalım zaten, anne. Ben yarın okula gitmek istiyorum."

Annemin gözleri şaşırarak büyüdü ve yataktan kalktı.

"Saçmalama, Ege. Alçıların çıkana kadar raporun var."

"Hava almaya ihtiyacım var, anne. İnsanların arasına karışmaya... Arkadaşlarımla vakit geçirmeye ihtiyacım var. Sanki yanlarında olmazsam, beni unutacaklar gibi."

"Ama tatlım, zor olacak."

"Ne zor değildi ki, anne? Güç bela sahip olduğum, değer verdiğim insanların beni unutmasını istemiyorum."

Birkaç adım atıp başucuma geldikten sonra, ellerini saçlarımın arasına daldırdı. "Kimsenin seni unutacağı yok, tatlım. Doktorun..."

"Doktor umurumda değil. Yine kaybetmek istemiyorum."

Bir şey söylemeden odadan çıkarken "Çok istiyorsan, George'un seni bırakmasına razı olmalısın, genç adam," dedi elindeki bıçağı bana doğrultarak.

Vakit geçerken, yarın için heyecanlanmaya başladığımı hissediyordum. Kamptan bu yana görmediğim birçok insan dâhil, alt sınıfların hepsi beni tekerlekli sandalyeyle görecekti. Berçin'e bugün bize gelmemelerini, yarın okula geleceğimi bildiren bir mesaj attıktan sonra, gecem onunla ara ara mesajlaşarak ve dört saatlik bir festival filmi izleyerek geçti. Berçin'i hayal ederek uykuya daldım. Yapılan alçılardan dolayı ilk hafta duş almam yasaktı. Sabah uyandığımda, nefes egzersizleri yaparak vücudumu güne hazırladım. Derin nefes aldığımda, sırt bölgeme ve ciğerlerimin üzerine biri oturuyormuş gibi hissediyordum. Geçtiğimiz yıldan kalma birkaç boş defteri sırt çantama koyduktan sonra, George'un yardımıyla arabaya binip okulun yolunu tuttum. Biyolojik babam, beni ön koltuğa oturttuğu için rahatsız hissediyordum. Bu, yol boyunca ona yakın olacağım, sohbet etmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Direksiyonu tutan ellerine baktığımda, onun da benim kadar gergin olduğunu hissettim.

"Annemle fırın mercimek olayına girmeyeceksiniz, değil mi?"

Anlamayarak bana baktı kırmızı ışıkta dururken. Sonra "Mercimek!" ağzında lezzetli bir yemek varmış gibi, "Mmm... Ben bayılırım mercimek," dedi. Söylediklerimi yanlış anladığını ifade etmek için çaba harcamadım. Mercimeği fırına vermek deyimini ona anlatmak, Çince öğrenmekten daha

zor olabilirdi. Onun yerine, başımı arabanın camına yasladım. Gökyüzünde yağmur bulutları vardı artık mevsim gereği. Onun mevsimi gelmişti. Sonbahar ve kışın arasındaki o tatlı günler... Hafif soğuk ve yağmurlu... Yağmur çiselerken, cama düşen bir tanesi takıldı gözüme. Yağmur damlasının arabanın camından kayıp gidişini izlerken "Onu üzme sakın," dedim.

"İstemem kimse üzülsün."

"Aferin, man. Good job," diyerek takılmaya çalıştım. Belki de dediği gibi olabilirdi. Baba değil de, bir arkadaş... Yol boyunca, o garip Türkçesi, ben de Ümit Besen İngilizcemle anlaştık bir şekilde. Okula giden yolu tarif etmek ise tamamen bir işkenceydi. Arabasını okulun otoparkına soktuğunda, ilk dersin çoktan başladığını fark ettim. George bagaja koyduğu tekerlekli sandalyeyi getirdiğinde, aracın kapısını açıp kollarımı kullanarak ayaklarımı dışarıya sarkıttım. Yine onun yardımıyla sandalyeye oturduktan sonra, ellerimi tekerleklerin yanında ittirmemi sağlayan ince demirlere sabitleyip okulu inceledim.

Her şey bıraktığım gibiydi. Dikilen birkaç ağaç dışında... George arabadan sırt çantamı alıp kucağıma koyduğunda, gidebileceğini işaret ettim. Yarım yamalak Türkçesiyle içeriye kadar götürmek istediğini söylediğinde, sert bir yüz ifadesiyle tekrarladım. Sandalyeyi olduğu yerde döndürmeye çalışarak "Yapabilirim!" dedim. Hem ona, hem kendime... Kabul etmesi kolay oldu. Araba ile otoparktan ayrılırken, yönümü okulun girişine ayarladım. Sandalyenin kontrolünü sağlamak, acemi biri için fazla kol kası istiyordu. Bedenini ellerinle kontrol etmek... Üstelik ellerinden biri alçıdayken bu daha zordu. Okulun girişindeki merdivenlerin yanında, daha önce hiç kullanmadığım engelli girişinin önünde birkaç saniye bekledim. Son yılımda, belki de sürekli kullanacağım giriş yolu bu olacaktı. Okuldaki insanları hatırlamaya

çalıştım. Benim gibi başkaları da var mıydı? Dört tekerin üzerine mahkûm olan... Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra var gücümle ittim sandalyeyi. Yarım metre gidemeden geri geri kaydı sandalye. Yapamayacağımı düşünürken, benim gibi geç kalmış bir öğrenci ikişer ikişer atlayarak çıktı yan tarafımdaki merdivenleri.

George'u göndermenin pişmanlığını yaşarken, derin bir nefes alıp tekrar deneme kararı aldım. İttirdim, ittirdim... Kollarımdaki kuvvetin çekildiğini hissettiğimde "Yapamayacağım," dedim kendi kendime. Yapamazdım... Daha yokuşun yarısındayken, kendimi yuvarlanmaya hazırlayıp tekerlekteki ellerimi bıraktım. Saniyeler sonra, korkuyla gözlerimi açtığımda, sandalyenin biri tarafından ittirildiğini fark ettim. Yokuşun sonundaki giriş kapısına geldiğimizde, başımı heyecanla arkaya çevirdim. Tuğçe, masum bir şekilde gülümsüyordu sandalyenin ardında. "Geçmiş olsun, çok üzüldüm. Ziyaretine gelmeyi çok istedim ama malum..."

Kucağımdaki çantayı sıkıp yüzümü kapıdan gözüken okulun koridorlarına odakladım.

"Teşekkür ederim. Düşmek için hazırlamıştım kendimi."

"Doğru zamanda, doğru yerdeydim sadece."

Tuğçe sandalyeyi ittirip beni kendiyle birlikte okulun içine soktuğunda, sınıfa gidip gitmeyeceğimi sordu.

"Yardımın için teşekkür ederim. Buradan sonrasını ben halledebilirim sanırım. Evet, sınıfa gideceğim."

Yardım etmeyi teklif etti yine. Israrlarıma rağmen, sınıfa giden koridorda onunla birlikteydim. Alt kattaki dersliklerden birinde olduğumuz için şanslıydım sanırım. Sınıfın kapısının önünde sandalyemi durdurup kapıyı açmak için harekete geçtiğinde, kendime *Kim ne söylerse söylesin aldırma!* diye tembihledim.

Yavaşça kapıyı açtığında "Geciktiğimiz için kusura bakmayın, hocam," dedi Tuğçe. Önümden çekilip sandalyeyi

sınıfın içine ittirmek için arkama geçtiğinde, ilk önce kürsüdeki öğretmenle göz göze geldim. Üzerinde oturduğum sandalye sınıfın içine doğru hareket ederken, şaşkın yüzlerin yanı sıra, aşağılayıcı bakışlar vardı üzerimde. Üzgün yüzler de dâhildi buna ama bir elin parmaklarından fazla değildi. Berçin'le göz göze geldiğimizde, daha çok şaşkındı. Tuğçe'den dolayı. Sınıfın ortasında öylece kalakaldık Tuğçe'yle.

Akın "Boşaltın bakalım ön tarafı! Kardeşim gelmiş!" diyerek, duvar kenarındakileri oturduğu yerden kaldırdı. Ön sıradaki yerim hazırlandığında, üzerimdeki bakışlara aldırmadan, iki sıranın arasına girdim zorlanarak. Derse devam etme niyetinde olan edebiyat öğretmeni yarım bıraktığı konuyu anlatmaya başladığında, gizlice etrafıma bakmaya çalıştım. Kimse dersi dinlemiyordu Zekiler dışında. Onlardan bazıları bile, bana bakıp yanındaki arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Bakışlarımı, orta sıranın en arkasında oturan Berçin ve Evrim'e çevirdiğimde, Berçin'in yüzündeki gülümsemeyi görüp rahatladım.

Bir an için, daha kötüsü olamaz dedim. Zaten insanların umurunda değildim. Bu vakitten sonra, iyice görünmez olabilirdim aralarında. İyimser düşüncelerim, dersin bitmesiyle son buldu. Sonraki dersin, okulun ilk haftası diye boş olacağını öğrendiğimizde, herkes ya kantine ya bahçeye çıkmıştı. Berçin'in güvenli kollarında, bahçeye indiğimizde Akın, kız arkadaşı ve Evrim gelmeden önce, durumu ona açıklamaya çalıştım.

"Yapamadım..."

Kıvırcık saçlarını yana atıp, elindeki kâğıt kahve bardağını avuçlarının arasına aldı.

"Neyi?"

Elimle girişteki engelli yokuşunu işaret ettim.

"Çok zordu işte. Yarısına geldiğimde gözlerimi kapatıp saldım kendimi geriye. Tuğçe o zaman geldi. "

"Bir işe yaradı desene."

Gülümsedim.

"Yaradı. Ben hâlâ bir işe yaramıyorum."

"Sakın bana ümitsizliğe kapıldığını söyleme."

"Hayır, öyle değil... Ne bileyim işte..."

"Alçıların çıktıktan sonra birlikte gideceğiz doktora. Ben anneme anlattım ikimizi."

O, okulun bahçesindekilere bakarken çaktırmadan gülümsedim.

"İkimizi?"

"Yani bizim... Şey olduğumuzu."

Utanarak bakışlarını bana çevirdikten sonra yine yere baktı.

"Sevgili..." dedim. Bu kez utanma sırası bendeydi. Çünkü bu kelimenin anlamı onunla birlikte olduğunda, her zaman heyecanlanacak gibiydi yüreğim. "Sen bildiğin, kız arkadaşımsın benim."

"Öyle miyim?" dedi gülerek.

"Ne olur öyle olsun."

"Öyle zaten," deyip sandalyeye koyduğum elimi tuttu. Kendimi *Romantik ol, Ege. Hoşuna gidecek bir şeyler söyle hadi!* diye gaza getirmeye çalışırken, okulun giriş kapısındaki gürültü dikkatimi dağıttı. Bahçede fazla öğrenci olmadığı için, gürültünün kim tarafından yapıldığı, alay dolu kahkahaların kimlerden çıktığı belliydi. Popülerler. Yağız, kampta zedelediği popülerliğini alt sınıflara baskı uygulayarak geri kazanma niyetindeydi. O ve ekibinin bir öğrencinin etrafında toplanıp alay ettiklerini gördüğümde, onun yerinde kendim olmadığım için şanslıyım diye düşündüm. Berçin, telaşla oturduğu yerden fırlayıp onlara doğru koşmaya başladığında, neler olduğunu anlamak için, oturduğum sandalyeyi ittirerek onlara doğru ilerledim.

"Gerizekâlı!"

Berçin, Yağız'ı ittirerek bağırdı.

"Ne sanıyorsun sen kendini? Aptal! Vazgeç artık şu tavırlarından."

Yanlarına yaklaşırken, Yağız ve ekibinin dalga geçtiği çocuğu gördüm. Elinde bir baston tutuyordu. İnsanların arasında öylece dikiliyordu. Ne olduğunu, Berçin'in neden bu kadar sinirlendiğini Yağız'ın cümlesinden sonra anladım.

"Bir tane dört gözümüz vardı, evrimleşip dört teker oldu. Bir de körümüz oldu, tam oldu! Babama söyleyeceğim, okul yönetimi ile görüşsün. Sanki engelli okulu burası!"

"Formundasın, Yağız," diyerek yanlarına yaklaştım. "Rahat bırak çocuğu."

"Bırakmazsam ne olacak, Gözlük? Kalkıp dövecek misin beni?" diyerek sandalyeme yaklaştı.

Elindeki içecekten bir yudum alıp tam önümde durdu. Utançtan yerin dibine gireceğim kelimeler, dudaklarının arasından peydahlanmadan önce, sinsi bir şekilde gülümsedi. "Alt takımlar çalışıyor mu, Gözlük? Yoksa senin ufaklık da mı işlevini kaybetti?"

Yüzüm kıpkırmızı kesilirken, Berçin'e bakamadım bile. Yağız'ın suratına öylece baktım birkaç saniye.

"Test edelim mi?" dedim alaycı bir tavır takınmaya çalışarak. Yüzümün komik gözüktüğüne bahse girebilirdim.

Akın "Yağız, olmayan beyninle seksüel espriler yapmaya mı çalışıyorsun?" diyerek yanımıza geldiğinde, onunla arkadaş olduğum için şükrettim. Çünkü Akın istediği her şeyi çekinmeden dile getirebilirdi. "Beynin de pipin kadar küçük değil mi senin?"

Onlar kavga için hazırlanırken, Berçin ismini bilmediğim çocuğu yanımızdan uzaklaştırdı. Çocuğu az önce oturduğumuz banka oturttuktan sonra, yanımıza geri dönüp Yağız'a bağırdı ama nafile. Yağız elindeki asitli içeceği ilk önce bana döküp, sonra Berçin'e sıçrattı.

"Senin dilin çok uzadı, Berçin. Nerede olmak istediğine karar ver, yoksa bu bok böceklerine yaptığım muamele senin için de geçerli olacak."

"Bak paşama!" diye bağırdı Akın. Mete'nin elindeki kâğıt kahve bardağını aldığı gibi Yağız'ın üzerine doğru fırlattı.

"Ulan piç kurusu!" diye bağırıp okulun merdivenlerini koşarak çıkan Akın'ın peşine takılmadan önce bize bakıp, "İşimiz daha bitmedi!" dedi.

Akın merdivenlerin başında ona "Yağız, ben gidip kendime kahve alacağım. Sen de ister misin, tatlı çocuk? Yoksa üzerinden mi yalamak istersin?" diye seslendiğinde, kovalamaca başlamış oldu.

Berçin üstünü temizlemeden sandalyemi banka doğru çevirip ittirmeye başladı. Onun üzüldüğünü görmek istemediğim için yüzüne bakmaya çekinerek sordum.

"Benimle birlikteyken daha çok şeyler atılacak üzerine."

Banka geldiğimizde gülümseyip, beni banka doğru döndürüp karşıma oturdu.

"O halde, attıklarını yakalamanın bir yolunu bulmalıyız."

Gülümseyerek yüzüne baktım. Onu sevmeme izin verecek, yanımdan ayrılmayacaktı. O banktaki çocuğa dönüp ismini sorarken, okul binasının pencerelerine kaydı gözüm. Koridor pencerelerinden birinde, onu gördüm. Burak'ı... Ellerini göğsünde birleştirmiş, yüzündeki sinsi gülümsemeyle bakıyordu bize doğru. Birkaç saniye sonra, tanımadığım bir kız belirdi ardında. Burak'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Burak, kızın söylediklerini onayladıktan sonra, kız gülümseyerek ayrıldı yanından.

"Adım Atakan."

Çocuğa döndüm. Siyah saçları ilgisiz bir şekilde taranmış olsa da, kendine has bir şekilde iyi gözüküyordu. Simsiyah gözleri, sanki bizim görmediğimiz bir noktaya sabitlenmişti. Bir an, *İyi ki onun yerinde değilim!* diye düşündüğüm zamanı

hatırlayıp kendime kızdım. Karanlıkta olmak, çok zor olmalıydı. O, karanlığı hissetmiyordu. Karanlıkta yaşıyordu.

"Selam, dostum. Ege ben."

"Merhaba."

"Sizi bu duruma düşürdüğüm için özür dilerim. Keşke aileme, sınıfa kadar eşlik etmelerine izin verseydim."

"Aynı hatayı ben de yaptım. Bazen keşke demek istemiyor insan. Ama hayatımız keşkelerle dolu..."

"Aramıza hoş geldin," dedi Berçin ona bakıp.

"Bazen az önceki gibi karakterlere sahip insanları görmediğim için seviniyorum."

Tanışma faslımız dersin başlayacağı haberi ile biterken, Atakan'ı bizimkilerle tanıştırdık. Berçin, kantinden aldığı sandalye ile derslerde yanımda oturacaktı artık. Bizim sınıfta olacağını öğrendiğimiz Atakan ise Evrim'in yanında oturmayı kabul etti. Günün geri kalanı Yağız'ın iğnelemeleri ile geçerken, tek başıma erkekler tuvaletine gitmeye çalıştığım an, Yağız ve Mete'nin, her biri öncekinden daha kötü laflarına maruz kalıp pes ettim.

"Vücuduna iyi olmuş bu sandalye. Onsuz eksikmişsin sen".

"Montelendiğin de iyi oldu, bir dertten daha kurtulduk."

"Yürüyemezsin de sen şimdi."

"Yürüme organlarını arabaya bağlamışlar, hayatı kolay yaşıyorsun sen."

Söyleyecek lafları kalmadığında, duramayacağıma karar verdim okulda. Belki de annemi dinlemeli, raporumun süresi dolana kadar evde kalmalıydım. Ders zili çalıp herkes dersliklere giderken, ben gitmedim. Onun yerine annemi arayıp eve dönmek istediğimi söyledim. Annem telaşla okula geldiğinde, Berçin'e rahatsızlandığımı ve eve gitmek zorunda kaldığımı anlatan kısa bir mesaj yazıp yolladım. Dönüş yolunda, annemin sorularından hiçbirini yanıtlamayıp gözlerimi ve bilincimi dış dünyaya kapadım.

Annem, işe dönmesi gerektiği için beni eve bıraktıktan sonra alelacele evden ayrıldığında derin bir nefes aldım. İşte o an, kazadan sonra biriktirdiğim her şey akın etti zihnimin içerisine. Hâkim olamadığım göz yaşları yanağımdan boynuma doğru akarken, kimsenin beni duyamayacağını bilerek bağırdım evin içerisinde. Böyle olacaktı işte hayatım. Üzerinde oturduğum sandalyeye vurup "Lanet olsun!" dedim. Lanet olmalıydı. Hayata ve tüm kendini beğenmiş insanlara. Kendini üstün gören herkese lanet olmalıydı. Ayaklarıma... Yüzümden akan yaşları temizlemeden, kendimi odama doğru ittirdim. Yatağın yanına geldiğimde, kollarımdan destek almaya çalışarak, kendimi sandalyeden kaldırdım.

İnsanların birbirlerine ihanet ettiği gibi kollarım da bana ihanet etti. Alçılı koluma ağrı saplandığında, çekilen kuvvetim sandalye ile yatak arasındaki boşluğa düşmemi sağladı. Başım odanın zeminindeki halıda ağlamaya devam ettim bir süre.

Ağrı içinde doğrulmaya çalışıp, sırtımı yatağa yasladığımda tekerlekli sandalyeyi sinirle ittirdim benden uzağa. Sandalye, odanın kapısına kadar geri gidip çarptığında, yaş dolu gözlerime bir süredir kullanmadığım bilgisayarım takıldı. Atak geçirmek üzere olduğumu düşünüp, sakinleşmek için başucumdaki komodinin çekmecesinden bir sigara çıkarıp yaktım. Kül tablasına ihtiyacım yoktu. Dumanı ciğerlerime ulaştırıp acı çekebileceğim kadar derin bir nefes çektim sigaradan. Ciğerlerimdeki dumanı dışarıya doğru üflerken, masanın kıyısında duran bilgisayarı aldım kucağıma. Tek başıma kalkamazdım artık yatağa, annem gelene kadar odanın zemininde olmaya mahkûmdu bedenim. Bilgisayar açıldıktan sonra, parmaklarım sanki ne yapacağını biliyormuş gibi, Blogger yazdı tarayıcıya. Uzun zamandır ziyaret etmeyip, yazı yazmadığım blogumu gördüğümde, aklıma bir fikir geldi. Yeniden başlayacaktım her şeye. Tüm postlarımı

sildikten sonra, profilimin alt kısmına *Gözlüğün Teki* yazdım. Gözüm, sayfamın yan kısmında gözüken *Takipçiler* bölümüne gittiğinde, ne yapacağım netleşmişti artık. Çok az olsalar da, onlar her zaman benim yanımdaydılar. Hiç yazışmadıklarım da vardı aralarında. Belki onları tanıyabilir, kendim gibilerini bulabilirim umuduyla yeni bir post açıp yazmaya başladım.

Bir kaybedenin selamını getirdim sizlere. Ben, bir kez daha kaybettim. Büyük kaybettim... Selam olsun sizlere.

Kaybetmekten vazgeçip kaçmaktan sıkılmadık mı? Ya da hissettiklerimizi insanlara korkusuzca dile getirememekten? Sıkılmadık mı hakaretlerden, aşağılanmalardan? Yoksa alışkanlık mı yaptı bizimle alay eden kaderimizi alenen yaşamak? Okul koridorlarında çekinerek dolaşmaktan, yürüdüğümüz yollarda biri bir şey der mi acaba diye endişelenmekten, sevdiğimiz insanla sadece hayallerimizde bir araya gelmekten sıkılmadık mı?

Hey sen, bu yazıyı okuyan! Ne yaptın kendine acı çektirmekten başka? Bence, bir şeyler yapmanın vakti geldi. Sence de öyle değil mi?

Elindeki kalem ile defterinin, test kitaplarının köşesine hayallerini resmeden çocuk! Sana sesleniyorum.

Renkli kalemleri ile dalga geçilen kız! Neredesin?

Okulun en berbat kişiliğine yüreğini kaptıran, kilolarıyla alay edilip yüzündeki sivilceler yüzünden aşağılanan kız! Orada mısın?

Benim gibi, gözlük takıyor diye inek muamelesi gören dostum... Gel, konuşmamız gereken bir konu var.

Gelin, siz anlatın kendinizi bana. Ben de anlatayım her şeyimi çekinmeden. Kaybettik ya, birbirimizi kazanalım

en azından. Olur mu? Biz öğretelim insanlara sevmeyi. Biz öğretelim onlara güzel sözleri...

Gel, tut elimden kilometrelerce öteden. Belki ışığı birlikte buluruz. Umuda sarılırız belki vazgeçmeyecekmiş gibi. Sen... Evet sana diyorum. Var mısın?

Gözümden aşağıya akan yaşı silip, sigaramı odanın zemininde söndürdüm. Öyle yapacaktım. Vazgeçmeyecektim. Takipçiler kısmına bakarak yazmaya devam ettim.

Ben utanmadan, çekinmeden anlatacağım her şeyimi buradan sizlere. Tüm çıplaklığıyla okuyacaksınız eskiden kırık olan kelimelerimi. Büyük bir kaza geçirdim, kaybettim. Ben vazgeçmeyeceğim. Ve benim hikâyem daha yeni başlıyor. Sahi, ben kim miyim?

Ben Gözlük.

Bir yürek.
Camdan.
Arkası ile önü aynı.
Şeffaf.
Ruh gibi.
Üzgün,
Ama uykulu.
Yürek,
Stabil.
Duygu durumu,
Yoğun.
Hayaller,
Yerindeler.
Kendine güven,
Neredeyse kalmadı.
Umut,
Hâlâ var.

TEŞEKKÜR

Yaşadığımız hayatı, karşımıza neler çıkaracağını bilmeden yaşıyoruz. Çokça düşüyor, çokça kalkıyoruz. Mizaha doğru çığlık çığlığa attığım adımlarımın altında sakladığım cümleleri buraya kadar taşımamı sağlayan küçücük bir çocuk var. Poyraz Efe. Gözlük'e onun sayesinde başladım. Poyraz'ın annesi ablam Alev Güden ve eşi Enver Güden'e; yazmaya başladığım ilk zamanlarda usanmadan beni dinlediği için, kız kardeşim Sevilay Yersüren'e; oluşturmaya çalıştığım kurgularda, önerileri, yardımları ve başının etini yememe izin verdiği, kalbi kocaman yoldaşım Aylin Ay'a "Aylin, ben utanırım. Ne olur sen de gel buluşmalara..." diyerek, tüm bu süreçte yanımdan ayrılmadığı için teşekkür ederim.

En büyük vefa borcum, her zaman ailemedir. Büyüme yolumda, tecrübelerini örnek aldığım annem ve babam... Ben aşkı ilk kez kitaplarda okudum ama aşka şahit olduğum ilk insandır annem ve babam. Beni yetiştirdikleri, yazdıklarımı ciddiye alıp destekledikleri için onlara da buradan teşekkür ederim.

Bir hikâye yazmaya başladığınızda, olayların içine girdiğinizde çıkmak çok güç oluyor. Onlar gibi hissediyor, onlarla beraber yaşıyorsunuz... Yarattığım dünyayı güzelleştirmek için her zaman yanımda olan Süheyla Merve ve Kübra Nur Ocak'a teşekkür ederim.

Gözlük'e değer verip, bir kaybedenin hikâyesini daha fazla insana ulaştırmak isteyen, bana güvenip kadrosuna dâhil eden Mustafa Güneş'e sonsuz teşekkürler.

Önerileri ve tecrübeleri ile yanımda olan yazar dostlarım Büşra Yılmaz ve Gamze Aydeniz'e teşekkürler.

Yazılan bir kelimenin ardında binlerce insan var belki de şimdi. Gözlük'ün daha fazla insana ulaşmasını amaçlayıp, benimle çıktıkları bu yolda, her zaman (bazen sabahlara kadar) yaratıcı aktiviteleri ile destek olan sosyal medya ekibim... Heiley17 kadar gizemli Bay L',Sena Sucu, Şevval Çelik, Hilal Tolak, Hilal Deli, Ayşenur Zor, Büşra Dalkılıç, Sudenur Demir, Feride Eren, Bengü Ateş, Derya Tok, Gülsüm Ataş, Nur Kaygısız, Merve Nur Erdoğmuş, Yıldız Sungur, Beyza Nur, Dilay Yılmaz, Esma Şen, Gülsüm Şakır, Nisa Can, Vildan Boz ve sayfaların arasında karakterlerin söylediği şarkıları seslendirip, herkesin dinlemesini sağlayan Simge Öniş ve Berfin Ilgaz Şahin'e teşekkürler. İsimlerini buraya yazmak istesem de yazamayacağım parodi kullanıcılarım... Her zaman yanımda olduğunuz, dostum, arkadaşım, kardeşim olduğunuz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

Bu süreçte ne zaman İstanbul'a gitsem, yanında konaklamama izin veren çatı katı prensesi Dilara Kızıldağ'a teşekkür ederim. Wattpad ülke müdürü Dilara Baysal'a teşekkürler. Henüz kitabım çıkmamışken bile, beni yazar olarak gören ve kitap fuarlarında okurlarımla buluşmamı sağlayan kültür fuarları kurumsal iletişim uzmanı Çağdaş Demet Güler'e sonsuz teşekkürler.

Tüm bu kitaplaşma sürecinde, bilgisi ile yanımda olup Gözlük'ü mükemmelleştiren editörüm Nilüfer Savaşer Nişli'ye teşekkürler, sevgiler.

Merhaba, cam dostlarım. Evet, yine en sondayız. Ama biz bunun özel olduğunu biliyoruz. Kaybettik, Amy Pond gibi. Kaybederken kazandık, Rory gibi. Doktor, yıllarca durmadan

dolaştı. Yalnızlığı hissettiğinde, yoldaşlar buldu kendine. Sürükledi onları maceradan maceraya... Ben doktordum, siz de yoldaşlarım. Tardis'im yoktu belki. Ama benim Gözlük'üm ve cam dostlarım vardı. Amy'nin doktoruna yazdığı son satırlar, bir kitabın son sayfasındaydı. Ben de onun gibi bir şey hazırlıyorum şimdi.

Merhaba, cam dostum. Sen ve ben son sayfadayız şimdi. Ben uzun süre sonra ilk kez iyi hissediyorum. Sen de iyi hisset, olur mu? İyi hissetmenin ötesinde, sana her zaman minnettar olduğumu ve seni sevdiğimi unutma. Bir gün umudunu kaybetmiş birine denk gelirsen, tut onun elinden. Ona, Ege'nin hikâyesini anlat. Umudun her zaman olduğunu, vazgeçmemesi gerektiğini söyle. Ona, onlarla beraber geçirdiğin anılarını anlat. Kamptan, kaybetmiş biriyken kazandıklarını anlat. Bir çocuğun gözyaşı ile başlayan, umudunu kaybetmiş genç bir yazarın elinden tuttuğunu, laciverte boyadığımız ellerimizle her kaybedene ulaşmayı amaçladığımızı anlat. Kitabın yazılmasındaki en büyük ilham kaynağının sen olduğunu söyle. Ona Gözlük'ü göster. De ki; "Bu kitabın yazılmasında benim de payım var. Bu hepimizin hikâyesi..."

Candan öte cam dostlarım... Teşekkürler.

MÜZİK DİNLER, SÖYLEYEMEYİP AĞZINA MÜHÜRLEDİĞİ KELİMELERİ PARMAK UÇLARINDAN BLOGUNA AKTARIRDI. YAĞMURLU BİR GÜNDE SÖYLENEN BİR EZGİNİN ARDINA YASLANMIŞ YORGUN RUH İLE O GÜN TANIŞTI. RUHU KAYBETMİŞTİ AMA KALBİ KAZANMAYA HAZIRDI.

Birçok insana göre, sıradan bir hayatı vardı Ege'nin. Sosyalleşme adına yaptığı her şey elinde patlamış ve kendini birdenbire kaybedenlerin tarafında bulmuştu. Okulunda farklılıkları yüzünden sevilmeyen, dışlanan, alay edilen Gözlük'ün tekiydi. Arkadaşı yok muydu? Evet, bir tane vardı. "Bu kadar melankoli insana zarar verir," diyerek başlayan, "Sorma! Çarkıfelek izlerken bile ağlıyorum!" ile devam eden bir internet arkadaşlığıydı onunki.

Bir yaz tatilinin başlangıcında, arkadaşlığı, umudu, âşık olmayı öğreneceği bir maceraya atıldığının farkında olmadan takıldı Tuğçe'nin peşine. Okulun yaz kampı, beraberinde tüm soru işaretlerini de getirdi. Aylardır internetten konuştuğu Heiley17 isimli kullanıcının da aynı kampta olduğunu öğrendiğinde, kovalamaca ve oyunlar başlamış oldu.

Peki, Heiley17 kimdi ve neden saklanıyordu? Kalbi ejderhanın ateşinde mi atacak, yoksa kırgın bir yüreğe merhem mi olacaktı?

ONA YAZMAK, DURDUK YERE GELEN AĞLAMA İSTEĞİ GİBİYDİ.

THG
0451085
ESF

₺27,5

www.ephesusyayinlari.com

9 786059 232401

www.selimbuyukguner.com
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner